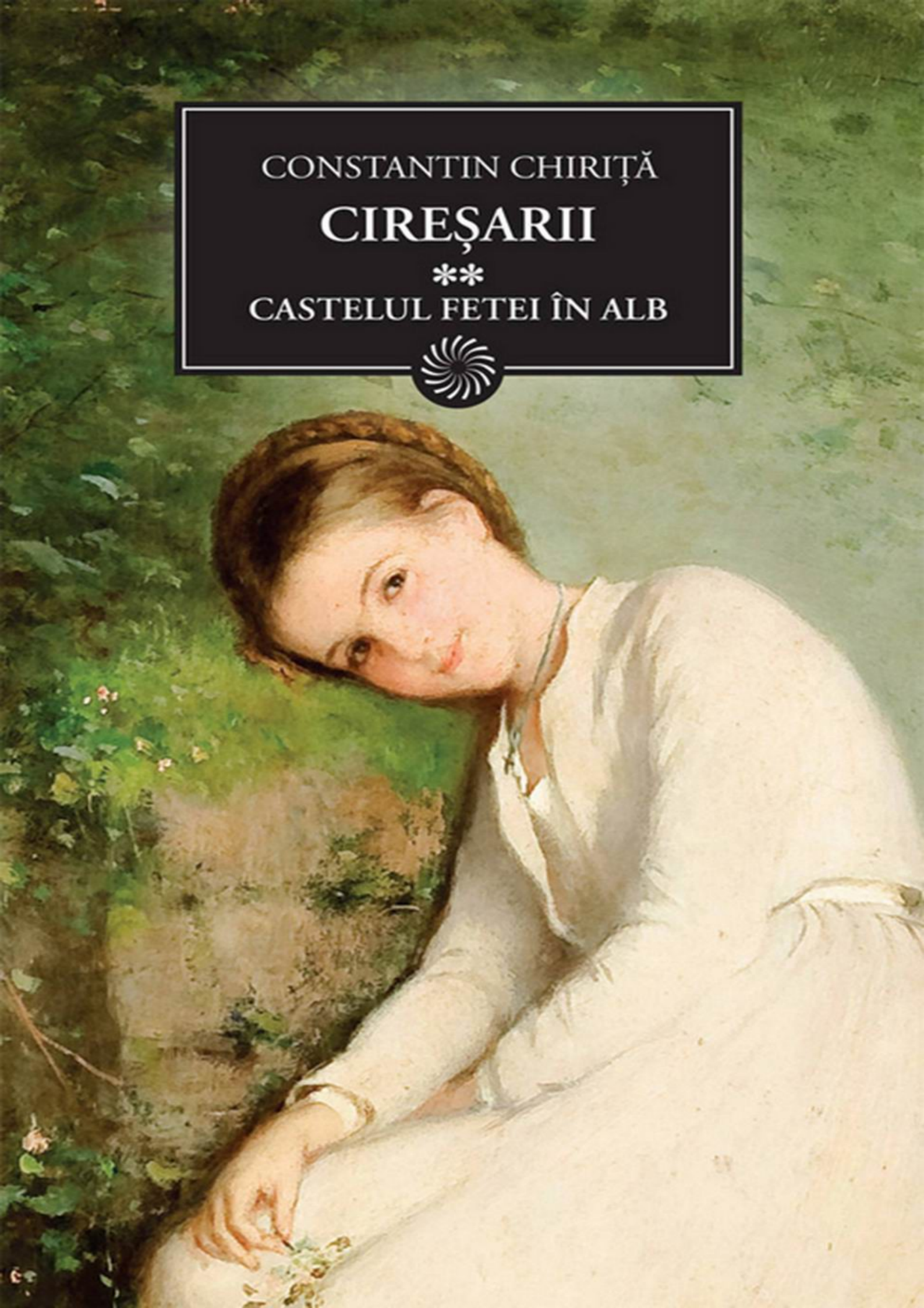

CONSTANTIN CHIRIȚĂ
CIREȘARI
**
CASTELUL FETEI ÎN ALB

CIREȘARII

1. CAVALERII FLORII DE CIREȘ
2. CASTELUL FETEI ÎN ALB
3. ROATA NOROCULUI
4. ARIPI DE ZĂPADĂ
5. DRUM BUN, CIREȘARI!

Ediție electronică îngrijită de

COPERTA DE BACIU CONSTANTIN

Constantin Chiriță

CIREȘARII

II

CASTELUL FETEI ÎN ALB

CARTEA ROMÂNEASCĂ
1958

Cuprins

[Prefață](#)

[CAPITOLUL I](#)

[CAPITOLUL II](#)

[CAPITOLUL III](#)

[CAPITOLUL IV](#)

[CAPITOLUL V](#)

[CAPITOLUL VI](#)

[CAPITOLUL VII](#)

[CAPITOLUL VIII](#)

[CAPITOLUL IX](#)

[CAPITOLUL X](#)

[CAPITOLUL XI](#)

[CAPITOLUL XII](#)

[CAPITOLUL XIII](#)

[CAPITOLUL XIV](#)

[CAPITOLUL XV](#)

[CAPITOLUL XVI](#)

[CAPITOLUL XVII](#)

[CAPITOLUL XVIII](#)

[CAPITOLUL XIX](#)

[CAPITOLUL XX](#)

Prefață

Paginile «Cireșarilor» trebuie citite cu vârsta, cu ochiul, rupte cu retina desfătă de geană prelungită în sete de aventură și scăldată în cascade albe, de cireș.

Nu toți am avut șansa să citim «Cireșarii» la vârsta cireșarilor. Eu am asistat la munca răbdătoare și uriaș - emoționată și emoționantă a lui Chiriță atunci când clădea, tăia și-și alcătuia cartea, și mă agățam de brațul lui încordat și de vibrația lui emoțională ca de o altă creangă de cireș.

Și pe urmă cartea s-a terminat și s-a început.

S-a răsfoit singură de fiecare anotimp și vârstă a petalelor anapoda risipite pe cărările pierdute și pe urmă șterse ale adolescenților.

Iar cine a intrat o dată în «Castelul fetei în alb», iese de acolo cărunt dar înviorat, sau nu mai iese niciodată, pierzându-se și rătăcind fermecat prin labirintele sale albe de alese splendori, încărcate de gingășii și candori unice.

NICOLAE VELEA

CAPITOLUL I

În orășel se aciuse liniștea zilelor de vară. Tinerii plecau dis-de-dimineață la scăldat, lăsând curțile, străzile și mahalalele pustii, moleșite și tăcute. Spre seară se pornea un oarecare freamăt care se risipea însă la primele adieri ale nopții, când orășelul își așternea docil străzile la picioarele perechilor visătoare. Era vară și cald, era vacanță, era un oraș mic, era monotonie, lene, amorțeală, adică tot ceea ce nu se potrivește tinereții. Pentru că tinerii erau acei care sufereau cel mai mult în orășel. Și era cald și era moleșală și nimic neobișnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Un timp, toți tinerii, și nu numai ei, își obosiseră gura tot povestind și laudând isprava Cireșarilor în Peștera Neagră. Dar gloria, cu cât crește mai repede, cu atât dispare mai repede. Mai ales într-un orășel unde zgomotul unei ferestre sparte în centru se aude în același timp în toate mahalalele. S-au spus vrute și nevrute pe socoteala Cireșarilor, dar se știe că orice melodie cântată prea des începe, după un timp, să obosească. Singurul care nu prea părea încântat de cele spuse cândva de un mare spirit al omenirii despre glorie era, bineînțeles, Tic. Pentru el gloria nu se asemana cu acele cercuri pe care le stârnește căderea unei pietre în apă, cercuri din ce în ce mai mari, tot mai mari, până ce dispar pe nesimțite în luciul apei. El continua să creadă în ea și de aceea, mai în fiecare zi, spre seară, alerga la frizeria „Higiena” în căutare de admiratori, dar cum frizeria nu prea era vizitată de clienți, strădania lui Tic era cam în van. Îndurerat în adâncul lui, prichindelul cel cârn și ciufulit asculta întotdeauna înainte de plecare replica necruțătoare, mereu aceeași, pe care o rostea tatăl lui Dan:

— Domnule, oamenii din orașul nostru au două mari păcate: nu se rad și nu-și iubesc copiii.

Și Tic pleca puțințel mai înviorat spre casă.

Cireșarii sufereau cumplit din cauza căldurii, a moleșelii, a inactivității și mai ales din cauza unor

despărțiri neprevăzute. Victor plecase pentru câteva săptămâni undeva în străinătate, într-o tabără tinerească, iar Ionel își petrecea o parte din vacanță, departe, împreună cu familia. Ursu lua parte la tot felul de concursuri sportive, se pregătea mai ales pentru un meci amical de box cu campionul național de juniori, iar ceilalți, Maria, Dan, Lucia își petreceau timpul citind, scriind, visând.

Și nimic neobișnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Dacă Tic nu s-ar fi dus în ziua aceea la școală, să-l caute pe moș Timofte, poate că prietenii noștri Cireșarii ar mai fi lăncezit vreo câteva zile. Și se mai poate, cine știe? ca vizita aceasta întâmplătoare a lui Tic să însemne chiar mai mult decât un strigăt menit să zgândărească și să ațâțe pe candidații la lene și plictiseală.

Tic n-a văzut la început în curtea școlii decât un bărbat străin plimbându-se cu un moș Timofte foarte bucuros, ceea ce, bineînțeles, nu i-a stârnit nici o exclamație, nici măcar o întrebare, cu toate că nu mai zărise personajul acela niciodată până atunci în oraș. Dar puținel mai târziu, Tic a văzut altceva. Ceva care i-a furat toate privirile, emoțiile și preocupările. Toți cei care au copilărit în orașe mici de provincie vor înțelege atât de bine reacția prichindelului!

Lângă cișmeaua din curtea școlii... era o fată! O fată brunetă, cu părul scurt, ondulat, îmbrăcată într-o rochie foarte albă. Tic n-avea încă vârsta aceluia care în fața unei asemenea arătări își duce mâinile la buze și-și șoptește: „Doamne, ce frumoasă!” Băiatul cârn și ciufulit, incarnație perfectă a tot ce e practic și concret, și-a pus o singură întrebare: „Cine e?”

Pentru a nu fi descoperit și a nu fi silit să roșească, Cireșarul a calculat că nu are altceva mai bun de făcut în calitatea sa de iscoadă, — calitate pe care și-o asumase ad-hoc și fără consimțământul nimănui —, decât să se furișeze în curtea școlii și să-și aleagă cel mai sigur post de observație. Și pentru că nimeni nu cunoștea mai bine decât el labirintul vizibil și invizibil al școlii, precum și căile de intrare

și de ieșire din labirint, în mai puțin de un minut, după ce sărise gardul la adăpostul unui trunchi de copac și se strecurase ca un șarpe printre tufe și tarlale de flori, își fixă postul sub scara mare de piatră într-o firidă triumphiulară. De acolo, din întuneric, urmări cu privirile, cu tresăririle și cu auzul uimitoare apariție albă.

Fata cu păr negru, ondulat rămăsese nemișcată, încremenită, tot acolo lângă cișmea, cu privirile furate de zarea albastră. Atitudinea ei i-a inspirat puștiului prima remarcă: „Asta seamănă cu soră-mea: pesemne că spune în gând poezii”. Iar când fata în alb a început să-și scuture capul și să taie cu un gest iute aerul, Tic a făcut o remarcă mai puțin amabilă, pe care însă a atenuat-o imediat: „Asta pare și puținel zăbate... sau poate că o fi atacat-o vreo viespe”. Numai atunci când, trecând pe lângă scara de piatră, fata în alb a rostit cu voce rea și sigur înțepătoare: „Ce proști sunt spionii în orașul ăsta!”, lui Tic i-au înghețat toate gândurile, ba chiar și buzele puținel deschise, nemaifiind în stare, pentru un moment, să facă altă remarcă. Și-a revenit însă după câteva clipe și, ca să nu se dea bătut cu una cu două, a scos o limbă strașnică în direcția fetei, după care a adăugat amenințător: „Las’ c-o să vezi tu, deșteapto!”

Nu se poate ști foarte precis ce planuri i-au trecut atunci prin cap lui Tic. Prichindelul avea însă în mâinile lui o tobă de vești cu care trebuia să scoale și morții din morminte. Ceea ce însemna, la urma urmei, o victorie.

Iată cum întâmplarea l-a adus pe băiatul cârn și cu părul de aur în situația de a semnala, primul, faptul neobișnuit care apăruse în orașel sub înfățișarea unei fete negricioase, visătoare, istețe, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

Tic avea nevoie de un prim confident și în două clipe îl și alese. Dan. Era o alegere... obligatorie, pentru că avusese grijă dis-de-dimineață să se certe cu soră-sa din pricina unei flori; adică, fără încuviințarea Mariei, rupsese cele mai frumoase flori din grădină ca să-și întocmească un ierbar, nemaipomenit, și la muștrările ei, o confundase mai întâi cu o soră invidioasă, apoi, pe măsură ce ea ridica glasul, el se cufunda în tăcere, pentru ca fața și limba lui colaborau de minune la nașterea unor strâmbături și măști atât de caraghioase că orice caricaturist și actor ar fi crăpat de invidie. Cu Ursu nu se certase, dar nu știa de unde să-l ia pentru că în fiecare dimineață se antrena în secret, undeva, departe, pe malul râului.

Dan citea de zor la umbra unui nuc bătrân în spatele casei.

Tic îl găsi, își băgă mâinile în buzunare și tușind boierește trecu de câteva ori prin fața lui. Dan era atât de cucerit de lectură, încât își uită obligațiile de gazdă. Prichindelul dădu însă altă interpretare purtării sale și se gândi imediat la răzbunare. Cu cel mai senin aer din lume, rosti ca pentru sine:

— Zău că era foarte simpatic, păcat de el.

Zadarnic. Dan întoarse liniștit fila.

— Poate că n-o să-i taie piciorul. Sau poate c-o să i-l taie numai de la genunchi. Tot ar fi ceva.

Imperturbabil, lectorul se întoarse pe partea cealaltă.

— Și totuși e cel mai bun frizer din oraș...

De astă dată, Dan sări în sus ca un resort:

— Cine, mă? Ce s-a întâmplat? și azvârli cartea aiurea.

— A, aici erai? Nu te văzusem... Știi...

— Ce-i cu piciorul, mă? Care frizer? Ce s-a întâmplat?

— Care picior de frizer? întrebă Tic cu o uimire provocatoare.

— Păi n-ai spus că o să-i taie piciorul celui mai bun frizer din oraș. Îți bați joc de mine, mă cârnule?

— Eu? Am spus asta? Poate-ai visat, mă necârnule. Eu mă gândeam la cățelușul lui Ifrim. Și-a rupt săracul piciorul, și știi era atât de simpatic, cățelușul...

— Și cu frizerul? N-ai spus tu că frizerul...? Când ți-oi trage un picior...

— Mai întâi — îl întrerupse Tic — încă nu s-a născut derbedeul care să-mi poată trage mie un picior. Și apoi, când am văzut că nici nu-ți pasă de sărmanul cățeluș, m-am întrebat: cum se poate ca un asemenea băiat nemilos să fie fiul celui mai bun frizer din oraș?... Eu cred că tu ai ceva cu mine dacă mereu îmi iei pe dos spusele și te răstești la mine de parcă... Și te-aș ruga să nu mă mai faci cârn. Eu, dacă aș fi în locul tău și aș vrea să insult un cârn, aș găsi ceva mai deștept. Mopsule... sau măgarule!...

— Dar ce, măgarul e cârn?

— Dar ce, tu ești cârn?

Dan intrase bine în cursa lui Tic. Fusesse întrerupt din lectură, fusese îndepărtat pe nesimțite și cu artă de la istoria cu tăierea piciorului și cu frizerul cel mai bun din oraș, ba mai primise, la urmă, și o insultă strașnică. Să continue conflictul, era fără speranță. De aceea își schimbă atitudinea:

— N-ai venit tu degeaba aici, cârnule. Trebuie să ai ceva în cap.

De astă dată Tic înțelese porecla ca o manifestare de simpatie, așa cum era în realitate, și socoti încheiată răzbunarea împotriva lui Dan. Era cazul și momentul să înceapă atacul adevărat:

— Care-i femininul de la Harap Alb?

Dan îl privi zăpăcit. Va să zică musafirul continua să-l batjocorească.

— Dacă-i vorba pe-așa, zise el supărat, eu țin să te-anunț că n-am terminat cartea.

— Pe cinstea mea că nu glumesc. Mă interesează femininul de la Harap alb.

Vocea lui Tic, intonația, aerul feței exprimau atâta seninătate, încât Dan se lăsă convins.

- Dar ce, tu nu știi?
- Nu știu cum să zic: hărăpiță sau hărăpoaică?
- Cred că-i mai bine hărăpoaică...
- Nu se poate! Sună urât. Nu-i așa?
- Atunci zi hărăpiță!
- Nu cred că merge. Sună cam alintat. Alt feminin nu există?
- Dar ce ai tu la urma urmei cu acest feminin? îl întrebă Dan la capătul răbdării. Altul, eu, în capul meu, nu găsesc.
- Hărăpoaică nu merge că nu-i urâtă. Hărăpiță, la fel, nu merge că-i antipatică... Oare să-i zic Hărăpina albă?
- Zi cum vrei. Poți să zici și hărăpina și hărăpelă și hărăpoaie, ce mă-ntrebi pe mine? Dar stai, stai... despre cine-i vorba? Ce hărăpina?
- Aha! te-ai trezit. Am întâlnit-o în curtea școlii. Adică n-am întâlnit-o. Cum să-ți spun?... Ne-am observat reciproc pe furiș. Dar am crezut că numai eu stau la pândă.
- Spune o dată! Despre cine e vorba?
- Dac-aș ști... și Tic se apucă să-i istorisească întâlnirea neașteptată din curtea școlii.
- Dan îl ascultă cu ochii mari, fără să-l întrerupă, deși curiozitatea îi era ațâțată la culme.
- Ești sigur că nu-i din orașul nostru? Sigur, sigur?
- La fel de sigur cum știu că soră-mea e din orașul nostru și că e o scârboasă... Ca și celelalte. De altfel și seamănă, continuă Tic amintindu-și povestea cu florile, sunt amândouă niște hărăpoaice și-s amândouă împotriva mea. Mai bine să-i zic hărăpoaică albă...
- De ce să-i zici și albă?
- Dac-ai vedea ce rochie albă are... Ca zăpada...
- Ți s-a părut ție, pesemne că ea e negricioasă.
- Ei și! Eu tot Hărăpina albă o să-i zic.
- De cât timp e în oraș?
- Nu știu sigur, dar bănuiesc că de câteva zile...
- Ce te face să crezi asta?

— După felul cum calcă prin curtea școlii și pe stradă. Se vede că nu merge pentru prima oară.

— Aha! Va să zică, e de câteva zile aici și nici nu s-a gândit să ne cunoască, descoperi Dan imediat. Trebuie să aibă ea ceva fumuri în cap.

— Ba a și încercat să-și bată joc de noi când a spus că în orașul nostru spionii sunt proști.

— Ceea ce înseamnă că te-a observat, că a auzit despre noi și într-adevăr a vrut să-și bată joc de tine, făcându-te iscoadă nătângă. Vorbește cu două înțeleșuri. Ceea ce înseamnă că nu e proastă.

— Ba e proastă și-i arăt eu! se înfurie Tic.

— Ce să-i arăți? Trebuie să procedăm diplomatic, s-o punem ușurel la punct și dacă-i fată de treabă...

— E-o îngâmfată fără pereche, am văzut eu, se înfurie prichindelul, dar imediat se domoli. Și cum am putea oare să ne batem puținel joc de dânsa?

— Hai să-i facem o scrisoare, propuse Dan. Dar cine i-o dă? Cine face pe factorul nevăzut?

— Cine altul? Eu! Mă deghizez în oficiu P.T.T dacă vrei.

— Știi unde stă?

— Aflu eu înainte ca tu să termini scrisoarea.

Dan primi fără mofturi invitația subînțeleasă de a compune scrisoarea, iar Tic își asumă imediat sarcina de detectiv.

Așa se face că, în faptul serii, o arătare ciudată, un băiat îmbrăcat în niște haine rupte, cu un bandaj alb peste un ochi, cu un basc ținut pe cap și cu un băț gros în mână, mergea șchiopătând pe străzile din preajma liceului, cercetând cu ochiul liber fiecare curte, fiecare cerdac, fiecare grădină. Rănitul se așează, în sfârșit, obosit pe bordura unui trotuar și începu să mănânce semințe iscodind cu amândoi ochii, bineînțeles după ce-și ridicase o idee bandajul, ceea ce se petrecea pe cerdacul casei din fața lui.

Acolo, pe cerdac, o fată negricioasă, îmbrăcată într-o rochie foarte albă, vorbea cu o bătrână înaltă și uscată. Rănitul care mânca de zor semințe înțelese destul de repede, mai ales din gesturile fetei, că discuția de pe cerdac nu era amicală. Dar pentru că nu auzea nici o vorbă și murea de curiozitate să audă totul, își trase din nou bandajul peste ochi și șchiopătând cumplit traversă strada. Se așează fără zgomot pe bordura trotuarului din față. Apoi își relua la iuteală ocupația de mâncător de semințe, ciulindu-și teribil urechile. Și înregistra totul ca pe bandă de magnetofon.

— Ți-am mai spus, Laura! amenința cu voce aspră bătrâna. N-ai ce căuta printre haimanalele de aici... Înțelege o dată pentru totdeauna!

„Ce bătrână scârboasă”, reflecta rănitul în sinea lui.

— Bunicuțo, dar te rog, te rog foarte mult... răsună o voce făcută parcă din clinchete de clopoței.

— Poți să te plimbi unde vrei, continuă bătrâna cu o voce obișnuită dar pe care rănitul o califică imediat urâcioasă și scârțâită, dar nu-ți dau voie să faci cunoștințe. Taică-tău te-a lăsat în seama mea... Eu hotărâsc, Laura. Eu nu rog și nu sfătuiesc.

— Dar tăticul spunea...

— Lasă-l în pace pe tăticul. Știu eu mai bine cum se cresc copiii. Eu l-am făcut și pe dânsul om... Deși ar putea să-i fie rușine... N-a mai dat pe la mine de când erai atâtica...

Rănitul nu văzu gestul bătrânei, dar auzi în schimb vocea fetei în alb: aceeași voce de clopoței.

— Zău, bunicuțo, gândește-te, singură, atâta timp. Asta e o tortură. Mai bine mă duceam cu tăticul...

— Dar eu cum stau de atâta timp singură și nu mă vaiet. Și să nu-mi mai spui că era mai bine să te duci cu tăticul, că mă supăr rău... Știi foarte bine unde e el.

— Bunicuțo, iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, zău, bunicuțo... Ți-am spus, fiindcă tăticul m-a învățat să fiu sinceră...

„Asta, bunicuță! reflectă din nou rănitul. Buniloaie sau mai bine babă împielită...”

Băiatul cel atât de nenorocit de soartă, lovit la ochi și la picior, nu mai auzi o bucată de vreme nimic. Dar nici nu întoarse capul, așa că nu văzu privirea iscoditoare a fetei în alb cercetându-l. Oare ce-o fi acolo? se întrebă dânsul, dar nu mai avu timp să-și dea răspunsul pentru că o javră cârnă și crudă ieși din curte, se postă în fața lui și începu să-l latre și să-l amenințe cu colții fără să-i pese câtuși de puțin de starea lui jalnică. Schilodul se blestemă groaznic, în gând, că din anumite motive nu poate să-i altoiască javrei vreo câteva ciomege bune pe spinare.

Vocea fetei în alb îl scoase din gândurile lui războinice.

— Bunicuțo, n-ai o bucată de pâine, că văd un pui de cerșetor în fața casei. Săracul e orb și olog, și cred că e și idiot...

Rănitul era pe drept cuvânt nenorocit. Javra îl lătra fără întrerupere, fata în alb îi remarcase prezența... Așa că procedă cum ar fi procedat orice alt băiat foarte deștept aflat în situația lui. Se sculă încet, făcu doi pași schiopătând pe trotuar, apoi atinse cu o lovitură fulgerătoare javra cârnă și antipatică. Îi mai arse una cu piciorul și abia după ce javra începu să schelălăie amarnic se azvârli într-o goană atât de năprasnică, încât nici sănătoasă și cu curajul întreg jigodia urlătoare nu l-ar fi putut ajunge.

Singura lui părere de rău era că nu mai putea să înceapă discuția cu Dan amintind despre un câine simpatic căruia, cine știe, va trebui să i se taie piciorul de la genunchi. Mai întâi pentru că javra nu era simpatică. Apoi pentru că nici Dan n-ar mai fi crezut povestea spusă a doua oară și, în sfârșit, pentru că nu pocnise câinele la picior, ci undeva mai sus, într-un loc mai puțin fragil, dar în schimb foarte dureros.

Tic se pomeni atât de repede în fața casei lui Dan încât n-avu vreme, sau poate uită să-și scoată bandajul de pe ochi și să-și reia înfățișarea de toate zilele.

— Ce cauți aici, haimana? îl întâmpină în poartă vocea mamei lui Dan. Vrei să asmut câinii după tine...?

— Lasă, mamă, știi... interveni Dan cam cu întârziere, descoperind abia după câteva clipe de uimire identitatea vagabondului care pătrundea atât de nestingherit pe poartă.

— Ce să las! Te-ai înhăitat cu derbedeii! Ieși afară, golane! Grivei? Azor? Ia luați-l!

Tic n-avea ce face. Se retrase, deși știa că dulăii chemați sunt imaginari, dar după câteva clipe era din nou în curtea pe care o părăsise, pe undeva prin spatele casei, fără bandaj, în schimb cu gaura de la pantaloni mărită din pricina unui ciot pe care nu-l observase când sărise gardul. Dan îi ascultă pățania cu baba și javra, îl consolă pentru ghinionul care se ținea scai de capul lui când își asuma rolul de detectiv, apoi îi citi cu voce înflăcărată, deși se făcuse destul de întuneric, scrisoarea la care lucrase toată după-amiaza:

— *Stimată necunoscută. Dacă aș fi poet, scrisoarea aceasta ar fi compusă toată în versuri. Iartă-mă, deci, pentru faptul că natura nu m-a înzestrat cu acest dar. Îți ofer, în schimb, toate celelalte daruri cu care poate fi înzestrat un tânăr. Chipul tău nu mă părăsește nici o clipă...*

— Doamne, dar mare mincinos mai ești, îl întrerupse Tic. N-ai văzut-o niciodată...

— Nu înțelegi că-i vorba de o scrisoare. Ascultă mai departe... *În visuri îmi apari ca o zână albă.*

— Nu ți-am spus că-i negricioasă?...

— Ssst... *plutind în lumi ireale și adunând în jurul tău feți frumoși neînfricați cu care mă lupt până la istovire pentru a avea eu singur fericirea să te văd,*

fericirea să mângâi urmele pașilor tăi, să sărut florile care ți-au alintat obraji și părul de aur...

— Ce păr de aur? Nu ți-am spus că are un păr ca smoala...

— Da, ai dreptate, trebuie schimbat, admise Dan. Păr ca smoala însă nu merge. Nu-i poetic. Să găsim altceva.

— Negru, negru, negru - se gândi Tic. Cioară!... Nu! E jignitor... Ce mai este negru?... Coada lui Țombi... Cerneala! Tușul lui tăticu'! Negru ca tușul... Ce zici?

— Nu, nu sună, spuse Dan. Ca tăciunele...

— Zău că nu-mi place!... Cum dracu' de nu găsim noi ceva negru?

— Știi ce? Facem ca poezii. Când nu găsim cuvântul care trebuie punem ceva care merge ca un șperaclu oriunde și oricând, un șperaclu poetic. De pildă: *minunat...* sau *fantastic*. „*Părul tău fantastic*.” Merge fantastic! Mai departe... *Dar sosirea dimineții care pe alții îi fericește, pe mine mă duce într-o lume tristă, adică în lumea adevărată, care-mi ascunde chipul tău, care-mi oprește îndrăzneala și-mi amplifică tristețile.*

— Stai oleacă. Nu ți se pare că „*amplifică*” sună puțin a megafon... zău, Dan, nu te supăra...

— Ssst... *Cred că ești o ființă generoasă, nobilă, cu sufletul încărcat de sentimente înălțătoare și calde. Gata oricând să alini marile suferințe... Aruncă deci o privire încântătoare tânărului enigmatic care tresare când îți aude pașii...* asta e inspirat din Eminescu, știi?

— Nu! luă Tic întrebarea în serios. Dar chestia cu enigmatic...

— Sssst! *redă-i veselia care înainte nu-l părăsea nici o clipă, insuflă-i mai ales nădejdea că poate zbura spre cuibul inimii tale. Iar dacă dorințele mele ți se par prea îndrăznețe, oferă-i măcar puțința să-ți atingă o dată mâna, să te audă șoptindu-ți numele cu clopoței din glasul tău...*

— De unde știi tu că-i sună vocea cum sună clopoței? Zău, că-i adevărat...

— Suflet de poet, ce vrei...

— Daaaa... se îndoi Tic. Când a fost vorba de păr n-ai mai avut suflet de poet...

— Lasă și tu critica și mai bine ascultă... *și să se despartă cu icoana ființei tale pentru totdeauna păstrată în inima sa mare și bună. Iar atunci când vei voi, peste un an, peste zece, sau mai târziu să vii din nou în fața mea...*

— Mi-e teamă că atunci o să se semene cu bunică-sa, spuse Tic în sinea lui.

— *...mă vei găsi în acea veșnică așteptare pe care un singur sentiment e în stare s-o păstreze. Încântătoare necunoscută, acceptă, te rog, propunerea de întâlnire pe care cu atâta teamă și speranță ți-o fac și vino mâine la orele 6 după-amiază, în grădina publică, pe banca din fața statuii aceluia care a cântat ca nimeni altul dragostea, marele Eminescu. Ce zici, Tic? Cu scrisoarea asta atrag la întâlnire și... arborii...*

— Asta nu mai cred.

— De ce, cârnule?

— Pentru că arborele e de genul masculin. Poate sălciile, că sunt feminine și plâng. Cunosce însă o fată pe care scrisoarea ar lăsa-o, sigur, indiferentă și rece.

— O fată?! se miră Dan. Crezi că există o fată care ar rezista la scrisoarea asta?

— Lucia. Aia ți-ar face o demonstrație că inima n-are cuib, că în gură nu pot să existe clopoței, decât poate la bâlci, că nu se pot săruta toate florile, pentru că unele-s amare, ca să nu mai vorbim de urzici și altele. O cunosc eu bine.

— Hărăpina ta vine la sigur, Ticușor. Gândește-te și tu, singură aici și-i sosește o scrisoare, dar ce scrisoare!... Vine sigur! Cum i-o trimitem?

— Asta-i treaba mea. Când mi-o dai?

— Dacă mă aștepți, și-acum. Dacă nu, mâine dimineață. Dar vezi să nu afle de la cine e. Să i-o dai în mare secret.

— Și dacă vine, cum scoatem cămașa? Adică înțelegi tu...

— Dacă vine? Știi ce facem? Ne ascundem în stejarul ăla gros din spatele statuii. Și-i pregătim un bilețel. După ce-o lăsăm să aștepte vreo jumătate de oră îi aruncăm băiețelul drept în poală.

— Și ce vrei să-i scriem în bilețel?

— Ceva cam așa: ...*Urâcioasă și îngâmfată necunoscută. Am vrut să ne batem joc de tine ca să-ți mai scadă puțin nasul și să-ți mai iasă ceva fumuri din cap. Dacă vrei, însă, te primim în cercul nostru. Doi Cireșari. Ce zici?*

— Grozav!... Să-ți spun ceva, Dan. Odată mi-a trecut prin cap că ești, știi tu, așa cum zice profesorul de chimie despre tâmpiții ăia... cam neajutorat, dar acum îmi dau seama că în fond ești un băiat deștept. Mâine dimineață sunt la tine.

Dan ascultă cu gura căscată spusele lui Tic. N-o fi vrut cumva puștiul să-ți bată joc de el? Dar vorbise cu atâta naivitate...

Tic avu grijă să nu intre în casă decât după ce-și lepădă zdrențele, așa că ținuta lui nu atrase nici o atenție deosebită și mai ales nici un reproș din partea părinților. Răspunse în doi peri maică-si la întrebarea pe unde hoinărise, iar atunci când taică-său îi spuse că Maria are oaspeți, puștiul se îndreptă cu un tremur în inimă spre camera albastră, cu ferestre mari și pian. Dar pentru că nu văzu înăuntru nici o fată cu rochia foarte albă, așa cum îi fulgerase un gând de o clipă, dădu un „bună seara” morocănos, și strâmbă plictisit din nas, gest care lăsă indiferente pe Maria și Lucia, dar care neliniști oarecum pe Ursu.

— Ce-i cu tine, Ticușor? îl întrebă vlăjganul. Ați luat bătaie la fotbal?

Întrebarea lui Ursu îl dezmetici pe Tic și-i readuse într-o secundă vioiciunea.

— Ce?! Aoleu! I-am bătut de i-am rupt. Am băgat trei goluri în cinci minute. Șapte la doi, și-ncă s-a-ntrerupt meciul din cauza întunericului.

— Te pomenești c-ai băgat două goluri dintr-un șut! îl înțepă Lucia.

— Nu, că mi-a fost milă de tine. În poartă apăra pârlitul ăla de văru-tău, știi tu care: ăla cu ventuză sub barbă.

— Pârlitul de văru-meu a plecat de ieri la băi. L-ai confundat poate cu vârul tău care e plecat la munte.

— Ia spune drept, Tic, pe unde-ai fost? îl luă din scurt Maria.

— După plante, pentru ierbar... Cioboțica pupezii, ferigi, ciuperci, urzici de baltă...

— Și unde-s plantele? Măcar urzicile, o ferigă...

— Unde-s? Tic se gândi la numele unui coleg dar, amintindu-și ce i se întâmplase cu vârul Luciei, găsi un alt răspuns: M-am întâlnit pe drum cu un miel și cum era flămând, săracul, i le-am dat să le mănânce. Să-l fi văzut mititetul... De-abia se născuse...

— Grozavă oaie trebuie să fie maică-sa dacă l-a făcut acum în iulie - interveni Lucia. Tu nu știi că mieii zburdă cam pe la începutul primăverii.

— La urma urmei, ce tot îmi cereți socoteală. Le-am mâncat eu și erau bune, mai ales urzicile, și n-am nimic, ca să terminați o dată cu întrebările.

Ceilalți, într-adevăr, nu-l mai întrebară pe Tic, dar cam toți pricepură că prichindelul le ascunde ceva. Cârnel cu ochii săraciți de argint înțelese că făcuse o greșeală la început și căuta să schimbe vorba.

— Dar voi de ce v-ați adunat aici? E ziua lui Tombi?

— Am primit o scrisoare de la Victor, din Salzburg, îi răspunse Ursu. Adică Maria a primit-o. Îți trimite și ție salutări și spune că ți-a cumpărat o lanternă grozavă.

Tic smulse scrisoarea din mâna Mariei, o citi pe nerăsuflăte și când ajunse la lanternă îi veni să sară în sus:

— Psst! O să vedeți voi. Cu lanternă asta îți fac și ție fața albă... i se adresă Mariei și atunci își aminti o altă față negricioasă îmbrăcată în alb. Și chiar... Dar vocea i se rupse la timp.

Nu mai era o simplă impresie; purtarea lui Tic devenea de-a dreptul ciudată. Ursu se repezi să-l scoată din încurcătură.

— Vii mâine după-amiază, la șase, la ultimul antrenament? Poimâine am meci, Ticușor, cred că știi...

— Și de ce-ți mai trebuie antrenament? primi Tic ajutorul. Parcă ai tu cu cine să te bați?

Într-adevăr, așa cum era îmbrăcat în maiou, cu umerii goi, cu pielea bronzată, Ursu părea întruchiparea forței și supleței. La cea mai mică mișcare mușchii i se zvârcoleau ca o îngrămădire de șerpi.

— Nu fi chiar atât de optimist, răspunse Ursu prichindelului. Individul ăla e și mai înalt și mai greu decât mine. De doi ani e campion la juniori.

— L-ai văzut?

— L-am văzut anul trecut. În repriza a doua și-a făcut adversarul knock-out. Are un pumn cumplit. Pocnește ca un ciocan și se mișcă foarte iute, Ticușor.

— Chiar ești obligat să-l înfrunți? se interesă Lucia. Știam că sunt niște categorii după greutate...

— Nu-ți fie frică, încercă Tic s-o consoleze. Îi vine Ursu de hac. Croșeul lui de dreapta! Cred că nu-i om pe lume să-i reziste. Te-am văzut eu la sacul de nisip. Brrrr! Știi, Ursule... simulezi lovitura cu stânga, te deplasezi un pas spre stânga, te rotești cu tot corpul și-ți trimiți dreapta. Exact cum te învăța antrenorul. Eu pun rămășag...

— Antrenorul lui crede că-i viitorul campion național la grea... spuse Ursu cu un glas cam nesigur.

— Dacă te vedea pe tine spunea că e fostul viitor campion național. Tu să-l atingi cu dreapta și-și schimbă el cariera și câțiva dinți.

— Atunci, vii mâine!

Tic se frământă un moment, apoi avu impresia că spune prima minciună din viața lui:

— Vin! Și minți cu atât mai mult cu cât spuse un „vin” categoric.

Puștiul ieși din camera Mariei o dată cu Lucia și cu Ursu, dar nu mai avu putere să-și conducă oaspeții, lăsându-i în grija soră-si. Se duse direct în camera lui, se trânti în pat și începu să mediteze asupra tuturor faptelor rele și minciunilor pe care le făcuse și le scornise în ziua aceea. Când maică-sa îl chemă la masă, se grăbi să răspundă că mâncase niște prăjituri la Dan, cu un ceas înainte, ceea ce îi aduse câteva reproșuri de ordin medical, cum că nu e bine să mănânci dulciuri înainte de masă, pentru că piere pofta de mâncare și se deranjează stomacul, și...

— Lasă, mămico, tu și acasă vorbești ca un medic, dar știi, copiii...

În fața acestui răspuns ea nu găsi altceva de făcut decât să zâmbească și să dea îngăduitor din cap. Gest care-i stârni mare plăcere prichindelului, îi readuse liniștea, sau, dacă e să vorbim drept, neliniștea unor gânduri și apoi a unor visuri foarte

agitate cu boxeri, emoții, spectatori urlând, cu niște
babe urâcioase și cu o fată în alb.

CAPITOLUL II

Ursu se sculă iarăși o dată cu zorii, răsuflă adânc de câteva ori și se dădu jos de pe prispă. Dormise, ca întotdeauna în timpul verii, afară. Patul făcut din scânduri solide, cu câteva pături deasupra, un pat tare, cazon, îi asigura trupului o odihnă desăvârșită în timpul somnului. Nu departe, în spatele casei, Ursu își instalase un duș original. Doi pari puternici prindeau ca un clește un butoi, sau mai bine zis o putină, la gura căreia aplicase un acoperiș de tablă perforat în sute de locuri. După ce turna trei căldări de apă în putină, printr-o simplă smucitură de sfoară, Ursu o prăvălea cu gura în jos. Câteva minute se încingea în locul acela o adevărată ploaie artificială. Întotdeauna înainte de a se culca și imediat ce se scula, Ursu se băga sub duș.

Apa rece, apă de fântână adâncă, îl trezi de-a binelea pe Ursu. Se agită sub duș ca un drac iar când putina își goli conținutul se scutură de apă, făcu de câteva ori înconjurul casei, apoi se opri sub bara fixă. Câteva ridicări gigantice în față și pe spate, alte ridicări, flexiuni, apoi din nou de câteva ori înconjurul casei și Ursu era gata pentru datoriile și întâmplările neprevăzute ale zilei. Se îmbracă sumar: pantaloni scurți, maiou, teniși, își luă de pe o grindă pachetul cu mâncare agățat încă seara de maică-sa, apoi porni cu pași mari și sprinteni pe străzile încă pustii ale orașelului. De câteva săptămâni, Ursu făcea cu regularitate acest drum. Antrenamentele pe câmp i se păreau cele mai pline și mai frumoase. Acolo nu-l tulbura nimeni, nu-l urmărea nimeni, se simțea liber, nestingherit.

Când ajunse pe câmp, soarele se ridicase cu câteva palme deasupra orizontului. Își prinse pachetul de mâncare de creanga unui copac, tot de o creangă își agăță pantalonii și maioul și își începu goana obișnuită. Oricine l-ar fi văzut alergând așa, în neștire, l-ar fi luat poate drept un zănatec. El însă simțise și apoi înțelesese că această goană, care uneori ținea două și trei ore, era cel mai bun

antrenament pentru un atlet și pentru un boxer. Mai ales pentru un boxer. Fuga tenace, dură și dezordonată pe o câmpie plină de gropi și povârnișuri, cerea corpului forță și rezistență, mișcări spontane, neregulate, îl obliga la reflexe, la eforturi subite, îl trecea printr-o adevărată scară a eforturilor, adică obișnuia corpul cu cele mai variate și mai nefirești mișcări. Suflul se adapta astfel efortului brusc și Ursu știa că nimic nu e mai necesar unui boxer decât menținerea respirației, a suflului în acel haos de mișcări violente și neregulate care este un meci de box.

Ursu își cunoștea adversarul, îi cunoștea calitățile: forța, rezistența, iuțeala și știa că nu poate să-l învingă, așteptându-l cu o lovitură puternică, pentru că tot atât de bine putea el să primească lovitura pe care voia s-o dea, ci opunându-i aceleași calități la un nivel superior.

Goana neregulată îi plăcea lui Ursu și pentru că-i încerca reflexele, pentru că, așa avea el senzația, îi obliga corpul să gândească. Sărea peste o groapă și i se ivea în față o tufă de scaieți. Sărea peste ea și după câțiva metri de teren neted se înălța o movilă. O urca și o cobora în goană apoi se îndrepta spre o adunătură de copaci, trecând fulgerător printre ei, în cele mai ciudate figuri geometrice, ca liliicii, noaptea, fără să-și atingă, fără să-și lovească brațele sau corpul. Uneori se agăța cu mâinile de creanga vreunui copac și se arunca la câțiva metri mai departe. Acesta era secretul forței lui Ursu, secretul supleței sale, a fenomenalei sale rezistențe.

După două ore de goană, Ursu se așeză undeva la umbră, își deschise pachetul cu mâncare, sorbi aproape dintr-o înghițitură ceaiul din termos și începu să înfulece de zor. Imaginea adversarului nu-l părăsea nici o clipă. Era înalt, puternic, foarte mobil și mai ales avea rutină și aceasta îi dădea siguranță și încredere în sine. Nu era genul bătăușului orb, pe care l-ar fi liniștit foarte repede. Ca să-l învingă, se gândea Ursu, trebuia să atace în permanență, să nu-i dea posibilitatea să-și pună în aplicare nici un plan de

atac, să-l forțeze să fie mereu în apărare și în repriza a doua sau a treia să încerce lovitura lui secretă, cea pe care o amintise Tic: simularea atacului de stânga cu acea întoarcere și înaintare laterală care făcea din croșeul său, după spusele antrenorului, „cea mai formidabilă lovitură pe care o văzuse în viața lui!” Ursu exersase îndelung mișcarea și lovitura, antrenorul le perfecționase și se convinsese de eficacitatea croșeului pe pielea lui, la un antrenament, când îndemnându-și elevul să-l pună în practică și pregătindu-se să-l eschiveze îl primise, din cauza fulgerătoarei aplicări, în plină figură, ceea ce avu ca rezultat un knock-out discret și mai îndelungat.

Dar dacă și adversarul va folosi aceeași tactică? Dacă va ataca și el mereu? Atunci va hotărî numai rezistența. De aceea Ursu se sculă din nou, își dezmoțî membrele, apoi își reluu goana sa fără țință.

Tic se înființă dis-de-dimineată la Dan, recitiră scrisoarea, compuseră bilețelul de răspuns, exact așa cum îl „sugerase” Dan cu o seară mai înainte, și porniră amândoi, în recunoaștere, spre grădina publică. În spatele statuii lui Eminescu, la vreo douăzeci de metri, se afla un stejar mare, stufos, care putea deveni la nevoie un post ideal de observație. Lui Dan nu prea-i convenea să cucerească arborele apelând numai la mijloacele riscante ale omului primitiv: mâinile și picioarele, dar negăsind altă soluție problemei numărul unu a zilei: a observa fără să fii observat, se strădui să-și caute însușiri ancestrale. Urmări atent încercările pline de reușită ale lui Tic și se hotărî, după mari confruntări cu sine însuși, să treacă și el la atac. Tic deveni stat major și Dan se mulțumi doar să-i urmeze ordinele: adică se prinse mai întâi de o cracă, apoi băgă piciorul într-o scobitură, apoi se agăță de altă cracă, apoi își sprijini genunchiul într-un ciot și în sfârșit ajunse în mijlocul coroanei. E drept, puțin cam julit, răsuflând greu, dar oricum era sus în postură de cuceritor.

— Să știi că mă fac acrobat. Tii, dar bine se mai vede!

Într-adevăr, la adăpostul coroanei stufoase, puteau să vadă ca-n palmă aproape tot parcul, adică jumătatea din fața lor. Mai ales banca de lângă statuie, care căpătase rol de complice, li se părea, de-acolo din înălțimi, la doi pași de ei.

— Grozav! se bucură Tic. O lăsăm jumătate de oră s-aștepte și pe urmă îi trimit cu parașuta, bilețelul. Dacă vrei i-l plasez chiar în poală. Zău, Dan, în tirul ăsta cu praștia nu mă întrece nimeni.

Dan încuviință vesel și după ce puseră la punct ultimele amănunte cei doi strategii coborâră din stejar și se despărțiră, fiecare cu gândul la treburile lui. Adică Dan urma să-și continue lectura, ceea ce era un lucru plăcut, iar Tic trebuia să facă pe dracul în patru pentru ca o anumită scrisoare să ajungă la o anumită

destinație... în alb, ceea ce era, discret vorbind, și mai plăcut.

Puștiul se duse mai întâi la „Alimentara” de pe strada Babei împelițate, cu gândul de a culege noutăți despre evenimentele din cartier, cel mai de seamă fiind, fără îndoială, apariția fetei în alb. Cu o mișcare șmecherească din ochi, îl scoase afară pe vânzătorul lui preferat, sau mai bine zis pe vânzătorul al cărui client preferat era el, și cum nu se prea îmbulzeau cumpărătorii în dimineața aceea, avu vreme să sporovăiască mai pe îndelete cu dânsul. Bineînțeles că prichindelul își începu noul asalt prin câteva manevre ocolite; întrebă mai întâi ce mărfuri noi sunt pe cale să sosească, vorbi apoi despre ingratitudea și mojicia unor clienți, mai ales a unor babe uscate și scârțâite, apoi despre obrăznicia unor fete „care mai au și tupeul să se îmbrace în alb”, dar crezând că spusese prea mult și că, într-un fel, își trădase intențiile, făcu greșeala să amintească în treacăt și despre gala de box de a doua zi. Își închipuise că o să poată reveni imediat la subiectul în alb. Când auzi însă de box, vânzătorul, un băiat de vreo șaisprezece ani, își transformă gura într-o asemenea moară de pronosticuri, aprecieri, subtilități tehnice și previziuni tactice încât ai fi crezut că el o să boxeze în locul lui Ursu. Tic îi întrerupse elanul de specialist sportiv propunându-i un rămășag: o ciocolată contra cinci sticle de bere că Ursu câștigă prin knock-out în repriza I-a. Vânzătorul susținea că în cel mai bun caz Ursu poate să bată la puncte, dar de fapt era absolut sigur că va fi învins. Spre a nu-și periclita pariul, Tic propuse un al doilea rămășag: două ciocolate contra zece sticle de bere că Ursu învinge. Celălalt primi cu plăcere gândindu-se că-l va aduce la ruină pe Tic, dar fără să-i treacă prin cap că și prichindelul are aceleași șanse.

— Va să zică două ciocolate contra zece sticle de bere. Să-mi sară ochii că țin! se bucură vânzătorul.

— Să-ți spun drept, caută Tic un pretext, nici nu știu ce-o să fac cu atâta ciocolată. Dacă-ș cunoaște vreo zgriptoroaică uscată și înaltă i-aș da-o ei, că

babelor le cam place să morfolească dulciuri. Dar parcă fetelor îmbrăcate în alb nu le place și mai mult ciocolata... Ce zici?

— Stai, stai puțin, se rugă vânzătorul căruia Tic îi desconsidera, și nu chiar pe nedrept, inteligența. Avem noi aici pe stradă o zgriptoroaică înaltă și uscată la care stă de câteva zile o fată îmbrăcată în alb. Să-mi sară ochii.

— Zău?

— Zău! Cică baba are niște băieți, oameni mari. Din ăia care fac chestii cu cărți și cu un fel de icoane. Da-i tare a dracului bătrâna. Am auzit-o spunându-i fetei că n-are voie să-și facă prieteni aici, în oraș la noi. Fata-i din București, o cheamă Laura, mi se pare că mai are doi sau trei ani până termină liceul. Chiar pe la ora asta vine bătrâna după târguieli la noi. Să-mi sară ochii. Vrei să le dai lor ciocolata?

— Care ciocolată?

— Păi n-ai spus că...

— Dar tu când spui „să-mi sară ochii” chiar te gândești să-ți sară?

Vânzătorul nu mai avu timp să răspundă, pentru că îl chemă șeful înăuntru. Tocmai în acel moment, Tic zări venind spre „Alimentara” o bătrâna înaltă și uscată cu un paner în mână. Fără să se intimideze, puștiul o lăsă să intre în magazin, și în timp ce ea își făcea cumpărăturile, care prevesteau vreme lungă pentru că era mereu nemulțumită, se gândi cum să se prefacă în poștă clandestină. Să trimită pe cineva cu scrisoarea? Tic n-avea încredere în necunoscuți, iar prichindeilor din ceata lui nu avea voie să le încredințeze un secret. „Aia-s mult mai curioși decât fetele, n-aș mai scăpa de ei în vecii vecilor”. Să strecoare scrisoarea în panerul bătrânei ar fi însemnat o imprudență de neiertat, deoarece bătrâna își va controla măcar de câteva ori, în drumul spre casă, mărfurile și va da peste ea, ceea ce va declanșa o catastrofă generală. Atunci!? Abia își reținu un strigăt de bucurie. Băiatul cu păr blond și ciufulit simțea că zboară. Găsise în sfârșit dezlegarea. Intră glonț în

magazin, trecu înaintea celorlalți clienți și ceru de un leu ace cu gămălie.

Bineînțeles că obraznicia și necuviința lui atraseră imediat curiozitatea, nemulțumirea, uimirea și mânia cumpărătorilor și vânzătorilor.

— Dar ce, ne-am mutat în junglă, ne-am reîntors în codru? răsună vocea scârțâită a bătrânei. Auzi, domnule! Am avut și eu copii, slavă Domnului, îmi mai trăiesc și astăzi, sunt oameni mari, dar...

Tic încercă s-o îmbuneze rostind cu multă înțelegere:

— Parcă nu știți cum sunt copiii... Dar să știți că ajung toți oameni mari...

— Asta-i culmea! E nemaipomenit! Auzi, tupeu, madam!?

— Ieși afară! Că nu-i prăvălia lui tac-tu! Ieși, derbedeule!

— Dac-ar fi asta prăvălia lui tăticu, nu m-ați mai certa acum pe mine. Știu eu...

— N-avem bolduri! La ferometal. În centru, sub cinematograf.

— Dar pentru ce-ți trebuiesc bolduri, nătărăule?

— Mi-au intrat niște ghimpi în picior și n-am cu ce să-i scot. De când mă chinuiesc...

— Sărmanul băiețaș. Și noi îl ocărâm.

— Săracul! Ia căutați un bold. Sau chiar un ac de siguranță...

— Na, ține un ac, băiețașule... E mai bun ca boldul la așchii...

— Săru-mâna, mătușico — mulțumi Tic. Să vă trăiască nepoții... și oamenii mari...

— Să te-audă Dumnezeu! Da-n care picior ți-a intrat?

Tic însă o zbughise pe ușă. Și abia atunci bătrânele își dădură seama că era ferecat la picioare.

— Ne-o fi amăgit pușlamaua... Ai văzut, madam!?

— Am mai întâlnit eu derbedei din ăștia... Știu eu ce le trebuie!

— Ferească Dumnezeu, unii îți bagă mâinile în buzunare... Și nu ca să și le încălzească...

— Aoleu, unde mi-i punga cu bani? Săriți, mi-a furat-o hoțul. Mânca-l-ar focul! Ală micul cu boldul...

— Auzi, prefăcutul! Chemați sergentul!

— Da' a cui e punga asta? Asta de lângă teighea?

— Mulțumescu-ți Doamne, e-a mea. Și l-am blestemat, săracul, degeaba. Ptiu, ptiu... Iartă-mă, Doamne...

— Te pomenești că chiar i-or fi intrat niște ghimpi în picior. Și băiatul meu, mai acu' vreo treizeci de ani...

— Și de ce să nu-i intre? S-o fi încălțat pe urmă și l-au apucat durerile...

— Săracul băiețuș, n-ați văzut ce respectuos era...

Tic nu auzea însă nimic din sporovăială nestatornică... El se ascunsese după un colț de stradă, nu departe de casa în care locuiau bătrâna și fata în alb. Pândi la colț și o zări pe zgriptoroaică apropiindu-se. O lăsă să treacă și, când o văzu oprindu-se în apropierea porții, fugi repede spre ea, o înghionti parcă fără să vrea, își ceru iertare, dar totul se întâmplă fără să-și potolească o clipă goana.

— Bezmeticule! îl afurisi bătrâna. Ce, n-ai alt loc de fugă decât pe trotuar? Dumnezeule! Parcă-ar fi tot derbedeul ăla. Te pomenești că mi-a furat ceva!

Se convinse însă repede că nu-i lipsește nimic. Dar nici nu-i trecu prin cap gândul că ar putea să aibă ceva în plus. Cine știe? atunci poate că ar fi descoperit agățat de fusta ei un plic pe care se putea citi: „Prizonierei în alb”. Plicul nu rămase însă multă vreme agățat de fustă, pentru că o mână subțire, delicată, îl desprinsese fără zgomot și-l purtă către sân. Prizoniera în alb primise mesajul.

Exact la ora 5, Ursu sosi în sala de antrenament. Știa că maestrul său ține foarte mult la punctualitate. Antrenorul, un bărbat trecut de 50 de ani, cu o statură impunătoare, cu umeri largi și ceafă puternică, își primi ca întotdeauna zâmbind elevul său preferat. Deși se putea lăuda cu o carieră îndelungată în ring, figura lui nu prea aducea a boxer. Părea mai degrabă a unui om obișnuit, a unui intelectual deprins cu mișcarea și sportul, decât a unui fost as al categoriei grele. De altminteri, întreaga sa concepție despre box era foarte mult diferită de a altor maeștri ai sportului cu mănuși, mai ales de cei care susțineau că boxul este prin definiție și exclusiv un sport al forței și rezistenței. Antrenorul lui Ursu nu nega valoarea calităților fizice, dar predica fără încetare elevilor lui ideea că în lupta cu pumnii contează, cel puțin în aceeași măsură, inteligența și psihologia. Adversarul trebuie cântărit, judecat, susținea el, stilul său trebuie studiat cu atenție, de asemenea și loviturile sale specifice și, în raport cu rezultatul acestui studiu, boxerul angajat trebuie să-și organizeze lupta. El nu propovăduia o singură tactică de luptă dusă până la desăvârșire de un boxer, ci o multitudine de tactici, fiecare prilejuită de adversarul dat, de specificul boxului său. Uneori își îndemna elevii să-și schimbe nu la fiecare repriză, ci la fiecare minut tactica în ring: atac sau dans în jurul adversarului, corp la corp sau lovituri de la distanță, apărare simulată cu contre dure și oportune, retragere directă care să faciliteze plasarea unei lovituri decisive. Luptătorul trebuie să judece tot timpul, să simtă momentele adversarului, să-l enerveze sau să-l calmeze, să-l înghesuie sau să-i dea satisfacția unor succese ușoare. Clipele decisive, fie pentru acumulare de puncte, fie pentru plasarea unor lovituri puternice, trebuiau alese fără greșală. Provocarea unui asemenea moment și fructificarea lui era, la urma urmei, o problemă de psihologie și de inteligență.

Antrenorul îi aminti lui Ursu toate aceste idei însoțindu-le cu exemple multiple din cariera lui și din cariera altor boxeri care făcuseră faimă sportului cu mânuși.

— Ce știm despre adversarul tău? îl întrebă antrenorul pe Ursu. Că e puternic, mai puternic decât tine, că e tot atât de agil ca tine, că are mai multă experiență decât tine. Două plusuri și un egal în fișa lui, două minusuri și un egal în fișa ta. Rațional și psihologic, aceasta duce la o anumită concluzie: siguranța. Adversarul e sigur de el. Adversarul e sigur de victorie. Nu se îndoiește nici o clipă că va obține victoria. Ei, eu cred că aici trebuie să căutăm ceva, aici trebuie să acționăm noi. Adică, în raport cu această încredere în el, cu această siguranță a victoriei să ne făurim tactica de luptă, toată concepția noastră de luptă. Înțelege, Ursule?

Ursu prinsese tâlcul celor spuse dar i se părea că ideea antrenorului nu se potrivea cu ideea pe care și-o făcuse el despre meciul de a doua zi. De aceea se mulțumi să clatine din cap, dar gestul lui aducea mai degrabă a nedumerire.

— Adversarul e sigur pe el. Întărește-i siguranța. Acordă-i câteva succese ușoare. Fă-l să se autoliniștească, să te desconsidere, atrage-l în atac, apără-te mereu cu șovăieli, și în repriza a doua când va încerca, sigur, să pună capăt luptei plasează-i croșeul de dreapta. Te asigur că-l faci knock-out! Fără discuție!

Ursu își privi gânditor profesorul. Tactica pe care acesta i-o predica era într-un fel opusă celei la care reflectase el. Logica profesorului i se părea însă cu neputință de atacat. Maestrul nu-l lăsă prea multă vreme să mediteze; era vremea să înceapă antrenamentul. Frământările și întrebările lui Ursu nu dispăruseră, nici măcar nu se atenuaseră. Simțea nevoia să se destăinuiească cuiva. De aceea îl și chemase pe Tic la antrenament. Voia să-i vorbească puștiului ca unui prieten, să se ușureze măcar, pentru că la alt sprijin nu se putea aștepta de la el. Și nu înțelegea ce se petrece cu Tic de întârzie atât de mult.

Mai era însă cineva căruia Ursu putea să i se destăinuie, dar la care nu îndrăznea să se gândească: Lucia. După întâmplările din Peștera Neagră, prietenia dintre cei doi se răcise. Dacă acolo, pe munte, în mijlocul primejdiilor, firile lor deosebite se întâlniseră și se atinseseră plăcut, dacă în noianul de spaime și emoții își trimiseră unul altuia unde calde, duioase, necesare, uneori aproape imperceptibile, reîntorși în liniștea și monotonia orașelului, simțiseră amândoi un fel de teamă și apoi niște valuri de gheață peste ceva ce fusese blând și cald. Ursu își amintea cu un tremur care-i zguduia tot trupul clipele când o purtase, leșinată, în brațe, când își lipise obrazul de părul ei, când îi atinsese cu fruntea fața și buzele. Sentimentul că făptuise un sacrilegiu nu-l părăsea nici un moment. Timiditatea lui față de Lucia se accentuase, se amestecase cu un sentiment de teamă și rușine. Din cauza aceasta, uneori se purta prea băiețește cu dânsa. Atitudinea lui Ursu, atât de diferită de cea pe care o avusese pe munte, o readusese pe Lucia în starea veche de superluciditate, de răceală și indiferență, fără să-și dea seama că ascunde în carapacea ei voluntară durerea unei adolescente care ar dori să privească altfel florile și culorile. Nu-l înțelegea pe Ursu sau poate fiorii aceia necunoscuți care reînviau o dată cu amintirile o obligau să nu încerce să-l înțeleagă.

Ursu se simți trăsnit când o văzu pe Lucia pătrunzând pe ușa sălii de antrenament. Nici nu-i trecea prin cap că apariția neașteptată fusese determinată de zvâcnitul unui al șaselea simț feminin care-o făcuse pe Lucia să intuiască, să descopere că Ursu are nevoie de un confident înaintea întâlnirii de mâine. Fata simțise că prezența ei în preajma lui Ursu îl va liniști, îi va spori încrederea în propriile forțe. Simțise totul?... Nu, judecase totul și ajunsese la această concluzie, sesizase cu nevinovăție, fata.

Apariția Luciei declanșa însă în Ursu un noian de gânduri și întrebări și emoții... Muntele, peștera, prăpastia... Și dintr-o dată nu mai văzu în fața ochilor decât chipul acela blond, cu ochii puțin oblici, cu

buze subțiri, cu obraji pudrați de o ușoară paloare. Alergă spre Lucia, o prinse de umeri cu mâinile sale deformate groaznic din cauza mănușilor și aproape o sfărâmă la pieptul său. Lucia deveni lividă... Se uită în ochii agresorului cu priviri speriate... Ursu își retrase mâinile. Se îngrozi. Se dădu un pas înapoi și Lucia, speriată și ea, și cu convulsii în piept, fugi pe străzi fără să mai vrea să se gândească la ceva.

Tot cam pe la ora aceea, alți doi cireșari, cocoțați în stejarul din spatele statuii lui Eminescu, trăiau clipe grele și-ncepeau să simtă gustul amar al înfrângerii. Se urcaseră în stejar pe la cinci și un sfert. Așteptaseră în liniște jumătate de oră, dar minutele care urmară erau pline de emoții. Unul din ei întrebă cu frică:

— E șase?

— Fix. Să știi că nu vine. Eu în locul ei eram aici înainte de șase. Hărăpina dracului.

— Ssst! Vine cineva din dreapta.

Se lăsă din nou liniște în stejar. De pe o alee din dreapta veneau doi îndrăgostiți. O pereche din familia celor care fac senzație pe la baluri. Mergeau dansând și frecându-și obrajii, dar deodată se opriră și se așezară pe banca din fața statuii. Câteva clipe de ritm din umeri și călcâie apoi începură să ciripească.

— Ce le-a venit ăstora să se așeze tocmai pe banca noastră? întrebă înfuriat Dan.

— Tu ești de vină, răspunse Tic. Trebuia să lipești un bilețel „ocupat” pe bancă. La asta de ce nu te-ai mai gândit?

— Dar ce, crezi că suntem la teatru?

— Eu îi scol de pe bancă, se înfurie brusc prichindelul.

— Cum? Vrei să ții la ei și să trădezi ascunzișul?

— Aiurea!... cu praștia! în mai puțin de un minut.

Tic scoase praștia, puse în aruncătoarea de piele o ghindă, întinse elasticul și ținti spre bancă. Nu slobozi însă imediat proiectilul. Așteptă. Pe bancă, tânărul cu plete feminine savura tacticos o țigară. Cu un gest larg își sprijini mâna cu țigara de speteaza băncii. Dar numai după o clipă sări ca ars. Țigara îi fusese pur și simplu smulsă din mână.

— Ce s-a întâmplat, greierașule? îl întrebă speriată fata cu buze foarte roșii și cu sprâncene de catran.

— Nu, nimic, se încuraja greierașul, mă uitam, știi, niște fluturi formidabili.

Tic pregăti o a doua aruncătură. „Greierașul” își căuta o poziție cât mai comodă. Stătea picior peste picior însă cu spatele atât de lăsat, că parcă stătea cu picioarele în sus. Cireșarului țintaș i se păru prea indecentă poziția, așa că a doua lovitură i-o trimise în talpa pantofului. Pocnitura se auzi bine în jur. „Greierașul” sări de pe bancă atât de iute și o luă atât de cavaleriește din loc, că însoțitoarea cu buze roșii se văzu nevoită să alerge după el pentru a-l ajunge.

După câteva minute de la retragerea greierașilor își făcu apariția, de astă dată din stânga, un nou cuplu: o bătrânică grasă și scundă și un băiețas molău cu ochelari. Tic își pregăti din nou praștia:

— Dacă se așează pe bancă, îl transform pe molăul ăla cu patru ochi în campion de fugă cu obstacole. Ia uite, tâmpitul!

Într-adevăr, molăul se împiedicase chiar în fața băncii și era cât pe-acum să-și întindă oasele pe jos. Noroc că se prinsese de bancă.

— Aoleu, maică! Ți s-a întâmplat ceva? auziră cei doi vocea bătrânei.

— Dă, Doamne, să se așeze! se ruga Tic, cu praștia pregătită. Zău că-l prefac în popândău.

Cireșarul cel blond era înfuriat. Simțea nevoia să se descarce, să tabere asupra cuiva. Dar pentru că bătrânică se cărăbăni trăgându-și molăul de mână, își amână explozia. Mai trecură pe alee doi oameni serioși, apoi un ofițer, apoi două țărănci, un popă, un lungan cu niște mâini până la genunchi și cu un nas de Pinochio, căruia Tic îi pusese gând rău, mai ales vârfului roz, o fetișcană înaltă cât o prăjină, ținând de mână două fetițe care urlau după maică-sa, același ofițer, doi colegi de-ai lui Tic, dintre care unul fu gratulat cu un proiectil, într-un loc cărnos și usturător, o bătrână cu părul alb ca zăpada, aplecată deasupra unui cărucior, și șoptind fără încetare: „Țuguloi, țuguloi, țuguloi”, o servitoare oacheșă cu un borcan în mână, din nou ofițerul...

— E șase și jumătate, spuse Dan. Ce facem? Mi se pare că n-a ajuns scrisoarea la destinație. Sau o fi pus bătrâna mâna pe ea.

— Dac-o fi enervat-o scrisoarea și-o fi citit-o numai până la jumătate?

— Imposibil! N-a citit ceva asemănător în viața ei.

— Poate că ai și tu dreptate... spuse rar și cu subînțeles Tic.

— Adică ce vrei să zici? Că n-oi fi scris așa la înălțime?

— Mai stăm? îl întrerupse mânios țintașul.

— Eu unul nu mai stau. Dacă tu vrei...

— Nici eu! M-am săturat. Gata! Las' că... .

Tic sări repede jos, iar Dan și mai repede... pentru că-și pierduse echilibrul. Arătau amândoi ca niște învinși. O oră și mai bine stătuseră cocoțați în stejar, de pomană.

— Hărăpina ta e-o fricoasă fără pereche, încercă Dan să se consoleze. Și n-are nici un pic de romantism în ea. Dacă nu acceptă dânsa riscul și surpriza unei întâlniri...

— Numai zgrițoroaica e de vină. Știu eu. Cred că o ține legată în lanțuri. La mâini și la picioare.

Cei doi învinși se apropiară de bancă. Lui Dan îi veni ideea să se așeze. Dar nici n-apucă să atingă speteaza de lemn, că se azvârli în sus de parcă îi intrase un cui în spate:

— Ia uită-te, Tic! Ce-i asta? Cine-a adus-o? Când?

Tic se uită spre mâna lui Dan. Pe speteaza băncii, la mijloc, era lipit un bilet. Îl smulse într-o clipită și-l citi cu voce tare:

— *...Stimați copilași! Am primit mesajul vostru care mi-a declanșat într-adevăr un sentiment... de milă față de voi. V-am făcut și cinstea de a vă arunca o privire încântătoare, plină de admirație când am văzut cu câtă ușurință v-ați cățărat în copac. Îmi pare totuși rău că nu veți putea mângâia urmele pașilor mei și mi-e teamă că din această cauză veți crede că sunt o zână, ceea ce pentru vârsta pe care*

presupun c-o aveți n-ar fi deloc de mirare. Sfatul meu este să vă găsiți preocupări mai apropiate de vârstă și posibilitățile voastre. Ce-ați zice să participați la un concurs de trotinete sau triciclete? Dacă nu-l veți câștiga, ființa mea generoasă se va strădui să aline marile voastre suferințe. Acesta este răspunsul „Prizonierei în alb”. P.S. Pariez că veți sta în copac cel puțin până la șase și jumătate și că veți face niște mutre când veți citi aceste rânduri...”

Fata în alb nu greșise cu nimic în ultimele presupuneri. Mutrele celor doi erau jalnice. Niciodată un cireșar nu primise o insultă asemănătoare. Se uitau unul la altul și nu știau cu ce să înceapă. Dan era înfuriat că ideea lui cu scrisoarea fusese falimentară și că îl luase în derâdere o ființă pe care nici n-o cunoștea și care, după spusele lui Tic, nu depășea vârsta Mariei și Luciei. Pe Tic îl scoteau din sărite întrebări mult mai concrete. „Cine și când lipise biletul pe bancă?” Îi venea să plângă de ciudă că fusese dus de nas ca un țânc. Ca să nu mai vorbim de chestia cu trotinetele și tricicletele.

— Numai băboica e de vină! scrâșni puștiul. Dacă-ș putea să aranjez să i se plimbe un șoarece pe spate... Las-că tot i-o fac eu!

Dan nu înțelese care putea fi rolul babei în lovitura pe care o primiseră. Și, dacă e să vorbim drept, nici Tic nu știa ce rol jucase bunica în piesa care-i ridiculizase, ci vorbise, așa, ca să-și reverse mânia asupra cuiva. Istețimea fetei, deși îl enerva la culme, îi stârnea parcă un anumit sentiment de respect și de admirație, pe care bineînțeles îl ascundea cât putea mai bine. Astfel se explică de ce paratrăsnetul descărcărilor lui îl constituia bătrâna.

— Și totuși cum a ajuns biletul aici? întrebă Tic. Cine și când l-a adus? E nemaipomenit!

— În orice caz nu înainte de venirea noastră în parc, pentru că l-am fi găsit atunci. Ticușor! Sunt sigur că bilețelul a fost scris după ora cinci și jumătate. Adică în loc s-o observăm noi pe ea, ne-a observat ea pe noi. Și să-și bată joc în așa hal de scrisoarea mea! N-o iert toată viața!

— Ia să ne gândim cine a trecut pe alee și cine a stat pe bancă, reveni la concret fostul țintaș.

— „Greierașul”! imposibil!

— Baba cu molăul ăla cu ochelari și mai imposibil.

— Păi alții nici nu s-au mai așezat pe bancă.

— Atunci cine dracu’ a lipit biletul? Cu praștia n-a fost azvârlit.

Dacă Tic ar fi avut inspirația să iscodească în acel moment casa în care locuia fata în alb, ar fi dezlegat repede enigma. Bătrâna înaltă și uscată își căuta de zor ochelarii pe cerdac în timp ce, într-o cameră în fund, o fată negricioasă și obosită își aranja în fața oglinzii rochia cea albă. Pe un scaun, alături, zăceau aruncate: o pereche de pantaloni scurți de excursie, o bluză groasă băiețească și un basc decolorat, caraghios. Costumată în vestmintele de pe scaun și mascată cu ochelarii pe care-i căuta bunica, luase înfățișarea unui băiat molău și prostuț, într-atât de molău încât reușise să convingă o babă fără ocupație să-i arate ieșirea din grădina publică și chiar s-o conducă până la poartă. Dar pentru că Tic nu avu această inspirație, rămase mai departe cu întrebarea pe buze și mai ales cu sentimentul unei înfrângeri cum nu se poate mai rușinoase.

Cei doi cireșari descoperiseră totuși ceva foarte important și anume că au avut de-a face cu un adversar greu de bătut, înfrângerea le aduse mintea la cap și astfel într-un moment de luciditate căzură de acord să discute despre fata în alb și cu ceilalți cireșari. Chiar în cursul serii. De aceea plecară amândoi în căutarea prietenilor: Tic spre Ursu, mai ales că trebuia să-și ceară scuze pentru întârziere, iar Dan spre Lucia și Maria. O bună bucată de drum merseră împreună, tăcuți, numai când ajunseră pe strada pe care locuia fata în alb, amândoi parcă se treziră. Aceasta cu atât mai mult cu cât chiar în apropierea locuinței inamicului, cam pe la centrul străzii, acolo unde Tic prinsese mesajul pentru prizonieră de fusta bătrânei, se afla chiar ființa pe

care în acea clipă cei doi cireșari doreau cel mai puțin s-o întâlnească.

Hărăpina lui Tic discuta veselă, mișcându-și brațele ca o balerină, cu un tânăr impunător, foarte înalt și solid. Și Dan și Tic fură năpădiți de emoție, dar imediat îi trăsni uimirea pe amândoi, pentru că descoperiseră în însoțitorul fetei un alt redutabil inamic: adversarul lui Ursu, cel care de doi ani deținea titlul de campion de juniori.

— Mă, da frumoasă-i! se minună totuși Dan.

Tic nu dădu nici o atenție vorbelor scăpate de prietenul lui. Pe el îl chinuiau amarnic, ca întotdeauna, întrebările concrete: De unde cunoaște vlăjganul pe fata în alb? De ce dacă voia și putea să aibă prieteni, fata în alb în loc să-i caute pe cireșari se împrietenise cu „individul ăsta urât” care nici măcar nu era din orașul lor? Și cum de i-a dat voie babornița să se întâlnească seara cu el?

— Zău, Dan, dacă mai înțeleg ceva! se plânse Tic.

— Nici eu. Doar atât: că are o gardă personală cumplită.

Amândoi se opriseră în mijlocul străzii. Fără să se destăinuie unul altuia, amândoi încercară aceeași manevră: să se întoarcă din drum pentru a nu da cu ochii de inamicii lor. Tocmai când să-și pună în aplicare gândul, fata în alb își întoarse fără voie capul și-i zări. Tic avu fericita inspirație să se aplece și să-și delege șiretul pentru ca să aibă motiv să-l lege la loc. Fără această inspirație, își imagină el, s-ar fi făcut de râs! Dan nu înțelese imediat și-l întreabă:

— Ce-ai pățit? Când te-ai lovit?

— Vrei să-și închipuie că suntem lași? întreabă la rândul său Tic. Scapă ceva jos și apleacă-te să-l iei.

Dan scăpă o batistă scoasă în fugă din buzunar și abia pe urmă se simți caraghios.

— Nu cumva ai de gând?... Ne-am făcut de râs!

— Ne-a zărit! Sunt sigur că acum își bate joc de noi.

— Bineînțeles! mormăi Dan. Dacă facem mătăanii în mijlocul străzii ca doi caraghioși.

— Hai să mergem chiar pe partea lor! se îmbătoșă subit prichindelul.

Înțelegeși parcă, amândoi luară un aer cât se poate de senin și de nepăsător și se îndreptară cu pași foarte obișnuiți spre cei doi inamici. Dan își aținti privirile asupra fetei în alb și observă că e puținel cârnă și are ochi verzi, foarte mari, iar Tic îl privi pe vlăjgan cu fulgere în ochi. Fata râdea cu toată fața. Îi povestea ceva vesel însoțitorului ei. Cu toate strădaniile sale, Tic nu prinse decât o frază:

— ...niște copilași! le place să joace roluri de cerșetori, de spioni, de prostănaci...” care-l înfurie atât de cumplit, mai ales când auzi hohotele de râs ale lunganului și remarca lui idioată: „ce tâmpiți”, încât aproape că răzni la Dan:

— Ah, dacă i-ar muta Ursul nasul, măcar cu câțiva centimetri mai sus...

— Mă hahaleră! auzi Tic o voce groasă și rea în spatele său.

Spre surprinderea lui Dan, Tic se dezlipi de lângă el și se îndreptă spre vlăjgan. Își înfipse mâinile în buzunare când ajunse în dreptul acestuia și-l măsură din cap până-n picioare:

— Ce doriți, mă rog?

Întrebarea și aerul lui Tic îl uluiră pe vlăjgan. Chiar și fata în alb rămase descumpănită. Cireșarul profită de aceste clipe de uluire și porni atacul:

— Spuneți-i, vă rog, domnișoarei că atunci când vom avea nevoie de roluri de măgari, ne vom adresa dumneavoastră...

După care se întoarse, merse liniștit câțiva pași, apoi se lansă într-o goană nebună. Cireșarul calculase exact. Abia în clipa când Tic își începu goana, vlăjganul înțelese că insulta îi fusese adresată și vru să se ia pe urmele lui, dar fata în alb îl opri reținându-și o furtună de hohote de râs. Vlăjganul agită pumnul și răzni după Tic:

— Golan!

Puștiul se opri undeva în mijlocul străzii, făcu și el un semn cu mâna, apoi rosti cu voce tare:

— Iar eu mă numesc Tic! încântat de cunoștință.

De astă dată fata în alb nu mai izbuti să-și stăpânească râsul. O adevărată cascadă. Tic, în schimb, căuta să-l convingă pe Dan că se așteptase dinainte la insulta adversarului său și-și pregătise replica.

— Zău, Ticușor? Dar dacă accentua, dacă spunea: golanule?! întrebă Dan.

— Atunci îl puneam în conflict cu un cetățean de pe stradă. De pildă cu bătrânul ăsta. Îi spuneam: Domnule, auziți, derbedeul ăla vă face golan... Era și mai grav.

Istețului îi scăpase însă ceva. Nu se gândise că vlăjganul nu va primi cu aceeași indiferență și cea de a doua insultă, și nici nu-și închipuise că fata în alb va râde cu atâta poftă încât nu va mai avea timp să-și domolească prietenul. De aceea nu se mai uită în spate și nu-l văzu pe vlăjgan pornind în goană spre el. Când întoarse capul era prea târziu. Vlăjganul se afla la doi metri de el. E drept că startul lui Tic putea fi invidiat de orice campion de 100 metri plat. Și numai acest start de săgeată îl scăpă de-o chelfăneală cruntă. Totuși piciorul vlăjganului întins până la limită atinse cu vârful bombeului fundul cireșarului grăbit.

După vreo sută de metri de goană inutilă, pentru că vlăjganul satisfăcut se întorsese de mult la locul de unde plecase, Tic se opri, îl așteptă pe Dan, și când acesta ajunse lângă el îi spuse cu un calm năucitor:

— Ai văzut cum m-a atins?

Dan, cu toată mila pe care o simțea față de prietenul lui, nu reuși să-și rețină râsul:

— Parcă spuneați că încă nu s-a născut omul care să-ți dea ție un picior în spate.

Tic îl privi oarecum disprețuitor pe Dan:

— Mai întâi că abia, abia m-a atins cu vârful piciorului, ca să știi. Și în al doilea rând îți jur că pentru această „încercare”, îl fac knock-out, chiar dacă-ar trebui să mă antrenez zece ani la sacul cu nisip și să-mi schimb cariera de băiat deștept în cea de boxer. Puștiul vorbea cu atâta calm și cu atâta siguranță, că Dan îl ascultă cu gura căscată. Și

culmea e că nu avu nevoie să se antreneze zece ani și nici să-și schimbe cariera pentru a-și duce la capăt teribila răzbunare.

În sala de antrenament, Tic îl găsi pe Ursu singur și foarte abătut și parcă ascuns într-un colț. Purtat de elicea răzbunării, ciufuliciul se miră enorm de starea în care era Ursu. De unde să știe el că Lucia fusese pe-acolo cu aproape o oră înainte și că se petrecuse o scenă care ar fi avut altă desfășurare și alt deznodământ dacă el n-ar fi întârziat? Ursu se simțea distrus. Aproape un ceas rămase nemișcat în colțul în care-l găsi Tic, sub povara unor gânduri și sentimente sfâșietoare.

— Ce-i cu tine, Ursule? îl întreabă Tic. Nu cumva ți-e frică? Sau te-a pocnit și pe tine cineva cu piciorul în spate?

Cel întrebat nici măcar nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Tic. Ciufuliciul deveni dintr-o dată înflăcărat:

— Ursule, zău să-l bați! Dar știi... așa... să nu-i mai ardă toată viața de box. Dac-ai ști ce mi-a făcut...!

Și se apucă să-i povestească ceea ce i se întâmplase pe strada fetei în alb. Ursu însă nu auzea și nu înțelegea nimic. Se gândea mereu la ceea ce se petrecuse între el și Lucia, îl scăpărau emoțiile cu duiumul, iar pe spate parcă i se urcau reptile. Ce mai, era nenorocit! Tic își isprăvi istorisirea cu un of! greu și amenințător apoi, aducându-și aminte că întârziase, îi ceru iertare lui Ursu. Abia atunci își auzi prietenul rostind primele cuvinte:

— Ah, Ticușor, dacă n-ai fi întârziat! Uf! Doamne! De ce-ai întârziat?

— Zău, iartă-mă, te rog din tot sufletul să mă ierți... Te rog să mă ierți și pentru altceva... Ceva mult mai grav... Ți-am ascuns un lucru...

— Ticușor dragă... am... am jignit-o groaznic pe Lucia, se destăinui pe neașteptate și fără să vrea Ursu.

— Și de-aceea ești trist? Nu cred...

— Da... nici nu poți... Nici nu poate să-ți treacă prin cap! Mai bine să tac.

Tic se porni pe un râs nebun.

— Ha, ha, ha! Lucia jignită! Ești un prost! N-o cunoști. Pe Lucia poți s-o bați cu varga la spate o zi întreagă și nu se simte jignită. O face pe nebuna.

— Nu, Tic, nu poți să înțelegi... e altceva.

Tocmai atunci pătrunse pe ușă antrenorul:

— Ei, cum a mers? Bagă de seamă, Ursule! Tactica e clară. Întărește-i adversarului siguranța. Acordă-i câteva succese ușoare. Fă-l să te desconsidere, să se autoliniștească, atrage-l în atac, apără-te mereu, fă-l să creadă că ți-e frică și în repriza a doua, când va căuta să-ți plaseze lovitura decisivă, azvârle croșeul. N-are nici un rost să fii abătut. Dacă nu-l faci knock-out, îmi dau cuvântul de onoare că mă retrag din box. Înseamnă că habar n-am ce-i boxul. Haide, nu mai fi abătut! Niciodată în viața mea n-am fost mai sigur de o victorie. Ai tot ce-ți trebuie pentru victorie și în primul rând tactica!

— Da, da, rosti Ursu cu o voce foarte puțin convingătoare.

— Îmbracă-te repede că trebuie să lăsăm sala liberă pentru adversarul tău.

Ursu urmă sfatul antrenorului, se îmbracă și ieși din sală împreună cu Tic. După câțiva pași se opri rușinat:

— Tic, nu te supăra, dar...

— Aaaa! descoperi puștiul. Vrei să fii singur. Tocmai mă gândeam cum să fac ca să nu te superi... Știi, vreau să mai rămân puțin, să-ți văd adversarul. Aoleu! Era să uit. Am hotărât să ne-ntâlnim la opt, la mine, să discutăm ceva... extraordinar. Toți cireșarii...

Ursu dădu din cap, afirmativ, iar Tic se întoarse cu pași tăcuți, spre sală. Pătrunse cu băgare de seamă înăuntru, se ascunse lângă ușă, după niște bănci, și rămase în așteptare.

Când găliganul păși pragul ușii, Tic simți un fior de spaimă în ceafă. În costumul său sumar de sportiv vlăjganul era și mai fioros. Înalt, cu umeri lați, cu mâini lungi, musculoase, cu gât puternic, cu figură specifică de boxer, părea că-și petrecuse toată viața în

ring. Antrenorul îi indica mișcările, îl îndruma ca pe un copil:

— Va să zică, mâna stângă în sus cu pumnul strâns înseamnă să te bagi în corp la corp. Mâna dreaptă în sus cu pumnul strâns înseamnă retragere. Palma stângă deschisă înseamnă atac furios. Palma dreaptă deschisă înseamnă contrare. Amândouă mâinile în sus cu pumnii strânși înseamnă eschivă. Amândouă mâinile în sus cu palmele deschise înseamnă plasarea loviturii decisive. Ia să încercăm.

Și astfel, Tic avu prilejul să asiste la cea mai perfectă dirijare a unei lupte pe care ar fi putut s-o vadă vreodată în viața lui. Elevul realiza aproape instantaneu semnalele maestrului său. Uneori aplica două indicații în mai puțin de-o secundă: eschivă-contrare sau atac furios-retragere. Era o plăcere să vezi cum un simplu semn cu mâna declanșa o imagine de corp la corp cu zeci de lovituri în câteva secunde, sau cum un alt semn transforma dreapta găliganului într-un piston formidabil.

— Perfect! spuse antrenorul. Sunt mai sigur de victoria ta decât de faptul că exist. Aici greșesc, dragul meu, o mulțime de antrenori. Ei își închipuie că în toiul luptei un boxer mai poate să-și păstreze luciditatea și judecata. Ei uită că nimeni nu e în stare să aprecieze mai bine lupta decât cel din afara ringului. Numai cel din afară vede ceea ce nu văd boxerii și simte ceea ce ei nu simt. Totul este să știi să-ți conduci luptătorul! Ei, și-acum treci la sacul de nisip! Adversarul tău e puternic. Trebuie lovit tare ca să cadă.

Antrenorul părăsi sala cu chipul scăldat într-un zâmbet de mulțumire, iar elevul său începu atacul sacului de nisip. Lui Tic i se încrâncenă carnea când văzu cu câtă forță izbește în sac. Unei asemenea lovituri nu-i poate rezista nimeni, gândi ciufuliciul. La fiecare lovitură sacul de nisip făcea un arc de aproape 90 de grade. Se mișca sacul de nisip ca un pendul bezmetic, parc-ar fi fost umplut cu puf, „Doamne, zău că mi-e frică de Ursu!” Găliganul lovea din ce în ce mai cu sete, mai vârtos. Oscilația

sacului creștea. Scoase încet capul de după bancă, se apropie cu pași neauziți de ușă, așteptă câteva clipe...

Vlăjganul trimise un pumn ucigător în sacul cu nisip. În aceeași clipă acționează și Tic. Scoase un țipăt, scurt: „Aaaa!” Surprins, boxerul întoarse capul în direcția sunetului. Dar nu mai apucă să vadă cine strigase. Pentru că, revenind din oscilație sacul îl pocni năprasnic în falcă. Găliganul se prăbuși ca o șubă grea în primul knock-out din viața lui. Cireșarul își respectase întocmai cuvântul.

În camera albastră, cu ferestre mari și pian, Maria îl iscodea pe Dan:

— Nesuferitule, spune odată! Nu-ți dai seama că m-ai făcut curioasă?

— Numai când o să vină Tic și Ursu. Ai puținică răbdare...

— Dac-ai ști cât de urâcioși îmi sunt băieții care se prefac discreți. Vor să-și dea și ei aere de bărbați. Să-ți spun un secret, Dănel. Cu fetele nu-i bine să fii discret. Între băieți mai merge...

— Și de ce nu e bine să fii discret cu fetele?

— Pentru că, până la urmă, tot nu poți rezista insistențelor lor și devii cu atât mai mult un caraghios... și pentru că... fetele știu aproape întotdeauna care e obiectul „marii discreții”.

— Eu sunt sigur, de pildă, că nici nu poate să-ți treacă prin cap despre ce e vorba!

— Vrei să încercăm? Eu îți pun întrebări și tu răspunzi prin da sau nu. Atât: da sau nu. Nimic altceva.

Dan se codi o clipă, apoi i se păru nostim jocul.

— Hai! M-ai făcut și tu pe mine curios.

— Bine! 'ncep... E vorba de o fată...

— Asta-i culmea! De unde știi? Aha! Cam înțeleg eu: ți-a spus Tic?

Maria pusese întrebarea numai pentru încercare. Dacă i s-ar fi răspuns simplu, cum era jocul, prin da sau nu, ar fi fost în mai mare încurcătură. Răspunsul întrebător al lui Dan îi dădu însă certitudinea. Și încercă să-l imite pe Victor: „E deci vorba de o altă fată decât Lucia. E deci vorba de o fată cu care nu pot veni în contact. Altfel nu s-ar putea explica uimirea lui Dan. Și nu pot veni în contact decât cu o fată pe care n-o cunosc... Acesta trebuie să fie al doilea salt.”

— Tic? nu mi-a spus nici un cuvânt. Dar să continuăm.

Și Maria continuă cu un ton în care plutea oarecare siguranță și încredere, chiar puțină

zefleMEA:

— Nu-i așa că n-o cunosc?

Dan o privi cu ochii mari:

— Să nu mă minți! Ți-a spus Tic. Fir-ar să fie de guraliv! Las-că-i arăt eu!

Maria, cu o mască zâmbitoare, își continuă raționamentul: „Nu-i deci vorba de o prietenă, nu-i vorba de o colegă, dar trebuie să fie o fată de vârsta mea, altfel n-am discuta despre dânsa. Și eu n-o cunosc!... Dar pe care fată din oraș n-o cunosc eu? Deci nu e o fată din orașul nostru! Sigur!”

— Ți-am mai spus o dată că n-am aflat nimic de la Tic... Îi răspunse Maria cu un ton ciudat în voce, pentru a-i strecura îndoiala că ar fi putut afla anumite amănunte de la altcineva: Nu-i așa că nu-i din orașul nostru?

— Tu îți bați joc de mine, Maria. Cine ți-a spus? Ea?

„Va să zică nu-i din orașul nostru, gândi Maria, fără să ia în seamă întrebarea lui Dan: Atunci cum de n-am aflat despre dânsa? Înseamnă că e de puțin timp în oraș. Precis!

— Nu-i așa că a sosit numai de câteva zile în oraș?

Dan răspunse de astă dată sec:

— Da!

Maria își ascunse nemulțumirea față de răspunsul zgârcit al lui Dan sub masca unui zâmbet atotștiutor. „Dacă a sosit totuși de câteva zile și eu n-am aflat de ea, înseamnă: a) că stă în altă parte a orașului; b) că stă toată ziua în casă; c) că nu are nici un prieten; d) că familia unde stă nu e numeroasă, dacă n-a putut răzbate în rândul fetelor din oraș vestea sosirii unei străine”. Îl privi scrutător pe Dan și spuse cu voce sigură:

— Să-mi răspunzi prin da sau nu cum ne-am înțeles: Dar repede, fără ezitări: Stă în cealaltă parte a orașului?

— Da!

— Stă toată ziua în casă?

— Da! răspunse Dan din ce în ce mai uluit.

— Nu-i așa că n-are nici un prieten în oraș?

— N-are!

— Fiindcă o ține de scurt, acasă, nu?

— Da.

Maria puse atunci întrebarea cea mai primejdioasă, întrebarea de care atârna tot succesul „jocului” ei.

— Crezi că e cazul să mai continuăm întrebările? Și după o pauză cu subînțeles: îmi închipui că te-ai convins...

— Da de unde dracu’ știi? se prinse Dan. Cine a putut să-ți vorbească despre fata în alb? Cine altul decât Tic?

— Tu!

— Eu? Îți bați joc de mine? N-am obiceiul să vorbesc în vis și chiar în cazul ăsta nu prea văd cum ai putea tu să-mi supraveghezi visele.

— Tu mi-ai spus!

— Când?

— Acum!

— Știi ceva, Maria... dar cuprins de o bănuială, nu-și mai duse la capăt insinuarea. Zici că eu ți-am spus? Chiar acum? Adică...

— Da! Și te-am avertizat că n-o să poți ține secretul. N-am procedat ca alte fete cu lingușiri, cu promisiuni, cu dezmierdări sau cu amenințări. Am jucat corect. Și tu te-ai lăsat prins în joc. Tot nu înțelegi?

— Explică-mi mai clar. Știi tu că m-am născut cu o anumită debilitate în chestia asta care-mi stă pe umeri.

Maria îi explică lui Dan tot raționamentul. Autoindiscretul se cam înfurie la început, apoi se lăasă prins de frumusețea jocului, deveni chiar cavaler și o felicită pe Maria. Bineînțeles în felul lui:

— Ești o drăcoaică și jumătate și... vorba lui Tic, am impresia că te-am subestimat până acum. Dac-aș fi știut... ai fi avut șanse mari să mă îndrăgostesc turtă de tine. Păcat...

Astfel se face că, atunci când Tic pătrunse bosumflat în cameră, Maria cunoștea în toate

amănuntele misterul fetei în alb. După ce se însenină puțin istorisind povestea knock-out-ului, Tic le mărturisi celor doi că Ursu nu vine la sfat și că-l lăsase la despărțire cam abătut, „probabil din cauza meciului, deși el a vrut să mă convingă că ar fi altă cauză la mijloc”.

— Am trecut pe la el pe acasă, să-l iau, după ce l-am făcut pe ăla knock-out, dar nu vrea în ruptul capului, spuse Tic nu fără părere de rău.

— Nici Lucia nu vrea să vină, anunță Dan. Și, știți voi, ea când spune ceva...

— Nici Lucia! se miră Tic. Ce dracu i-o fi apucat pe amândoi? Să vezi că din cauza lor rămâne hărăpina albă nepedepsită. Dar eu tot nu mă las.

— Ați putea să-mi spuneți și mie de ce vreți s-o pedepsiți? întrebă Maria.

— Urâcioasa! Scârboasa! Spioana! Parcă nu știi ce ne-a făcut? sări ca fript prichindelul. Și-a bătut joc de noi!...

— Și pentru asta vreți s-o pedepsiți? continuă Maria. Voi de ce n-ați reușit să vă bateți joc de ea? Sau poate că nici nu v-a trecut prin cap s-o ridiculați?

— Nu cumva îi iei apărarea? se miră Dan. Maria! Mi se pare că până la urmă tot ai făcut cunoștință cu ea...

— N-o cunosc deloc! O cunosc numai din spusele voastre și oricât ați căuta voi s-o înnegriți nu reușiți decât s-o faceți și mai albă. Știți cum vă purtați voi? Ca un coleg de-al nostru, Pompilică sau Sergiu care vorbește cam așa despre Ionel sau despre Victor: „Mă ce tâmpit e, mă; știe toate râurile la geografie parcă s-ar găsi pe moșia lui. Și la istorie, mă, să-l vezi, tocilarul, știe toate datele și toți domnii, mă, auzi ce bou, dacă până și la botanică, unde toți îl copiază pe profesor, învață pentru teză de-i ies ochii din cap. Spune și tu, mă, nu-i un tâmpit?” Ei, acu, spuneți și voi care-i de fapt tâmpitul?

— Adică vrei să insinuezi că noi suntem tâmpiți? se ofensă frățiorul cu cârlionții zburliți.

— Nu fi chiar atât de categoric. Dar niște prostuți... ați cam fost... Niște neajutorați...

Tic se uită la soră-sa, apoi la Dan. N-avea nici un rost să se mai ascundă. Simțea și el că ar fi momentul să înceteze jocul:

— Dan poate c-a fost un prostuț. Dar eu am fost tâmpit mare. Auzi! Să mă ducă de nas o fată!... Dar eu tot îi fac baborniței ceva! O prind eu pe stradă o dată, o opresc și-i spun: Sărut mâna. Nu vă supărați, vă rog, dar am impresia că sunteți surdă... Sau tot îi fac eu rost de un șoarece frumușel care știe să umble pe spate.

Și Dan și Maria râseră cu poftă la gluma serioasă a lui Tic. Cam mirat, prichindelul îi lăsa să-și termine râsul, apoi întreabă nevinovat:

— Și cu fata în alb cum rămâne? Chiar să n-o pedepsim deloc?

— Eu zic că după faptele ei merită s-o atragem în cercul nostru... Își spuse Maria părerea. Cred că și Ursu ar fi de acord. Și Lucia...

— Lucia?! oftă Tic. Aia până nu-i pipăie toate încheieturile, până nu-i află toate notele, la toate obiectele, în toți anii de școală prin care a trecut, nici n-o să vrea să audă de ea. Las-c-o știu eu... Exact ca babornița o să arate și Lucia când o să fie bătrână.

Tic era într-unul din momentele sale de exagerare. Era înfuriat pe Lucia pentru că o bănuia vinovată de tristețea și nepăsarea lui Ursu chiar înaintea meciului. Nu că se gândea la pariu „câțiva lei acolo”, dar înfrângerea lui Ursu ar fi dărmat toată autoritatea lui în materie de sport și de pronosticuri sportive. Și de când, vrând să-și bată joc de un terchea-berchea care-i ceruse părerea la întocmirea unui buletin pronosport indicându-i cele mai aiurite pronosticuri, buletinul respectiv obținuse singur 12 rezultate exacte, Tic devenise un adevărat rege al pronosticurilor în oraș. O să întrebați: dar ce s-a întâmplat cu buletinul acela? Dacă vreți să aflați, duceți-vă în piața orașelului, lângă biserica Sf. Ilie, e acolo o dugheană cu mărunțișuri, cereți de un leu nasturi, unui individ scurt, gros, cu niște urechi mari,

blegi, care-i atârână ca urechile unui elefant, și o să-l auziți spunând: Să vă dau de doi lei... Cine știe, poate mai pierdeți unul... Să vă dau și de un leu agrafe? Cine știe, poate vă cade nasturele pe stradă și n-aveți cu ce să vă prindeți imediat pantalonii... Decât să-i țineți cu mâna... Să vă dau și niște șireturi? Cine știe, poate sunteți c-o fată, vi se rupe șiretul... V-aș sfătui să luați și-un stilou. Un stilou modest dar garantat... Costă nouăsprezece lei... Nu!!!? Păcat! Eu din cauza unui stilou am ajuns nenorocit, vânzător de mărunțișuri. Nu râdeți, un stilou m-a nenorocit. Ah, Doamne... dac-aș fi întâlnit în ziua aceea un vânzător, așa cum ați întâlnit dumneavoastră azi, care să-mi ofere un stilou!... Oooof... Știți! Jucam la „Pronosport”... Am făcut un buletin... Uitați-l! 1-1-X-2-1-X-2-2-2-X-X-2... Concursul 27, uitați-vă bine... Asta s-a întâmplat duminică dimineața. M-am dus la agenție... Știți, pe strada principală, unde-a fost înainte bodegă... Era o lume, mai ceva ca la circ... Și nici un loc liber... Ce să fac? Mă uit la buletin. Zic: dă-l dracului. E prea aiurit. Un copil mi-l dictase: Tic, băiatul inginerului Florescu. Un pezevenghi fără pereche... Am băgat buletinul în buzunar. Mai jucasem zece. Am zis: Unul în plus sau în minus ce contează? Of, Doamne... Dacă aș fi avut un stilou la mine, l-aș fi completat repede și l-aș fi dat. Doi lei? Ce contează! Seara am auzit la radio: 1-1-X-2-1-X-2-2-2-X-X-2. Poftiți și ziarul. Vedeți? Concursul douăzeci și șapte. Nici un buletin cu douăsprezece rezultate... Mi-am luat la bătaie nevasta. Și i-am dat pân-a-nceput să zică fără-ncetare: unu, unu, ics, doi, unu, ics, doi, doi... M-am dus la Iacob, vânzătorul de stilouri, criminalul!, i-am spart vitrina, i-am rupt coastele și nu l-am lăsat până ce n-a spus: unu, unu, ics, doi, unu, ics, doi, doi, ics, ics, doi... tot buletinul, off... M-am dus la Pronosport... am spart toate călimările și-am urlat la neghiobii ăia că dacă nu aduc până într-o oră o sută de tocuri și de călimări îi omor pe toți... M-am dus acasă și m-am băgat sub pat cu gândul să mor acolo... Ca să vezi! Nici un buletin cu douăsprezece rezultate. Of, Doamne! Cel puțin

două sute de mii de lei... Ce să mai fac?... M-am apucat să vând mărunțișuri... stilouri... stilouri... zău luați un stilou. Optsprezece lei... Poftim! Nu doriți și-o pereche de papuci de casă?... Ieftini, buni... ca la comandă”...

Și cum nu era om în orășel și în împrejurimi căruia vânzătorul cu urechile de elefant să nu-i fi istorisit pățania, e lesne de închipuit ce popularitate și autoritate avea Tic în domeniul pronosticurilor sportive. Tocmai această autoritate nu voia să și-o piardă prichindelul. În afară, bineînțeles, de faptul că înfrângerea lui Ursu ar fi însemnat pentru dânsul o durere căreia nu i-ar fi putut găsi niciodată leacul.

— Atunci, încercă Maria să clarifice situația, chiar dacă Lucia ar fi împotrivă, tot am avea majoritatea. În cel mai rău caz, trei voturi pentru și două contra, deși nu-mi închipui că Ursu ar fi contra.

— Și cum crezi c-am putea s-o atragem spre noi? se interesă Dan. Cam ce metodă ar prinde?

— Cea mai simplă, răspunse Maria. Discutând cu ea totul pe față.

— Cine să discute? se sperie Tic.

— În nici un caz voi. Voi v-ați compromis în ochii ei. Va trebui să încerc eu!

— Cum?

— Mâine dimineață îi voi face o vizită...

CAPITOLUL III

A doua zi dimineața, Maria se duse într-adevăr la locuința fetei în alb. Era o zi frumoasă de vară, băntuită de o adiere răcoroasă. Maria bătu de câteva ori în poartă, îmblânzi cu un „cuțu”, „cuțu” javra care nu descoperise în ea pe sora celui care-i ciomăgise spatele, și așteptă cu o undă de emoție apariția necunoscutei. După câteva momente de liniște, ieși pe cerdac o bătrână înaltă și uscată. Apariția nedorită o cam puse în încurcătură pe Maria.

— Pe cine cauți dumneata? întrebă bătrâna cu voce supărată și mai ales indignată că fata din fața ei nu rostise nici un cuvânt de salut.

Maria descoperi însă repede greșeala comisă și căută s-o îndrepte:

— Sărut mâna, nu vă supărați că vă deranjez... Aș vrea să împrumut o carte...

Bătrâna își puse ochelarii pe nas, o măsură cu atenție și-i spuse cu voce posacă:

— Nu cred că te pot interesa pe dumneata cărțile mele. Cunoști alfabetul chirilic?

Neprevăzutul răspunsului și al întrebării o fâstâci din nou pe Maria. În sinea ei încerca să-i dea dreptate lui Tic sau mai bine zis începea să înțeleagă pornirea lui împotriva bătrânei. Deodată Maria văzu la una din ferestre cum se mișcă o perdea și, o clipă mai târziu, zări chipul unei fete negricioase și ochii ei mari, uimiți, privind-o. Încurajată parcă, răspunse fără ezitare bătrânei:

— Poate că are Laura cartea de care am nevoie...

— Dar de unde o cunoști dumneata pe Laura?

În clipa aceea, ușa casei bătrânești se deschise și cerdacul umbrit se luminează la erupția fetei îmbrăcată într-o rochie albă ca zăpada. Apariția albă o privi pe Maria fără să clipească, dar în afară de curiozitate și o urmă de uimire, fața ei nu exprima nimic altceva.

— Ne cunoaștem de la București... mi se pare de la un concurs... minți înroșindu-se Maria.

Bătrâna se uită cercetătoare la Laura. Fata în alb se uită iarăși uimită la Maria:

— La ce concurs ne-am întâlnit?

Maria își învinse cu ultimul dram de rezistență emoția pe care o simțea în gât, și astfel răspunsul născocit se auzi:

— La concursul de literatură... anul trecut.

Fata în alb tresări și se uită iarăși fix la Maria. Pe fața ei apăru mai întâi un val de roșeață, apoi o paloare dureroasă. Parcă își amintea ceva, vag... O masă mare îmbrăcată în roșu... În sală elevi și eleve, și teamă și emoții și speranțe... Auzea parcă vocea aceea groasă anunțând: „...Premiul întâi pentru compoziție”... Și parcă vedea înaintând lin prin sală o fată negricioasă, cu cozi, cu sângele în obraji...

— Dumneata ești Maria Florescu? întrebă de-a dreptul tulburată fata în alb.

— Da! răspunse Maria tulburată și ea.

Fata în alb se lăsă din nou năpădită de amintiri. Abia ieșise de câteva zile din spital: meningita o ținuse în pat aproape două luni. Era slăbită... capul o mai durea uneori... Venise totuși la concurs... Îl aștepta de un an de zile... O sală mare... Băncile pline cu fete și băieți... Într-o bancă stătea ea... Scria... scria... Despre păduri și castele... despre săli mari, întunecoase... despre o fată îmbrăcată în alb care se plimba maiestuosă pe lespezi de marmoră... Auzea parcă zbârnâitul unei sonerii... Auzea foșnetele caietelor care se închid... O profesoară bătrână, cu părul alb, lipită de banca ei... Dar ea continua să scrie... Profesoara îi cerea caietul... I-l întindea cu mâna tremurândă... Apoi din nou amfiteatrul acela... O voce groasă: „...Premiul doi, pentru o lucrare excepțională, din nefericire neterminată...” Dar în sală nici o mișcare... Din nou vocea aceea groasă, strigând un nume... Dar nimeni nu răspundea... Ea plângea undeva într-un colț, plângea adânc, fără zgomot... Era prima înfrângere din viața ei...

— Dumneata ești Maria Florescu? Dar nu ne-am cunoscut niciodată...

Speriată, Maria își duse mâna la piept. Bătrâna părăsi imediat starea de muțenie și așteptare la care o condamnase convorbirea nesigură:

— Atunci ce cauți dumneata aici?... Și cum poți să minți în asemenea hal?... Te rog să pleci imediat!

Vorbele grele ale bătrânei trecură pe lângă Maria fără s-o atingă. Toate gândurile, toate simțurile ei învrăjbite ținteau numai apariția albă uimită, speriată și palidă. Se uită drept în ochii Laurei și-i spuse tăios:

— Ești rea! Ești fricoasă! Câtă lașitate!

Maria nu mai privi în urmă. Plecă iute, aproape fugind, aproape plângând.

Fata în alb veni totuși la meci. Se așează într-un rând de scaune care i se păru mai liber, nu departe de ring, și își roti ochii prin sală, căutând parcă o anumită persoană. O descoperi undeva pe Maria și-și aținti privirile asupra ei, ba simți și impulsul de a fugi spre ea. Dar privirile Mariei erau prea disprețuitoare. Își reteză mișcarea. O clipă căzu pe gânduri, dar deodată își scutură capul și alungă ceva cu mâna, parcă ar fi alungat o viespe.

Tic și Dan aflaseră ce se întâmplase, dimineata, pe cerdacul baborniței, dar erau amândoi atât de frământați de starea lui Ursu, încât se mulțumiseră doar să ridice din umeri neputincioși și să amâne pentru a doua zi discutarea „cazului fetei în alb”. Tic, mai ales, era foarte neliniștit, și simțise prichindelul că și antrenorul lui Ursu se scaldă în ape străine. Îl auzise de prea multe ori dăscălindu-și elevul:

„Nu-ți fie teamă, Ursule! Gândește-te la ce ți-am spus. Victoria e în mâna ta, în tactica ta și în croșeul tău”.

Iar Ursu răspundea prea stereotip, înclinându-și capul și refuzând să scoată o singură vorbă. Mișcarea lui din cap și mutismul care o însoțea, numai convingere nu însemna.

Antrenorul repeta întruna aceleași vorbe. Ursu răspundea cu același gest... Nu prea-i convenea lui Tic ce se petrecea în cabină.

Prichindelul se convinse că lui Ursu i se întâmplase ceva neobișnuit. Îl cunoștea bine, știa cu câtă răbdare așteptase întâlnirea, știa cât de minuțios se pregătise pentru ea, și iată că numai cu un ceas înaintea meciului înfățișa tuturor o mutră de înmormântare, nu emoția și nerăbdarea omului care se pregătește să urce o mare treaptă în viața lui.

O clipă lui Tic îi flutură în minte ideea de a-i destăinui lui Ursu ceea ce aflase la antrenament: semnalele cu care antrenorul celălalt își va dirija elevul. Ursu ar fi cunoscut astfel în orice clipă intențiile adversarului, pentru că prichindelul reținuse

absolut totul, poate chiar mai bine decât găliganul cel antipatic. Dar era un gând de o clipă, un gând speriat. Cu toate năzbâtiile și șotiile sale, Tic era un spirit loial, un adevărat spirit de sportiv. Ar fi fost o faptă josnică, pentru că ar fi strecurat unuia din luptători o armă în plus, o armă mișelească. Ce deosebire între a-i destăinui lui Ursu semnalele de luptă ale adversarului sau a-i ascunde o bucată de plumb în mânășă?... Dar totul nu s-ar fi oprit numai aici. Ursu l-ar fi refuzat fără nici o ezitare și l-ar fi privit apoi toată viața cu dispreț.

Tic se mai duse o dată în cabină. Antrenorul își masa elevul fără să-i vadă fața, dar Tic o vedea și fața lui Ursu exprima aceeași stare jalnică, ba parcă mai agravată. Încercă să facă o glumă; spuse, clipind din ochi, că găliganul se laudă în toate părțile că-l va face knock-out înainte de începerea meciului, dar Ursu nu schiță nici un zâmbet, nici măcar o strâmbătură de dezgust. Abia după ce antrenorul părăsi cabina pentru a pune la punct câteva detalii tehnice, Ursu scăpă, în sfârșit, primele vorbe:

— Lucia a venit?...

Tic răspunse bineînțeles cu o glumă, închipuindu-și că e cel mai bun moment pentru a-și înveseli prietenul:

— Aia să vină?!... Eu pun pariu că în momentul ăsta Lucia calculează în ce ritm se schimbă conformația oaselor feței la un boxer care are douăzeci de întâlniri pe an și patru înfrângeri prin abandon... Parcă n-o știi!

— Chiar n-a venit?...

— Ce tot te gândești la ea?! se enervă prichindelul. Dacă ți-a făcut ceva, uite, mă jur că o oblig să învețe boxul sau luptele pentru a se apăra de răzbunarea mea...

— Zău, Ticușor... E ceva foarte serios...

— Zău, Ursule, că tu nu ești serios dacă îți închipui că poate fi ceva serios...

— Nu, Ticușor... Nu poți să înțelegi... Am jignit-o...

— Ei, na! Dă-o dracului! Las-c-o știu eu...

Din păcate, Tic nu mai avu timp să-și liniștească prietenul. Antrenorul se înapoie în cabină pentru a anunța că în câteva minute va începe meciul:

— Ursule, ne-am înțeles! Întărește-i încrederea! Fă-l să-și piardă orice teamă... Lasă-i câteva succese ușoare, atrage-l... Și când l-ai plasat în zonă deschisă, azvârle croșeul...

Altceva prichindelul nu auzi. Pentru că se grăbi să părăsească mica încăpere, spre a-și ocupa locul din spatele fetei în alb. Avusese el grijă să lase pe scaun un bilețel pe care scrisese cu litere mari un nume scurt: TIC. Înainte de a se așeza pe scaun, avu grijă să-i facă un semn energetic de încurajare lui Ursu. Cireșarul din ring parcă se mai trezise puțin. Îl auzea pe antrenor vorbind și se străduia să priceapă tâlcul spuselor lui. Vorbea de raționament, de logică, de tactică, de psihologie... Ursu, într-o clipă de încordare, își dădu răspunsul: „Tactica asta e foarte logică, dar nu poate duce decât la înfrângere. Mă voi supune...” Cu această concluzie îngrozitoare se urcă Ursu pe ring.

Apariția celor doi boxeri stârni o larmă de nedescris în sala ticsită de tineri, mai ales elevi și studenți. Chiar în jurul lui Tic, vreo douăzeci, treizeci de puști alcătuiau o galerie formidabilă, condusă cu o energie neobosită de cireșarul cârn și ciufulit.

„Ur-su!... Ur-su!... Ur-su!... răsunau ca niște bubuituri vocile adunate ale puștilor.

Tic, bineînțeles, striga mai tare decât toți, și de câte ori se simțea în formă supremă, își apropia, ca din greșeală, buzele de urechile fetei în alb. Dar Laura parcă era de marmură. Nu scăpă nici un gest, nici o mișcare. Avea în mână o pungă cu bomboane de care nici nu se atinsese. Calmul și nemișcarea ei îl cam enervau pe prichindel. Într-o clipă de mare curaj, atinse ușor cu mâna umărul fetei și când ea se întoarse îi spuse cu o voce care provoca și amenința în același timp:

— Ați câștigat un pariu... Știți, cel cu copacul... De fapt din pricina unui prieten de-al meu cam

neajutorat... Nu vreți să-mi acordați posibilitatea unei revanșe, chiar acum...

— Nu pariez decât la concursuri de trotinete, răspunse ea prompt.

— Păcat că nu pariați și la concursuri de înfrumusețare, nu se lăsă Tic mai prejos. Sunt sigur că prietenul dumneavoastră va arăta mult mai frumos după meci...

Dar fata în alb se prefăcu că nu mai aude vorbele care-i zbârnâiau la ureche. Și Tic se răzbună trimițând o nouă salvă spre timpanele rezistente:

— Ur-su Ur-su! Ur-su!

Galeria puștilor, confundând gestul lui de răzbunare cu semnalul convenit, declanșa canonada:

— Ur-su!... Ur-su!... Ur-su!

De pe ring, Ursu făcu un semn cu mâna spre galeria înfierbântată, ba chiar își schimonosi fața într-un zâmbet. Fericiți că fuseseră descoperiți, barbăcoții se umflară în pene și începură să se sfădească între ei, fiecare considerându-se destinatarul salutului și zâmbetului viitorului învingător.

Ursu îi uită repede. Își roti ochii prin toată sala căutând cu disperare ceva. Dar nu găsi ceea ce căuta. Pentru că privirile care se opriră o clipă asupra lui Tic erau triste și abătute. Prichindelul se simți învăluit de neliniște și neliniștea lui aduse liniște în întreaga sală. Puștii cu blazonul lui Ursu pe revere, un blazon simplu: desenul unui urs cu mânuși de box în labe, aveau un consemn foarte strict: să nu facă galerie decât la semnalele dirijorului cu părul încâlcit. Și cum ei erau cei care dădeau tonul și iscau tumult în sală...

Liniștea continuă... Și deodată o voce amplificată anunță numele boxerilor, categoria, greutatea, durata meciului, numele antrenorilor, poziția în ring...

Iar liniște... Apoi gongul!

Găliganul porni fulgerător la atac. Ursu se retrase, eschivă cu măiestrie primele lovituri, ceea ce îl făcu pe Tic să se învioneze și să dea semnalul convenit. Vocea galeriei însuflețite sparse pereții

sălii. Conducătorul nucleului gălăgios privi spre antrenorul găliganului și-l văzu ridicând mâna stângă în sus, cu pumnul strâns. „Corp la corp”, șopti el. Schimbarea tacticei, cu totul neașteptată, îl surprinse pe Ursu. Pumnii găliganului nu mai loveau umbrele și aerul. Ursu se strădui să iasă din înghesuială cu o retragere mascată, urmată de un atac fulgerător. Dar antrenorul găliganului parcă-i ghicise gândurile. Ridică mâna dreaptă cu pumnul strâns: elevul său se retrase imediat, anihilând intenția dură de atac a lui Ursu. Apoi ridică mâna dreaptă cu palma deschisă. Ca un automat, găliganul împinse o contră de stângă care-l nimeri pe Ursu în plină bărbie.

Tic închise ochii și scrâșni din dinți. Parcă în falca lui se oprise cumplita lovitură. Când deschise ochii văzu mâna stângă a antrenorului cu palma deschisă: atac furibund! Și nu se mai putu stăpâni:

— Ferește-te, Ursule! Țipă el din toate puterile.

Dar cine-l putea auzi în vacarmul de nedescris al sălii? Mai ales că, înainte de a-și termina fraza, găliganul dezlănțuise atacul comandat. Ursu se retrăgea mereu, eschiva, para, bloca, făcea adevărate minuni, se lăsa foarte greu nimerit de o lovitură mai puternică, dar adversarul era mereu peste el, ca o mașină care nu poate obosi niciodată.

În colțul albastru, antrenorul lui Ursu nu părea deloc speriat sau neliniștit. Elevul îi urma întocmai indicațiile. Îi întărea adversarului siguranța victoriei și încrederea în sine, îi oferea succese ușoare, îl ducea spre autoliniștire, spre calm, spre momentul când își va pregăti o lovitură îngrozitoare. Dar până atunci, până la lovitură aceea de final, va țâșni surprinzătoare și cumplită reacția lui Ursu...

În retragerea sa, în rolul său de luptător care se apără, Ursu simțea din ce în ce mai sigur că tactica pe care i-o indicase antrenorul îl va duce la înfrângere. Dar nimic din el, nici un gând, nici un simțământ, nici un reflex nu se împotriva presimțirii rele și colțuroase. Bloca, para, eschiva, se apăra cu îndârjire... Încerca uneori să simuleze lovituri cu

stânga sau cu dreapta, dar întotdeauna adversarul lui era pregătit pentru eschivă.

Sus, în lumea galeriei, în mijlocul ei, Tic urmărea cu sufletul la gură nenorocirea din ring, pentru că îl înțepa mereu gândul unei nenorociri. Și deodată observă semnalul antrenorului dirijor și groaza îi strangula vocea. Văzuse două brațe ridicate cu palmele deschise. În aceeași clipă, găliganul îl fulgeră pe Ursu la bărbie. O lovitură cumplită, o lovitură în plin, o lovitură sonoră care amuți sala. Ursu se clătină, se îndoi, se sprijini în genunchi... Arbitrul începu să numere. Antrenorul găliganului ținea mereu amândouă mâinile ridicate cu palmele deschise. Elevul lui aștepta în colț, cu mâna dreaptă încordată, ca de oțel, plasarea celei de a doua lovituri de ciocan. Descifrase întocmai semnalele maestrului său: lovitură după lovitură, fiecare cu toate puterile. La „opt”, Ursu se ridică. Găliganul porni ca o săgeată spre el și-și azvârli dreapta. Ursu, încă buimăcit, mai avu totuși puterea să eschiveze scurt. Pumnul de oțel aproape că-i șterse fața. Forța loviturii, dar mai ales eschiva de miracol îl răsuciră pe găligan, îi transmiseră chiar o spaimă de câteva clipe. Antrenorul nu-și coborâse însă brațele și nici nu-și închisese palmele.

Ursu resimțea încă lovitura. Nu-și revenise pe de-a întregul. Directa adversarului fusese îngrozitoare, ca un ciocan de fier încins la roșu. Și fața îi ardea. Pe un altul l-ar fi aruncat dincolo de corzi. Împins de disperare încercă un corp la corp salvator, un paliativ de moment care ar fi întârziat poate deznodământul. Antrenorul dirijor îi ghici iarăși gândul și ridicase mâna dreaptă cu pumnul strâns, adică îi ordona elevului retragere grabnică, în plină retragere mai primi o indicație: palma stângă deschisă, și aproape în aceeași clipă alta: își deschisese și palma dreaptă: atac furios încheiat cu lovitura decisivă!

Ursu primi un upercut de stânga care-l trimise în corzi. Antrenorul găliganului răsuflă ușurat și-și desfăcu brațele într-un gest de triumf: era sfârșitul!

Nu exista om care să poată rezista la o asemenea lovitură. Dar mai era și gongul... Răsună puternic în liniștea sălii, în clipa când Ursu se sprijini pentru a doua oară în genunchi. Dar auzind vibrațiile gongului, mai avu putere să se ridice și să pășească năucit, amețit spre scaunul lui. Căzu pe scaun și închise ochii.

În colțul ringului, alături de el, antrenorul îl masa, îl înviora, sau încerca să-l învioneze, dar parcă în neștire. Era și el neliniștit. Simțea că-i scăpase ceva, dar nu descoperea ce anume. În timpul primei reprize își revăzuse întreaga tactică dar parcă nu-i găsea nici o fisură. Și cu toate acestea undeva se strecurase ceva șubred.

După câteva secunde, sub efectul unei salve de apă rece ca gheața, Ursu se trezi. Răsufală adânc, clipi de câteva ori din ochi, apoi roti privirile prin sală. Nu întâlni decât figuri triste, îl zări pe Tic și-i făcu un semn moale din ochi. Cele două lovituri fuseseră cumplite... Nu-și închipuise că un om poate lovi cu atâta forță. Își mai aruncă o dată privirile în sală, și iarăși toată jalea lumii se adună în ochii lui.

Minunea se petrecu în galerie, în mijlocul ei, acolo unde se găsea conducătorul. Tic se uită la ceas. Mai erau treizeci de secunde până la începerea reprizei. Cel de al doilea ocol pe care îl făcuseră privirile lui Ursu îl lămuriseră definitiv. Scoase iute carnetul, creionul, scrise câteva cuvinte pe o foaie ruptă cu violență, dar pe care o împături cu grijă. Mai rămăseseră 20 de secunde. Nu mai avea timp să ajungă în colțul lui Ursu. Avea prea multe obstacole în față și trebuia să mai înconjoare și ringul. Scoase praștia din buzunar. Mai rămăseseră 15 secunde. O întrebare rea îi opri răsuflarea: Cu ce?... În fața lui, fata în alb, cu punga de bomboane neatinsă, privea absentă ringul. Tic tresări. Găsise. Se aplecă spre Laura și își băgă mâna în pungă, spunând cu voce grăbită:

— Nu vă supărați... Am nevoie de o bomboană...

— Cu plăcere... i se răspunse foarte prompt. Sunt cu lapte...

Tic lăsă ofensa fără replică. N-avea timp. Înfășură bomboana în hârtia pe care scrisese cele câteva cuvinte misterioase, pregăti praștia, puse ghemotocul în aruncător și întinse. Mai erau șapte secunde. Multe, multe ținte extraordinare ochise prichindelul în cariera lui de campion al praștiei începând cu vrăbii și terminând cu țigările de pe buzele unor tinerei care făceau pe emancipații. Odată, încheiase un pariu fabulos cu zece colegi: va sparge un bec într-o cameră fără să spargă geamul! Pentru că geamul în cauză avea o crăpătură lată cât unghia. Fusese cea mai mare victorie din cariera lui, prin ea își câștigase titlul de zeu al praștiei... și pariul: o minge de fotbal, o minge adevărată. Dar niciodată nu dorise mai fierbinte ca în acea clipă să nu greșească ținta. Întindea elasticul rugându-se. Mai erau 6 secunde. Tic ținti. Își opri răsuflarea și slobozi proiectilul neobișnuit.

Ghemotocul îl lovi pe Ursu drept în piept. Prichindelul întinsese elasticul până la limită. Ursu tresări de usturime. Ghemotocul căzu la picioarele lui. Se uită în sală, aiurit, și văzu semnele disperate ale lui Tic, și mai ales îi văzu praștia în mână. Înțelese. Mai erau 3 secunde. Desfăcu hârtia, o netezi și citi: „Trebuie să învingi! Lucia”. Mai era o secundă...

Exact în acea clipă antrenorul lui Ursu se repezi asupra elevului, voind parcă să-l rețină, să-i spună că întreg raționamentul lui se baza pe o eroare profundă, că trebuie totul schimbat, dar gongul îi azvârli elevul de pe scaun. Ursu hotărâse să înceapă și să termine noua repriză cu altă tactică, cea la care se gândise de mult timp.

Și porni la atac o dată cu sunetul, o dată cu ultimele lui vibrații, întocmai ca adversarul său care-l credea încă buimăcit, înfruntarea trează și dură iscă momente de o frumusețe fără egal. Lovituri, eschive, contre, blocaje, simulări, reveniri, dans, forță, suplețe, eleganță. Un timp antrenorul găliganului mai

avu putința să-și dirijeze elevul. Iuțea luptei, dar mai ales surprizele în lanț pe care le născocea Ursu îl lăsau în întârziere. Mai mult asuda el, acolo, afară, decât elevul din ring.

Atacul lui Ursu îl surprinse pe campion. Îl crezuse sfârâmat și deodată... Ursu dansa mereu în jurul lui. Și trimitea la momentul oportun lovituri seci la corp și la figură, eschiva orice contră, lansa upercuturi dure și refuza prin fente uluitoare orice încercare de corp la corp. Era un dans de o eleganță și într-un ritm cum nu se mai văzuseră pe un ring de box. Sala se trezise. Galeria puștilor parcă fusese improșcată cu apă vie. Strigătele și exclamațiile nu mai conteneau. Nu le mai dirija nimeni, pentru că nici Tic nu mai știa ce se întâmplă cu el. Aproape că-și smulgea părul de bucurie. La un moment dat îl văzu pe Ursu pregătindu-se să atace cu stânga. Văzu rotirea corpului, deplasarea laterală spre dreapta, înainte, îi simți brațul drept încordat și de oțel, și stângul ridicându-se amenințător. Găliganul își duse ambele mânuși pentru a para o lovitură pe care o simțea cumplită în partea dreaptă a feței. Dar nu acolo urma să fie lovit. Celebra simulare a lui Ursu... Și când văzu brațul drept smucindu-se scurt, înapoi, apoi plecând ca un fulger, prichindelul închise ochii. Zgomotul loviturii se auzi până la el. Când deschise ochii, Tic nu mai văzu în picioare decât un singur luptător. Celălalt zăcea, pe podea, nemișcat.

Arbitrul numără rar și inutil, apoi ridică brațul lui Ursu. Învingătorul coborî treptele ringului în urale care nu mai conteneau. Adversarul începea să se miște, dar cine se mai putea uita la el! Toate privirile și toate vorbele și toate respirațiile erau ale lui Ursu. Antrenorul își felicita elevul cu un aer de vinovăție pe față:

— Ursule, cum de m-ai înțeles?... N-am mai avut vreme să-ți spun că trebuie să schimbi tactica. Chiar când am vrut...

Ursu îi răspunse cu capul plecat:

— Mi-ați spus, mi-ați spus altădată... M-ați învățat că psihologia contează enorm la un boxer. De

la asta am plecat.

Raționamentul dumneavoastră pornea de la certitudinea adversarului în victorie. Și al meu pleca tot de aici. Dar dumneavoastră spuneți să-i acord câteva succese ușoare ca să-i întăresc siguranța și să-l duc la autoliniștire. Dar dacă în loc să-l ducă la autoliniștire această tactică l-ar fi dus la hotărârea de a termina cât mai repede cu mine? Mai ales când va vedea că totul îi merge ușor... De ce să nu evite de la început orice surpriză, orice pumn norocos? Eu am simțit tot timpul că raționamentul dumneavoastră și aplicarea lui va obliga adversarul la această reacție, nu la autoliniștire.

— Și raționamentul tău? întrebă uimit antrenorul.

— Pleca tot de la certitudinea adversarului în victorie. Numai că-l continuam altfel. Mi-am spus că dacă aş ataca de la început, i-aş zdruncina certitudinea, i-aş inspira teama că ar putea să piardă meciul. Și cred că asta ar fi dus la un anumit dezechilibru, cred că adversarul, cu teama și nesiguranța în el, ar fi rămas la discreția mea. Așa cum s-a întâmplat în repriza a doua. Vă mulțumesc pentru că m-ați învățat să gândesc... dar să știți că a mai fost un factor care a contribuit la victoria mea...

Celălalt factor intră tocmai atunci în cabina lui Ursu sub înfățișarea unui băiat blond, cârn, cu părul de aur răvășit, care se prinse dintr-un singur salt de gâtul învingătorului. Aproape plângea de bucurie:

— Iartă-mă, Ursule, dar nu știu cum ai câștigat. Când am văzut cum îți pleacă dreapta am închis ochii. Mi-era milă să-l văd a doua oară knock-out.

— Unde-i Lucia? întrebă imediat Ursu.

— Care Lucia? se miră Tic cu un aer foarte sincer.

— Păi biletul... biletul pe care l-ai...?

— Aaaaa! Biletul! L-am scris eu! Crezi că eram nebun să te las să pierzi meciul din cauza ei? Dar ce-i cu tine?

Ursu se lăsă moale pe canapea. Ar fi dorit din tot sufletul să mai primească o lovitură cruntă de la

găligan, cea de a treia, iar Lucia să fie de față.

Fata în alb încremenise în cadrul ferestrei. Pe strada slab luminată trecătorii erau rari. În casă se lăsase de multă vreme liniștea. Gândurile ei puteau să zboare libere. Se simțea singură, prea singură, revoltător de singură. Când tatăl ei îi spusese că-și va petrece vacanța la bunica, sărise în sus de bucurie. Orășelul pierdut undeva pe harta țării o atrăgea ca un magnet. Amintirile unei copilării vesele, cam nebuloase ele și foarte îndepărtate, chipul bunicii, casa mare, cu cerdac, ograda fără sfârșit cu iarba aceea mătăsoasă care-i alinta picioarele, când bunica o lăsa să umble desculță, toată vraja unor zile însorite, de demult, îi suna în urechi ca o melodie luminoasă, albastră. Dar în afară de toate amintirile, orășelul o chema și o ispitea și prin cireșarii lui. Ascultase multe istorisiri despre cireșari, dar cea mai bogată și cea mai adevărată o auzise chiar din gura unuia dintre ei.

...Nici nu-i trecuse prin minte, la început, că băiatul acela slăbuț și stângaci, pe care-l întâlnise cu câteva săptămâni înainte în biroul tatălui ei, era unul dintre cireșari. Îl găsisese cam stingherit, plimbându-și ochii peste cărțile care se înșiruiau cu miile în rafturile bibliotecii, în timp ce tatăl ei discuta aprins cu un bărbat înalt și blond, un fost coleg de liceu. Când, în sfârșit, se făcuseră prezentările, tânărul roșise până în vârful urechilor, ceea ce adusesese un zâmbet superior pe fața ei.

Mai mult din politețe, și fără îndoială sub influența cărților din rafturi, tânărul o întrebase, timid, dacă-i plac călătoriile. Ea afirmase cu o mișcare a capului și-i aruncase, repezit și indiferent, aceeași întrebare. El răspunse la fel: clătinându-și capul, pentru a se retrage apoi în muțenia în care îl găsisese. Rămăseseră singuri în bibliotecă. Părinții lor ieșiseră în grădină. Îl întrebase brusc:

— Ți-e frică de mine?

Întrebarea, prin cruzimea ei, îl scosese pe tânărul musafir din carapacea în care prefera să stea.

O privise în ochi, încruntase din sprâncene a dojana, dar dintr-o dată lovise fără ocol:

— Îți place să faci pe emancipata?! Să știi că nu-ți stă bine. Caută-ți alte roluri care nu se bizuiesc pe ifose și pe dorințe, ci pe inteligență, pe sinceritate...

— Nici ție nu-ți stă bine ca psiholog. Vrei să-ți spun cine ești?... Ești un timid, înțepat de spaime. Eu, să fi fost în locul tău, de multă vreme aș fi știut cu cine stau de vorbă...

— Aaaaa, sigur... Dacă în locul tău ar fi fost o fată mai... în sfârșit...

Negăsind cuvântul potrivit, sau prefăcându-se că-l caută, se mulțumise să țuguie buzele.

— Eu sunt Laura...

— Eu aș fi Ionel...

— Mie-mi place să călătoresc, să fiu singură și regină, îmi plac munții, castelele, pădurile, îmi place să beau apă din izvoare și să fiu mai deșteaptă decât toți!... Și să scriu... Îmi place să scriu, să scriu, să scriu despre orice... despre păduri, despre castele...

— Teribilă mai ești! se mirase Ionel, propunându-și s-o scoată pe Laura din reverie. Dar peșterile de ce nu-ți plac?

— Nu-mi plac peșterile? Cine ți-a spus? Ba îmi plac!

— Dacă erai simpatică aș fi putut să-ți povestesc o întâmplare adevărată petrecută într-o peșteră fantastică...

— Aaaaa! Despre cireșari! Am auzit-o! Nu mai țin minte de câte ori am auzit-o și de la cine am auzit-o. Știu totul! Victor, Ursu, Maria, Lucia, Tic, Ionel, Dan... De ce ai roșit?

— Nu!... N-am roșit... Adică... Ei bine! Nu știi nimic! În primul rând nu știi cine sunt eu. Eu sunt Ionel! De ce ai roșit?

— Tu?! Ionel?... Ești cireșar?... De ce nu mi-ai spus de la început?... Să nu te lauzi, că...

Ionel îi răspunsese cu un zâmbet. Apoi își dusesese mâna dreaptă undeva la ceafă și o chemase lângă el.

— Dacă vrei să te convingi, pune mâna aici. Aici m-a pocnit Petrăchescu cu tocul pistolului. Aoleu! Cât m-a mai durut! Dacă nu era Maria...

— Știi ceva?... Haidem în grădină, într-un colț cu iarbă și povestește-mi totul. Dar dacă uiți ceva, îți las și eu un semn...

Și fugiseră amândoi în grădină, și acolo, la umbra gutuiului, Ionel îi povestise de-a fir-a-păr extraordinara expediție a cireșarilor din Peștera Neagră. Îi făcuse portretul fiecăruia, îi vorbise despre curajul și forța neasemuită a lui Ursu, despre energia și clarviziunea lui Victor. Mai ales despre Victor, față de care încă se simțea vinovat, îi vorbise în culorile cele mai frumoase.

Uimirea și admirația pătrunseseră pe nesimțite în sufletul ei. Seara, se despărțiseră amândoi ca niște prieteni vechi și foarte buni. Își făgăduiseră să-și scrie, să se viziteze, să-și cunoască prietenii. Și se simțise dintr-o dată atât de apropiată de cireșari, încât făcuse o groază de încercări pe lângă tatăl ei, să-și petreacă o parte din vacanță la bunica ei, în orașelul cireșarilor. La început, tatăl ei nici nu voise să audă: va veni cu el, ca și în alte vacanțe. Dar până la urmă, rugămințile și rugăciunile ei învinseseră...

Încremenită în cadrul ferestrei, Laura își aduna amintirile. Venise în orașel cu gândul să-și caute prietenii pe care îi visa de atâta vreme, dar bunica o ferea din calea oricui, o obliga să stea mereu în casă sau să se plimbe numai cu dânsa... Și Laura se simțea și era singură, prea singură, revoltător de singură.

Un zgomot de pași apăsați pe caldarâm o trezi din gânduri. Pe strada pustie zări o siluetă înaltă. Parcă venea spre dânsa. Când ajunsese în dreptul felinarului, silueta căpătă o identitate care o bucură pe Laura. Era Ursu. Și parcă o cuprinse un vârtej. Zeci de gânduri și simțăminte o încolțeau și mai ales unul: să vorbească imediat cu Ursu, să-și ceară iertare pentru întâlnirea cu Maria, care-i aprinsese o amintire foarte dureroasă, să-i spună fără ocol că vrea să se împrietenească și să se alătore cireșarilor, să le propună o mare, o extraordinară aventură...

Într-o clipă de înflăcărare, Laura sări geamul chiar când Ursu ajunsese în dreptul casei.

Vlăjganul rămase nemișcat ca un stâlp în fața arătării albe. Nu putea să înțeleagă ce se întâmplă. Chiar făcu un pas înapoi. Și auzi o voce șoptită:

— Ești Ursu, nu? Eu sunt Laura...

Ursu mai făcu un pas înapoi, dar arătarea albă se apropie și mai mult de el:

— Nu te supăra și nu-ți fie teamă... vorbi ea cu șoapte tremurânde. Vreau să-ți spun ceva foarte important...

Dar chiar în aceeași clipă becul de pe cerdac se aprinse împrăștiind o lumină orbitoare, se auzi zgomotul unei chei care se învârteste în broască, și în deschizătura ușii apăru chipul îngrozit al bătrânei. Când îi zări pe cei doi tineri față în față, aproape atingându-se, bătrâna din cadrul ușii abia mai avu putere să se rezeme de pervaz și să îngâne un singur cuvânt:

— Intră...

Laura se supuse ca hipnotizată.

Ursu mai auzi ușa închizându-se, cheia răsucindu-se furioasă în broască și, încă uimit, își îndreptă pașii spre casă.

Bătrânei îi trecuse uimirea. O cuprinsese spaima și furia. Ochii ei scăpărau fulgere.

— Cum se poate asta? La vârsta ta? Să sari geamul?

Laura nu izbuti să-i explice nimic. De câte ori deschidea gura, bătrâna o oprea după primele cuvinte, pentru a tăbări asupra ei:

— E nemaipomenit! O rușine! O oroare! De mâine nu mai ai voie să ieși din casă. Gata!

— O să fug!... se încăpățână Laura și o podidi un plâns amarnic, care lăsa să se audă printre sughituri aceleași cuvinte: o să fug!... o să fug!...

— De mâine nu mai ai voie să ieși din casă. Te voi încuia cu cheia!

— Bunico! sări Laura. De ce nu vrei să mă asculți? Măcar ascultă-mă dacă nu vrei să mă înțelegi!

Bătrâna părăsi însă încăperea fără să se mai uite la nepoata ei. Laura se aruncă pe pat și în timpul plânsului liniștitor își făcu un plan temerar.

CAPITOLUL IV

Nu există elev, și poate că nu există om în tot orășelul, căruia un costum să-i poată schimba atât de mult înfățișarea, cum se întâmpla cu Tic atunci când își îmbrăca hainele de sărbătoare. Cămașa albă ca zăpada, cravata maron cu dungi negre, hainele călcate cu migală, pantofii lustruiți ca oglinda, un vârf timid și alb de batistă în buzunarul de deasupra inimii, îi dădeau celui mai nebunatic băiețuș de pe acele meleaguri o înfățișare îngerească. Prichindelul știa bine acest lucru; de aceea își păstra costumele de sărbătoare numai pentru cazuri excepționale. De fapt nici nu prea îl îmbrăca sărbătoarea.

Întotdeauna când comitea vreo șotie cu răsunet și trebuia să apară în fața unui judecător sever din afara familiei, prima apărare a lui Tic era costumele de sărbătoare.

Într-o zi, la ora de geografie, venise un suplinitor care, după ce se bâlbâise amarnic și absolut inutil încercând să predea lecția viitoare, chemase câțiva elevi pentru examinare. Printre ei și pe Tic... pentru că-l zărise făcând niște scamatorii în bancă. Prichindelul răspunsese corect la început, dar când suplinitorul întrebă: „Unde se află vulcanul Popocatepelt?” nu mai putu să rabde. Și până atunci suferise. Suplinitorul mutase Aconcagua în Peru, dar pentru că era o epocă de revoluție în America Latină, tăcuse. Cine știe? Poate că se modificaseră granițele. Apoi schimbase cursul lui Mississippi, făcându-l să treacă prin Colorado. Iarăși nu zise nimic. Poate că se săpase în ultimul timp vreun canal de care el nu aflase. Îl auzise apoi pe suplinitor plasând Huronul înaintea Michiganului. Își duse repede mâna la gură. Poate că avea el un sistem original de a parcurge apele de la vărsare spre izvor. Dar când îl auzi mutilând numele unuia din cei mai mari vulcani de pe glob, nu mai putu să rabde:

— Vreți să spuneți Popocatepetl...

Suplinitorul îl privi cam cu mânie:

— Ei! Răspunde unde se afla Popocatepeltul!

— Vreți să spuneți Popocatepetlul...

— Să ieși imediat afară, obraznicule! se înfurie de-a binelea pedagogul.

Tic se supuse ordinului categoric, dar în ușă se opri și spuse cu un ton naiv și rugător:

— Dacă ar fi fost un pârlit de vulcan, aș fi tăcut ca un melc. Dar gândiți-vă și dumneavoastră... Unul din cei mai mari vulcani de pe glob...

— Nota doi! decretă suplinitorul.

Nedreptatea era prea din cale afară. Și asta îl făcu pe Tic să-și piardă cumpătul:

— Vreau să vă spun, adică să le spun lor, că Aconcagua se află în Chile, că Mississippi nu trece prin Colorado, că Michiganul n-are nici o vină că e înaintea Huronului și că în America nu există lei decât la circ sau la grădinile zoologice... Și că Parisul e capitala Franței nu a Japoniei... Asta v-o spun dumneavoastră...

Ultima remarcă era bineînțeles opera lui Tic. Prichindelul se auzi chemat la cancelarie imediat. Dar întârzie un ceas, atât cât îi trebuise ca să ajungă acasă, să-și îmbrace costumul de sărbătoare, și să se înapoieze la școală. Directorul, suplinitorul, dirigintele și încă vreo câțiva profesori îl așteptau în cancelarie. Mai întâi își băgase capul pe ușă și simțise dintr-o privire cât de ostilă era atmosfera. Suplinitorul fierbea, iar dirigintele și directorul așteptau încruntați, unul plimbându-se cu mâinile la spate, altul sprijinindu-și capul în pumni. I se făcu semn să intre. O secundă în care-și insuflă curaj și-și mai potrivea o dată cutele pantalonilor, apoi pătrunse în încăperea de judecată.

Apariția lui cu înfățișarea aceea îngerească îi puse în mare încurcătură pe judecători. Mai mult ca să spună ceva, dirigintele îl privi încruntat de sus:

— De ce ai întârziat atâta?

— Nu puteam să mă prezint în fața dumneavoastră...

— Bine, bine... interveni directorul. Nu despre întârziere e vorba. Cred că-ți amintești.

Făcu un semn către suplinitor, ca și cum ar fi invitat procurorul să-și înceapă rechizitoriul. Dar și procurorul se simțea puțințel cam încurcat:

— Știi foarte bine... Începu el. Știi că nu e frumos ca un elev care... care nu e un elev rău...

— Nu vă supărați... spuse Tic cu voce mieroasă. Numai din cauza Popocatepetlului... Dacă n-ar fi unul din cei mai mari vulcani de pe glob...

— Cum vine asta? se interesă directorul.

Tic își spuse încă o dată păsul și directorul pricepu imediat totul. Îi administra însă o muștrare foarte severă prichindelului sub formă de înger.

— Dacă n-ar fi fost Popocatepetlul... se apăra el.

— Dar chestia cu Parisul? sări din altă boxă și foarte aspru dirigințele.

— E vina mea... dar știți... tot din cauza Popocatepetlului. Dacă n-ar fi unul dintre cei mai mari vulcani de pe glob...

Directorul îl invită pe Tic, cu un gest oarecare, să părăsească încăperea. Dar prichindelul trase o clipă cu urechea la ușă, așa că izbuti să-l mai audă pe director spunându-i suplinitorului:

— Bine, domnule, tocmai Popocatepetlul să-l mutilezi? N-ai găsit și dumneata în toată America alt vulcan, mai mic...

Tic era îmbrăcat în costumul de sărbătoare, ceea ce însemna că se întâmplase ceva deosebit. De fapt, fata în alb era cauza neașteptatei lui transformări.

Imediat după victoria lui Ursu, Maria se dezmeticise, într-o singură clipă înțelese că se purtase urât cu Laura. Vorbele care o înfuriaseră pe ea: „dar nu ne-am cunoscut niciodată” conțineau mai degrabă o undă de uimire. Nu sunau nici pe departe a reproș sau a fugă... Maria se frământase toată noaptea, mai ales după ce-și descoperise greșeala, și îl sculă pe Tic o dată cu zorii spre a i se destăinui. Tic o înțelese, dar nu uită s-o facă urâcioasă, apoi primi fără șovăire rugămintea ei de a se duce la locuința fetei în alb, de a o scoate afară din casă cu un pretext oarecare, pentru a-i oferi scuzele Mariei și propunerea unei întâlniri. Pentru a nu da greș și de astă dată, frățiorul își îmbracă hainele de sărbătoare.

Până să ajungă la casa fetei în alb, Tic mai făcu vreo câteva escale în oraș. Trecu prin parc pentru a-și felicita galeria, poposi apoi în fața „Alimentarei” pentru a-și primi și a-și consuma rapid pariul, se opri și pe la ghereta lui moș Timofte dar i se spuse că bătrânul e plecat undeva la țară. Așa se face că ajunse la locuința fetei în alb către prânz.

Înfățișarea lui Tic era atât de distinsă că nici javra nu mai recunosc în el pe ciomăgarul de mai ieri. Dar nici Tic nu-și pierdu cumpătul văzând bătrâna pe cerdac. Porni la atac cu o voce suavă, foarte potrivită înfățișării sale:

— Sărut mâna... Aș vrea să vă dau o veste...

Prichindelul își opri vorbele în gâtlee. Bătrâna plângea. Încercă să se retragă, dar apariția lui făcuse, pesemne, o asemenea impresie că auzi o voce slabă, aproape rugându-l:

— Intră, intră! Pe cine cauți?

Tic se supuse chemării, urcă în cerdac, sărută politicos mâna bătrânei și după aceea răspunse:

— Pe fata... adică pe Laura...

La auzul numelui, bătrâna își duse din nou batista la ochi. Plângea cu lacrimi adevărate.

— Am pierdut-o și pe ea... A plecat... a fugit... Am rămas iarăși singură... N-am înțeles-o și nu m-a înțeles.

Lui Tic i se opri inima în piept. Dar nu îndrăzni să dea crezare vorbelor pe care le auzea.

— Soră-mea ar fi vrut... îngână el.

— A plecat, oftă bătrâna. A fugit... Mi-a lăsat o scrisoare...

Niște firicele de spaimă atingeau inima prichindelului.

Dacă tot ce auzea era adevărat?

— Parcă e blestemată familia asta... Nu-și găsește sălaș și odihnă decât prin munți, printre ruine și sălbăticiuni. Doamne Dumnezeule!... La vârsta ei să plece singură... Și voiam atât de tare să am și eu un suflet lângă mine... De aceea o țineam în casă, mereu, în preajma mea...

Bătrâna era prea nenorocită pentru a-și da seama cui i se jeluiește. Înfațișarea îngerească a micului oaspete îi muiase și-i deschisese inima. Despături o foaie de hârtie și începu să citească încet, șușotit, ca pentru ea:

— *„...Iartă-mă, bunicuțo... ai încredere în mine..., nu vreau să ne chinuim amândouă... mă duc la munții mei, mă duc în castelele mele... printre coloanele mele înalte... Mă cheamă, bunicuțo, toate, totul mă cheamă... Și plec pentru că te iubesc...”*

Plânsul cutremură din nou trupul uscat al bunicii părăsite, iar Tic se retrase încet, fără zgomot, cu sufletul sfâșiat de spaime și întrebări.

Printr-un defileu îngust, sălbatic, născut din încăpățănarea unei ape firave, urca un trenuleț forestier. Pe platformele neacoperite oamenii își întinseseră trupurile obosite. Erau bătrâni rezemați de desagi încărcăți, erau femei cu prunci de-o șchioapă în brațe, erau bărbați cu toporiștile lângă ei, erau tineri cu poftă de chiuituri în glas, erau copilandri cu priviri mereu iscoditoare, era și o fată negricioasă, puținel cârnă, îmbrăcată într-o rochie care cu o zi înainte fusese foarte albă. Un rucsac, înnegrit și el de funinginea locomotivei, purta toată averea fetei. Fata tăcea. Nimic nu-i întorcea privirile de la cerul care i le furase și căruia nici un nor nu îndrăznea să-i amețească albastrul. Fata în alb își căuta cetățile și castelele și numai cerul fără nori, fără culori și relief, i le putea dărui.

În jurul ei, oamenii vorbeau. Erau oameni de munte, atât de obișnuiți cu ciudățeniile că nu dădeau nici o atenție străinilor. Oamenii vorbeau vrute și nevrute.

— Tot la Brazi mergi?

— Tot!

— La pădure sau treci dincolo la uzină?

— Apoi oi vedea și eu. Cine dă plată mai bună și cum se poartă omul. Altă lege mai bună nu-i.

— Da' ai auzit? Cică iar iese aur... Amu vreo trei, patru luni, la dezgheț, cic-o prins unul niște bani de aur cu plasa.

— Ei na! Povești pentru copchii... Am mai auzit eu...

— Dacă-ți spun... Aici e aur mult, măi băiete, aur greu... E pe undeva o comoară... Cic-așa scrie în cărțile vechi...

— Da' câți ani ai, moșule?

— Apoi dumneata cât mi-i da? Ia-n s-te văd?

— Șaptezeci! aș zice eu, da' cu curaj.

— Mai! Că nu mi-s muiere.

— Și cinci, dacă nu m-oi fi grăbit.

— Mai!

— Ei na! Optzeci?
— Și-ncă patru.
— Ei na! Da' te ții ca un flăcău. De-aceea-ți dau fetele ocol.

— Apăi la noi e unul în sat, îi zice Costache Titirează. Să-l vezi pe ăla cum aleargă după orătării. Și-are opt peste-o sută.

— Ei na! Da' din ce sat ești dumneata?

— De dincolo, din Tărtăcuța. Apoi să-ți spună Titirează câte-o pătimît el din cauza aurului de pe-aici. Că el viața și-a petrecut-o prin locurile aistea. A fost pândar. Nu era noapte să nu vină oamenii, acolo sus, la cetățuie. Răsuna toată noaptea pădurea de bocăniturile lor. Dar el ce putea face? L-ar fi tăiat în bucăți.

— Și-au găsit ceva?

— Titirează zicea că taina comorii n-o poate afla nimeni. Numai când vrea Dumnezeu sloboade câte ceva din comoară în apele primăverii. Da' oamenii... ți-ai găsit. Ei au spart zidurile, au sfărâmat bunătate de podoabe... Unii au dibuit câte ceva. Acum vreo cinci-șase ani, unul a dus la târg, în București, acolo la muzău niște bazonii de metal. Nu știu câte mii de lei i-au dat pentru ele... Și de-atunci iar mișună hoții pe-aici.

— Ia uită-te, domnule, ca să vezi!

— Da, mișună ca iepurii, toamna. Mai anul trecut au prins o bandă, vreo patru tâlhari care atacau prin sate și mai ațineau și calea oamenilor. Cică i-a pedepsit tare rău. Da eu zic că trebuie să-i spânzure în fața oamenilor. C-așa le trebuie la toți tâlharii. Ce, ei dacă te prind, crezi că te iartă?

— Tare mi se pare mie toate aiestea niște scorniri, moșule...

— Apoi dacă te-ndoiești de spusele unui moșneag... Înțeleg dac-aș vorbi de muieri sau de alte bazonii... Poți să-ntrebi pe orice copilandru și-o să-ți spună la fel.

Oamenii continuau să vorbească. Dar fata în alb nu se despărțise nici o clipă de castelele și cetățile ei, de visurile ei, de cerul ei cel albastru. Nu auzise

nimic din înfricoșătoarele vorbe care se rostiseră în jurul ei. Își urma senină visurile, cu certitudinea că vor deveni repede, repede tot atât de reale ca norii aceia îndrăzneți care începuseră să ia cu asalt albastrul cerului.

În aer se simțea apropierea înserării. În spatele casei lui Dan, sub același nuc stufos, deși nimeni nu mai avea nevoie de umbra lui, în pragul serii, stăteau muți, nemișcați trei dintre cireșari: Tic, Dan și Maria. Asediați de atâtea evenimente neprevăzute, tustrei se simțeau incapabili să ia o măsură mai acătării. Fără să spună nimănui nimic, Ursu își luase cortul în spinare și se aciuse undeva pe câmp; Lucia nu voia să iasă din casă, și nici nu-i trecea prin cap să dea explicații. Fata în alb fugise, dispăruse fără să știe nimeni unde.

Cel mai trist dintre toți era Tic. Disparația fetei în alb devenise o sursă nesfârșită de emoții pentru el. Dar mai era ceva: prichindelului îi părea teribil de rău că îndrăznise cândva să se gândească necuviincios la bătrâna înaltă cu ochelari, pe care o găsisese și o lăsase plângând pe cerdac. Și mai era ceva: plecarea lui Ursu, fără să-i spună un cuvânt, absolut de necrezut și groaznic de dureros. Tic își dădea seama și mai ales simțea că asistă la câteva evenimente neobișnuite, care nu se vor lămuri prea repede. Și pentru că nu-i plăcea să stea ca un monument, se lăsă ispitit de o idee: Să pornească în căutarea fetei în alb. Dar cine l-ar fi luat în serios? Maria? Maria simțea doar regretul că nu se împrietenise cu o fată deșteaptă, demnă de grupul cireșarilor. Nu știa cine e fata, n-o cunoștea și în adâncul ei nu dădea crezare scrisorii pe care Tic o înregistrase literă cu literă în memorie... Dan? Dan declarase imediat că e vorba de o nouă farsă a fetei în alb.

— Precis că e o cursă! spuse el. Și-a închipuit că o să ne ducem din nou la ea și a ticluit scrisoarea.

— Bine, dar bătrâna? îl înfruntă Tic.

— Bătrâna?! Ha! O șmecheră ca Laura ar fi în stare să scoată orice babă din groapă și să o pună să joace rol de capră sau de moșneag viu, darămite s-o învețe pe bunică-sa să plângă. Nu uita cum ne-a dus!

— Ești nebun? se aprinse Tic. Dacă mergi așa, n-o să mă mir când o să-mi spui că l-oi fi îndemnat și pe vlăjgan să ia bătaie de la Ursu.

— Ei și, crezi că nu se poate?

Tic se înfurie de-a binelea. I-ar fi ars una în coaste lui Dan, dar știa sigur că nu va primi nici o ripostă și că nu va ieși motiv de bătaie mai rea.

— Am impresia că te-ai prostit, caută Tic alt mijloc de răzbunare.

— De când umblu cu tine, replică celălalt.

— Da, pentru că înainte erai idiot... poate chiar bou!

— Tic! interveni Maria. N-ai voie să vorbești astfel!

— Nici tu să-mi poruncești! De ce nu mă aperi pe mine?

— Pentru că ești un nesuferit. Când o să-ți iasă neroziile din cap?

— Când o să fac bucățele și ultimele trei flori care-au mai rămas în grădină...

Era rândul lui Dan să intervină cu intenții de împăcare:

— Ho! Potoliți-vă! Ce v-a apucat?

— N-o vezi? După ce că din cauza ei a fugit fata din oraș, mai are și curajul...

— Aaa! Asta te doare?! înțelese Maria. Nu cumva, domnișorule...

Tic simți cuvântul roșu pe care voia să-l arunce Maria și i-o luă înainte:

— Vă potriviți ca două picături de apă. La fel de rele și de urâcioase. Și la ce să-mi bat eu capul cu voi? De-ai pleca și tu în vreun castel... De ce nu pleci?

— Ai dori dumneata, și să nu crezi că nu te-am ghicit... Află, Ticușorule...

— Mie să-mi zici măgăruș!

— De ce? întrebă surprinsă Maria.

— Pentru că-mi ești soră mai mare.

— Obraznicule! O să-ți rup urechile! Îți arăt eu!

— Ai mai încercat tu o dată... și ți-ai potrivit atât de bine urechile tale urâte în mâinile mele...

— Hi! strigă Dan. Luați-vă oriunde la bătaie, dar nu aici. Stați! Am găsit! Numărați până la trei. Unu... doi...

În loc de trei se auzi vocea lui Tic:

— Prostule! Adică ești mai rău decât un prost. Ești un...

Tic ar fi vrut să spună: „laș” dar îi era frică să nu se trădeze. De aceea, înlocui cuvântul cu un gest care ascundea ceva foarte disprețuitor. După care plecă, trist, bosumflat și mai ales dezamăgit.

Hotărât lucru, cireșarii erau în zodie proastă. Nimic nu le izbutea. Totul le ieșea pe dos. Începuseră și certurile. Nici nu le trecea prin cap că undeva, departe în munți, se întâmpla ceva care va influența enorm viața lor.

Oamenii numiseră muntele acela „Găleata”. Și nu greșiseră cu nimic botezându-l astfel. Un lanț muntos, circular, cu pereți abrupti întinzându-se pe zeci de kilometri, care închidea în interiorul lui o văgăună uriașă cu neputință de explorat. În mijlocul văgăunii se mai înălțau câteva stânci semețe, dar nimeni nu reușise să ajungă până la ele. Singura cale de acces spre Găleata era cea numită a Cetățuiei. O coamă stâncoasă îndrăznise să-și suie capătul spre Găleata, oferind oamenilor un drum de trecere. În locul unde spinarea se întâlnea cu Găleata, la Cetățuie, se găseau ruinele unei cetăți foarte vechi. Istoricii dovediseră la început că se află acolo ruinele unei cetăți romane din secolul al III-lea al erei noastre. Mai târziu însă descoperiseră, sub ruinele romane, altele mai vechi care atestau fără dram de îndoială că în locul acela se înălțase prin secolul I o cetate dacică. Zidurile fără mortar și alte dovezi de metal și ceramică sprijineau afirmațiile arheologilor.

Regiunea era sălbatică, greu de străbătut, drumurile erau presărate la tot pasul de primejdii. Viperele mai ales ofereau acolo exemplare rare. Exista o specie cu corn a cărei mușcătură ucidea un adult în mai puțin de două ore. Oamenii de prin partea locului, dar mai cu seamă păstorii care uneori îndrăzneau să urce până la Cetățuie, vorbeau și despre alte primejdii. Urșii nu se sfiau să atace omul, lupii pândeau în haite, râșii se azvârleau asupra oricărei vietăți. Și mai spuneau păstorii că legenda unor comori ascunse în ruine atrăgea deseori prin văgăunile de la Cetățuie tot felul de oameni și nu arareori cete de hoți. Cel mai apropiat sat, Strâmba, era la vreo doisprezece kilometri, la capătul dinspre nord la coamei muntoase. Alt sat, Șoimenii, se găsea tocmai în partea cealaltă a masivului Găleata, la poalele lui.

Liniștea era atât de adâncă în părțile acelea, de parcă nici un picior de om sau de fiară nu-și mai făcuse sălaș. Totuși, nu departe de Cetățuie, la o

aruncătură de piatră de înălțimile jalnice ale unor ruine, stăteau de vorbă câțiva oameni. Locul pe care și-l aleseseră pentru sfat le dădea posibilitatea să observe până departe singurul drum care urca spre Cetățuie. Erau patru inși, cu toții, acolo. Trei din ei păreau orășeni, îmbrăcați aproape la fel, în haine rezistente de bumbac, cu cizme în picioare, cu șepci de doc pe cap. Fiecare purta la brâu o toporișca ascuțită, lucitoare, cu coada foarte lungă. Unul din ei, mai în vârstă, mai înalt, puțin adus din spate, cu umeri largi și brațe puternice părea a fi un fel de șef. Figura lui tăiată de cute părea veșnic încruntată. Era greu să-ți închipui că pe fața aceea apăruse vreodată un zâmbet. O cicatrice adâncă pornea de sub ochiul stâng și aproape se întâlnea cu colțul buzei înăsprindu-i și mai mult chipul. În stânga omului cu cicatrice, rezemat de un copac, își bălăbănea mâinile un personaj scund și slab, foarte palid la față, ras pe cap și atât de supt că întâlnindu-l noaptea în vreun loc pustiu te apuca spaimă de cimitir. Mâinile, neobișnuit de lungi, aproape că-i atingeau genunchii și trădau o forță neobișnuită. Cel de-al treilea personaj, îmbrăcat în straie de oraș, era mai mult gras decât voinic, tot tânăr, cu niște ochi de viezure ascunși în fundul capului, cu buze mari, cărnoase, ieșite mult în afară, cu un aer de om lacom și hrăpăreț.

Cam așa îi vedea și-i judeca pe cei trei orășeni aciuati la Cetățuie, cel de-al patrulea personaj, un cioban în floarea vârstei, sprijinit în fața lor într-o ghioagă uriașă. Statura lui mai că o întrecea pe cea a omului cu cicatrice. Un nas foarte lung și ascuțit strica însă armonia conturilor sale. Ciobanul părea că posedă în el puterea și curajul omului în stare să se ia la trântă cu ursul. Era unul din puținii oameni din regiune care în fiecare an făcea de câteva ori drumul spre Cetățuie. Cunoștea, poate ca nimeni altul, tainele locurilor de la Găleata și putea astfel să ocolească și să preîntâmpine primejdiile care pe alții îi îndepărtau.

Omul cu cicatrice îi arătă ciobanului o creastă stâncoasă, pleșuvă de pe Găleata și-l întrebă c-o voce

groasă pătrunzătoare:

— Pe-acolo ai fost?

— Ehei! Acolo numai caprele negre ajung. Au încercat odată unii, niște flăcăi, că se spune că acolo ar fi îngropate comorile, dar nici n-au ajuns la jumătatea drumului, că pe unul l-au mușcat viperele și dus a fost, iară altul s-a rostogolit într-un hău, că l-au scos de-acolo cu picioarele zdrelite.

Omul cu cicatrice clătină din cap și-și continuă întrebările. Părea cineva sigur pe el, obișnuit să întrebe scurt și să i se răspundă prompt:

— În timpul verii mai urcă cineva pe-aici?

— Apoi, până pe-aici mai vin oameni. Așa în cete. Ș-o dată pe lună mai vin și ostași... Tot câte trei, patru, că de unul singur, nu prea vine nimeni.

Individul cu ochii de viezure îl acostă cu vocea sa pițigăiată pe cioban:

— Când au fost ultima dată ostașii?

— Apoi că n-au trecut nici zece zile. Ba chiar două duminici și două zile.

— Da, bun... spuse ca pentru el individul cel foarte slab și cu mâinile lungi.

Tot el scoase dintr-un buzunar de la pantaloni un pachet de țigări „Carpați” și după ce luă una îl îndemnă și pe cioban să se servească:

— Ia, ia te rog, că uneori prinde bine o țigară... Și de ce vin ostașii pe-aici? Întrebă el așa într-o doară.

— Apoi cică așa au poruncă de sus. Cică să păzească pe-aici locurile de hoți... Că mulți tâlhari au atras comorile de-aici... Că se și spune prin lume: cuib mai bun pentru hoți ca la Cetățuie nu se află în toată țara.

Omul cu ochii de viezure se apropie de cioban. Pășea încet, sprijinit în toporișca. Se uită drept în ochii ciobanului:

— Dumneata cobori acum spre sat? Sau urci dinspre sat?

— Da' pentru ce mă-ntrebați?

— Am avea nevoie să ne aduci ceva din sat, interveni omul cu cicatrice.

— Apoi cu părere de rău n-o să vă pot sluji, că o iau tocmai pe drumul dimpotrivă...

— Te-ntorci tot pe-aici?

— Altă cale nici sălbăticiunile nu știu... Sau dacă știu sălbăticiunile nu poate omul...

— Și cam pe când ești înapoi? întrebă slăbănogul.

— Apoi după vreo trei amurguri... Da-mi pare mie că m-am luat cu vorba... Și oricât ai cunoaște drumul nu-i bine să te prindă noaptea pe-aici...

Ciobanul își îndreptă trupul, apoi își ridică ghioaga pe umăr. Omul cu cicatrice îi urmări mișcările și apropiindu-se de el spuse cu glas de laudă:

— Bună bătă. Cu asta te-ncumeți la drum și noaptea.

— Până-acum opt luni am ucis cu dânsa și-o ursoaică și-un urs... Și șerpi nu mai țin minte. Ia-n vedeți și dumneavoastră...

Ciobanul întinse ciomagul omului pe care și-l închipuia șef. Și spre marea lui mirare văzu cum îl ridică deasupra capului și cum îl rotește de câteva ori.

— Apoi nu mi te credeam atât de voinic! spuse ciobanul foarte a laudă. Ghioaga asta n-o mânuie ușor orișicine. Dumneata trebuie să fi fost odată cioban... Aș pune rămășag.

Omul cu cicatrice îi înapoie mocanului ghioaga fără să ia în seamă încercarea de rămășag:

— Să nu uiți, omule, să dai pe la noi când te-ntorci. Sau poate ți-om aține noi calea... Drum bun.

După un „rămas bun” cuviincios, ciobanul se îndreptă cu pași mari spre o potecă ce părea că înconjoară muntele.

— Oare nu se duce spre sat? întrebă omul cu ochii de viezure.

— Nu cred! răsună vocea groasă și autoritară a omului cu cicatrice. Sculele-s pregătite?

La răspunsul afirmativ al omului cu ochii de viezure, își îndreptă privirile spre celălalt:

— Bagă de seamă la provizia de baterii! Să nu ne pomenim că rămânem fără lumină...

— Nici o grijă, răspunse cel întrebat. Sunt la loc sigur.

Omul cu cicatrice își aruncă privirile în vale. Tresări.

— Dați-mi binoclul!

Cel cu ochii de viezure se repezi să i-l aducă de undeva de după o stâncă. Șeful duse binoclul la ochi, fixându-l într-o anumită direcție. Ceilalți doi îi urmăriră mișcările cu oarecare teamă. Simțeau că șeful descoperise ceva. Într-adevăr în câmpul binoclului apăruse ceva mișcător... Acum se putea distinge bine... Pe poteca de piatră venea... o fată îmbrăcată într-o rochie albă, cu un rucsac în spate. Fața omului cu cicatrice deveni brusc teribil de încruntată. Înmână ocheanul celor de lângă el și le spuse poruncitor:

— Pregătiți pentru noapte! Avem un musafir nedorit și neașteptat.

După care se afundă în pădure, dar nu pe potecă ci paralel cu ea, prin desișuri, printre brazi, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot.

Oprit pe o movilă ascunsă de o îngrămădire de puieți, ciobanul scrută cu ochi ageri drumul spre Cetățuie. Îl zări pe omul cu cicatrice mergând prin pădure, paralel cu poteca, și mai zări o siluetă albă, parcă o fetișcană îmbrăcată în rochie albă, urcând spre ruine. Cercetașul nevăzut înțelese că undeva, în pădure, cele două ființe care mergeau una către alta vor trebui să se întâlnească. Spre mirarea lui, omul cu cicatrice făcu însă un ocol mare, evitând întâlnirea. După câteva clipe, silueta albă dispăru într-un desiş. Un minut mai târziu, fetișcana ieși din nou la vedere, în schimb dispăru omul cu cicatrice, parcă înghițit de pământ. Reapăru și el, mai târziu, însă în spatele fetei în alb. Omul cu cicatrice făcuse ocolul pentru a ajunge în spatele siluetei albe fără să fie zărit.

Ciobanul îl văzu apoi urmărind fata, cu pași de lup. Când silueta albă ajunse în luminișul Cetățuiei, omul cu cicatrice grăbi pasul, o ajunse, o prinse de umeri, și-o răsuci spre el. Ciobanul auzi țipătul fetei, o văzu clătinându-se și apoi agățându-se cu mâinile de cel care-o ajunsesese din urmă. Printr-o mișcare rapidă, omul cu cicatrice o ridică pe umeri, apoi se îndreptă cu povara vie spre ruine. Câteva clipe mai târziu pieri după stânci.

Sprijinit în ghioaga sa uriașă, ciobanul chibzuia asupra hotărârii pe care urma s-o ia. Și parcă se hotărî împotriva inimii, își continuă agale drumul. În luminișul Cetățuiei apăruse omul cu ochii de viezure... Ciobanul își continuă liniștit drumul spre crestele pustii din depărtări. Undeva însă coti pe nevăzute la dreapta. Cu pași mari, parcă l-ar fi gonit cineva, înainta prin pădure, pe un drum știut numai de el, un drum primejdios, care îl ducea însă într-un timp foarte scurt înapoi în sat.

Omul cu cicatrice lumina cu o lanternă puternică spațiile întunecoase dintre ruine. La doi pași în fața lui mergea fata în alb. Vocea lui era poruncitoare și nu admitea replică:

— Să nu te abați nici un pas din raza lanternei!

Fata în alb încercă să îngâne ceva:

— Nici un cuvânt! șuieră însoțitorul ei.

Drumul ducea către peretele muntelui. Acolo se opreau ruinele cetății vechi. După câteva ocolișuri strâmte și întortocheate printre stânci, drumul părea că se termină. Dar într-un anumit loc se zărea o gaură în munte, o deschizătură făcută parcă de mână omenească și după toate urmele și semnele din jur de foarte puțină vreme descoperită. Fata în alb își întoarse privirile speriate spre omul din spatele ei.

— Apleacă-te și intră înăuntru! comandă el.

Fata se supuse și se pomeni într-un coridor lung căptușit cu plăci de marmură. Uimirea îi aduse pe buzele palide o exclamație șoptită. Ațâțată de lumina lanternei marmura arunca sclipiri ciudate. Vocea groasă porunci din nou:

— Drept înainte!

Fata în alb se dezmeticise. Mergea nu printre ruinele unei cetăți ci prin încăperile unui castel prin care, cine știe de câtă vreme, nu mai pătrunsese nimeni. Emoția neașteptatei întâlniri era mai tare decât orice alte sentimente care încercau s-o domine. Din loc în loc, coloane vechi, solide, de granit, îmbrăcate în marmură, susțineau tavanul lucios.

— La dreapta!

Ajunsese la o răscruce, la o adevărată răscruce; alte trei brațe de marmură se întâlneau acolo. O apucă în direcția indicată. La dreapta și la stânga coridorului, față în față, se zăreau două uși mari de metal. Fata în alb înregistra în memorie fiecare amănunt al drumului, fiecare coloană, fiecare treaptă pe care o urca sau o cobora, fiecare ușă pe care o întâlnea.

— Am ajuns!

Se opri se în fața ușii de fier din dreapta. Ușa uriașă era acoperită de rugină. Omul cu cicatrice își încorda forțele, împinse cu umărul. Ușa se deschise. Fata în alb observase că ușa de fier avea un dispozitiv simplu cu care putea fi încuiată pe dinafară. Același dispozitiv se afla și înăuntru. Încăperea în care intrase părea imensă. Ultimele zvârcoliri ale amurgului pătrundeau pe undeva pe sus improșcând cu voaluri colorate pereții camerei. Își ridică încet privirile. Tavanul boltit era departe, sus. Parcă se afla sub cupola unei catedrale înalte. O coloană groasă își urca trupul lucitor spre tavan. Camera era goală și avea ziduri reci, drepte. Podeaua de marmură își păstrase întocmai netezimea de odinioară. Câteva firide spărgeau pe-alocuri zidurile. Într-una se afla o lanternă. Într-alta un ulcior și un cuțit. Omul cu cicatrice observă privirea fetei... Ea continua să-și rotească ochii prin încăperea. Într-un colț se afla un pat. Un pat simplu, de campanie. Era singura mobilă din spațiul înconjurat de marmură. În lumina amurgului, în răceala zidurilor, lovit de umbra trufașă a coloanei, patul părea o încercare și un început de profanare. Când își întoarse privirile spre firdă, fata nu mai văzu luciul cuțitului.

Omul cu cicatrice se îndreptă spre ușă. Trezindu-se parcă din vis, fata în alb înțelese gândul lui. Se repezi la el, spre ușa care se deschidea, dar vocea poruncitoare o ținutui locului:

— Nu-mi plac bocetele și țipetele. Scurt! Vei rămâne deocamdată aici!...

Ușa se închise în urma lui. Fata în alb auzi zgomotul răngii de fier care transforma încăperea de marmură în închisoare, într-un gest de disperare alergă spre ușă și lovi cu pumnii mici și bolnavi în metalul rece. Durerea loviturilor o dezmetici. Se afla prizonieră într-un castel necunoscut! Aproape fără voia ei așeză drugul de fier de-a lungul ușii. Nu putea să iasă... Dar nici nu putea să pătrundă nimeni în încăperea ei. Obosită, copleșită de emoții, fata în alb își întinse trupul pe patul de campanie... Deodată o trecu un fior rece ... Ceva se mișca în spatele ei...

Groaza o paraliza. Auzi și un zgomot... Văzu o formă mică, întunecată... Apoi închise liniștită ochii... Nu mai era singură în închisoarea albă de marmură... Ființa aceea mică și întunecată se lipi de dânsa, alunecă spre capătul patului, apoi își frecă urechile de umărul ei. Fata în alb începu să mângâie motanul acela prietenos, uitat parcă acolo de sute de ani, apoi rosti primul nume care-i veni în minte:

— Philippe! Dragul meu. Suntem prizonieri, știi? Nu te speria! Dar încă avem noroc, Philippe. Să fim cuminți, să așteptăm și... să pregătim în taină un plan de evadare...

Apariția felinei blânde și alintătoare parcă o umplea de speranțe. Iar Philippe, înțelegând-o, simțindu-i tresăririle, începu să-i toarcă lin și monoton o poveste veche care o adormi repede pentru a i se înfățișa apoi în chipuri și culori fantastice.

CAPITOLUL V

Dintre toți cireșarii, Dan era cel mai puțin irascibil și își înmormânta cel mai repede supărările. Ba, așa cum spunea Ionel, purta veșnic cu dânsul pipa păcii. Dacă se ivea undeva vreo neînțelegere, el era gata să înceapă manevrele de împăcare ajungând deseori, așa cum descoperise cu uimire nevinovată Lucia, să devină paratrăsnetul descărcărilor, mai mult sau mai puțin electrice, ale celor în cauză. Dar nu-și blestema nici o clipă acest rol. Dimpotrivă, îi plăcea foarte mult, ba cu timpul chiar uita să-i mai placă, atât de firesc i se potrivea. Victor îi spusese cândva, într-o perioadă mai moartă, că fără el grupul cireșarilor ar fi de neconceput. Dar nu luase prea în serios remarca lui Victor, o considerase un fel de vorbă bună. Și fără el cireșarii puteau foarte bine să constituie un grup. Pe când fără Victor, sau fără Lucia, sau fără Ursu, sau fără oricare altul, ca să nu mai vorbim de Tic, nu se putea gândi la cireșari. Dan era foarte sincer când reflecta astfel. Era convins că nu aduce grupului nici prea mare pricepere, nici cine știe ce energie, nici prea multă îndrăzneală, în cele mai optimiste momente se închipuise ca un fel de greutate infimă necesară unei balanțe pentru realizarea și păstrarea echilibrului. Aceasta era menirea lui în grupul cireșarilor: o piesă de echilibru.

De aceea, când simți primii nori ai furtunii care amenința cireșarii: certurile, izolările, hotărârile de unul singur, supărările, Dan crezu că e momentul să asalteze balanța. Îi trebuia un aliat. Dar aliatul necesar îi stătea oricând la dispoziție: Tic. Astfel porniră amândoi în misiunea de recunoaștere și reconciliere pe la ceilalți cireșari. Se gândeau amândoi numai la unitate și armonie.

Tic își începu îndată misiunea cu soră-sa. Prin mijloace greu de destăinuit reuși să facă rost de niște răsaduri extraordinare, se sculă dis-de-dimineată, cam o dată cu cocoșii, îl chemă pe Țombi și-i ordonă discret s-o trezească și pe Maria. Cățelul primi cu bucurie porunca, iar prichindelul, cu ochii la geam,

aștepta numai apariția unui chip negricios, cu ochii încă legați de somn, cu cozi despletite, pentru a începe să planteze rădăcini și să îmbuneze inimi.

Țombi sări cu multă atenție geamul în camera Mariei, se cocoță pe un scaun dar îl fermeca atât de tare gingășia fetei care visa încât uită să execute ordinul. Tic, închipuindu-și că Maria îl privește din dosul perdelelor, pentru că avea încredere oarbă în sfetnicul și supusul său, începu foarte energic să împlânte răsadurile în pământ. Convins că i se urmărește fiecare gest, puștiul transformă mica îndeletnicire horticola într-o adevărată conspirație, într-un ritual tainic; după ce termină răsadurile se uită în toate direcțiile și numai după ce se convinge că nu fusese văzut de nimeni, răsuflă ușurat și plecă în altă parte a grădinii. .. dar cu coada ochiului la geam.

Abia mai târziu, când Maria își mișcă întâmplător brațul în somn, Țombi își aduse aminte despre misiunea sa. Sub teroarea unor presimțiri negre, cățelul făcu un asemenea tărăboi încât Maria nu numai că se trezi, dar mai și trimise doi papuci pe urmele lui și vreo câteva epitete dintre care cel de „jigodie scârboasă” îl jigni cel mai mult.

Bănuind însă cine a pus la cale manevra acelei treziri prea brutale și prea matinale, Maria se îmbracă repede și porni furioasă în căutarea lui Tic. Frățiorul o întâmpină cu cea mai senină și mai nevinovată mutră din ultimele săptămâni, ceea ce mări furia Mariei.

— Nesuferitule! Să-ți fie rușine! Dacă-ți mai prind o dată jigodia, îi tai coada și ți-o lipesc ție la spate...

Provocarea Mariei era prea puternică și prea plină de „posibilități” ca să-și mai respecte făgăduiala luată în fața lui Dan. Îi spuse lui Țombi cu calmul său de zile mari:

— Am avut odată o soră... Dar s-a dus repede la dracu!... Hai, Țombi!

— Mișelul!

— Ciumăfaie!

— Ingratule!

- Coțofano!
- Stereotipule!
- Burbalabando!
- Ce-ai spus?
- Ce te interesează? Tu nu m-ai făcut stereotip?

Am și eu dreptul să spun ce-mi trece prin gând. Hai, Tombi!

Așa se face că numai la câteva minute după ce se înapoie în cameră, Maria se pomeni cu o ploaie de răsaduri, pline de pământ, în cap. Și auzi de afară vocea frățiorului furios:

— Dacă te-ai fi zburlit mai de dimineață le-ai fi primit tot în cap, dar fără pământ. M-am chinuit să le scot din grădină...

Țombi zburda vesel că totul s-a terminat cu bine, în ceea ce-l privește. Era chiar prea vesel, ceea ce-l făcu pe Tic să-i ardă un picior energic în dos.

Nici „operațiunea Ursu” pe care o manevra Dan nu se efectua mai ușor. Mai întâi pentru că Dan nu-l găsi pe Ursu acasă. Și astfel se văzu nevoit să pornească solitar, pe câmp, în căutarea bolnavului de solitudine. Se întâmplă uneori să ascunzi o hârtie oarecare, poate chiar o scrisoare de dragoste, într-o carte și să uiți în ce carte ai ascuns-o. Ai nevoie de ea și începi să cauți. Iei carte după carte din raft, răsfoiești filă după filă și până la urmă găsești hârtia în primul volum dacă ai început cu ultimul, și în ultimul dacă ai început cu primul. Sau o găsești în buzunar. Cam așa se întâmplă și cu Dan. Îl caută pe Ursu prin toate coclaurile, înconjură orașul, trecu prin băltoace, enervă oamenii cu tot felul de întrebări și când se întoarse în sfârșit acasă obosit, murdar, prăfuit, moleșit, îl găsi pe Ursu în grădină, sub nucul acela stufos. Lui Dan îi venea să-și ia lumea-n cap.

— De când m-aștepți? întrebă el cu ultimele puteri.

— De dimineață. La fiecare jumătate de oră mă gândeam: în jumătate de oră vine, cu siguranță. Până la urmă tot ai venit. Dar după câte jumătăți de oră, Dumnezeu! Tu unde-ai fost?

— Te-am căutat!

— Unde m-ai căutat?

— Vrei să spui: unde nu te-am căutat? Numai aici nu te-am căutat. Încolo, în tot orașul, și de jur împrejurul orașului...

— Și pentru ce te-ai obosit atât? întrebă cu teamă Ursu.

— Dar tu pentru ce m-aștepți de-atâta timp?

Amândoi tăcură... Ursu înțelese că tăcerea îl stingherește și mai rău:

— A mai scris Victor? Când se-ntoarce?

— Ai mai văzut-o pe Lucia?

Vlăjganul simți că se înroșește până în vârful urechilor:

— De ce mă-ntrebi? Ce ți-a venit?

— Pentru că te caută...! minți Dan.

Ursu se trezi ca dintr-un somn rău. Îl prinse pe Dan de umăr și-l strânse cu atâta putere, că sărmanul mincinos se simți pedepsit de un iad întreg.

— M-a căutat? Zău? E-adevărat?

— Nu te-a căutat! Își reveni Dan. Dar ce dracu' s-a-ntâmplat între voi? Ați înnebunit? Parcă nu mi-ar ajunge certurile dintre Tic și soră-sa! Azi, în loc să se împace, s-au luat și mai rău la harță. Dar de bine de rău, ei se ceartă ca oamenii. Nu ca voi... Voi o luați razna, nu vă mai uitați nici în dreapta, nici în stânga... Dacă nu te duci acum la Lucia...

Tocmai în clipa aceea se iviră de după colțul casei... Maria și... Lucia. Apariția neverosimilă a Luciei produse asupra lui Ursu un efect uluitor. Vlăjganul se desprinsese de lângă Dan și porni în goană către gard. Dan își duse palma la gură ca să-și oprească un răcnet cumplit. Ursu zbură însă peste gard fără să-l atingă și fără să se sprijine în ceva. Dan alergă după el până la gard și mai făcu o încercare de salvare:

— Gata, Ursule! Ai câștigat pariul! L-ai sărit fără să-l atingi. Gardul era aproape cât Dan de înalt. Dar din Ursu nici urmă nu se mai vedea.

Cam la fel reacționa și Lucia care, trezindu-se față în față cu Ursu, se retrase și ea, în alt ritm, bineînțeles, primul obstacol întâlnindu-l la poartă, întruchipat de Ursu care ocolise în goană colțul străzii. Cei doi se opriră ca trăsniți. Lucia își învinse atunci toate emoțiile și îndreptându-se spre Ursu cu îndrăzneala disperatului îi spuse:

— Și la urma urmei ce-a fost? Poftim!

Și-l sărută pe Ursu chiar acolo în fața porții.

Din fericire, scena nu avu decât un singur spectator, pe Tic. Prichindelul întoarse rușinat capul și se uită undeva spre munți. Sosise tocmai atunci la Dan și fără să vrea fusese martorul primului sărut înfiorat al Luciei. Inima i se strânse și gândurile îi zburau stol spre o față negricioasă cu nasul puțintel cârn, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

CAPITOLUL VI

Prin cupola largă, spartă în zeci de locuri de ferestruici adânci se strecura din ce în ce mai îndrăzneată lumina zilei. Repede, repede, întreaga încăpere se lăsă cucerită de lumină. Fata în alb deschise ochii și privirile sale încă amețite se loviră de cupola spartă de simetrii. Oare visa? Amintirile începeau să se adune, să se apropie, să-i lumineze realitatea. Era prizonieră!... Era închisă într-unul din castelele pe care nici prin vis nu le străbătuse... Își amintea cu limpezime toate clipele prin care trecuse, își amintea fiecare amănunt... Tresări și căută cu privirile cotoiul care-i ținuse tovărășie toată noaptea.

— Philippe! Philippe! chemă ea cu voce înceată.

Dintr-o firidă se desprinse într-un salt prelung motanul alb cu pete gri și începu să-și frece trupul moale, alunecos de gleznelor ei. În firida pe care o părăsise motanul se afla o cutie mare de carton. Înainte de a se culca, își amintea ea foarte precis, firida fusese goală. Fata în alb se cutremură. Drugul de fier rămăsese nemișcat de-a latul ușii. Nimeni nu putuse să pătrundă pe-acolo în cameră...

Intrigată, prizoniera începu să cerceteze cu atenție încăperea. Era o cameră mare, perfect pătrată, cu latura de zece metri și cu înălțimea tot cam de zece metri. Se afla deci în interiorul unui cub a cărui suprafață de deasupra era însă boltită și presărată cu ferestruici. Coloana din mijloc era groasă, cât trunchiul unui stejar secular, și se lipea chiar de centrul cupolei. Bolta și coloana formau împreună o ciupercă uriașă. Zidurile și coloana erau acoperite peste tot cu plăci mari de marmură albă. Nicăieri însă nu se vedea altă ușă. Și totuși cineva pătrunsese în cameră în timp ce ea dormea. Cutia de carton nu era o simplă dovadă, ci de-a dreptul o provocare.

În cutie se găseau de-ale gurii. Mâncare rece, aspră. Pâine, brânză, ouă. Prizoniera împărți totul cu Philippe și înfulecă partea ei cu poftă zdravănă. Sorbi câteva înghițituri de apă din ulcior și abia atunci își dădu seama că și ulciorul fusese mutat din loc.

Rucsacul îi era deschis... I se cotrobăise prin el. Nu i se luase nimic?... Nu! Ba da! I se smulseseră câteva foi din caiet. Se vedeau chiar urmele foilor smulse de la jumătatea caietului. Enigma vizitei îi atrase toate preocupările. Se hotărî să cerceteze camera, metru cu metru, metodic și calculat. Începu cu podeaua. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură: niște pătrate cu latura de un metru. Erau în total o sută de plăci. Lovi cu piciorul în fiecare placă în parte, dar nici una nu scoase sunetul acela prin care se recunoaște un gol dedesubt. Își scoase pantofii și ciocăni cu ei în coloana din mijloc, până unde putea să ajungă, dar îi răspunse același zgomot greu, înfundat. Se gândi câtva timp că ușa secretă ar putea fi ascunsă în firide, dar nici acolo nu descoperi nimic. Era vremea să treacă la cercetarea amănunțită a celor patru pereți. Fiecare părea aiddoma podelei: construiți din același material, înveliți cu același număr de plăci. Încăperea era o veritabilă închisoare, cu neputință de părăsit.

În peretele din dreapta ușii nu descoperi nimic. Pipăi suprafețele de marmură, ciocăni în ele. Același răspuns fără speranță. Continuă cercetarea la peretele din fața ușii. Întâia, a doua, a treia placă... Nici o ușă secretă. Ciocăni mai departe și deodată tresări. Ciocăni din nou. Placa lovită răspundea altfel. Un zgomot desfundat. Ultima placă din cel de al doilea șir. Prizoniera reflectă o clipă. Apoi se hotărî. Își continuă cercetările, pipăi cu degetele muchiile plăcii de marmură. N-ajungea până sus. Trase repede patul în colțul speranțelor și se urcă pe el. Își strecură apoi degetele prin șanțulețele care despărțeau plăcile. Philippe, curios, o privea dintr-un ungher întunecat cu pupilele dilatate. Sus, chiar la întâlnirea cu cea de a treia placă, degetele fetei pătrunseră într-o crăpătură subțire care nu putea fi observată de jos, sub reflexele marmurei. Își afundă degetele, prinse marginea plăcii și trase. Placa începu să se miște. Se dezlipea de zid, se deschidea ca o ușă obișnuită. Prin spațiul albastru care se mărea fata vedea cerul, simțea libertatea.

Philippe sări înaintea ei afară. Ea îl urmă coborând prudent fără zgomot. Închise încet ușa secretă, apoi se întoarse tot în vârful picioarelor și-și plimbă privirile în lumea în care evadase. Bucuria i se transformă repede în furie. Lumea în care evadase era tot o închisoare!

Prizoniera se afla în mijlocul unei imense curți interioare înconjurată de ziduri înalte, abrupte, împroșcate cu insulițe de mușchi. Zidurile erau săpate direct în munte, dar cu atâta grijă și iscusință fuseseră netezite și întărite încât chiar după secole rămâneau reci și inaccesibile. Fata zări în zidul din dreapta o ușă mare de metal. Parcă și-o amintea. Da, era sigură... O văzuse cu o zi înainte... Îi văzuse însă cealaltă față, pe coridor, în timp ce pășea înaintea celui care o făcuse prizonieră. Alergă imediat la ușă și înțelese dintr-o privire că era încuiată. Dar chiar dacă ar fi fost descuiată oare ar fi avut ea puteri pentru a o desprinde din sudura ruginii? N-avea ce face. Trebuia să accepte închisoarea cu cer. Dar mai întâi s-o cerceteze.

Se învârti fără grabă prin curtea de stâncă. Goliciunea și răceala ei o oboseau, o speriau, o alungau parcă înăuntru, în închisoarea fără cer. Dar trebuia să vadă totul... Cine știe?... Zidul din față avea niște deschizături în creastă care semănau perfect cu niște crenele. Dar cum se putea ajunge acolo, la o înălțime de aproape zece metri? În zidul din stânga descoperi câteva scobituri afunde, ca niște cotlonașe, iar spre capătul lui un izvor tras parcă de mâna omului acolo. Apa rece, cristalină, o învioră, îi șterse încruntarea și teama. Prizoniera își aținti din nou privirile asupra zidului și crenelelor. O idee îi fulgeră mintea. Dacă scobiturile de pe creastă erau niște crenele, înseamnă că existase cândva și o cale care ducea la ele. Ațâțată și nervoasă și nerăbdătoare se îndreptă spre zidul cu pricina și începu să-l cerceteze centimetru cu centimetru.

Într-adevăr, undeva, la baza zidului se afla o scobitură abia vizibilă. Scobitura foarte strâmtă era umplută cu mușchi. Fata își înfipse degetele în

catifeaua verde, adânc, fără să întâlnească vreun obstacol. Scoase mușchii afară și scobitura deveni o gaură ovală, șlefuită în care i-ar fi încăput ușor picioarele sau mâinile. Își continuă căutările cu febrilitate. Zidul era presărat cu insulițe de pluș verde, unele mai mari, altele mai mici, unele supte de stâncă, altele ca niște excrescențe. Dacă erau toate, asemenea primei insulițe, scobite de mâna omului? Le urmări cu atenție, le ordonă după un plan care i se ivise în minte și deodată totul căpătă altă semnificație. Insulițele de mușchi nu erau altceva decât o scară săpată în piatră, o scară dublă și pentru mâini și pentru picioare. Fără să mai șovăie, începu escaladarea zidului. Dorința de a ajunge cât mai repede pe creastă, la crenel, îi învinse teama și-i mări îndrăzneala. Se cațără cu o siguranță uimitoare. Pe măsură ce urca scobiturile pentru picioare deveneau mai largi, iar în cele pentru mâini descoperi inele de fier. Prinzându-se cu mâinile de inele, urcușul deveni o jucărie. Încă o treaptă... Încă una... ultima.

Prizoniera ajunsese teafără și veselă chiar în scobitura mare din mijlocul crestei. Era un veritabil crenel. Din interiorul lui se vedea o mare parte din regiunea Cetățuii. Plecându-și însă privirile se simți atacată de un val rău care o ameți. O prăpastie hidoasă, înspăimântătoare își căsca gura. Era imposibil ca o ființă să poată urca sau coborî pe acolo. Își învinse amețeala și privi mult, până simți că se satură, peisajul sălbatic al Cetățuii. Câteva clipe rămase cu ochii închiși, încredințându-se unui vis, apoi, prudentă începu să coboare. Iar când ajunsese jos luă motanul în brațe și mângâindu-i blana moale îi spuse:

— Dragă Philippe, n-avem ce face! Trebuie să rămânem niște prizonieri cuminți. Ce frumos ar fi totul dacă am fi liberi!

Philippe o privi cu atâta tristețe că fetei i se sfâșie inima, încercă să-l liniștească:

— Nu dispera, prostuțule, de evadat tot evadăm noi până la urmă. Fii mulțumit că nu ni s-a întâmplat

ceva și mai rău. Să vezi cât de repede ne recucerim libertatea...

Și tăcu. Numai mâinile i se lăsau topite și alintate de blana moale, plină de tresăriri. Un vârtej de gânduri o cuprinse, dar vârtejul se liniști. Era foarte trează. Își aduse caietul, stiloul, se așeză pe un bolovan și încercă să-și imagineze planul castelului, încă de la început o frapase simetria desăvârșită a camerei de marmură. Arhitectul castelului fusese pesemne obsedat de legea simetriei. Fiecare perete era pătrat și era suma unor pătrate, iar ușile și coloana se încadrau perfect în simetria camerei. Fata în alb socoti latura pătratului de bază din care se compuneau celelalte pătrate cam de un metru. Și folosi această convenție în planul ei, deși știa că pe vremea construcției castelului nu exista sistemul metric. Dacă întreaga concepție arhitectonică pornea de la un pătrat de bază și continua spre pătrate mai mari, spre cuburi cum era camera ei, era foarte posibil ca tot castelul să aibă forma unui pătrat uriaș, format din patru mari încăperi despărțite de un coridor în formă de cruce. Și schiță pe hârtie planul castelului, adăugind detaliile pe care le observase, în camera ei, și celorlalte trei camere. Cu schița în față planul castelului i se părea de o simplitate uimitoare. Cele patru camere, coridorul în formă de cruce... În formă de cruce... în formă de cruce...

— Philippe! țipă fata ca ieșită din minți. Philippe! Prostule! Știi tu unde ne aflăm? Prostuțule! dac-ai ști!... E castelul meu! Castelul meu, Philippe! De când îl visez!... Am fost în el o singură dată, în spital... dar atunci era un vis... Și-am mai fost o dată... la un concurs, am scris despre el... dar era altfel...

Fata în alb părea cuprinsă de febră. Ochii îi luceau ca sticla.

— E castelul meu, Philippe! șopti ea. Castelul din visele mele. Îmi voi pune cea mai frumoasă rochie albă pentru a-mi primi invitații...

Tăcu brusc și deschise caietul. Amețită de vis și de exaltare, nu observase chipul omului cu cicatrice

și mai ales expresia feței lui în clipele când îi vorbise motanului. Omul cu cicatrice o privise prin deschizătura ușii de metal. Când prizoniera începu să scrie își retrase capul și închise fără zgomot ușa.

Fata în alb scria fără să se oprească. La picioarele ei, Philippe torcea monoton.

În altă încăpere a castelului care semăna în toate detaliile cu cea a prizonierei în alb, omul cu cicatrice, ajutat de individul foarte slab și cu mâini neobișnuit de lungi, se îndeletnicea cu o treabă foarte ciudată. Amândoi erau cocoțați pe scări înalte de lemn și loveau metodic și atent în plăcile de marmură cu un ciocan înfășurat în cârpe. După un număr fix de lovituri se opreau și schimbau păreri.

— Nimic... Nici un gol. Numai rezistență.

— Nici eu n-am izbutit...

— Înseamnă locul cu o cruciuliță roșie.

— Nici o grijă. Fiecare placă.

Și iar începură ciocănelile. Cercetau amândoi același zid. Dar toată truda lor acrobatică părea zadarnică. Coborâra în același timp de pe scările subțiri și fragile și amândoi erau osteniți și mânioși.

— Nu se poate să nu mai găsim! spuse omul cu cicatrice. Să mai controlăm o dată firidele.

Se opri în fața unei firide, își băgă degetele într-o scobitură, deschizând prin simplă apăsare o ușiță secretă. În gaura strâmtă, căptușită cu marmură, se afla un vas mic de pământ. Răsturnă conținutul vasului pe placa albă a firidei. Sunetul care se împrăștie în cameră, deși strident, metalic, ascuțit, părea că place mult auzului celor doi. Pe suprafața de marmură se împrăștiară o mulțime de monezi galbene-arămii. Razele care ajungeau până acolo și reușeau să atingă cu vârfurile lor luminoase monezile precum și sunetul rostogolirii nu mai lăsau nici un dubiu nimănui.

— Aur, aur, aur pur! O avere... o bogăție, rosti slăbănogul. Omul cu cicatrice îl întrerupse:

— Le lăsăm tot acolo. E cel mai sigur ascunziș. Să cercetăm și cealaltă firidă... deși am mai căutat o dată... Oare unde s-au mai putut ascunde?

Pe fața lui mereu încruntată, apăru o lumină.

— Stai! S-ar putea...

Celălalt se întoarse și-l urmări mirat. Omul cu cicatrice se oprise în fața firidei părăsite, deschise din

nou ușița secretă, apoi scoase vasul cu monezile de aur. Privea țintă interiorul gol. Cu mișcări lente scoase din buzunar un ciocănel și începu să lovească în pereții din interiorul tainiței. Din fund se auzi un zgomot înfundat, pereții laterali răspunseră la fel, cel de jos la fel.

— Acum e-acum! spuse dânsul.

Și lovi cu teamă, poate că nici nu lovea ci îi tremura ciocanul în mână. Lovi în peretele de sus. Slăbănogul se repezi spre el cu ochii mari, ieșiți din orbite:

— E gol! Oare?...

Degetele celuilalt căutau marginea. Placa de sus se deschise ca un chepeng. Își băgă mâna înăuntru până la cot și scoase cu degetele tremurânde un vas de lut. Mai băgă o dată mâna și scoase al doilea vas. A treia oară nu mai găsi nimic. Deșertă conținutul vasului pe marmură parcă numai pentru a auzi zgomotul monezilor rostogolindu-se.

— Tot douăzeci?

— Tot.

— Adică în total șaiszeci.

Amândoi se aplecară asupra comorii împrăștiate. Fiecare luă în mână câteva monezi; omul cu cicatrice le privi pe rând cu ochi semideschiși, slăbănogul le încerca în dinți.

— Aceleași?! Exact aceleași!

— S-ar putea oare... dar slăbănogul nu mai avu vreme să-și termine fraza.

Ușa secretă din fundul camerei se deschise și omul cu ochi de viezure pătrunse înăuntru.

— Ați mai găsit ceva?... Îl văzui urcând încoa' pe cioban...

Omul cu cicatrice se întoarse brusc:

— Vine dinspre sat?

— Da! Deși ieri ne-a spus că se duce în partea cealaltă...

— Rămâi aici! porunci omul cu cicatrice celui care adusese vestea proastă. Am mai găsit două vase cu monezi...

Apoi îl invită pe slăbănog cu dânsul și părăsiră împreună încăperea de marmură.

Abia ieșiră cei doi, că omul cu ochi de viezure alergă spre firidă. Monezile erau răspândite în toată firida. Le numără una câte una cu voce tare. „Șaizeci”. Le împărți apoi în trei grupuri de câte douăzeci și-și plimbă satisfăcut degetele pe bărbie. Se uită îndelung și la vasele de lut, le pipăi, le scutură, apoi le găsi un loc anume într-un colț al încăperii. Se întoarse la firida cu aur. Parcă nu-i venea să se despartă de monezi. Mai luă câteva, le pipăi pe îndelete, le mângâie. Ochii îi ardeau ca jarul. Apoi le puse la loc... Dar nu chiar pe toate. În mîna lui mai rămăsese o monedă. O băgă în buzunar, tuși fără rost, poate a satisfacție. Apoi ieși din încăpere pe ușa de metal. Păși cu siguranță pe coridor, fără să mai aibă nevoie de lumina lanternei. Înainte de a ieși prin deschizătura mascată de lîngă ruine, își scoase prudent capul. Și iscodi cu atenție în toate părțile. Abia când se convinse că nu-l vede nici un ochi străin, ieși cu totul afară. Merse o bucată de vreme printr-un labirint de stânci și ocolișuri care-l scoase în plin luminiș. Prietenii lui stăteau de vorbă cu ciobanul pe o moviliță.

Ciobanul era gata de plecare. Își pusese ghioaga pe umăr și desaga în spate. Omul cu cicatrice îl amenință cu degetul:

— La înapoiere să dai musai pe-aici. Cred că ne-am înțeles? Nu? În toate privințele...

— Musai, da' o să cam treacă vreme, că eu numai peste vreo zece zile mă-ntorc... Rămâneți cu bine!

— Drum bun!

O dată cu ciobanul porniră și cei trei spre munte. Dar fără să se grăbească. Omul cu ochii de viezure se interesă:

— Ce spune mocanul?

— Cam neghiob... îl caracteriză omul cu cicatrice. Deși cred că ne-am putea înțelege cu dânsul.

— Mie mi se pare isteț, se amestecă slăbănogul. M-aș mira să mai facă vreo boacăna...

— Mai sunt oare monezi? schimbă vorba viezurele. Trecem în cealaltă cameră? Sau...

— Să nu ne pripim, recomandă șeful. Până nu căutăm de zece ori prin fiecare loc, nu părăsim nimic.

Ceilalți încuviințară fără vorbe. Șeful părea să aibă mare autoritate asupra lor. Nu-l contraziceau niciodată. Omul cu ochii de viezure îi înțelese semnul tăcut, se întoarse și porni către movilă. După câteva clipe de liniște slăbănogul întrebă:

— Ce facem cu fata?

— Deocamdată e în siguranță acolo. Are Boroș grijă de dânsa și cred că nu-i trece prin cap c-o supraveghează. Și-i foarte bine așa!

— Asta ziceam și eu, spuse slăbănogul. Cu Boroș în preajma ei nu-i nici o primejdie.

— Se mai vede ciobanul? întrebă șeful când se întoarse omul cu ochii de viezure.

Cercetașul mai aruncă o privire în vale apoi răspunse cu voce sigură:

— În orice caz nu ne poate vedea.

— Atunci să intrăm! se auzi ca o poruncă glasul omului cu cicatrice.

Și toți trei dispărură fără zgomot în interiorul muntelui.

În aceeași stare de exaltare, fata în alb recitea cu voce tare paginile pe care le umpluse cu un scris frumos, rotund. La picioarele ei, lungit pe burtă, cu capul întors ostentativ către dânsa, Philippe părea că ascultă scrisoarea, care-l obligase,

atâta amar de vreme, să stea cuminte într-un colț și să toarcă în neștire. Motanul nu pricepea o iotă din ce auzea dar interesul lui simulat părea că-i face plăcere autoarei.

„Dragi cireșari — începea scrisoarea - sunt atât de fericită încât aș vrea să uitați și voi toate neînțelegerile și supărările noastre. Nu vreau să mă mai gândesc. Nu vă mai gândiți nici voi. Am vrut să ne cunoaștem din prima zi, dar, iertați-mă, azi, acum, nu pot să vorbesc urât despre nimeni, nu vreau să jignesc pe nimeni.

Astăzi, cu câteva clipe înainte de a începe scrisoarea, am descoperit castelul pe care-l visez și pe care-l caut de zece ani, castelul care mi-a îmbogățit și mi-a uimit copilăria. „Castelul celor două cruci”... Am vrut să vă vorbesc despre el, să vă chem alături de mine ca să-l descoperim împreună, să pătrundem împreună pe sălile lui îmbrăcate în marmură albă. Am vrut să-l colindăm împreună, să-i aflăm împreună tainele și bogățiile, să devenim pentru o vreme stăpânii săi veseli și mândri.

Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că n-am crezut niciodată cu certitudine în existența lui. Chiar acum, când îmi port pașii pe lespezile sale de marmură, când îi pipăi cu mâinile mele pereții reci și strălucitori, când îi aflu intrările secrete și-i admir frumusețea severă, maiestooasă și simetrică, mă mai cuprinde încă teama că totul ar putea să fie un vis. Goliciunea și tăcerea lui așteaptă parcă de secole vocile și pașii voștri.

Voi n-ați auzit niciodată despre el? Castelul celor două cruci din Cetatea Vulturilor... Atâtea documente vorbesc despre el fără să-l numească!

Amintiți-vă hrisoavele vechi în care se povestește despre locurile de refugiu ale familiilor domnești în timpul luptelor cu dușmanii, despre locurile unde se adăposteau bogățiile domnitorilor noștri în vremuri de bejenie. Dar în multe din ele nu se pomeneste numele cetăților tainice. Într-unui singur, un cronicar bătrân amintea despre Cetatea Vulturilor și despre Castelul celor două cruci, dar documentul acela s-a pierdut și-a rămas numai amintirea altor cronicari despre el. Oamenii au transformat acea amintire în legendă și legenda înfruntă de mult veacurile.

Am auzit și eu legenda, uneori m-am îndoit asupra adevărului ei, dar imaginea castelului n-a putut niciodată să-mi iasă din amintire. Poate că această îndărătnicie, această credință mi-a purtat pașii aici, m-a adus spre locurile acestea sălbatice și jalnice care ascund intrarea în castelul meu. Deși sunt prizonieră aici, deși am fost închisă fără putință de scăpare într-o aripă a castelului, deși n-am alături de mine decât o singură ființă, o ființă tăcută și prea liniștită, un motan pe care l-am botezat Philippe, mă simt totuși fericită că am ajuns în împărăția visurilor mele. Singura tristețe mai mare mi-o pricinuieste lipsa voastră.

Vă invit pe toți în castelul meu pentru a ne bucura împreună de frumusețile și bogățiile lui, pentru a mă salva din tristețe și mai ales din singurătate, pentru a mă scoate din închisoarea care-mi îmbolnăvește toate bucuriile.

Voi face totul pentru ca această scrisoare să ajungă în orașul vostru, în mâinile voastre. Trăiesc cu speranța, cu încrederea, cu certitudinea că veți veni. De aceea vă spun un nerăbdător „la revedere”.

Cu adevărat „Prizoniera în alb”

După ce termină de citit scrisoarea, fata în alb începu să-l mângâie pe Philippe și să-i șoptească rar cu voce blândă:

— Nu fi trist Philippe, prostuțule! Vor sosi în curând oaspeți... Și o să fim liberi... Și o să cântăm, Philippe, prostuțule... Auzi? Acum avem alte

treburi... Scrisoarea asta trebuie s-ajungă departe, la prietenii noștri...

Motanul se scutură brusc din toropeală. Mișcarea lui o trezi din gânduri și pe fata în alb. Simțea că trebuie să încerce ceva. Fără mișcarea bruscă, de semnal a motanului nu se știe unde s-ar fi încheiat povestea aceasta. Prizoniera își ridică privirile spre crenелеle zidului. Acolo îi era toată speranța. Smulse două foi din caiet, culese de jos un colț de marmură albă căzută, cine știe de câtă vreme, din vreo lespede a castelului ei, înfășură cu scrisoarea bucata de marmură și totul se transformă într-un pachetel greu care fu învelit la rândul lui în cele două foi albe, smulse din caiet. Pe suprafața netedă de hârtie scrise cu litere mari orașul de destinație, apoi cu litere mai mici: „*Frizeria Higiена — pentru Cireșari*”. Legă totul bine, cu o sfoară subțire. Mesajul era gata. Îl ascunse în sân. Apoi, cu mâinile libere, începu escaladarea zidului de piatră fixându-și aceeași țintă: crenelul din mijloc.

Prizoniera ajunse în crenel, exact în clipa când pe poteca de la marginea cealaltă a prăpastiei pășea cu mers sigur și rapid un cioban cu o ghioagă uriașă pe umăr. Norocul era alături de ea.

— Hei! strigă fata, cu mâinile aduse pâlnie la gură. Hei!

Ciobanul se opri mirat și începu să caute cu privirile ființa care strigase. Fata în alb agită brațele. Abia atunci ciobanul descoperi sus, pe creasta peretelui abrupt, o mogâldeată în alb care nu-i părea întrutotul necunoscută. Îi făcu un semn prietenesc cu mâna. Încurajată de semnul ciobanului fata în alb luă hotărârea la care se gândise mai de mult. Duse mâna la gură în semn de tăcere. Îi era teamă să nu fie descoperită de cei care o făcuseră prizonieră. Scoase apoi din sân pachetelul prețios și calculă distanța. O cuprinse teama că n-o să aibă putere să arunce greutatea dincolo de prăpastie. Trebuia să-și facă vânt, să arunce cu toate puterile.

Ciobanul nu prea înțelese la început ce vrea fata. Îi urmări însă atent toate mișcările și în sfârșit

pricepu că vrea să-i arunce ceva. Și de astă dată fata în alb avu noroc. Temându-se că obiectul care urma să fie aruncat s-ar putea strica în cădere, ciobanul se pregăti să-l prindă. Aruncă ghioaga jos și își întinse, în așteptare, mâinile sale mari, puternice, transformate în căuș.

Fata în alb își făcu vânt, aruncă și se opri din mișcare chiar la muchia prăpastiei. Dar nu întâlnirea crudă și subită cu hăurile fără fund o făcu să-i înghețe sângele în vine. Văzu, înțelese, simți că pachetul n-o s-ajungă dincolo la cioban.

Dar și ciobanul simți primejdia. Dintr-un salt ajunse la marginea prăpastiei, întinse mâna dreaptă în gol... Totul se petrecu într-o clipită. Ciobanul ținea în mână mesajul adresat de prizoniera în alb Cireșarilor! Cu un gest larg făcut cu amândouă brațele ciobanul îi dădu a înțelege fetei că poate fi liniștită, că poate fi fără grijă. Era și un semn de despărțire, de rămas bun.

Fata coborî sprintenă și veselă scara săpată în piatră și se îndreptă spre cotoiul uimit, în rotiri de dans. I se destăinui ca într-un cântec:

— Suntem salvați Philippe. Dar să nu cumva să scoți vreun cuvânt... Acuși o să ne pomenim cu Cireșarii aici...

Cotoiul o privea liniștit, părea că-i pricepe cuvintele. Dar mintea lui de cotoi nu mai înțelese nimic, mai ales atunci când văzu că stăpâna lui se îngălbenește și aleargă spre scara de piatră și o urcă nebunește, cu o iuțeală pe care și dânsul i-o putea invidia.

Dar când ajunse sus, prizoniera nu mai văzu nici urmă de cioban. Coborî jos încet, încet și se așeză învinsă lângă Philippe:

— Doamne, cum am uitat! oftă dânsa. Singurul lucru pe care n-aveam voie să-l uit, Philippe.

Din ochii fetei în alb curgeau lacrimi mari, fierbinți. Mesajul către cireșari conținea totul, totul. Lipsea un singur amănunt: nu spunea locul unde se afla castelul ei: Castelul celor două cruci. Și greșeala deveni ireparabilă, pentru că chiar în cursul acelei

noapți fata în alb fu mutată în altă încăpăre, aidoma cu a ei, cu aceeași curte interioară, cu aceleași ziduri reci, solide, care însă nu mai comunicau cu lumea din afară ci cu interiorul muntelui. Noile ziduri nu aveau crenele, nu aveau scări de piatră care să urce spre creste.

Cei trei cercetau încăpăre după încăpăre, ciocăneau zi și noapte în ziduri.

Fata în alb cu tristețea și disperarea în suflet aștepta totuși o minune.

CAPITOLUL VII

Mesajul fetei în alb deveni un fel de ștafetă. Ciobanul întâlnindu-se cu un tăietor de lemne din Strâmba i-l înmână cu rugămintea de a-l da cuiva care pleacă spre orășel.

— Găsești dumneata pe cineva care coboară cu trenul.

— Da' ce are înăuntru, bade?

— Dumnezeu știe, că eu n-am obiceiul să m-ating de lucruri străine. Numai muierile au ăst obicei urât, știi povestea cu inelul și broasca.

— Cine n-o știe! minți tăietorul care era, pare-se, grăbit.

— Păi de unde o știi că aia mi s-a întâmplat mie acum vreo două, trei zile?

Tăietorul înghiți în sec dar ciobanul îl iertă:

— Eu te-oi ruga numai să ai grijă să nu se piardă pachetul...

Tăietorul înmână la rândul lui pachetul unui bătrân cu buza de sus despicăta, care mergea la o noră în Șoimeni. Bătrânul întâlnește chiar la intrarea în sat un învățător cam cu chef care mergea trei sate mai la vale și-l rugă să dea pachetul mai departe, învățătorul care de fapt se ducea la un botez întârziat, uită un timp de pachet. După mai multe pahare de vin descoperi, din fericire, un prieten pe care nu-l mai văzuse de vreo zece ani și aflând că pleacă în orășel își aminti de mesaj.

— Păi dă-mi-l, că plec chiar acum! Dacă mai iau două pahare mai rămân vreo trei zile pe-aici.

Nu bău decât un singur pahar ceea ce-l făcu să-și amintească pe drum că trebuie să ajungă în orășel tocmai luni. Întrebă un țăran care umbla în plină vară cu căciula pe cap, dacă e sâmbătă sau duminică. Când auzi că-i numai sâmbătă, se mai trezi puțin și se hotărî să se întoarcă la botez ca să mai uite o dată în ce zi se află. Noroc că, înainte de a lua calea înapoi, țăranul îl întrebă, așa, într-o doară:

— Da-ncotro te duceai?

— Nu cumva mergi în oraș? își aminti ceva cel cu paharele de vin.

— Ba! spuse sec țăranul cu căciula și înalt cât Ceahlăul.

— Da' dacă tot mergi undeva, poate găsești pe drum vreun călător să-i dai să ducă pachetul ăsta la oraș. Că eu mă-ntorc și dacă mai beau un pahar rămân înc-o săptămână.

Țăranul îl luă și peste câțiva kilometri îl dădu unei moașe care fusese chemată în grabă la o naștere. După ce călători o vreme cu brișca, ajunse în sânul unei precupețe care se ducea într-un sat vecin să vadă dacă n-au mai scăzut oamenii din prețul găinilor. Aici ajunse în mâna unui popă care trecea dealul la un priveghi, pe urmă în șareta unui factor care probabil nu cunoștea legea poștelor, pe urmă în mâna unui flăcău de țară care-și cumpărase de puțin timp bicicletă și în fiecare zi avea obiceiul să se ducă în celălalt sat spre a-i face în ciudă unui cunoscut cu care avea el ceva de la o fată; pe urmă ajunse în cabina unui șofer care-l duse până la câțiva kilometri de oraș. Aici însă autocamionul suferi o pană grea de motor, înfuriat de pacostea care-l pocnise la câțiva kilometri de casă, șoferul dădu mesajul unui moșneag înalt și rebegit, singurul om pe care-l întâlni în drum la ora aceea, spunându-i cam așa:

— Du și dumneata pachetul ăsta, moșule... pământul mamei lui de radiator...

Moșneagul rămase cu gura căscată:

— Păi cui să i-l dau, omule?

— Și magnetoul! fir-ar să fie! Dă-l și dumneata acolo... Haramul, cristelnița și prescura... cui l-a făcut!

— Păi eu mă duc la Vulturești. Și cine știe când oi ajunge acolo...

— Și carburatorul!... Anafura și grijania și soarele...

— Eu îl duc la primărie.

Dar șoferul mai descoperi și alt defect la motor pentru că se uită la moșneag ca la o arătare de pe altă lume și începu s-o ia de la cap cu sudălmile...

Așa se face că pachetul, în loc să ajungă imediat în orașelul care se afla la câțiva kilometri, poposi la primăria din Vulturești care era la vreo douăzeci de kilometri de oraș. De-acolo însă, ajunse fără alte preluări, prin intermediul unei singure persoane, luni la prânz, în localul frizeriei „Higiena”. Tot drumul întortocheat durase... două zile!

O oră mai târziu, pachetul se afla în mâna lui Dan. Tatăl său nu reuși să-i dea altă explicație decât aceea că pachetul îi fusese predat de un țăran din Vulturești.

— Și chiar n-a zis nimic țăranul?

— Ba da, a spus că nici el nu știe de unde-i.

Răspunsul îl încurcă și mai mult pe Dan. Pachetul fiind adresat cireșarilor, fără să se indice vreun nume precis, și mai ales pentru că ajunsese la destinație într-un mod atât de ciudat și de misterios, Dan crezu de cuviință că e cazul să-și cheme prietenii.

Cireșarii se adunară și de astă dată sub nucul din spatele casei lui Dan. Nu lipsea nimeni în afară de Victor și Ionel. Chiar și Țombi își găsisese un loc discret în adunare. (Pentru a-și răscumpăra greșeala nemărturisită pe care o comisese nu de mult față de stăpânul său, cățelul se ținea scai de el, lingușindu-l și încurcându-l.) Povestea pachetului îi surprinse pe toți. Deși ardea în ei nerăbdarea și curiozitatea, voiau să mai amâne puținel dezlegarea tainei.

— Ce-ar putea să conțină? întrebă Ursu care continua să stea departe de Lucia și se ferea să-i întâlnească privirile.

— Dac-ar fi Victor aici, spuse Dan, am fi știut acum și ce este în pachet și cine ni l-a trimis și în ce scop, și în ce zi, și cum a ajuns la noi...

— ...Și ce marcă de pantofi poartă bunicul trimițătorului... continuă în zeflema Lucia.

Era însă printre cireșari unul care ar fi putut spune cu precizie cine e trimițătorul ciudatului pachet, dar simțea un asemenea vârtej de emoții în pieptul lui când se gândea la ființa care-l expediase, încât preferă să nu scoată nici un cuvânt. Când Dan începu, cu mișcări foarte încete, ritualul despachetării toți se strânsă în jurul lui.

— O bucată de marmură albă! șopti Tic.

— Și o scrisoare! completă Dan. O citesc eu.

Fără să se uite la semnătura celei care trimisese scrisoarea, nu atât pentru că recunoscuse imediat scrisul, cât pentru a păstra vie curiozitatea cireșarilor, Dan începu să citească mesajul fetei în alb... În tot timpul lecturii nimeni nu scoase un cuvânt, dar imediat ce citi semnătura: „*Cu adevărat prizoniera în alb*”, se porni o adevărată furtună de comentarii.

— E o farsă! strigă Lucia.

— Pe mine mă uimesc o groază de amănunte și mai ales tonul scrisorii, căzu Maria în reverie.

— Mi se pare totuși ceva necurat la mijloc! spuse Dan. Tu, Ursule, ce crezi?

— Eu habar n-am cine-i fata. Am văzut-o doar două secunde într-o noapte și i-am auzit două vorbe. Nu pot să spun nimic.

— Dar marmura? îndrăzni Tic.

— E un calcar zaharoid! îi puse la punct Lucia. Într-adevăr foarte frumos, dar până mâine pot face și eu rost de-o bucată...

— Dar dacă totuși ceva e adevărat? se înfioră Maria. Ia gândiți-vă și voi...

— Nu vezi că vrea să-și bată joc de noi? se opuse Lucia. Castelul meu... Coloanele mele...

— Tocmai chestiile astea îmi dau mie de gândit, o întrerupse Dan. Dar invers de cum presupui tu. Dacă voia să-și bată joc de noi, putea să creeze o atmosferă mai obscură, mai misterioasă, că fata, trebuie să recunoaștem, are stil...

— Iar tu cam ai dreptate! întări Maria.

— Știi, am pus mâna pe niște răsaduri foarte frumoase... Își apropie Tic buzele de urechea Mariei.

Lucia nu se lăsă bătută:

— Parc-ați fi niște copii! Judecați mai serios, ce dracu'! Castelul celor două cruci... Cetatea vulturilor... S-a gândit ea bine. Nume care ne vor atrage. Mai e și-o legendă... Nu e proastă deloc...

Maria se chinuia să-și amintească ceva... Deodată își duse mâna pe obraji și scoase o exclamație dureroasă:

— Aaaa! Lucia! Băieți! Știu cine-i fata... Cum de-am putut fi atât de idioată și atât de rea! Mi-amintesc totul, totul. Dar vă jur că n-am văzut-o niciodată... Castelul celor două cruci! Ea e! Ea! Laura! Ce idioată am fost, Doamne!

Toți o priveau pe Maria cu ochii mari. Nu înțelegeau nimic din spusele ei.

— N-am să mi-o iert niciodată. Dar cum de nu mi-am dat seama atunci când mi-a spus...? Săraca! Sigur că era speriată și surprinsă. Știți ce mi-a spus? „Dar nu ne-am cunoscut niciodată...” Exact cum am spus eu adineaori. Pentru că într-adevăr nu ne-am cunoscut!

— Dar spune o dată! Cine e? Ce e? țipă Lucia.

Maria își reveni. Răsuflă adânc de câteva ori înainte de a vorbi din nou.

— Ne-am întâlnit, adică nu ne-am întâlnit, am luat parte, amândouă, anul trecut la București, la concursul de compoziții literare. Eram atât de emoționată! Mai ales în ziua când s-a dat rezultatul și s-au împărțit premiile. Nu mai auzeam și nu mai vedeam nimic. Dacă nu s-ar fi întâmplat lucrul acela extraordinar, nici azi n-aș ști... Când s-a strigat numele celei care obținuse premiul al doilea, nu s-a prezentat nimeni în fața juriului. Iată ce a trezit toată sala și pe mine m-a trezit și m-a intrigat. Probabil că s-a repetat anunțul, pentru că am memorat cuvânt cu cuvânt fraza asta, fără început... „...Laura, pentru excepționala compoziție literară „Castelul celor două cruci” care, prin originalitatea și stilul în care a fost scrisă, ar fi meritat cu prisosință premiul I, însă din păcate lucrarea a fost predată neterminată...” Acum îmi amintesc perfect. Nu s-a prezentat nimeni în fața juriului. O voce, pesemne a unei colege, a răsunat în tăcerea sălii: „A fost bolnavă de meningită. Abia a ieșit din spital de câteva zile. Poate i s-a făcut rău...” Dar cum am uitat totul? Eu sunt aceea care, cine știe?, i-am luat pe nedrept premiul. Ea e... Laura... Castelul celor două cruci...

Povestea Mariei îi impresionează pe toți. Până și Lucia își potoli într-un fel spiritul de contrazicere:

— Și tu crezi că tot ce ne-a scris e adevărat? Întrebă ea cu un ton blând. Nu știu de ce am impresia că seamănă puțin a compoziție. Poate că a transcris compoziția de anul trecut...

— Aici greșești rău, Lucia! interveni Dan. Nu e în scrisoare nici cel mai mic grăunte de compoziție gândită sau transcrisă. Scrisoarea seamănă cu o destăinuire, cu o erupție.

— Zău, Lucia, se amestecă Tic emoționat, remarcând marele obstacol, gândește-te, dac-ai fi tu în situația ei, nu te-ar dura să știi că prietenii tăi discută în loc să pornească...

— Eu? se miră Lucia. Să fiu în situația ei? De ce? Nu-mi place să alerg pe câmpuri, aiurea... Ce să

caut acolo?

Ar fi vrut și Ursu să spună ceva, dar îi era teamă să nu supere fie pe Lucia, fie pe Tic și Maria, pentru că sentimental era alături de Tic, iar rațional îi dădea dreptate Luciei.

— Eu zic să nu ne pripim cu vreo hotărâre nesăbuită, spuse Dan și simți privirea rugătoare a lui Tic. Să mai reflectăm...

— Bine, dar e închisă acolo, se înduioșă prichindelul.

— Asta, Ticușorule, n-o mai cred. Poate c-a dat ea peste vreo ruină sau, cine știe, poate chiar peste vreun castel, dar chestia cu prizonierul și cu Philippe sună puțințel a... a... cum să-ți spun... a compoziție literară.

— Vezi să nu te contrazici! îl ajută Tic. De ce să nu fie adevărat! Noi n-am trecut prin niște istorii... parcă ai fi uitat...

— Totuși să nu ne pripim... Ce-ar fi...

Dan nu-și termină fraza plină de promisiuni, pentru că Lucia, care până atunci părea pe jumătate convinsă de adevărul scrisorii, rosti deodată cu o voce foarte hotărâtă:

— Imposibil! E o farsă! Cetatea Vulturilor... Castelul celor două cruci... Dac-a ajuns acolo și e acolo, dacă e prizonieră și vrea s-o salvăm, să ne fi spus măcar... *unde putem s-o găsim!*

Descoperirea Luciei avu efectul unui trăsnet în adunarea cireșarilor. Singurul care nu simți arsuri și teamă era Tic. Ceilalți însă începeau să dea înapoi: nu mai puteau opri valul de îndoieli.

— Când se-ntoarce Victor? întrebă prichindelul agățându-se de ultimul colac de salvare.

— Spre sfârșitul săptămânii, răspunse Lucia.

— De ce?... Adică... se bâlbâi prichindelul. Dar dacă fata a uitat?

— S-ar putea și asta, Ticușor, dar vezi tu, Lucia are și ea dreptate... Închipuie-ți că primești o telegramă: „*Tic, vino! Salvează-mă. Pompilică*”. Ce-ai face dacă nu spune unde să vii?

— Mai întâi aş crede că era atât de îngrozit încât a uitat adresa... apoi m-aş uita foarte simplu să văd de unde e expediată telegrama! răspunse puştiul prompt.

Spusele mezinului aproape că stârniră aceeaşi senzaţie ca descoperirea Luciei. Spre mirarea tuturor, Lucia îi adresă prima remarcă elogioasă:

— Foarte logic, Tic! Noi ne complicăm în tot felul de probleme şi adevărul e lângă noi. De unde vine mesajul?

— L-a adus cineva din Vultureşti, răspunse Dan. Dar mai multe n-a putut scoate tata de la el.

— Să dibuim pe aducătorul mesajului! propuse Lucia.

Chiar dacă a mai trecut mesajul printr-o mână n-o să fie greu să-l aflăm pe primul mesager. Şi atunci toată enigma va fi uşor de rezolvat. Ticuşor, meriţi toate felicitările. Cine porneşte în căutarea mesagerului? Unul sau doi, ajung...

Unul sau doi? Toţi se repeziră, dar aleşii cei mai nimeriţi erau Tic şi Dan... şi Ursu care nu voi să-şi lase prietenii singuri.

— Să nu uitaţi esenţialul! sublinie Lucia. Ne interesează mesagerul iniţial, primul!

Tic o privi cu un zâmbet superior:

— Chiar dacă mesajul a trecut prin trei sau patru mâini într-o zi, cel mult două, dăm de prima mână care l-a luat.

Cine-şi închipuia că mesajul fusese purtat de o groază de oameni?! Trecuse din mâinile ciobanului într-ale tăietorului, de la tăietor la bătrânul cu buza despică, de la acesta, la un învăţător care mergea la un botez, de la învăţător la un cetăţean care nu ştia dacă-i sâmbătă sau duminică, de la chefliu la un ţăran cu căciulă, apoi la o moaşă, apoi la o precupeaţă, apoi la un popă, apoi la un factor; mai trecuse prin mâinile unui flăcău cu bicicletă, ale unui şofer care înjura ca un birjar, ale unui moşneag dărăpănat, ale secretarului primăriei din Vultureşti şi în sfârşit poposisse în mâinile ţăranului care-l adusese la frizerie! Cine-şi închipuia toate acestea!

Plecarea fu hotărâtă pentru a doua zi în zori. Cei trei băieți se înțelesesă să se întâlnească după-amiază, la Ursu, pentru a face preparativele și a întocmi un plan de căutare.

Tic ajunse înaintea lui Dan la Ursu. Vlăjganul, lungit pe iarbă citea un celebru roman de aventuri. Era tocmai la pasajul când eroul principal, un om cu o forță neobișnuită, cu brațe distrugătoare, lupta singur, numai cu cuțitul împotriva unui urs Grizzly. Tot abătut, puștiul se așează pe iarbă lângă cititor. Ursu, deși ținut cu sufletul la gură de paginile acelea trepidante, văzând mutra jalnică a prichindelului, închise cartea și-l întrebă:

— Dar ce ți s-a mai întâmplat, Ticușor?

— Crezi tu, Ursule, c-o să dăm așa ușor de omul care-a pus, primul, mâna pe mesaj?

— Ți-e teamă că n-o să rezști la drum?

— Nu-i vorba de asta. Dar dacă l-o fi găsit cineva aiurea și din întâmplare?

— Tot trebuie să-l fi găsit undeva. Și-atunci o să ne gândim și noi cum a ajuns în locul acela. Poate că a fost aruncat de undeva și-atunci înseamnă că nu-i prea departe castelul. Dacă-o fi vreun castel... Ca să-ți spun drept, Ticușorule, povestea cu castelul pare cam ticluită... Asta știi, între noi.

— Zău, Ursule, voi prea încurcați lucrurile. Așa face și mama. Dacă-i spun c-am tras de urechi o pușlama fiindcă-și bătea surioara, ca să nu mai țipe, iar ea țipa din cauză că el îi trăsese o palmă peste bot, mama se uită pe sub sprâncene la mine și-mi dă a înțelege că nu mă crede. Dar dacă-i spun că l-am chelfănit fiindcă a dat cu o piatră după mine, atunci mă crede. I se pare mai simplu și abia a doua oară am mințit-o. Îți închipui tu că îndrăznește vreo pușlama să arunce cu pietre după mine?

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Dan care se apropiase pe nesimțite de ei. Nu prea se potrivește...

— Parcă trebuie neapărat să se potrivească!... Voi credeți că „ea”, dacă ar fi vrut să ne facă o farsă, ne trimitea o astfel de scrisoare? Ne chema într-un loc precis ca să-și bată joc de noi, să râdă în gura mare și noi s-o auzim!

— Păi asta-i și părerea Luciei, prostituțule, îl încurajă Dan. Am trecut pe la ea și am găsit-o foarte frământată. Ajunsese la concluzia că lipsa adresei întărește cu cincizeci la sută presupunerea că istoriile din scrisoare sunt adevărate. Făcea ea o teorie a echilibrului...

— Atunci de ce m-ai făcut prostuț?

— Când?... Nici nu mi-am dat seama. Poate ca să te-alint...

Lui Tic îi revenise culoarea de toate zilele în obraji:

— Și ce mai spunea Lucia? Mi-am dat eu seama de mult că are o minte foarte ageră, cum spune profesoara de franceză.

— Spunea că nu-nțelege de ce te preocupă atâta scrisoarea. Făcea ea o teorie că, într-un fel, nici tu nu ești prea îndepărtat de povestea scrisorii...

— ...Dar nu pot să pricep, continuă mezinul, ca și cum nu l-ar fi auzit pe Dan, de ce poate fi uneori atât de nesuferită... și de...

— Hai, nu te-nfură pe ea, c-am vrut să te-ncerc. N-a zis nimic despre tine, decât doar că ești un băiat deștept...

— Despre tine n-a zis nimic?

— Ce să zică? se miră Dan.

— N-a zis că ești un urâcios și un papă apă de ploaie... Las' că-ți arăt eu...

Amenințarea lui Tic era rostită într-o doară. Nici Dan n-o luă în serios. Ursu profitase de schimbul de cuvinte dintre cei doi și terminase pasajul captivant. Se reaprinse în el spiritul de aventură.

— Grozav! visa el. Nici eu nu m-aș da în lături. O mișcare fulgerătoare...

Ceilalți doi îl priveau fără să-l înțeleagă:

— Ce s-a întâmplat! se înfricoșă Dan care punea în legătură spusele lui Ursu cu amenințarea lui Tic. Ce mișcare fulgerătoare? Nu uita că ești de două ori mai greu decât mine... Sau îl înveți pe Tic cum să sară la bătaie?

— Ar fi o fală nemaipomenită să-și pună Ursu mintea cu tine, se răzbună totuși Tic. Numai să te

amenințe, fără să-ți scape vreo labă, și-ai căpătat cel puțin o săptămână un respect și o prețuire în oraș cum n-ai avut niciodată în viața ta...

Cel care făcu cel mai mare haz la gluma lui Tic era chiar Dan.

— Uite, mă jur că evit de azi încolo timp de o săptămână orice conflict cu tine. Întotdeauna mă prinzi pe picior greșit!

— Și după o săptămână?

— Am eu timp până atunci să-mi antrenez ambele picioare. Chiar de mâine încep. Până la Vulturești sunt vreo douăzeci de kilometri. Când mă gândesc...

— Cred c-ar fi mai bine să plecăm cu trenul, spuse Ursu. Ne lasă la Brânceni la vreo șapte kilometri. Mai ales că de la Brânceni, la Vulturești mergem numai prin pădure. Ce spuneți?

Și Dan și Tic acceptară fără rezerve propunerea lui Ursu.

— Cred că n-are rost să ne pregătim pentru un popas lung. Într-o zi, dăm de capătul firului. Putem merge cu mâinile în buzunar, fluierând...

Și această nouă propunere primi aprobarea celorlalți. Fără rucsacuri, fără bocanci, fără orice alte poveri, e mult mai frumos drumul. Dar din păcate trebuiră să renunțe repede la acest gând frumos. În poarta apăruse Lucia gâfâind. Și Lucia nu era ființa care să se agite în van, și mai ales să alerge fără un motiv foarte serios. Când o văzu în starea aceea, Tic simți că i se moaie picioarele.

— Ce-i cu tine? o întâmpină Dan.

— A fost cineva dintre voi la Vulturești?

— Am fost eu odată, răspunse Ursu. Adică am trecut pe la marginea satului, nu m-am oprit. Dar drumul îl cunosc bine, adică drumul de la Brânceni până la Vulturești.

— Atunci n-ai văzut ruinele?

Toți băieții se repeziră spre Lucia.

— Ce ruine?

— Acum am aflat și eu, spuse Lucia. Vin chiar de la muzeu. Mi-am amintit ceva în legătură cu

legenda Castelului celor două cruci și a Cetății Vulturilor. Și m-am dus la muzeu...

— Vulturești! descoperi Tic. Și nimeni dintre noi nu s-a gândit.

— Stai, Tic, nu te grăbi! La muzeu am aflat o mulțime de lucruri care ne interesează pe toți.

Lucia le povesti băieților că la muzeu există un fel de culegere de texte cu privire la istoria Vultureștilor. Cu sute de ani în urmă, la marginea dinspre nord a satului, se înălța o cetate din care n-au mai rămas decât niște ziduri în paragină. Unii istorici au încercat pe baza asemănărilor de nume să identifice în ruinele de la Vulturești misterioasa Cetate a Vulturilor sau Castelul celor două cruci, care, precum spune legenda, ar fi slujit ca loc de refugiu pentru familiile domnești și ca loc de adăpost pentru comorile țării. Dar în ciuda cercetărilor făcute, savanții n-au descoperit nimic pe acele meleaguri. Mai mult, ruinele, compoziția și formația lor dovedeau că, la vremea ei, cetatea din Vulturești fusese mai degrabă o întăritură zidită cu dibăcie, un fel de cazarmă a ostașilor aflați sub porunca vornicului care stăpânea acel ținut. Ba nici nu era trecută pe hărțile vremii și nici consemnată prea des în documente ca o cetate de seamă. Pesemne că din cauza asta fusese lăsată cu timpul în paragină.

— Tocmai pagina asta, spuse în concluzie Lucia, îmi dă de gândit. Nu vi se pare și vouă cam misterioasă? Poate că în mod intenționat cetatea a fost lăsată uitării, și a fost „disprețuită” de documente. Ca să nu dea de bănuț cuiva. Ce spuneți?

— Că povestea începe să devină pasionantă! răspunse Dan.

— Dar în aceeași măsură crește posibilitatea ca scrisoarea să fie o farsă, aminti Lucia.

Pe Tic începea să-l enerveze instabilitatea Luciei. Își schimba părerile de la un minut la altul. O întrebă direct:

— Și ce te face să ajungi la părerea asta?

— Pentru că apare posibilitatea unei explicații în enigma adresei uitate. Fata putea să-și închipuie că, în clipa când vom primi mesajul ei, ne vom gândi imediat la Vulturești. Adresa ei era subînțeleasă. Și apoi cel care ne-a adus mesajul nu e și el din Vulturești? Iată dintr-o dată două indicații care ne pot duce exact în locul unde vrea ea... să-și bată joc de noi.

— Și nu s-ar putea oare să se găsească în preajma Vultureștilor Castelul celor două cruci? întrebă Dan. Undeva pe-acolo prin munți.

— Nu-s munți, îl temperă Ursu. Numai niște dealuri. Și păduri cât vezi cu ochii.

— Dac-o fi în pădure castelul? întrebă Tic cam arțăgos. Ce, nu se poate?

— Nimic nu e imposibil, spuse Lucia. Dar mă cam îndoiesc. Am căutat atâtea documente. Nici un cuvânt. Chiar să se înșele toți istoricii?... Și apoi un castel în pădure? Nu văd cum a putut rămâne nedescoperit atâtea sute de ani. Sub pământ? Atunci nu mai e castel... e o văgăună. Nu într-o văgăună se ascundeau familiile domnești. Cum credeți și voi. În orice caz, ruinele trebuie văzute.

— Vii și tu cu noi? se repezi Tic pentru a o obliga pe Lucia la un răspuns și mai ales pentru a nu pierde momentul care i se părea foarte favorabil.

— N-are nici un rost să mergem atâția. Voi trei sunteți destui. Numai să nu vă pierdeți degeaba timpul pe-acolo. Dacă vedeți că nu-i nimic... n-o lăsați pe „prizoniera în alb” să-și bată prea multă vreme joc de voi. Întoarceți-vă. Dacă găsiți ceva, aveți mijloace de comunicație.

Deși lui Tic nu prea-i plăcea tonul poruncitor al Luciei, o lăsa nepedepsită de teamă să nu-i treacă prin cap altă teorie. Se mulțumi cu o simplă întrebare:

— Și cu mesagerul ce facem?

— Eu cred că o să fie foarte ușor. Sunt aproape sigură că nici nu va mai fi nevoie să-l căutați sau, în cel mai rău caz, o să-l găsiți acolo în sat. Aș fi gata să pariez.

— Deci tu continui să crezi că la mijloc e o...

Dan refuză să rostească ultimul cuvânt din pricina privirilor ucigătoare ale lui Tic. „Că e de datoria noastră să ne convingem care-i adevărul”, sublinie Lucia.

— Foarte bine! zise Ursu care preferase să tacă până la concluzia finală. Mâine în zori plecăm. Cum aflăm ceva, vă comunicăm...

Tic răsuflă ușurat. Acum era sigur. Până la plecare mai rămăsese puțin. Se codea dacă să-l ia sau nu pe Țombi. Deocamdată... Nu!... Dar...

— Nu mai putem merge cu mâinile în buzunar! descoperi prichindelul.

— De ce? întrebă Dan.

— Cum o să cercetăm ruinele? Cu palmele?

Ursu îl liniști:

— Prea multe nu ne trebuie. Două lopeți mici. Un târnăcop scurt. O secure. Frânghii. Câțiva țărushi... dar țărushii îi facem acolo, la fața locului. Și dacă-i vorba să stăm la ruine, atunci trebuie să luăm și cortul. Și niște provizii...

— Și o trusă! îi aminti Lucia.

— Și echipament de excursie! adăugă Ursu. Nu știu dacă ne trebuie neapărat bocanci, dar nici nu ne putem aventura numai cu pantofi de basket.

— Și lanterne! strigă vesel prichindelul, care începea să simtă freamătul și neprevăzutul unor extraordinare întâmplări.

CAPITOLUL VIII

Patru persoane coborâră din tren la halta Brânceni, în dimineața aceea. Cei trei cireșari și o fetișcană de vreo optsprezece ani cu niște cozi negre, ca pana corbului și lungi până la coapse. De la haltă porneau două drumuri, unul ducea în sat, celălalt ocolea satul și intra în pădurea deasă care acoperea toate dealurile din jur. Fetișcana, după ce aruncă o privire curioasă și veselă cireșarilor, porni în pas sprinten pe drumul care ducea spre sat. Cireșarii apucară cealaltă cale. La intrarea în pădure întâlniră spre surprinderea lor aceeași fată care parcă se opriase să-i aștepte.

— Păi de ce n-ați spus că mergeți prin pădure. Că porneam împreună.

— Tot spre Vulturești? întrebă la rândul său Dan.

— Tot. Văs-că și 'mneavoastră. Dar nu v-am mai văzut pe-acolo. Parc-ați fi cam nouți pe la noi...

Mergeau împreună pe drumul larg care tăia în două pădurea.

— Nici n-am mai fost! răspunse Ursu mirat de vorbăria fetei.

— Asta-i bună. Dar ce căutați la noi cu atâtea bagaje? Nu cumva mergeți la ruine? De vreo trei ani n-a mai fost nimeni pe-acolo.

— De ce să nu mergem? făcu Dan pe miratul. Nu e voie?

— Ba cum nu. Da' nu știu ce-ți mai putea vedea. Că tot ce au lăsat oamenii au sfărâmat învățații aceia. Nu-ș ce căutau că nu scoteau o vorbă. Oamenii ziceau că umblă după niște oase, da' parcă poți să crezi.

— S-au găsit oase pe-acolo?

— Așa zic oamenii. Dar asta de mult. Din vremea când luau de-acolo cărămizi și pietre ca să-și ridice case.

— Cum? întrebă Tic uimit. Au stricat ruinele?

— Apoi tot satu-i făcut din piatră de-acolo. Și la drept vorbind la ce mai puteau să folosească ruinele?

Oamenii noștri-s gospodari și isteți. Mă miră că n-ați auzit de satul nostru. Gurile rele au scornit și-o zicătoare: „cică la Vulturești dacă-ți dă unul o prună se ține după tine până lepezi sâmburele ca să-l ia înapoi!”

Da-s numai vorbe de ocară. Odată chiar, când umblau prin preajmă hoții, că la noi în sat se fereau să intre, le era frică, oamenii au pus un fel de momeală, cic-au lăsat slobode niște vite într-o curte pustie fără câini. Abia a treia zi s-au încumetat hoții. Și i-au prins oamenii, le-au descoperit sălașul, ș-au împărțit între ei toate bogățiile pe care le-au găsit în sălașul hoților. Și erau destule. Da' asta de mult, de pe vremea mamei.

— Văd c-aveți cu ce vă lăuda... încercă Dan s-o ia peste picior.

— Parcă numa-atât?! continuă fetișcana. Tot pe vremea mamei, spun oamenii, se zvonise în sat că vin orășeni și cată lucruri vechi. Oale, țiglă încrustată, iatagane și tot felul de bazaconii... Numai vechi să fie. Se zicea c-ar da bani buni pe vechituri din acelea. Au început oamenii să scotocească prin casă, să-și ruginească lucrurile, să le scrijelească, ce mai, spunea mama că toate oalele din casă păreau de pe vremea lui Noe, iar răzbunicul tocise într-atât armele de la '77 că parcă le lepădase chiar Decebal. Unii au făcut și mai și. Au scos bucăți de țiglă de pe casă, le-au fiert în zamă de cărbune și-au încrustat pe ele semne, așa cum le venea lor în cap. A mers bine treaba... Cică s-a vândut!... Mii de lucruri s-au vândut, mai ales unor cocoane înalte și slabe. Da unu a vrut s-o facă și mai și, ș-o scris pe trei bucăți de țiglă învechite trei nume: Decebal, Traian și Măraru. La început cocoanele au tipat de bucurie. S-au întrebat apoi între ele, așa spunea mama, că era și ea în preajma lor: „cine o fi oare Mararu”. Ele schimonoseau cuvântul. Da' cel care făcea țiglele n-a putut să tacă, prostu'. Le-a zis că trebuie să fie strămoșul popii Măraru, de sus, de la schit. Și-atunci ăia care cumpăraseră cică erau să leșine. Au început să țipe, să ne facă tâlhari... Da' oamenii noștri nu-s

săraci la minte. Le-ați cumpărat o dată — gata! Ce, am spus noi că-s de pe vremea lui Noe? Voi ați venit în casă și mai că ni le-ați smuls din mână. Și să nu ne întâlăriți că punem mâna pe ciomege... Ș-au plecat cucoanele fără măcar să se mai uite înapoi.

Tic, în ciuda emoției pe care i-o stârnea drumul spre ruine, răsă cu o poftă nebună la istorisirea fetei.

— Doamne! Ce șmecheri! Strămoșul popii Măraru!

— Și-au mai fost și altele, continuă fata cu cozi. Tot pe vremea mamei. Cic-a venit un panglicar din aceia care umblă prin iarmaroace cu „uite popa, nu e popa”. Jăcmănise vreo opt sate până atunci. Venise cu vreo patru, cinci hăidăi, fiecare cu altă șmechereală. Oamenii au zis că ce să se bage ei la jocurile alea, că toți îs niște pungași. Dar ei îi îmbiau mereu. Nene, ziceau, încearcă, nene, că nu costă. Dar nenea își vedea de treabă. Hai, moșule, că-i pe gratis. Moșul se uita, da’ nu îndrăzne. Pe unul l-a pus dracu’ să joace „Uite popa, nu e popa”. Cu trei cărți. Ș-a deșărtat ăla tot chimirul. Da’ pungașii nu se lăsau. Iei doi poli pe chimir? Omul, ce să facă, l-a dat cu doi poli. Da a-nceput să câștige. Și-a scos banii. Pungașul zice: Ia mai încearcă, nene. Da’ pe toți banii, i-a răspuns nenea. Pe toți. Ș-a câștigat. Pungașii se înfuriaseră și ei. Îl îndemnau mereu să joace. Și el câștiga mereu. Știți, cum îs tâlharii, ei nu-și pierd nădejdea până-n ultima clipă. Mai? îl îndemnau. Hai, acum, după ce-ai câștigat atâta!... Omul ce să facă, juca. Câștiga. Pungașii tremurau de furie. Da’ n-aveau ce face că era tot satul strâns în jurul lor. Și tot ei, ca să vezi, îl îndemnau să joace. „Uite popa, nu e popa, care și unde e popa”. Am văzut și eu prin iarmaroace da’ nu eram nebună să mă bag. Și tâlharii mereu: Da’ mai joacă, ce te grăbești așa? Pân-au început să se roage de oameni: Dau haină nouă pe doi poli. Oamenii, de, chilipir, le-au cumpărat și hainele, pe urmă și încălțăminte și nu mai știu ce. Pe urmă s-au rugat de om să le dea un pol măcar să aibă cu ce bea câte-va garafe cu vin. Omul le-a dat, dar l-au pierdut și pe ăla. Au ieșit

pungașii din sat doar în izmene și-n cămăși, cu câinii după ei. Iar ăla de-și pierduse la început chimirul se îmbogățise. Dar pe urmă oamenii au aflat că numai jumătate din ce luase era a lui. Fiin-că se înțelesese mai dinainte cu unul din pungași ca să-i însemne cartea. A-mpărțit cu el pe din două da' tot s-a ales cu o groază de bani. Nu-ș câți boi și cai și-a cumpărat...

— Mi-e teamă ca nu cumva să ne-ntoarcem și noi ca pungașii ăia, se sperie Dan.

— Apoi una și mai și, se aprinse fata. Tot de pe vremea mării. Cică venise un jandar nou în sat, unul tare al dracului. Schimbase opt sate până atunci și-și făcuse opt rânduri de case în opt târguri unde-și avea fetele și nepoatele. Un pârlit de jandar, majur din ăla... Când a ajuns în satul nostru a spus că mai are două nepoate... Și după ce le mărită și pe ele își cere pensia. Dădea a-nțelege adică... Oamenii dacă vor, pot să scape lesne de dânsul... Da' oamenii noștri îs chivernisiți. Nu dau ei banu' pe te miri ce. Ș-a-nceput să se lege jandarul de oameni. Procese, amenzi, pe-atunci era ușor să-și facă unul ca el de cap. Oamenii s-au dus la mai mării lui, da' ei le-au spus că l-au mutat de opt ori până atunci, că n-au ce mai face cu dânsul. Oamenii cum să răspundă? Îndurau. Dar el mai cu foc pe capul lor. Ca s-o scurtez, că vād că s-apropie satul, într-o zi numai ce aleargă de la oficiu la el, factorul cu opt telegrame. Opt telegrame!... Jandarmului i s-a albit părul când le-a văzut. Da' cum le-a citit mai să-i treacă supărarea. În telegrame, nepoatele și fetele îl vesteau că sosesc la el.

Jandarmul s-a gândit că poate or fi crezând ele că-i ziua lui, ba până la urmă se zăpăcise într-atât încât chiar crezu că-i ziua lui. Ș-au venit fetele și nepoatele lui toate o dată, parcă s-ar fi înțeles. Tată-său cu trei căruțe la gară. Ele sar din tren și vin plângând spre dânsul: „Am venit, tătuță, am venit”. Jandarul să leșine nu alta. Da' de ce-ați venit? Păi nu ne-ai chemat tu? boceau ele. Ce se petrecuse? Fetele primiseră telegrame ca din partea tatălui lor să vândă imediat casele, oricui, cu oricât și să vină la el că-i un lucru foarte grav. Fetele, care știau cum se făcuseră

casele, le-au vândut mai pe nimic. Le era frică, de, știți doar ce frică bagă telegrama-n om, ș-au venit. Jandarul parcă înnebunise. A fugit peste dealuri, a ajuns în sat ș-a-nceput să urle. M-ați calicit, tâlharilor. Vă-mpușc, vă-mpușc. Da' l-au luat câinii la goană. Nici până astăzi nu se știe cine a trimis telegramele, da' trebuie să fi fost unul deștept. Nimeni n-a putut să afle. Că-n ziua când s-au dat telegramele, fusese zi de târg și tot satul era în oraș. Noaptea, jandarul cică iar a început s-alerge prin mijlocul satului și să spună că l-au calicit vulturenii. Na! na! urla jandarul și cică-și arunca boarfele de pe el prin curțile oamenilor. Și oamenii le luau, de, cum să dea cu piciorul chilipirului? Pe urmă s-a dus jandarul la post, era așa cum îl făcuse mă-sa, ș-a-nceput să dea telefoane prin toate orașele, pe la mai marii lui, cică și la București a dat, ș-așa zic oamenii că spunea la telefon: Să trăiți dom' colonel, eu, plutonierul majur Ion Sglimbea, vă raportează c-am ajuns în chelea goală..." Cică închidea telefonul, cerea alt oraș și mereu așa. Pân-au venit după el... Așa-i cu oamenii din satul nostru! Nu-i bine să te pui rău cu dânșii.

Fata se despărți de cei trei cireșari după ce le arătă drumul cel mai scurt spre ruine.

Ruinele erau într-adevăr într-o stare jalnică. Fosta cetate fusese așezată la poalele unui deal abrupt. Cândva zidul din spatele ei făcuse joncțiune cu dealul. Dar zidul acela dispăruse aproape în întregime. Doar câteva rămășițe roase de vremuri și sparte de mâna omului mai apăreau pe ici, colo. Din pereții laterali rămăseseră bucăți mai mari care se înfundau în pământ printre niște gropi și șanțuri. Din zidul din față, nimic. Oamenii îl dărâmaseră până în temelie, îl căraseră în sat și-l transformaseră în fundații pentru locuințe. Locul în care fusese temelia zidului devenise un șanț adânc, care uneori se înfunda sub pământ, alcătuiind niște pivnițe. Găurile de sub pământ însă erau mocirloase, rău mirositoare, întunecoase.

Atâta mai rămăsese din Cetatea Vulturilor de odinioară.

Cei trei cireșari își instalaseră cortul deasupra zidului de reazem, sau mai bine zis deasupra locului unde fusese zidul din spatele cetății. Locul acela fiind mai înalt, puteau observa de-acolo toată regiunea pe care o ocupase întăritura, aveau vedere liberă în față, iar în spate erau apărați de dealul abrupt, pietros.

Prima explorare nu produse asupra cireșarilor decât o impresie de jale și de tristețe. La început Dan voise să schițeze pe un caiet planul fostei cetăți, dar pe parcurs își abandonează gândul. Era cu neputință, își spuse el, ca în ruinele acelea jalnice, scotocite în toate ungherele, să mai fi rămas ceva care să merite cel mai mic interes. Darămite un castel de marmură albă făcut anume pentru refugii domnești. Scotociau cam fără convingere, dar nu și fără atenție. Și cel mai atent explorator era Tic. Dar și pe el îl cuprinsese teama. Oare vulturenii, gândea el, oameni dați dracului, după cum îi descrisese fata aceea cu cozi, ar fi lăsat ei în stare atât de jalnică ruinele dacă n-ar fi fost siguri că nu mai pot folosi la nimic altceva decât la construirea propriilor locuințe? Nici nu încăpea îndoială că le cotrobăiseră și că trecuseră cu sapa, cu

grebla sau cu mâna și dincolo de zidurile cetății. Totuși, cine știe... Citise despre atâtea ganguri și intrări secrete, despre atâtea locuințe subpământene... Ruinele mai aveau șanțuri înfundate, ziduri întregi, pivnițe și gropi care poate...

— Dan! strigă Ursu. Cred, totuși, că ar fi bine să întocmim un plan al cetății. Mai mult ca să vedem cum arăta cu trei sau patru secole în urmă. Ți se pare greu?

— Da de unde! Eu am impresia că avea forma unui trapez, cu baza mare lipită de deal. Ce zici, Ursule?

— Trapez spui? Eu cred că mai degrabă un triunghi cu baza în deal.

— Un triunghi? se miră Dan. Dar zidul mare din față?

— Zidul mare din față nu mi se pare că face parte din cetatea propriu-zisă. Seamănă mai degrabă cu un evantai, cu un semicerc lăsat în afara cetății, un meterez înaintat, cu menirea de a apăra.

— Crezi că merge până-n deal? Atunci înseamnă că spațiul ăsta pe care-l numim cetate, adică locul unde ne găsim, este un fel de donjon. Dar cine-a mai văzut donjon în formă de triunghi?

— În orice caz, sunt sigur că parapetul din față nu se leagă ceva zidit de ruinele pe care ne aflăm noi, spuse Ursu. Poate că aceste ruine nici nu sunt ale unei cetăți ci ale unui castel.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Tic.

— Deosebirea prea netă dintre zidul din față și zidurile pe care stăm noi. Am văzut câteva pietre și cărămizi care-au mai rămas de la zidul din față, le-ați văzut și voi...

— Da, își aminti Dan, dar nu înțeleg.

— Sunt din alt material. Cred că asta și explică de ce zidul a fost exploatat ca o adevărată carieră de piatră, de ce n-a mai rămas nimic din el. Era făcut dintr-un material mai bun, mai rezistent.

— Și ce deduci din asta? întrebă Dan.

— Știu și eu?! Nu-s specialist în materie de construcție, deși cu vreo doi ani în urmă îl ajutam,

vara, la lucru, pe un unchi, zidar. Câte ceva mi-a mai rămas de la el... S-ar putea ca zidul din față să fi fost mai vechi.

— Eu credeam că-i tocmai pe dos! se miră Tic.

— S-ar putea și asta, deși dacă ne gândim mai bine...

— Ba eu cred că ai dreptate! interveni Dan. Zidul din față, ca zid înaintat de apărare, înfrunta tot greul unui atac și trebuia să fie făcut în orice caz dintr-un material mai solid decât cel din care sunt făcute locuințele și turnurile din interior.

— La asta mă gândeam și eu, zise Ursu. Vezi de ce, Ticușor, mi s-a năzărit ideea că avem aici, în fața noastră, ruinele unei cetăți-castel?

— Nu se poate! se opuse Tic cu vehemență. Cum putea să fie răpciugă asta un castel?! Și încă ce castel! Eu nu cred asta în ruptul capului.

— Stai, Tic, nu te pripși! îl opri Dan. Crezi că e obligatoriu, absolut obligatoriu ca aici să se fi înălțat Castelul celor două cruci?... E adevărat că prea multe concordă... Și numele, s-ar părea că și arhitectura...

— Dar istoricii oare de ce n-au găsit nimic? întrebă Ursu. Ei au ajuns în mod sigur la o concluzie. La ce concluzie?

— Asta o știe toată lumea, spuse Dan. Din moment ce nu se vorbește despre descoperirea Cetății Vulturilor și a Castelului celor două cruci, înseamnă că nu s-a găsit urmă din ele aici.

— Ar fi totuși bine, să ne băgăm puținel prin subsolurile ruinelor, propuse Ursu. N-avem voie să lăsăm tocmai asemenea locuri necercetate. Ce zici, Ticule?

Tic era gata. Și Dan. Amândoi coborâră, cam cu silă, pe urmele lui Ursu, într-o văgăună care părea mai mare și mai curioasă, într-adevăr, după ce pășiră câțiva metri pe pământ moale, noroios, simțiră sub tălpi o masă tare, parcă de piatră. Ațâțați, cei trei cercetași aprinseră lanternele. Se aflau la intrarea unui gang subteran căptușit cu piatră. Descoperirea li se părea importantă. Înaintară cu prudență, luminându-și bine drumul. La stânga și la dreapta

coridorului subteran se vedeau două găuri întunecoase. În lumina lanternelor cele două găuri luau forma unor încăperi pustii și părăsite.

Le cercetară pe rând, toți pereții, podeaua, dar nu mai descoperiră nici o altă cale de comunicare directă sau secretă. Se pregăteau să facă drumul înapoi. Dan spuse atunci cu inspirație:

— Dar n-am cercetat tavanele!...

În camera din dreapta descoperiră, într-un colț al tavanului, o deschizătură în formă pătrată. Cireșarii se uitară uimiți unii la alții. Cetatea începea să devină interesantă. Tic începea parcă să vadă marmura albă a unor încăperi misterioase și înăuntru, într-o rochie lungă, foarte albă... Îi ceru voie lui Ursu să pătrundă el primul prin chepengul de sus...

Fata în alb fusese readusă în încăperea în care făcuse prima dată cunoștință cu castelul. Liniștea și lucirea veșnică a marmurei redeveniseră iarăși stăpâne în cameră după zile aspre de cercetări și bocănituri și zgomote rele. Cei trei căutători nu descoperiseră nimic în încăperea prizonierei. Își continuau cercetările în celelalte camere.

Prizoniera se refugiase împreună cu Philippe în curtea mare, interioară. Noi emoții îi învăluiră sufletul. Dimineața, găsisse în apropierea ușii secrete o hârtie în care cineva înfășurase o monedă mare, de aur. Privi din nou moneda în lumina puternică a zilei. Era o monedă veche, romană. Fusese păstrată atât de bine încât părea bătută de curând. Oare câte kilograme de aur valora? Ambele efigii erau ale unui împărat roman. Fata tresări când descifra numele împăratului... Caligula... Despotul, crudul împărat care-l făcuse consul pe Incitatus... care-și înnobilase calul! Moneda avea deci o vechime de aproape douăzeci de secole...

Fata în alb despături hârtia în care găsisse moneda și citi uimită un misterios și laconic mesaj: *„Nu-ți fie teamă! Nu ești singură! Primește ca semn de prietenie moneda. N-o pierde! Un prieten”*. Cine putea să fie cel care se ascundea sub această denumire? Ce voia să spună prin „nu ești singură”? De ce-i dăduse o monedă atât de valoroasă „în semn de prietenie?”

Din păcate, un lucru era sigur. Chiar dacă primiseră mesajul ei, cireșarii nu avuseseră timp să ajungă până la cetate. Dar vor putea ajunge vreodată? Scrisese un nou mesaj pentru ei în care le dădea toate indicațiile, schițase chiar și un plan al drumului către cetățuie și un altul care-i putea duce pe cireșari la intrarea în castel. Memorase puncte sigure de reper în labirintul acela de movile, șanțuri și bolovani. Ar fi putut intra cu ochii închiși. Și mesajul nou și planurile erau gata, dar vor ajunge ele vreodată în mâinile cireșarilor? Cum? Prin cine?

— Philippe, prostuțule! Știi tu cât suntem de singuri? Nu mai vreau singurătate, Philippe! Vreau libertate! Vreau lume multă! Vreau prieteni, Philippe!

Prizoniera luă din nou hotărârea de a escalada zidul cu crenele. Iarăși înțepeni sus, la marginea prăpastiei, iarăși privi cu febră și speranță poteca pe care o pornise ciobanul cu primul ei mesaj. Și iarăși, ca de atâtea ori, poteca era goală. Coborî cu inima plină de tristețe și cu arsuri în colțul ochilor.

— Ce crezi, Philippe, oare să-i încredințăm aceuia care spune că ne e prieten mesajul nostru către cireșari?

Fata în alb repeta o întrebare mai veche la care, singură, nu știa cum să răspundă. Oare cel care-i dăruise moneda era într-adevăr un prieten?

— Ce crezi, Philippe? se înfurie ea. Avem un prieten în închisoarea asta?

Philippe n-o asculta. Devenise tot o coardă. Făcu un salt în aer și se ascunse după un bolovan. Fata în alb căuta pricina agitației lui Philippe. Pe masa de piatră care-i servise de bancă, zări ceva negru mișcându-se... Spaima o paraliză... Reptila lucioasă, vânăta, cu o umflătură pe bot își strânsese toate vertebrele... Părea un arc negru gata să se desfacă! Țâșni în aer ca un fulger negru...

În aceeași clipă, din stânga fetei în alb se desprinsese o altă vietate mai iute ca un fulger. Cele două corpuri se întâlniră în aer lângă coapsa fetei în alb. Coada viperei atinse în cădere rochia Laurei.

Reptila nu mai avu vreme să se apere. Colții lui Philippe o decapitară într-o clipită. Apoi leneș, motanul își relua locul la picioarele fetei, alintându-și blana moale de gleznele ei. Încetul cu încetul fata își alungă spaima care o pietrificase. Încercă să-și adune gândurile. Trebuia să se stăpânească, să-și învingă emoțiile, să acționeze. Mângâierile blânde ale lui Philippe îi readuseră calmul.

Cu ajutorul unui băț aruncă într-o groapă trupul încă în convulsii al reptilei. Făcu la fel cu capul mic și scârbos și doar atunci când îl rostogoli în groapă îi descoperi cornul înspăimântător. Un fior rece îi trecu

prin șira spinării. Philippe o privea cu ochi blânzi, adormiți. Fata în alb se aplecă și începu să-i mângâie lin capul și gâtul. Motanul îi primi ca un copil mângâierile, își lăsă pleoapele să cadă și începu să toarcă monoton.

— Oh, Philippe, dragul meu Philippe, șoptea fata cu vocea plină de căldură și recunoștință.

Peste castel se lăsă înserarea. Prizoniera se îndreptă spre camera ei. În ochi i se iviră lacrimi mari, grele:

— Ce cruzime, Philippe! Cât de crud poate să fie!

În mintea ei apăruse imaginea omului cu cicatrice.

În încăperea pe care și-o aleseseră drept sediu stăteau pe un pat de campanie două umbre. Lumina albă nu lăsa să li se distingă fețele.

— E supărat șeful astăzi, se auzi vocea slăbănogului.

— L-am simțit și eu. Pesemne că nu-i iese ceva la socoteală...

— Crezi că din pricina ciobanului?

— Oricum și din pricina asta... Dar mai sunt și altele...

— Mi s-a părut totuși că, până la urmă, s-a înțeles cu dânsul...

— Într-un fel da... Dar parcă poți să fii sigur? Dacă a scăpat ceva, dacă a vorbit cuiva?

— Neghiobul! Nu putea să stea de vorbă cu noi mai înainte!...

— El totuși se jură că n-a scos un cuvânt în altă parte...

— Nu mai știi când să-l crezi! Trebuie să ne ferim...

— Crezi că mai găsim ceva?

— Sunt sigur! Șeful spune că nu se sfârșește totul aici. I-a intrat asta în cap ca o idee fixă...

— Mi-e teamă să nu facă vreo imprudență. Nu crezi că în chestia cu fata?...

— Eu am toată încrederea în el. Nu uita că nu suntem la prima încercare. Nu-ți mai aduci aminte? Întotdeauna am reușit.

— Aici însă mi se pare foarte primejdios. În fiecare moment, la fiecare pas...

— Ssst! Mi se pare că vine... anunță omul cu ochii de viezure.

— Ți s-a părut... Trebuie să fie prin camera...

— Nici acum n-auzi? Sssst! Tot n-auzi?

— Ba da!

Ușa secretă se deschise și în cadrul ei apără silueta masivă a omului cu cicatrice:

— Să vină cineva c-o lanternă. Repede!

Slăbănogul sări din pat, luă o lanternă dintr-o firidă și alergă pe urmele omului cu cicatrice. Viezurele rămase singur în încăpere. Cu pași înceți se îndreptă spre firida cu tainițe. Deschise ușița secretă și-și băgă mâna înăuntru. Contactul cu piesele acelea arămii și strălucitoare îi produceau o plăcere fizică. Auzul lui ascuțit sesiză un zgomot îndepărtat.

Puse în grabă monezile la loc, închise ușa tainiței, și se azvârli pe patul de campanie.

Ceilalți se întorceau. Slăbănogul anunță sec:

— Nimic!

Apoi încăperea intră în stăpânirea tăcerii.

În cealaltă cameră, în aripa cealaltă a castelului, fata în alb visa...

...Era într-un salon mare, alb, cu pereți de marmură, cu o coloană uriașă în mijloc... Trena rochiei albe i se prelungea pe lespezile de marmură. Ușa mare de fier era larg deschisă. Un valet, îmbrăcat în livrea cu fireturi de aur, o privea supus, cu niște ochi mici de viezure. Într-un ungher, un bărbat înalt, cu o cicatrice care pornea de sub ochiul stâng și se oprea în colțul buzei, își plecase capul, învins. Ropot de pași, pintoni și clinchete de voci pătrundeau prin ușa deschisă. Valetul cu ochii de viezure își îndoi spinarea și anunță cu voce înceată:

— Excelență, sosesc cireșarii!

Castelana în alb își uită pentru o clipă ținuta și gradul și alergă spre ușă în întâmpinarea oaspeților. În grup vesel pătrundeau pe ușă cireșarii... O fată mirată și negricioasă, cu cozi... un tânăr înalt, puternic, un adevărat Hercule... un băiat scund și rotofei pe care nu se potrivea deloc fracul albastru și lung până la călcâie... apoi o altă fată pe care n-o cunoștea... un băiat slăbuț, elegant, cu trupul parcă făcut anume pentru a îmbrăca haine de gală... apoi Victor... Victor care nu-și mai dezlipa privirile din privirile emoționate ale castelanei... apoi un puști cârn, cu părul ciufulit, cu un ochi acoperit de o fâșie de mătase neagră...

— Îngăduiți, excelență... spuse valetul și făcu un semn spre omul cu cicatrice.

Fericită, castelana oferă cu un gest larg libertatea bărbatului învins și cu capul plecat, ascuns într-un ungher al salonului. Apoi își privi oaspeții... dar deodată inima începu să-i bată cu putere. Pe marginea podelei o panglică neagră înainta fără zgomot... Castelana scoase un țipăt...

Omul cu ochii de viezure își opri pașii la auzul scâncetului. Din patul de campanie îl priveau aprinși ochii motanului. Se ascunse după coloană și așteptă... După câteva clipe își reluă mersul. Lumina lanternei

sale parcurse golul unei firide... Descoperi într-un colț un pachetel de hârtie. Își abătu raza de lumină asupra lui. Citi cuvintele scrise cu litere mari!... „Frizeria Higiena — pentru Cireșari”. Omul luă pachetelul, îl pipăi, și tresări. Înăuntru se afla o monedă. Stinse lanterna și bagă pachetelul în buzunar. Se apropie apoi de patul de campanie. Privirile motanului nu-l părăseau nici o clipă. Se opri la un pas de trupul nemișcat și încordat ca un arc al vieții cu jar în ochi. Își aplecă privirile spre patul în care dormea și visa fata în alb. Întinse mâna... Philippe zbură în aer și-și opri ghearele în mâna care se retrase speriată înapoi. Repede, fără zgomot, omul cu ochii de viezure părăsi camera prin ușa secretă.

Fata în alb visa... Philippe se năpustise asupra panglicii negre, scârboase și-i despărțise capul de trup...

— Philippe! șopti ea în vis și motanul se ghemui fericit la picioarele ei.

Putea să fie miezul nopții. În cortul de deasupra ruinelor nici unul dintre cei trei cireșari nu izbutea să adoarmă. Dar nici unul nu îndrăznea să tulbure liniștea celorlalți. Se gândeau toți la evenimentele zilei. Chepengul acela ascuns sus în plafon nu-i duseră, cum își închipuiseră sau cum doriseră, la cine știe ce descoperire senzațională. Dăduseră acolo peste o cămăruță strâmtă, murdară, un fel de pod, pe pereții căruia abundau tot felul de inscripții și semnături și mai ales date, care de care mai recente. Copiii satului își făcuseră, pesemne, un obicei din a se juca pe-acolo, de-a ascunselea, în zilele de sărbătoare. Cercetară apoi și alte gropi și alte pivnițe, dar toate erau murdare, înfundate și țipau de la prima privire, că nu pot ascunde intrări secrete sau cine știe ce taine care i-ar fi interesat pe ei. Totuși hotărâră să-și continue cercetările și a doua zi, cu mai multă atenție.

Ursu simți că prietenii lui nu au adormit încă. Îl preocupa un gând. Întrebă cu voce cât se poate de șoptită:

— Dormiți?

I se răspunse la fel de încet:

— Nu!...

— Eu cred că trebuie să ne mișcăm mai iute, spuse el. Să nu ne irosim tot timpul scotocind ruinele. Ce zice, Ticușor?

Puștiul înțelese rostul întrebării lui Ursu. Ar fi vrut să rămână mai departe la explorarea ruinelor. Dacă, totuși, până la urmă va sări un iepure de undeva? Dacă vor găsi un indiciu cine știe sub ce camuflaj? El să nu fie acolo? Dar dacă nu se va găsi nimic? Atunci într-adevăr își irosiseră timpul zadarnic. De aceea răspunse fără echivoc:

— Ai dreptate! Trebuie să ne mișcăm și dincolo...

— Vrei să mergem pe urmele mesagerului? întrebă Dan.

— Tic singur ajunge, șopti Ursu. Nu cred c-o să fie prea greu. Zău că trebuie să lămurim cât mai repede toată povestea asta a castelului și a prizonierei. Până mâine la prânz trebuie să ajungem la o concluzie, sau măcar să ne facem o părere. Ce spuneți?

— Eu pornesc, dacă vreți, și-acum... răspunse mezinul. Până mâine la prânz dau eu peste cel care a pus primul mâna pe mesaj, chiar de-ar fi să intru în fiecare casă....

— Dacă treaba s-a aranjat, hai să încercăm să ne culcăm, spuse Dan moțâind. Fiecare o să avem mâine bătaie de cap. Noapte bună!

Se lăsă din nou tăcerea în cort. O tăcere grea, forțată. Dar tinerii nu-și obosiseră într-atât gândurile încât să se lase amețiți și furați de somnul care întârzia pe undeva.

Timpul se scurgea încet. Minute lungi, nesfârșite. Toți trei auziră șuieratul. Un șuierat lung, estompat, din acelea care se scot cu limba nemișcată. După câteva clipe răsună un al doilea. Parcă mai aproape. Erau ca un fel de semnale. Pe urmă un al treilea.

Toți trei se ridicară în capul oaselor.

— Ssst!... porunci Ursu și le făcu semn să se uite o dată cu el printr-o deschizătură a cortului.

Noaptea era întunecoasă. O îngrămădire de nori negri acoperise luna și stelele. Ochii lor nu deosebiră la început nici o mișcare în beznă. Dar după un timp zăriră lipite de un zid trei pete mari albe. Răsună un nou șuierat. Venea din direcția petelor albe. Păreau trei fantome și înaintau, toate trei, fără alt zgomot spre cort. Ursu își liniști prietenii cu un gest.

— Ssst... de-abia auziră Tic și Dan. Rămâneți aici...

Își încălță pe neauzite pantofii și ieși afară prin cealaltă parte a cortului.

Umbrele albe înaintau fără zgomot sâsâind mai încet sau mai tare. Se depărtaseră unele de altele, vrând parcă să asalteze cortul din trei direcții. Umbra din dreapta se prăbuși dintr-o dată fără să scoată un

scâncet. Un braț puternic îi cuprinsese mijlocul, iar o palmă îi astupase gura. Totul se întâmplase într-o fulgerare de secundă. Încercase să se împotrivească dar o chingă de fier o strângea atât de tare că i se opri răsuflarea. Forma albă fu ridicată apoi în aer... În aceeași clipă, fantoma din mijloc, parcă simțind că se întâmplă ceva, întrebă cu voce aspră:

— Hei? Ce-i acolo? și aruncându-și cearșaful alergă în dreapta, unde vedea că se zbate în aer o formă albă.

Când își dădu seama despre ce e vorba era prea târziu. Brațul său fu prins ca într-un clește de un braț străin și sucit până la țipăt. Cele două suporturi de cearșafuri, fostele fantome, erau la discreția lui Ursu. Amândouă, cu brațele răsucite până la limită, se supuneau fără să crâcnească.

— Nici o mișcare, porunci Ursu. Altminteri vă rup brațele. Chemați-l și pe celălalt... Dan, Tic, ieșiți! își strigă Ursu prietenii. Avem niște oaspeți ciudați...

Cei doi indivizi prinși de Ursu nu îndrăzneau să se miște nici cu un centimetru. Durerea și groaza unei dureri și mai cumplite îi paraliză.

Amândoi strigară în același timp:

— Fă, Catrino! Vino-ncoace!

Dar nimeni nu răspunse și nu se mișcă.

— Vino, fir-ai a dracului! Ai vrut să-ți râzi de noi...

Apoi se rugară de Ursu:

— Da' mai sloboade-ne oleacă, valeu, că mâine avem coasă.

Tic și Dan ieșiră din cort cu lanternele aprinse. În lumina lanternelor văzură toată scena. Doi flăcăi groși și înalți, dintre care unul cu un cearșaf pe umeri, stăteau nemișcați ca niște stâlpi. Amândoi aveau câte un braț întors la spate.

— Vino, fă, odată! rupeți-s-ar rochia de mireasă la altar. Vino, că nu ne mai simțim mâinile.

De după un zid se desprinsese o formă albă și o voce foarte cunoscută răsună în urechile cireșarilor:

— Ptiu, fir-ați voi să fiți! Și vă lăudați că sunteți cei mai voinici și mai îndrăzneți din sat!... Halal! Nu

mă mai jucați voi la horă câte zile veți trăi...

Pe Tic și pe Dan îi pufni un râs de le era teamă să nu le crape burțile...

— N-am venit cu gânduri rele, continuă fata cu cozi, am vrut numai să vă speriem puțin și pe urmă să vă povestesc una, pe care am uitat să v-o spun, tot de pe vremea mamei... Da' dați-le drumul că le-ați băgat de tot frica și durerea-n oase.

Ursu îi liberă pe cei doi amatori de fantome și amândoi își frecau brațele de zor. Unul din ei începu să se jeluiască:

— Valeu, domnule, m-ai zdrelit. Da' unde-ai învățat să strângi așa? C-avem noi unul în sat, un mocan, îi zice Chișleag, care se laudă că bate doi și chiar o face, da' cu noi nu i-a mers niciodată... Dacă am fi știut noi asta... de mult dormeam... Valeu...

— Trece, zise Ursu. E un fel de a suci brațul care nu face decât durere. Și cum ai dat drumul, cum trece durerea.

— Chiar așa-i! se miră celălalt flăcău. Iaca, chiar că nu mai simt nimic. Da' dumneata văd că ești tare priceput la d-alde astea...

— Ba sunteți voi niște molâi! îi întărită fata cu cozi.

— Ia mai du-te dracului, că ți-o facem noi. Și zi-i, domnule, cum prinzi brațul.

Ursu îi arată. Celălalt prinse toată șmecheria și toată amărăciunea i se preschimbă în bucurie:

— Ahaa! Ia-n să văd dacă-mi merge cu dumneata. Flăcăul era voinic nu glumă. Dar nu reuși să îndoaie brațul lui Ursu. Atunci se înfurie și-l prinse cu amândouă mâinile. Își încordă toate puterile: tot nu izbuti.

— Apoi dumneata nu ești om, ești *fer* sau știu eu ce mai ești. Iaca, asta nu mi s-a întâmplat niciodată. Bă Ioane, eu cred că nici amândoi n-am fi în stare... Iac-am văzut și eu minune la viața mea. Da' de ce nu mergi dumneata la circ? Ori ai face parale acolo, ori nu.

— Păi să vedeți ce s-a întâmplat, odată pe vremea mamei, cu un circ, începu Catrina. Cică era

unu' la noi în sat, nu-ș cum îl chema, pare-mi-se Cristofor, sau cam așa ceva. Da' era cică un șugubăț fără pereche. Toată ziua se ținea de năzdrăvănii. Odată, taman când făcea boierul plata la oameni, nu-ș cum a aranjat el, că era tare dibaci, și-a băgat ceva în buzunarul hainii boierului care atârna de-o creangă. Când a îmbrăcat boierul tunica, după ce gătise cu plata, și și-a dus mâna la buzunar numa' ce-a înlemnit. Au trebuit să sară oamenii că era să dea în boala copiilor. Nebunul de Cristofor îi băgase-năuntru un șarpe, da-i scosese înainte dinții. Altă dată s-a îmbrăcat în haine de popă; de unde a făcut el rost, dracu' știe? Își pusese barbă, mustață, nici mă-sa nu l-a cunoscut. Ș-așa fonfăind pe nas a trecut din casă în casă, zicând că vine de la mitropolie ca să vadă cum se poartă boierul cu dreptcredincioșii. Oamenii i se jăluiau ca unui trimis al cerului. El mereu: „Dar va veni repede pacea și blagoslovirea”. Vorbea pe nas așa cum am făcut eu. Adică el ca om vorbea bine, dar o făcea pe fonfăitul. Zvonul a ajuns la boier. Și se spune că boierul avea ceva necazuri cu mitropolia. Un taur de-al boierului cică-și băgase cornu-ntr-un popă, preoteasa, furioasă că i se betegise bărbatul, pândise o lună taurul până-i înfipse în dos un șomoilog de catran și paie aprinse, taurul o luă razna prin curtea boierului de sparse nu-ș câte vaci și hambare, boierul de ciudă dădu drumul cirezii de boi în curtea bisericii, că un bivol chiar pătrunse înăuntru în biserică în sfânta zi de duminică, tocmai când popa cădelnița cu spatele-ndoit încă de rană. Da' popa crezând că-i taurul care vine la răzbunare numai ce-o luă la goană și nu se mai opri decât în amvon. Iar oamenii crezând că popa citește evanghelia se lăsară în genunchi să-l asculte. Încurcătură mare. Și cum auzi boierul că-i un popă de la mitropolie în sat, făcu mari pregătiri și-l chemă pe popă la el. Popa se duse, ce să facă? Și erau toți stâlpii satului acolo și toți spuneau că om mai bun la inimă ca boierul, nu-i pe lume. Și popa mereu fonfăia: „Da va veni repede pacea și blagoslovirea”. Apoi s-au dus la chef. Ș-a băut popa până-a-nceput să-i ia la rând: „Dar va veni

repede pacea și blagoslovirea, boierule, cristelnița și anafura cui te-a făcut”. .. Și ție jandarule, dumnezeii și paștile și toate sfintele taine, și ție cuconiță, buricul și moaștele sfintei Paraschiva... că toți se-ngroziră... Ba popa blagoslovind nevasta boierului cică-ncepu-se să-i facă pe față nu-ș ce... Nevasta boierului îi zicea mereu la ureche: „Părinte, ai grijă, toate la vremea lor”. Și cică era un chef acolo... Și au început să vadă cei de la masă că parcă popa se schimbase la față... Da’ au crezut pesemne că-s dânșii beți... Mai după un timp au văzut că-i și mai schimbat popa. Și nu-ș dădeau seama de ce. Unu’ mai treaz oleacă îi zise: „părinte, da’ parc-aveai mustață”... Popa de colo: „Dar va veni pacea și blagoslovirea... și mustățile se vor ridica la ceruri...” Ăla se ținea scai de el: „părinte, da’ parcă la-nceput ai avut barbă”. Popa de colo: „Dar va veni pacea și blagoslovirea... și bărbile vor învia a treia zi după scripturi”... Oamenii se jură c-așa zicea nebunul ăla de Cristofor... Până la urmă a trebuit să sară pe geam că-l dibuiseră oamenii și se trezise și el oleacă. Da-n sat n-a mai putut să stea. Cică s-a dus c-un circ ș-a ajuns nu-ș cum le zice la ăștia... Da’ nu-și mai spunea Cristofor... Își zicea, nu-ș cum, parcă Trio Ben Kalik și purta fes roșu. Dar de ce și-o fi spus și calic nu știe nimeni... Toți râseră cu poftă, iar unul din flăcăi aruncă trăsnetul:

— Că bine le mai scornești tu, fă Catrino. Nici dracu nu te-ntrece!

— Adică istoriile astea nu-s adevărate?! întrebă Dan mai uimit ca niciodată. Nu se poate!

— Dar ce, dumneavoastră ați crezut vreo iotă? râse flăcăul. Toată ziua nu face altceva decât să scornească snoave din astea. Păi să vezi ce se îmboldesc în timpul lucrului oamenii pe lângă ea. Cu snoavele ei nici nu știi când trece timpul... Cine-o lua-o să aibă ce râde-n casă.

— Pe cine l-oi lua eu, vrei să spui, mă nătângule!

— Prea ne-am lungit cu vorba și avem mult de lucru la câmp. Da-n ce parte te duci tu mâine, fă

Catrino?

— Măine nu știu un' m-oi duce. Da' astăzi merg la grădină...

Fostele stafii înțelesesă că se cam petrecuse vremea și se despărțiră de tineri la mare prietenie.

— Dacă dumneata vrei să dai o reprezentație în sat, îi spuse fata lui Ursu, noi nu ne-am da în lături. Am scoate o groază de parale, că oamenii noștri-s curioși și rezistă bine la bușiri...

Rămași singuri cireșarii făcură mare haz de toată întâmplarea, iar Tic nu mai putea de admirație:

— A dracului fată... cu asta nu poți fi trist niciodată...

Apoi intrară toți în cort și intră și somnul o dată cu ei, dar pe Tic îl atacă repede gânduri triste...

Pesemne că somnul prichindelului fusese totuși presărat cu vise frumoase, deoarece zorii îl găsiră sprinten, vioi, gata să pornească la drum. Un timp mai zăbovi alături de Dan și Ursu în exploatarea ruinelor, dar când crezu că soarele se ridicase destul de sus pentru a nu risca să găsească satul neînsuflețit se despărți de prietenii lui care tocmai cociobăiau într-o pivniță umedă.

Tic găsi totuși satul neînsuflețit. Pentru că oamenii plecaseră înaintea zorilor la munca lor de toate zilele... de vară. La primărie nu găsi decât un moșneag care o făcea când pe paznicul când pe curierul, după cum se potrivea: era sau nu mai era altcineva în clădire?

— Bună dimineața! salută Tic. Dar nu-i nimeni pe-aici? Moșul îl privi lung pe sub sprâncene:

— Păi de ce să nu fie nimeni? Eu ce-s?

Tic înghiți în sec. Pășise cu stângul și căută s-o dreagă:

— Știți, întrebam dacă nu-i nimeni de la primărie... dar își dădu seama că o încurcase și mai rău.

— Mă, bucatică, tu crezi că merge ceva aci la noi fără mine? Ai auzit de Plăcintă?...

— Cum să n-aud?! minți Tic. Tot târgul știe...

— Și de la cine, mă rog, ai auzit? îl întrebă moșneagul neîncrezător.

— De la... Catrina! găsi Tic ideea salvatoare. Spunea că nimeni nu-i ca Plăcintă în sat.

— A spus hoțomana aceea așa?

— Zău c-a spus.

— Nu cumva a spus-o așa cu tâlc, pe de-a-ndoaselea, hî?

— Nu! rosti prichindelul cu toată siguranța. Spunea: „să-l vezi pe moș Plăcintă, câtu-i el de bătrân și cât de bine se ține, ș-apoi dacă te-apuci cu el la vorbă râzi două zile și două nopți de-ți crapă burta... Cică pe vremea mamei făcea niște bazonii...”

— Chiar așa a zis, mă bucățică?
— Chiar așa!
— Ei iacă, să știi că Plăcintă mi-e ginere și e secretarul primăriei.

Tic făcu o mutră așa de nenorocită, că moșul nu se putu abține:

— Ai văzut cum te-am prins! Eu mi-s Plăcintă. Și pe secretar îl cheamă Ilie. Ilie Dalbă. Nu era bine să vorbești drept de la început?

— Păi dacă m-ai luat și matale așa. Eu am vrut să-ți fac o bucurie, zău. Se vede de la o poștă că matale ești un bătrân de treabă. Știu eu.

Noua tactică frânse repede rezistența moșneagului.

— Să știi că-mi placi, fiindcă ești isteț și mai ales fînc-ai strâmbat-o pe Catrina cum nu poate nimeni în sat. Hoțomana aceea e fiică-mea. Știi tu, mă bucățică mă, cum umblă flăcăii după ea? Să-ți spun eu drept, da-ntre noi, din cauza ei merg în sat la noi așa de bine treburile. Orice vrea ea se face. Chiar asară a luat vreo doi flăcăi și i-a dus la ruine să sperie niște musafiri nepoftiți...

Tic tăcu mîlc. Moșneagul îl întrebă dintr-o dată:

— Da ce-ai tu cu Ilie Dalbă?

— Numai să-l întreb ceva.

— Și nu mi-ai putea spune și mie. Că chiar dacă-l întrebi pe el, el tot la mine o să se uite ca să-ți poată da răspunsul. Ei, zici?

— Aș zice eu, dar vezi matale!...

— Ce tot te codești ca o mireasă? Că secretarul e plecat la târg.

— Adineaori parcă spuneai că tot pe matale o să te-ntrebe...

— Ia uite, bucățica! Da' cum pui tu la îndoială vorbele oamenilor bătrâni. Să știi că mă mîinii.

Tic nu voia să se mai neînțeleagă o dată cu bătrânul:

— N-a adus acum câteva zile aici la primărie cineva un pachet mic legat cu sfoară?

— Ba cum să nu! Unu' Grigore Beteală. Oamenii îi zic Șandramaua... Da' ce-ai cu el?

— Aș vrea să-l întreb ceva.

— Pe Șandramaua? Să nu fi plecat, că el nu-i de-aici. E tocmai din Zogreni. Asară încă era în sat. Da' spunea că pleacă dis-de-dimineață.

— Poate că n-a plecat... speră prichindelul care știa că Zogrenii sunt la vreo șase kilometri de oraș, în partea cealaltă.

— Poate! Dacă vrei să-ncerci ți-o spune eu unde. Pe uliță înainte, când treci de fântână, întreabă un copchil, că se zbenguiesc o grămadă pe-acolo, toată ziua. Întreabă unde-i casa lui Bolgândă. O să-ți arate, că-i puțin mai sus. Acolo a tras Șandramaua.

Tic îi mulțumi moșneagului și-aproape c-o luă la fugă pe uliță, spre fântâna care se zărea în vale. Dacă ar fi pornit mai de dimineață și dacă nu l-ar fi ținut cu vorba moș Plăcintă...

— Mă țâncule! îl întrebă pe un copil cu pantaloni de pânză roșie care se juca pe lângă fântână. Unde-i casa lui Bolgândă?

— Da' ce-ai cu el?

— Zi-i, mă bucățică, ce te zgâiești așa.

— Nu vreau!

— Hai că-ți dau un nasture!

— Daaa? se-ndoi țâncul.

Tic fu nevoit să-și rupă un nasture și să i-l întindă puștiului. Fata cu cozi avusese dreptate. În satul acela și copiii știau să exploateze o situație.

— Uite-o colo, unde-i agudul acela. Chiar în față. Da' nu-i nimeni acasă.

Tic nu mai luă în seamă ultimele cuvintele și goni spre casa arătată. Bătu cu putere la poartă, că se apucară să latre toți câinii din sat, dar în ograda lui Bolgândă nu se mișca nimic, într-un târziu se ivi la fereastra unei case din apropiere capul unei babe:

— Da pe cine cauți, mă, de răstorni satul? Nu-i nimeni la alde Bolgândă.

— Da' unde-i, unde-a plecat? întrebă Tic într-un moment de nechibzuință.

— Dar ce ți-i închipui tu, mă găinarule, că oamenii n-au ce face? Sau crezi c-ai dat peste un sat de puturoși? Ia cărăbănește-te că asmut câinii la tine.

— Zău, mătușă, sărut mâna, se plânse disperat prichindelul. Aș vrea să vorbesc cu cineva de-a lui Bolgândă. N-am vrut să te necăjesc, zău...

Tic știa uneori să ia niște mutre și să scoată niște intonații...

— Păi de ce n-ai spus așa? Vezi, c-a rămas golanul cel mic acasă. Trebuie să fie la fântână. Un jigărit cu pantaloni roșii...

— Sărut mâna! strigă prichindelul cu un glas atât de furios că bătrâna fu cât p-aci s-asmută câinii pe urmele lui.

Când ajunse la fântână cireșarul îl luă de o parte pe țâncul cu pantalonii roșii:

— Vrei să mai capeți un nasture? Unul și mai frumos...

— Daaa? se îndoi țâncul. Ăla care ți-a rămas e urât...

— Am eu altul grozav, numai să nu spui minciuni.

— Nu spun, să mor eu, numai să mai ai matala nasturii...

— Unde-i moș Beteală?

— Care Beteală?

— Șandramaua, mă, unde-i?

— Aaa! Șandramaua. Păi a plecat dinainte de cântatul cocoșului...

— Unde-a plecat?

— Acasă la Zogreni. Că el nu vine la noi decât o dată pe an... De-amu numai la anu' mai vine.

— Mă, chiar a plecat?

— Să mor eu.

— Ia dă puțin nasturele să văd care-i mai mare. Așa! Acum pleacă!

— Păi ai spus că-mi mai dai un nasture și mi l-ai luat și pe ăla pe care l-ai rupt.

— Hai, cară-te! N-auzi?

— Să-mi dai nasturele, ce crezi! Las-că te spun eu lui tata.

— De ce l-ai lăsat pe Șandramaua să plece? Îți dădeam zece nasturi. Hai, ține un leu și nu mai scânci.

Când auzi de leu, țâncul sări în sus ca un vrăbioi. Luă leul, îl băgă în buzunar și abia pe urmă îi spuse lui Tic:

— Șandramaua nu s-a dus chiar la Zogreni. Spunea că are o zi treabă la Papura.

La auzul neașteptatei știri, Tic îi dădu țâncului și cei doi nasturi. Puștiul puse mâna pe ei și până în fața casei nu se mai opri din goană. Înainte de a lua o hotărâre, Tic mai făcu o escală la primărie, în fața lui moș Plăcintă:

— Cam pe unde vine Papura, moș Plăcintă?

— Papura? Apoi de la Zogreni mai sunt vreo cinci kilometri în jos spre Văleni. Dar de-a dreptul pe potecă îs numai vreo patru. Da' ce ai pe-acolo?

Veselia lui Tic se topi într-o secundă. Își închipuise că Papura e undeva pe lângă Vulturești.

— Am vrut numai să știu... Îi răspunse fără nici o tragere de inimă moșului.

Tic își începuse căutarea cam cu ghinion.

Ursu și Dan nu descoperiseră nimic în cea de a doua pivniță umedă. Singurul rezultat al explorării lor migăloase și îndărătnice era acela că-și murdăriseră hainele, că li se umpluseră pantofii cu apă și noroi. Se duseseră la un izvor, se dezbrăcaseră aproape până la piele și-și spălaseră rufe. Tic îi găsi în timp ce se uscau la soare.

— Aha! îi dojeni prichindelul. V-ați amintit că suntem în vacanță...

— Vai de capul nostru, se jeli Ursu. Sunt tot mai sigur că nu se află nici măcar o așchie de marmură în ruinele astea...

Își povestiră pe rând pățaniile.

— Noi mai avem de cercetat numai zidurile din partea dreaptă, spuse Dan. Sunt câteva hrube murdare acolo. Cred că până seara terminăm. E și o intrare de piatră care, cine știe, poate duce undeva. Am o presimțire...

— Dac-am ajuns să ne luăm după presimțiri, îl întrerupse Ursu. Dar tu, Ticușor, ce ai de gând să faci?

— Eu mă duc după Șandramaua!

— Cu ce?

— Găsesc eu vreo ocazie.

— Nu vrei să ne aștepți și pe noi? Putem pleca împreună.

— Ce să mai pierdem timpul! spuse Tic hotărât. Plec singur! Până seara dau eu de Șandramaua. Și de-acolo, din Papura până-n oraș, sunt vreo zece kilometri...

— Atunci te duci direct acasă! îl îndemnă Ursu. Noi, dacă găsim ceva, trimitem telegramă. Dar nu prea cred.

— Oare să iau rucsacul mic? întrebă Tic.

— Nu strică să-l ai cu tine. Când pleci?

— Acum!

— Mai stai, măcar jumătate de ceas.

Tic își pusese rucsacul în spate. Era gata. Ursu și Dan îi strânseseră mâinile, dorindu-i din toată inima

succes în investigațiile sale solitare.

— Dacă se întâmplă să afli până diseară ceva, mai spuse în urma lui Ursu, dă o telegramă la Primărie. Să nu găsim pe-aici vreo drăcie care să ne mai țină degeaba o noapte.

— Nici o grijă, îi răspunse Tic.

Prichindelul se încontră rău la drum. Pașii lui mici mușcau cu sete din distanța cea lungă. Nu bănuia nici pe departe câte drumuri îl mai așteaptă, câte necazuri, câte ghinioane, câte spaime, câte supărări. Nu-și închipuia cât de întortocheat și cât de greu de descâlcit era firul pe care alunecase și ajunsese până la cireșari mesajul fetei în alb.

CAPITOLUL IX

Tic mergea de aproape un ceas pe drumul care ducea spre oraș. În tot acest răstimp nu trecuse pe lângă el nici o ocazie. Nici măcar un drumeț cu piciorul nu se vedea în urma lui. L-ar fi așteptat și s-ar fi alăturat, pentru că în doi calea pare mai scurtă. Doar câteva babe îi încrucișară drumul. Se apropia ora prânzului și duceau mâncare la câmp. Le dăduse „bună ziua”, ele îl iscodiseră apoi îi răspunseră așa cum se obișnuia prin părțile acelea: „bună să fie ș-a-mnetale”.

Soarele îl bătea pe prichindel drept în creștet și era o căldură! Și nici un hodorogit de căruță nu se auzea în urma lui. N-avea ce face. Se opri la o fântână sub un stejar mare, scoase o găleată de apă, sorbi câteva înghițituri și restul și-l turnă pe cap. Firișoare reci i se prelinseră din păr și-i ajunseră până la brâu. Cu provizia nouă de răcoreală își închipuia că va rezista mai ușor. Își iuți pașii. Tocmai găsisese o cărăruie moale dincolo de șanțul șoselei. Ca să-i treacă timpul, începu să numere în gând câți pași face între doi stâlpi de telegraf. Unu', doi, trei, patru, cinci, șase... Tic se opri, nu numai din numărare. Se opri de tot. În spate se auzea un vuiet de motor și chiar zări, departe, un nor de praf. Un camion.

Când norul de praf se apropie, puștiul se întristă. Se zărea nu un camion, ci o mașină mică, un autoturism. Nici nu se gândea să-și încerce norocul. Cu un camion era altceva. Mașina trecu în viteză pe lângă el. În afară de șofer se mai afla în mașină o singură persoană. Un bărbat în cămașă de vară cu o șapcă albă pe cap. Cetățeanul cu șapca întoarse capul după Tic. Dar și prichindelul întoarse capul pentru că auzise în spate un zgomot de căruță. De aceea nu-și dădu seama că mașina se opri la vreo sută de metri de el, lângă niște salcâmi, la o încrucișare de drumuri.

— Hei, flăcăule! auzi Tic o voce înaintea lui.

Omul cu șapcă se dăduse jos din mașină și-i făcea semn cu mâna.

— „Asta, precis nu știe drumul spre oraș și vrea să-l afle de la mine”, își zise în sinea lui „flăcăul”, îndreptându-se cu pași iuți spre mașina oprită.

— Mergi spre oraș? îl întâmpină omul cu șapca.

— Cum să vă spun... nu chiar în oraș dar pe aproape... la Zogreni. Adică de fapt în Papura.

— Ai noroc că și noi mergem la Zogreni. Urcă-te.

Tic primi cu atâta bucurie invitația, că din doi pași fu în mașină lângă șofer.

— Nu vrei să stai lângă mine? îl întreabă omul cu șapcă. Să mai schimbăm o vorbă, două.

Tic se mută oarecum surprins lângă cetățeanul cu chef de vorbă. Mașina porni cu viteză bună. Omul cu șapcă scoase un pachet cu țigări, își aprinse una, apoi întreabă din obișnuință:

— Fumezi? și-i întinse pachetul.

Tic îl privi nedumerit. Omul cu șapcă începu să râdă:

— Ha, ha, ha! Uitasem că ești prea tânăr. Dar chiar n-ai tras nici un fum, în timpul recreației, la școală, în closet, sau vara la scăldat? Nu cred eu...

— Ba, am tras odată un fum, chiar la scăldat... De unde știți?

— Ai tras adânc în plămâni și te-au învățat să zici: „A popa!” Nu? Tic își privi mai cu interes însoțitorul cel guraliv. De unde știa el atât de bine?

— Chiar așa. Dar ce-am tușit, mamă... Dar dumneavoastră de unde știți?

— Asta-i meseria mea: să știu... Ia spune! Tot istoria îți place cel mai mult? Sau geografia? Sau amândouă?

— Amândouă.

— Și mai știi care-i al doilea vârf din lume? Davalghiri sau Kintschindschinga?

— Godwin Austen! răspunse prompt Tic. Opt mii șase sute unsprezece metri.

— Și Everestul?

— Asta o știe oricine! se ofensă prichindelul, opt mii opt sute patruzeci și cinci de metri.

— Vezi că n-o știe oricine? Opt mii opt sute optzeci și doi de metri.

— Nu-i adevărat!

— Pui rămășag?

— Îmi pun și cămașa! Și... orice vreți: opt mii opt sute patruzeci și cinci!

— Opt mii opt sute optzeci și doi! Uite ce-i. Să lăsăm la o parte rămășagul. Are opt mii opt sute optzeci și doi. După ultimele măsurători. Acum vreo... foarte precis nu știu... În orice caz nu de mult timp. Dar se vede că ați cam rămas în urmă la geografie...

Înfrângerea îl cam supără pe Tic, mai ales că nu era vinovat. Dar îi pregăti și el una învingătorului:

— Dacă știți atâtea, ia spuneți ce vulcan are cinci mii patru sute cincizeci și doi de metri?

— Da' șmecher mai ești? Dacă te iau și eu așa și te întreb, ce munte are șase mii trei sute zece metri, ia să te văd ce faci? Ți convine?

— Îmi convine! Chimborozo din Antile! E bine? Acum răspundeți și dumneavoastră...

Tic îi pusese întrebarea cu vulcanul de 5.452 de metri pentru că avea două șanse: sau nu i se răspundea, sau se stâlcea numele vulcanului. De aceea își ciuli tare urechile când i se răspunse:

— Popocatepetl!

Și rămase cu gura căscată. Se uită apoi cu atenție la însoțitor. Acesta zâmbea pe sub mustață și se făcea că nu observă privirea prichindelului cu nas obraznic.

— Dumneavoastră sunteți profesor, nu? îl întrebă Tic.

— Nu, nu prea... se apără omul cu șapcă.

— Daaa?! Îngână cu subînțelele ciufuliciul. Vreți să vă spun o ghicitoare?

— Numai dacă-i foarte deșteaptă...

— Dar să fiți atent că nu-i ușoară. Să-mi spuneți în ce țară s-a putut petrece un asemenea fapt. Asta-i ghicitoarea. Încep! în ce țară, când buletinul *meteorologic* arată ploaie, e secetă, *arachnidele* dau mai multe fructe în timpul iernii și *boababii* ajung

până la o sută metri înălțime? Ca să vă dau un ajutor, primul om alb care a debarcat acolo a fost Magellan, în anul o mie cinci sute patruzeci, din ordinul lui Filip al treilea, regele Spaniei.

Omul cu șapcă îl privi pe Tic foarte atent.

— Cine a făcut ghicitoarea asta? Dar spune drept!

— Eu...

— Când?

— Chiar acum.

— Și chestia aia cu Magellan tot tu și tot acum ai făcut-o?

— Da... aia-i foarte simplă.

— Ce vorbești, dom'le! Da unde-nveți?

— La liceu în oraș. Dar de ce nu răspundeți la ghicitoare? Vreți să v-o repet... sau să vă ajut cu ceva?

— Va să zică, dacă nu opream mașina nu știam că la liceul vostru se învață așa...

— Dac-o luați așa... Eu v-am pus o ghicitoare...

— Cu meteorologie stricată, cu arachnide care fac alune, cu baobabi care-și schimbă ordinea vocalelor și se dau drept eucalipti sau Secvoia Gigantica. Și după toate mai dai și indicii!... Îi prelungești viața lui Magellan și-l faci spaniol. Cu Filip al treilea să-ți spun drept nu prea știu ce-ai vrut să încerci. A domnit mai devreme sau mai târziu?

— A murit exact la o sută de ani după moartea lui Magellan... răspunse Tic îndurerat că tot planul lui ingenios fusese dejucat.

— Ești premiant?

— Uneori, răspunse Tic cam în doi peri.

— Nu-ți plac celelalte materii, sau de ce?

— Nu, că nu mă-ntrece nimeni în clasă la nici o materie. Mai ales când vreau eu...

— Aaaa! Acum încep să pricep! Îți place să mai bați mingea pe maidane, să mai spargi câte-un geam, să mai tragi de urechi pe câte unul, bineînțeles atunci când te-njură...

— Nu! că nimeni n-are curajul să mă-njure...

— Ce vorbești, domnule? Și după toate câte le faci nici măcar nu te premiază, hm, ciudat...

— Ce vreți, mai greșesc și profesorii... Unii zic că-s obraznic. M-au făcut și pușlama, zău...

— Zic ei așa? Care din ei? Bătrânii sau tinerii? Nu-i așa că mai ales tinerii?

— Tinerii! Dar de unde știți dumneavoastră?

— Pentru că bătrânii cunosc mai mulți copii decât tinerii. Să-ți spun drept: eu ți-aș da premiul întâi mereu, însă cu două condiții: Una: Să înveți la fel. Doi: Să nu-ți schimbi purtarea.

— Adică să rămân obraznic?

— Exact! Adică să nu te văd tocind cărțile între patru ziduri. Mai bine să mai spargi din când în când câte-un geam decât să te-ngălbenesci în casă. Eu nu zic că dacă nu spargi geamul nu-i și mai bine, dar...

— Dacă știți atâtea, de ce nu vă ocupați de liceul nostru sau de altele? Sunt sigur că la dumneavoastră nici unul n-ar trage chiulul. Și nu i-ați mai lăsa să mă facă pușlama... Și vă mai garantez că ne-am împrietenit la toartă...

— Să știi că chiar o să încep să mă ocup...

— Chiar veniți la noi la liceu? Întrebă Tic. Avem un director grozav! Sunt sigur c-o să se bucure.

— Știu eu c-aveți un director bun. O să mă ocup eu într-altfel. Ziceai că vrei să mergi la Papura, nu? schimbă vorba omul cu șapcă când mașina își făcu intrarea în Zogreni.

— Da! răspunse Tic. Mă dau jos chiar aici. Am avut un noroc...

— Și stai mult acolo?

— Caut pe cineva. Dacă-l găsesc, în zece minute sunt gata.

— Ce zici, Sandule? se adresă omul cu șapcă șoferului. Mergem la Papura, că de mult n-am mai trecut pe-acolo?

— Chiar voiam să vă propun, răspunse șoferul care trăsesese tot timpul cu urechea la convorbirea pasagerilor din spate și admirase grozav istețimea lui Tic.

Mașina ajunse în câteva minute în Papura. Tic se dădu jos la capătul satului și mulțumi foarte politicos omului cu șapcă. Acesta îi spuse parcă într-o doară, înainte de-a porni mașina:

— Dacă termini până-ntr-un ceas, ne găsești în fața primăriei. Dorința de a nu pierde ocazia motorizată îl îndemnă pe prichindel la acțiune grabnică. Întrebă pe primul om pe care-l întâlnește în cale:

— Nu l-ați văzut pe moș Grigore Beteală?

— Vrei să zici pe moș Șandramaua. Păi numai ce sosi în sat. E la văr-său, la Clondiraș. Uite în casa aceea cu hogeagul dărâmat.

Tic alergă într-un suflet acolo. Zări pe o prispă doi moșnegi. Unul din ei slab și prăpădit de credeai că n-o să se mai poată scula de pe prispă în vecii vecilor. Puștiul se duse întins la el:

— Bună ziua, moș Grigorie!

Bătrânul se uită la el și mormăie:

— Hâ? Da' pe cine cauți tu?

— Pe moș Grigorie Beteală.

— Zi, mă cârnule, moș Șandramaua, nu te sfii. Eu îs. Și ce vrei mătăluță?

— E vorba de un pachet pe care l-ai lăsat matale la primărie în Vulturești...

— Da! Și?

— Nu mai știți cine vi l-a dat?

— Cum nu! Un șofer, un sudălău... Pe-o hodoară cât casa...

— Îl cunoașteți?

— Na, că n-o să cunosc toți oamenii din lume. Știu eu cine dracu-o fi... Atunci l-am văzut prima dată. Se necăjea în mijlocul drumului că-l lăsase mașina, tocmai ca o iapă după ce-o sug mânjii. Suduia mereu și trosc-pleosc mi-a dat pachetul. Eu am crezut la început că-i zărghit. Dar de ce te interesează pe mătăluță treaba asta? N-o fi cumva pachetul tău?

— Ba da! Și-aș vrea să știu cine i l-a dat?

— Mai mult n-am ce-ți spune...

— N-ați observat cumva numărul mașinii?

— Nu prea cred eu, se amestecă în vorbă celălalt moșneag.

— Da de unde? Ce să am eu cu numărul mașinii? adăugă Șandramaua.

— Și nici măcar n-avea ceva scris pe mașină?

— Stai olecuță... Ba da! Chiar avea ceva scris, cu litere mari.

Lui Tic îi veni inima la loc. Era salvat:

— Vă mai amintiți ce scria?

— Nu prea cred eu, interveni iarăși celălalt moșneag. Cum să-și amintească?

Tic era înfuriat pe intervențiile celui alt bătrân. Parcă voia să-i facă în ciudă:

— Poate totuși vă amintiți?

— Mi-aș aminti eu dac-aș fi citit, răspunse Șandramaua. Da' vezi mătăluță, eu carte nu știu. Ce-o fi fost scris acolo?...

Prichindelul era aproape nenorocit. Mai făcu o încercare:

— Nu v-a spus dacă-i din oraș, ori poate unde lucrează?

— Ce să spună, că suduia mereu. Da' eu cred că era din oraș. Așa părea.

Prichindelului îi veni totuși o idee:

— Nu vă amintiți cum înjura?

— Păi numai de anafura, grijanie, prescură, cristelniță, soare, haram...

Tic își notă bine în cap înjurăturile. Erau singurele amănunte pe care i le putea da Șandramaua cu privire la șofer.

Oare va reuși el să descopere șoferul folosindu-se de cele câteva înjurături memorate?

Îi părăsi pe cei doi moșnegi și se duse spre primărie. Mașina era goală. Se urcă pe banca din spate și așteptă. Câțiva oameni îl salutară. Ba unul se apropie de el și-i șopti:

— N-ai putea, dragul moșului, să pui o vorbă bună și pentru mine? O poveste cam rea cu o vită. Mi-au prins-o pe imașul ăl-lalt și-mi cere să-i despăgubesc cu o groază de bani. Dac-aș avea trei

vaci și doi boi și-aș vinde totul, încă n-aș scoate-o la capăt.

— De ce nu te duci dumneata singur? îl îndemnă puștiul care nu prea înțelegea cum vine cu vorba bună.

— Crezi că să mă duc? Da' i-oi spune c-am vorbit mai întâi cu mățăluță.

Tic nu mai era atent la ce-i zicea moșul. Îi venise o idee strașnică în minte cu ajutorul căreia avea mari șanse să descopere șoferul.

Dan și Ursu nu găsiseră nimic nici în hrubele de sub zidul din dreapta, în afară de urme, cu duiumul, care mărturiseau că și pe-acolo cotrobăiseră oamenii.

— Ne-am pierdut vremea degeaba, spuse Dan. Aproape două zile. Ne-ntoarcem?

— Eu nu cred să fi rămas o singură palmă din ruinele astea necercetată, gândi Ursu. Tu ce crezi? Am putut scăpa ceva?

— Imposibil! Eu cred că n-a rămas centimetru...

— Atunci să-i dăm drumul. Până diseară cred c-ajungem în oraș. Dacă avem noroc, ne agățăm de un tren de marfă. Ce spui?

— Mai întrebi? Mi s-a urât cu mlaștinile și cu miasmele de-aici. Ursu mai ocoli o dată cu privirile fosta cetate. Întâmplător își aruncă ochii în sus pe coasta dealului. Dealul era abrupt. Ici, colo, câte un copac îndrăznise să se agațe de coastă. Câteva tufișuri se aciuaseră și ele pe lângă copaci. Privirile vulturești ale lui Ursu descoperiseră însă ceva într-un tufiș.

— Dan! Ia uită-te colo, între cei doi copaci. Vezi un tufiș?

— Unde?... Da, da... Se vede.

— Și nu vezi nimic altceva? în mijlocul tufișului.

— Parc-ar fi un bolovan...

— Crezi că-i bolovan? întrebă Ursu.

— Ce-ar putea să fie? Nu vezi că tot dealul e plin de ieșituri de piatră.

— Mie nu-mi pare a fi un bolovan, seamănă a ceva lucrat, spuse vlăjganul și vreme de câteva secunde nu-și dezlipi ochii de tufiș. Precis că sunt și niște cărămizi acolo. Eu mă urc să văd.

— Ești nebun? Ce să caute-acolo cărămizi?

— Asta-i lucrul care mă enervează și pe mine. Tu, dac-ai fi sigur că-s cărămizi, ce-ai face?

— Ce să fac? Le-aș cerceta. Nu prea au ce căuta acolo.

— Eu pun mâna-n foc că sunt și niște cărămizi în tufișul ăla.

— Și-ai să poți urca? întrebă Dan mai mult ca să se afle în treabă.

Deși dealul nu oferea căi ușoare de urcat, Ursu nu-și pierdu prea mult timp ca să ajungă acolo la tufiș. Dintre ierburi și rădăcini ieșise la iveală, pesemne în urma unor ploii și a unor recente alunecări de teren, un colț de piatră. Ursu învârti de câteva ori lopata, dezgropând și mai mult colțul ferit atâta amar de vreme de lumină. Nu era o ieșitură stâncoasă ci un colț de zid ridicat acolo de mâna omului! Se prinse cu o mână de niște rădăcini și începu să sape vârtos cu lopata. Dan îl privea neputincios de jos din vale.

— Ce e? îl întrebă Ursu.

— Un zid: și-ncă un zid misterios.

După jumătate de oră, Ursu reușise să-și facă în deal o treaptă de pe care putea să-și continue săpăturile în jurul zidului. Coborî jos, luă o frânghie și-l chemă pe Dan lângă el, aruncă un capăt al funiei și astfel, urcând îl ajută și pe Dan să se țină după dânsul. Urcușul îi obosi pe amândoi. Se odihniră câteva clipe pe treapta săpată de Ursu, mirându-se amândoi de ciudățenia zidului.

— Ce-ar putea fi? întrebă Dan. Se vede limpede că-i ridicat de mâna omului.

Tufișul îi ferea pe cei doi cireșari de orice priviri indiscrete. Începură să sape cu mânie în jurul ieșiturii de piatră. Dan făcu repede bătăături. Dar curiozitatea îl ațâță atât de mult că nu lăsă lopata din mână decât atunci când Ursu îi văzu palmele însângerate și-l obligă să nu mai sape. Zidul înainta adânc în deal. Amândoi erau uimiți de descoperirea făcută. Tocmai când se hotărâseră să plece... Fără privirea de ultimă clipă a lui Ursu...

— Dan! șopti Ursu. Ia vino încoace!

Rănitul se apropie de Ursu pentru a face cunoștință cu o nouă descoperire. Zidul se prelungea printr-o placă de metal.

— Trebuie să fie o ușă, își dădu Dan cu părerea.

Într-adevăr, pe măsură ce Ursu continua săpăturile, placa de metal se transforma tot mai evident în uşă. Erau la marginea de sus a uşii. Şi căzura de acord să sape numai în jos, să facă un fel de puţ cu scopul de a elibera uşa. Săpatul era greu, mai ales din cauza pietrelor şi bolovanilor care umpleau dealul. Cu toată dorinţa pe care o aveau de a dezlega cât mai repede enigma misterioasei construcţii ascunse în creasta dealului, amândoi cireşarii pricepură că mai au mult de săpat pentru a elibera uşa de fier. Şi pentru că erau obosiţi şi răniţi se înţelesesă să-şi menajeze forţele şi să continue a doua zi dimineaţa săpăturile.

După ce coborâră dealul şi ajunseră la cort le veni în minte ideea să se ducă la izvor pentru a-şi răcori feţele şi trupurile înfierbântate. Miraculoasă idee. Se bălăciră din belşug în apa rece şi se simţiră mai limpezi ca dimineaţa. Amândoi trăiau tensiunea unei mari descoperiri. Presimţeau că acolo, sus, în construcţia aceea ascunsă cu atâta grijă vor găsi dezlegarea unei extraordinare taine.

În timp ce Ursu pregătea masa, Dan dădu o fugă la oficiul poştal, pentru a transmite o telegramă cu următorul conţinut: „*Întârziem cu o zi stop Descoperiri foarte interesante stop Ursu Dan*”. Dar văzând privirile curioase ale fetei de la ghişeu, Dan ceru un alt formular cu care se purtă mai zgârcit: „*Mai întârziem o zi stop Dan Ursu*”.

Când Tic ajunse acasă, o găsi în grădină și pe Lucia cu telegrama celor de la Vulturești în mână. Sosise chiar atunci. Conținutul telegramei îl lăsa rece pe prichindel.

— Iar or fi dat peste vreo hrubă nenorocită...
Dac-ați ști ce murdărie e acolo! Doamne!

Și se apucă să le povestească fetelor toate peripețiile prin care trecuseră de când plecaseră din oraș. Despre ceea ce i se întâmplase lui vorbi cu mai puține amănunte deoarece era foarte grăbit. Se mulțumi să le spună că primul mesager trebuie să fie un șofer pe care până seara îl va dibui. Pentru a-și pune în aplicare ideea lui grozavă, se văzu nevoit să apeleze la cei mai isteți și mai devotați puști din ceata lui de candidați de cireșari. Îi chemă pe toți, prin semnale misterioase și grabnice, la el, în fundul grădinii, întări atmosfera enigmatică prin câteva cuvinte bine pregătite, și abia pe urmă le vorbi despre misiunile lor tainice și urgente: să afle până „deseară” care șofer de camion din oraș înjură de „anafură”, „cristelniță”, „grijanie”, „soare”, „haram”, și „prescură”. Indică fiecărui puști în parte planul și sectorul în limitele căruia trebuia să caute, ceru discreție definitivă însoțită de jurăminte solemne, așa că în momentul când se pregătea să dea semnalul de plecare întreaga ceată era transfigurată și fiecare puști ajunsese la marginea celui de-al nouălea cer.

— Seara la ora șapte, raportul! încheie Tic. Tot în același loc. Parola: ȚOMBI!

Astfel se explică de ce în după-amiaza aceea în oraș se petrecură câteva scene foarte curioase mai ales pe străzile pe care mergeau sau opreau camioanele.

Pe o stradă laterală un șofer tocmai dădea drumul motorului.

— Mă iei și pe mine, nene?

— Cât dai?

— Ce să dau?

— N-oi fi vrând să te plătesc eu? se înfurie șoferul.

— Cu rabla asta... spuse puștiul îndepărtându-se.

Primi bineînțelese o „anafură” și puștiul, fericit, notă numărul mașinii.

Pe altă stradă, un camion trecea cu viteză redusă. Un puști de pe trotuar îi făcu semn șoferului să oprească, apoi spuse:

— Ce mai faci, nene?

— Ce vrei, mă?

— Se-nvârte roata...

— Ba se-nvârte capul tău, nerodule, grijană...

Puștiul notă imediat numărul mașinii.

Pe altă stradă, în fața unei crâșme poposise un camion. Un puști intră înăuntru și se duse direct la șofer:

— Nene, ia înjură-mă!

— Ce, mă? Soarele și...

Curajosului îi sfârâiră imediat picioarele.

Un alt puști traversa agale strada principală tocmai când venea în viteză un camion mare. Șoferul încetini într-adins viteza pentru a-i spune puștiului ceva în legătură cu o „cristelniță”. Numai când îl văzu pe prichindel notând numărul camionului îl bătu gândul că puștiul ar putea fi băiatul vreunui ofițer de la circulație.

Pe altă stradă, unul din candidați nici nu mai trebui să-l provoace pe șoferul care se chinuia să schimbe un cauciuc explodat. Și bineînțelese se încuraja din când în când cu câte-un „haram” și cu câte-un „pământuf”. Puștiul notă imediat „haramul” și numărul camionului, gândindu-se cu bucurie la cuvintele de laudă pe care i le va spune Tic.

Al șaselea puști procedă cel mai simplu. Taică-său fiind șofer și mânuitor al „prescurii” nu făcu

altceva decât să-l întrebe numărul camionului, pentru că acest lucru îi ceruse Tic.

La ora 7 fix, șase puști îmbujorați de emoție se întâlniră la poarta lui Tic. Șeful, foarte grav, ceru fiecăruia în parte parola și cu o aprobare discretă din ochi îi trimise pe rând în fundul grădinii. Până la sosirea lui Tic nici unul nu scoase un cuvânt. Dar când șeful ajunse în mijlocul lor și întreabă cu glas poruncitor.

— Ei?

Toți se repeziră cu carnetele întinse, țipând fiecare:

— Eu! eu! eu! eu! eu! eu!

Fericit, prichindelul primi rapoartele scrise ale celor șase detectivi. Fiecare raport conținea un alt număr de camion și una din înjurăturile desprinse din catalogul pe care îl indicase Tic.

Șeful cel mic și cârn și cu părul încâlcit îi privi la-nceput năuc, apoi deodată se întristă atât de tare că puștii din jurul lui se simțiră apucați de tremurici. Cum va putea el totuși să dea de șoferul care adusese mesajul?

Prichindelul se convinse în sinea lui că nu aflase tot ceea ce putea afla de la Șandramaua. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se mai ducă o dată la moșneag. Și hotărî să plece spre Zogreni chiar a doua zi în zori.

Poate chiar în clipa când Tic, însoțit de Țombi, ieșea pe poartă cu direcția Zogreni, Ursu și Dan își reluară săpăturile sus, pe creasta dealului, acolo unde se ascundea acea construcție ciudată. Noaptea îi ținuse pe amândoi într-un somn de plumb, îi odihnise, iar spre dimineață îi ațâțaseră vise pline de taine. Din nefericire, palmele lui Dan erau numai bășici, fiecare mișcare cu lopata îi provoca usturimi și arsuri insuportabile. Ursu se zburlese la el, interzicându-i orice mișcare cu brațele. Dan își scoase însă din trusa medicală un sul de tifon, își bandajă palmele și continuă să mânuie lopata, până ce Ursu îi văzu bandajul înroșit. Vlăjganul se răsti cu atâta hotărâre că Dan scăpă lopata din mână:

— Dacă nu lași imediat lopata, te azvârl jos! Mai bine uită-te în jur și vezi dacă nu ne iscodește vreun curios!

Bucuros că totuși poate să aducă un folos, așa schilod cum era, Dan își luă noua misiune în primire cu toată seriozitatea. Din fericire pentru dâșii, regiunea era într-un teren mlăștinos nelucrat, departe de comună, așa că nimeni nu prea trecea prin părțile acelea. Țăranii plecaseră și ei cu dimineața în cap pe ogoare, în cealaltă parte a satului. Nimeni nu tulbură liniștea de la ruine.

Cu cât se adâncea puțul de eliberare, cu atât munca lui Ursu devenea mai anevoioasă. După o pojghiță de pământ moale, nu prea groasă, lopata întâlnește sisturi pietroase, greu de străpuns. Ursu era nevoit să lucreze numai cu târnăcopul la adâncire, lopata folosind-o numai la degajarea gropii. Târnăcopul fiind mic, munca nu era prea spornică, deși vlăjganul lovea tot mai vârtos în pământul îndărătnic. Apăruse cam jumătate de metru din ușa de fier, când târnăcopul deveni neputincios. Ceea ce crezuse Ursu la început, că e o porțiune de sisturi stâncoase, se dovedi mai târziu un zid înălțat cu scopul de a acoperi ușa de metal. Era cu neputință ca

mica lui cazma să poată frânge rezistența zidului vechi.

— Aici, numai cu dinamită putem să răzbim, se plânse el lui Dan.

— Atât ne-ar trebui... se înfricoșa Dan. Poate găsim un alt mijloc mai la îndemână.

— Mă-nfurie grozav toată drăcia asta!

— Să-ți spun drept, Ursule, pe mine mă bucură grozav.

Ursu se uită la Dan cu o privire nu prea amicală. Și Dan se grăbi să înlăture echivocul și să-și aducă prietenul pe calea cea bună.

— Nu, nu-i vorba de, cum să-ți spun, de blindajul ăsta nenorocit, ci de toată descoperirea noastră. Cu cât lucrurile se complică, cu atâta cresc șansele noastre de a da peste ceva grozav, Ursule.

— Aaa! pricepu vlăjganul. Sigur că da, numai că nu știu cum o să trecem noi de obstacolul ăsta cumplit. N-avem nici unelte, nici zgomot prea mare nu putem face. Mă gândeam să trag cu târnăcopul în ușă, cine știe poate reușim s-o bortelim. Dar gândește-te și tu la zgomot... Ar alergera tot satul aici... Doar știi de la Catrina cu ce oameni avem de-a face.

— Am o idee! Ce-ar fi să lovești de câteva ori tare, pe urmă să întrerupi loviturile vreo jumătate de oră și pe urmă iar să trăznești de câteva ori.

— Și-a treia oară? Sau îți închipui că oamenii din sat or să rămână nepăsători...

— Tic spunea că ieri nu era țipenie de om în sat... Doar câteva babe și niște țânci...

— O să facem și-așa că nu e altă cale. Dacă am avea niște carbid la noi!...

Dan nu înțelegea ce are Ursu cu carbidul:

— Carbid?! Ce să faci cu el?

— Nu te-ai jucat niciodată cu carbid și cutii de conserve? Pui cutia de conserve într-o băltoacă, bagi o bucată de carbid dedesubt, știi tu de la chimie. Carbidul face explozie și aruncă în sus cutia.

— Știu, dar nu înțeleg la ce ți-ar folosi chestia asta? Crezi că o să poți să arunci în aer ușa cu câteva bucăți de carbid?

— Nu să arunc în aer ușa, dar aş putea s-o deschid fără ca babele din sat să devină prea curioase.

— Nu înțeleg... Explică-mi.

— E simplu! Tu te-ai duce în sat și-ai face câteva experiențe cu carbid, acolo la fântână printre țânci. Cutii de conserve avem. Ne-am potrivi ceasurile și ne-am înțelege asupra secunde precise...

— Aaaa! se dumeri Dan. Vrei să te maschez, să ne sincronizăm mișcările pentru ca bubuiturile să se audă cam în același timp. Grozavă idee! Dar ce folos dacă n-avem carbid.

— Oare nu s-o găsi la cooperativă?

— Eu încerc. Dacă găsesc... Iau și cutiile de conserve cu mine.

Ursu și Dan își potriviră întocmai ceasurile. Numai când secundarele arătară la fel se declarară mulțumiți. Apoi se înțeleseră ca prima explozie să aibă loc la o anumită oră și ea să fie semnalul că s-a găsit carbid. După două minute va urma cea de a doua explozie. Apoi din trei în trei minute alte explozii. Ursu va lovi la secunda fixată în ușa de fier.

— Bagă de seamă! îi spuse Ursu lui Dan. Ia mai multe cutii că nu poți ști pe unde ți se pierde vreuna. Și pune-i pe puști să le caute după fiecare explozie, ca să fii mereu aprovizionat cu cutii.

— Nici o grijă, din trei în trei minute!

— Și mai e ceva, adăugă Ursu. Groapa cu apă să fie mică. Și imediat ce pui carbidul sub cutie, aruncă-te într-o parte pe burtă. Eu am văzut odată un individ aproape scalpat de explozia unei cutii de carbid. Țâncii să stea la mama dracului.

Dan plecă în goană către sat, în timp ce Ursu începu să lărgească platforma pe lângă ușa de metal pentru a avea puțința să-și facă vânt și să lovească cu toată puterea în ușă. Nu se gândise însă la un amănunt. Era prea preocupat cu lărgirea platformei. Când termină își făcu planul loviturilor. Urcat deasupra zidului, va pendula cazmaua cu ambele mâini, își va pune ceasul alături, la vedere, și la secunda exactă va lovi cu toată puterea. Cine știe,

poate că fierul ruginit nu va opune prea mare rezistență. Se întinse apoi pe iarbă, cu fața în sus, cu mâinile și picioarele desfăcute pentru a-și odihni forțele. Timpul trecea încet. Începeau să-l asalteze gândurile și îndoielile. Pe unde-o fi Dan? Va găsi oare carbid? Va putea să-și facă experiențele? Dacă nu merg la fel ceasurile? Tocmai în clipa când își dădu seama că trecuse peste un amănunt foarte important auzi zgomotul unei explozii. Dan găsisese deci carbid și-l anunța prin semnalul convenit începerea „jocului”.

Fără să se mai gândească la altceva, Ursu își luă în primire locul și postul. Se urcă pe muchia de sus a zidului, își desfăcu picioarele, apucă în mână cazmaua, începu s-o penduleze, cu ochii țintă la ceas. Mai rămăseseră trei... două secunde... Una singură.

Vlăjganul lovi cu o forță cumplită. Nu auzi decât un singur zgomot, cel făcut de lovitura lui, la fel ca și Dan, care, înconjurat de o ceață de țânci, lângă fântână, nu auzi decât zgomotul exploziei sale. Ursu așteptă, încordat, încremenit în aceeași poziție. Când din cele trei minute convenționale nu mai rămăseseră decât vreo câteva secunde, începu iarăși pendularea brațelor. Secundarul se apropia... Înțelese înainte ca târnăcopul să atingă ușa de fier că noua lovitură va fi mai năpraznică... Atât de puternică încât coada cazmalei se frânse în două. La acest amănunt nu se gândise Ursu. Dar nu mai era vreme de pierdut. În trei minute greșeala trebuia reparată... N-avea voie să rateze nici o explozie pentru că n-avea de unde să știe câtă vreme va mai putea continua Dan „jocul”.

Ursu coborî dealul în stilul său nebunesc care întindea siguranța mișcărilor până la limita nenorocirii. Cu toate că de la ușa de metal până la locul pe care-l ochise Ursu, jos, erau cel puțin treizeci și cinci de metri, vlăjganul făcu această coborâre înfigându-și doar de câteva ori călcâiele în coasta dealului. Ajuns acolo, Ursu se aplecă asupra unui bolovan care ar fi pus pe gânduri un bărbat voinic, îl prinse cu amândouă mâinile și-l ridică la

înălțimea pieptului. Cu această povară în brațe, care-i împletici trupul încă înainte de a ajunge la coasta abruptă, începu urcușul. Hotărârea de a ajunge la timp îl făcu să parcurgă aproape o treime din drum fără să se oprească o secundă. Își luase ca punct de reper un brăduleț și o rădăcină ieșită afară. Dar când ajunse acolo, rădăcina în care-și proptise genunchiul cedă. Cu bolovanul în brațe se rostogoli la vale.

În căderea crudă și neprevăzută, Ursu avu totuși inspirația să dea imediat drumul bolovanului. Își restabili echilibrul, înainte de a ajunge jos. Când luă a doua oară bolovanul în brațe, își propuse la început să urce cu mai multă grijă, dar nu-i trebui mult pentru a-și da seama că acest stil de ascensiune îi destramă iute forțele. De aceea urcă în mici asalturi întrerupte de momente de pauză. Își lua mereu ținte un copac, un smoc de iarbă, o piatră, o gânganie, orice, străduindu-se să le atingă fără să răsuflă, să se odihnească o secundă și să continue. Mergea mai mult pe coaste, cu capul lipit de pământ, căci bărbia era aceea care, înfigându-se în scoarța dealului, ducea greul urcușului. Bolovanul îl trăgea în jos, genunchii i se încordau cu disperare, vinele gâtului îi plesneau. Un timp crezu că va urca mai ușor dacă se va lipi cu spatele de munte. Greutatea bolovanului îl trase însă repede în jos. Numai cu câteva grade să fi fost mai puțin înclinat dealul și urcușul pe spate ar fi devenit o jucărie.

Ultima țintă pe care Ursu o ochise era coada cazmalei, chiar la începutul platformei. Abia când ajunse acolo, își dădu seama că încordarea care-i împinsese toate simțurile spre o singură țintă: cazemata, îl împiedicase să audă zgomotul exploziilor lui Dan. Se uită la ceas. Îl interesa numai secundarul. Nici nu observă celelalte ace. Îi era teamă să se uite în starea în care era. Nu-i rămânea să mizeze decât pe o singură șansă: că nu avusese loc decât o singură explozie și că trecuseră de-atunci numai două din cele trei minute. Înțelese într-o clipă scurtă de luciditate cât de nebunești sunt calculele pe care le face. Mai erau cinci secunde și acul urma să-

și încheie, apoi să înceapă un alt tur de cadran. Ursu ridică bolovanul, își întinse brațele înaintea pieptului, își aplecă trunchiul, pendulă o singură dată, scurt, apoi prăvăli povara într-un efort suprem.

Dan era pe cale să declanșeze cea de-a patra explozie, când văzu cârdul de babe alergând spre fântână. Din nenorocire nu putea să se grăbească. Mai rămăseseră câteva secunde. Țipă spre babele care se apropiau oțărâte.

— Feriți-vă! Înapoi!

Apoi băgă carbidul sub cutie. Și de astă dată explozia avu loc la secunda hotărâtă. Țâncii chiuiră de bucurie în jurul lui. Țopăiau ca niște diavoli și strigau mereu:

— Mai fă, nene, o bubuitură, că-i strașnic!

Babele erau însă lângă el, cu gurile gata să reverse blesteme, ca niște puhoaie distrugătoare.

— Golanule! Lua-te-ar dracii de gât și de subsuori, și de altele! Vrei să belești satul?

— Lasă, bunico...

— Taci, găinarule! Mânca-te-ar câinii și viermii! Da' ce, am ajuns la cheremul vagabonților?...

— Ia-n dă, țăță Leano, varga aceea, să-i arătăm noi.

Bătrânele îl înconjuraseră pe Dan. Erau mânioase foc.

Bravul cireșar nu vedea nici un loc printre fustele lor care să-i asigure o retragere nevătămată.

— Cu parul ar trebui să-i frecăm schinarea.

— Ce mai aștepți, Floareo? Dă-i stârchiturei, să-l învățăm minte! Să nu mai sperie satul și să ne strice plozii!

— Pungașule! se repezi una din bătrâne cu pumnii la dânsul. Barbarule!

Dan își băgă capul în piept oferindu-și spatele... Așteptă tremurând dar lovitura nu-l atinse pentru că o voce groasă, pe care Tic ar fi identificat-o imediat, opri gestul bătrânei.

— Ho! babornițelor! Ce-aveți cu băiatul? După ce vă înveselește nepoții vă mai și repeziți asupra lui. De ce nu-i întrebați pe copchii?

— Și tu ce te-amesteci, hodoroagă? se oțărî o babă. Dacă ar fi după tine l-ai angaja la primărie ca să

bubuie toată ziua satul.

— Eu, hodoroagă?! Auziți, oameni buni! se prefăcu moșul jignit și-i făcu semn cu ochiul lui Dan s-o șteargă. Mai bine v-ați uita la chipurile și făpturile voastre. Nu vedeți că vă curg oasele?

— Ba ai putea să-ți legi gura! interveni o babă cu nasul ca un ardei.

— Și să-ți mai strunești fata că prea-și bate joc de flăcăi! adăugă alta.

— Ia uită-te, babele! Babornițele! Ho! N-aveți de cine să vă legați?

Dan nu mai apucă deznodământul conflictului, care începuse la fântână, pentru simplul motiv că se strecură printre două bătrânele amețite de insulta lui moș Plăcintă și se lansă într-o goană nebună până a nu simți babele evadarea lui. Nu-și opri fuga decât la ruine. Acolo, se prinse cu ultimele eforturi de frânghia pe care i-o aruncă Ursu. Noroc că vlăjganul, observând oboseala lui Dan, trase el de frânghie așa că mănuiitorul carbidului și al cutiilor de conserve ajunse sus fără să mai facă vreun efort. Se trânti mort pe iarbă, jeluindu-se prietenului său:

— Erau să mă omoare babele. Dacă nu apărea un moșneag cumsecade mi-ai fi cules oasele de la fântână. Mamă dragă, să fi văzut cum mă înconjuraseră și cum se repeziseră la mine?

— S-a auzit zgomotul loviturii?

— Ce lovitură? întrebă Dan cu ultimele eforturi.

— De câte ori ai explodat?

— Păi... de patru ori.

— Cum? Atunci înseamnă că nu s-a auzit nimic, n-am pierdut nici o explozie!

— Eu nici n-am auzit altceva decât zgomotul exploziilor mele. Păcat că nu ne-a reușit planul, dar dacă le-ai fi văzut și tu cum se pregăteau să mă atingă.

— Dă-le-ncolo de babe. Asta contează acum?

Dan observă târnăcopul și sări în sus întrerupând fraza lui Ursu:

— Ce!? Ți s-a rupt târnăcopul? Când?

— La a doua lovitură!

— Și ce-ai făcut? Adică ai reușit?

Ursu îi arătă lui Dan bolovanul. Dan, uluit, se uită la vlăjgan:

— Unde l-ai găsit?

— Aici! Hai să-ți arăt!

Se aplecară amândoi asupra ușii de metal. Bolovanul sfărâmasese partea de sus a ușii făcând o crăpătură prin care putea pătrunde pumnul unui om.

— Dacă mai era o explozie, băgăm sigur bolovanul înăuntru. Parcă am presimțit ceva. M-am oprit în ultimul moment.

— Acum n-ai putea? Babele o să creadă că m-am oprit undeva la marginea satului și continui jocul. Ce zici? Riscăm foarte puțin.

Dar nu mai era cazul să riște. Auziră zgomotul unei explozii din direcția satului. Puștii prinseseră „tehnica jocului” și sub oblăduirea lui moș Plăcintă începură să se distreze singuri. Cei doi cireșari înțeleseseră că nu mai era nici un obstacol în calea lor. Ursu ridică bolovanul, își încorda năprasnic brațele și-l prăvăli din nou asupra ușii. Dan care era în partea cealaltă scoase un strigăt de triumf:

— Gata! Ura!

Bolovanul trecuse prin ușa de metal căscând o deschizătură prin care se putea lesne strecura trupul unui om.

Detectivul cu păr de aur și cu Țombi după el ajunsese destul de repede la Zogreni. Întâlnise o căruță în drum și țăranul se bucurase că are cine să-i țină tovărășie. Un țănc de treabă îl dusesese până la locuința lui moș Beteală. Șandramaua era chiar în mijlocul curții înconjurat de niște orătănii. Le arunca din când în când câte o mână de grăunțe. Dacă pe Tic l-ar fi preocupat porecla moșului, ar fi dezlegat-o imediat. În picioare, moș Grigorie Beteală avea înfățișarea unui par fără de sfârșit, format parcă din doi de S. Capul i se bălăbănea înainte, ghebul din spate parcă voia să i-l tragă înapoi, burta încerca să readucă echilibrul corpului, dar imediat fundul se grăbea să-i asigure ciudățenia, pentru ca genunchii să facă un ultim efort de restaurare a trupului. Această neînțelegere dintre atâtea părți ale corpului dăduseră naștere siluetei formată din doi S, unul continuându-se prin altul și aspectului jalnic de șandrama gata să se prăbușească.

Șandramaua îl identifică pe Tic imediat ce-i auzi „bună ziua”, și-l scrută cu privirea câteva clipe.

— Aaaa! Tot mătăluță. Da' ce te-o mai fi aducând pe-aici?

— Tot cu șoferul acela, moș Șandramaua.

— Bată-l să-l bată pe sudălău, ca să vezi cum poartă copchiii pe drumuri.

— Poate vă mai aduceți aminte de ceva. Era gras?

— Nu-mi păru deloc gras...

— Era slab? Înalt? Ghebos?

— Așa, ca omul de toate zilele, pe care-l uiți cum îl vezi.

— Nu cumva șchiopăta, sau poate că avea ceva pe față, vreo cicatrice?

— Cică... Ce-i aia?

— Vreo urmă de rană, știți când se taie cineva...

— Aaaa! Vrei să întrebi dacă nu cumva era însemnat? Nu mi s-a părut. Ia stai!... Ba nu... Era

doar murdar de funingine de mașină, nu-ș cum îi zice. Avea urme de degete pe obraji.

— Nu vă amintiți cum era îmbrăcat?

— Ba cum nu. Cu haine din cele de umblă tractoriștii. Le zice „salopente”. Dar el își dăduse jos haina, rămăsese într-o cămașă de bumbac subțire, fără mâneci. Ș-avea omul brațele tari, se cunoștea.

— N-avea pe brațe vreun tatuaj?

— Cum? Ce-i aia? Că eu ți-am spus că n-am umblat la școală... Tatu...?

— Știți, cum fac marinarii. Își scriu ceva pe brațe, parcă și le-ar desena cu cerneală albastră. Inimi, chipuri de femei...

— Aaaa! se dumiri Șandramaua. Da' n-avea nici o bazonie pe brațe. I se vedeau numai vinele umflate.

Tic era deznădăjduit. Ce șofer idiot și anost! Fără cicatrice, fără tatuaj. Dacă măcar și-ar fi rupt un picior, sau i-ar fi tăiat cineva o ureche într-o încăierare...

— N-avea chiar nimic, nimic? Nici măcar nasul nu i-l turtise cineva?

— Eu, dacă l-aș vedea, poate că l-aș cunoaște, dar așa, să aibă ceva aparte, nu-mi aduc aminte. Da' ce ai mătăluță cu el de vrei neapărat să-l vezi?

Prichindelul nu mai avu ocazie să răspundă la întrebarea moșului. Țombi, bănuind probabil că stăpânul lui se află în încurcătură, se luă brusc la harță cu o javră lătoasă care-l privea înfricoșată dintr-un ungher al ogrăzii. În ajutorul javrei sări însă și un dulău vecin așa că lupta tindea să ia proporții egale dacă n-ar fi intervenit inteligența și șmecheriile lui Țombi. Printr-o figură abilă musafirul cu colți reușise să aducă javra lătoasă în stare de schelălăială și părea a-i spune dulăului vecin, care era totuși ceva mai mare decât el și mult mai fioros, că-l așteaptă aceeași soartă dacă nu-și caută de treabă. Șandramaua, neștiind care-i situația adevărată pe frontul de luptă câinesc, luă o joardă și o azvârli drept în capul dulăului de sacrificiu.

— Ieși afară din ogradă, pămătuful și haramul...! Înjură el, apoi întorcându-se spre Tic își ceru parcă scuze: Sudălăul acela de șofer... Înjura atâta că m-a năucit și pe mine, om bătrân. Da' ce-o fi pămătuful?

— Un fel de pensulă de ras... răspunse indiferent prichindelul.

— Aha! Și ce-avea șoferul cu pensula de bărbierit ca s-o suduie?

— Înjura de pămătuful? sări Tic ca un greier.

— Păi cum îți spusei. În viața mea n-am mai auzit pe cineva suduind de pămătuful, și slavă Domnului n-am auzit puține sudalme. Da' ca șoferul ăla și ca alți șoferi mai rar.

Va să zică prichindelul nu făcuse drumul degeaba. Tot aflase ceva. Poate că până la urmă va descoperi șoferul chiar cu ultimul amănunt, cu pămătuful de care-și amintea Șandramaua. Deși grăbit nu uită să-i lase moșului un „sărut mâna” recunoscător și o zbughi pe poartă.

— Hai, Țombi! își chemă el câinele. Trebuie să descoperim omul care înjură de pămătuful în orașul nostru. Știm atâta: e șofer.

Se vede că norocul începea să-i dea târcoale cireșarului cu nasul cârn. Abia ieșise din sat că-l prinse din urmă o șaretă. Vizitiul îl pofti să se urce, așa că Țombi fu nevoit să facă uz de toată rezistența lui pentru a ține pasul cu trapul iute și mărunț al calului. Cum ajunse în oraș, Tic convoca în grabă ceata de puști și anunță misterios și încruntat că misiunea trebuie repetată. Apoi schimbă planurile și zonele candidaților în așa fel ca nici unul să nu mai provoace înjurăturile cu aceeași metodă la același șofer.

— Schimbăm și parola, spuse Tic: IBMOT!

Îl puse pe fiecare să repete și când se convinse că nici unul nu se bâlbâie, le destăinui misiunea.

— Trebuie să aflați care șofer din orașul nostru înjură de pămătuful. Băgați de seamă: PĂMĂTUF. Știți ce-i pămătuful? Pensula de bărbierit.

Din ceată se auzi vocea timidă a unui puști:

— Păi eu știu cine înjură! Dacă mi-ai fi spus atunci! Întâi a înjurat de „haram”. Pe urmă l-am auzit înjurând și de pământ, dar am crezut că-i vreo piesă de mașină, vreun șurub.

— Cum?! sări în sus maestrul de ceremonie. I-ai notat numărul?

— Ți l-am dat atunci.

Tic își cotrobăi cu înfrigurare buzunarele, dădu peste rapoartele puștilor, și alese unul din ele:

— Asta-i? Raportul numărul cinci, zona E?

— Da!

— Mă tânculică! Pentru asta ai merita să-ți spun cireșar.

Ceilalți puști erau triști nevoie mare că li se terminase misiunea înainte de a o începe. Vice cireșarul în schimb era în al nouălea cer. Știa că fiind protejatul lui Tic, nici un puști din cartier nu va mai îndrăzni să-l înjure sau să-l provoace la bătaie. Emoția îl tulburase într-atât încât chiar îndrăzni să-i facă o propunere șefului:

— Ce-ar fi să căutăm mașina?!

Propunerea lui fu acceptată fără rezervă de Tic și cu mare entuziasm de ceilalți candidați de cireșari. Unul din ei avea iarăși șansa de a obține felicitările și favorurile șefului. Plecară toți în goană repetând în gând numărul mașinii și ciudata parolă. Și după o oră unul din ei se întoarse gâfâind:

— IBM... hî, hî, hî, IBMO... M, hî, hî,... IB...

— MOȚ! completă Tic. Ce s-a întâmplat?

— Pe Dom... hî, hî, hî, pe Domnească... mașina, șoferul, în pană de motor.

— Mă! țipă Tic. Ești sigur?

— Dacă m-a înjurat și pe mine de pământ. „Ce zgâiești, mă, ochii? mi-a zis. Pământul tău de vagabond!...”

— Unde l-ai lăsat?

— Pe Domnească... Cam prin fața Ferometalului.

Deși se grăbea, Tic nu voia să strice marile ritualuri ale cetei sale. Luă o poziție de drepti și-i

întinse mâna puștiului. Neașteptându-se chiar la o asemenea cinste, puștiul fu cuprins de tremur.

— Îi vei aștepta pe ceilalți și le vei spune că ești însărcinat de mine să primești rapoartele. Dar să nu uiți să le ceri parola IBMOT!

Tic plecă apoi în goană, iar puștiul începu să-și chinuie capul cu o sumedenie de întrebări. Cu ce ton să le vorbească celorlalți? Dacă n-ar fi bine să le ceară rapoarte scrise? Cam ce observații să le facă? Mai ales ăluia care avusese norocul să dea primul peste șofer. Ăluia, Tic nu-i întinsese mâna.

Prichindelul cam și ciufulit nu se mai gândea însă la dramele prin care va trece ceata lui de puști în urma acestor întâmplări. El alerga spre calea Domnească, stârnind prin goana lui uimirea cetățenilor. Îi era teamă ca nu cumva șoferul să repare motorul și să dispară.

Teama lui Tic nu era însă întemeiată. Șoferul, ca întotdeauna, avea mult de lucru pentru a-și aduce motorul în stare de funcțiune. Tic îl găsi în locul în care-l lăsase puștiul cel fericit, poate chiar mai furios decât îl lăsase puștiul. Încă înainte de a ajunge lângă el auzi cuvântul „pămătuț” scrâșnit în dinți. Ca să nu atragă mânia șoferului asupra sa, prichindelul căută un prilej mai puțin obișnuit de a intra în vorbă cu el. Se strădui să nu fie observat de șofer și atunci când îl văzu scăpând jos o piuliță se repezi, o ridică și i-o întinse în mare grabă:

— Poftim! Era cât p-aci să cadă-n canal.

Surprins de gestul și de vorbele politicoase ale lui Tic, șoferul nu se mai gândi să se uite în jur pentru a descoperi că nu era nici urmă de gură de canal. Cireșarul riscase, dar cu folos.

— Mulțumesc, răspunse șoferul cu voce încă morocănoasă. Dacă o pierdeam iar mai întârziam jumătate de oră.

Șoferului începuse să-i vină inima la loc. Reușise reparația... Dădu drumul la motor și-i făcu semn lui Tic:

— Ei, nu vrei să te plimbi puțin?

Prichindelul nici nu visase că va ajunge atât de repede atât de departe. Se urcă imediat în cabină alături de șofer și începu să-l descoase cu multă artă:

— Mergeți și-afară din oraș, prin sate?

— Aproape numai afară. De-aceea s-a și hodorogit camionul. Niște drumuri, pământul și haramul celor care nu le îngrijesc! Uff! Numai pene. Una după alta. Când merge motorul, explodează cauciucul. Când merge cauciucul, se strică motorul.

— Și nu găsiți pe nimeni ca să v-ajute? Am văzut chiar azi la Zogreni o mașină în pană. Dar s-a găsit un moșneag, unul Șandramaua, înalt și deșirat care l-a ajutat pe șofer.

— Un moșneag cu trupul șui? întrebă șoferul.

— Da... Avea trupul ca un fel de S dublu.

— I-auzi, domnule! L-am întâlnit și eu, acum vreo două zile. Știu că i-am dat un pachetel. Oare l-o fi dus?

— Era pachetelul dumneavoastră? puse Tic întrebarea cheie.

— Nu! Mi-l dăduse un țăran, un flăcău din Bozieni, care se tot plimbă cu bicicleta. M-a rugat să-l duc la târg.

— Nu-l cunoașteți pe flăcău? Nu știți cum îl cheamă?

— Nu! L-am văzut de vreo două ori când am trecut pe la Bozieni și Movila. Umblă toată ziua pe bicicletă. Dar de ce te interesează?

Tic tocmai se pregătea să scornească un motiv, când o bubuitură groaznică cutremură camionul. Șoferul frână și-și duse mâinile la cap:

— Pământul și haramul ei de mașină. Ai văzut! Cauciucul! Ufufuf.

Tic nu mai auzi cel de-al doilea pământ. Sări din mașină și cu toată viteza o apucă spre casă. Voia să ajungă chiar în acea zi la Bozieni și să dea peste aducătorul mesajului. O puse repede la curent pe Maria cu cercetările sale și o îndemnă să spună părinților că s-a dus în vizită la un coleg din Bozieni. Apoi îl chemă pe Țombi după el și porni pentru a

doua oară în aceeași zi pe drumul pe care îl cunoștea
în toate amănuntele.

Ursu își introdusese mai întâi brațul, apoi capul în gaura pe care o făcuse bolovanul în ușa de metal. Aprinse lanterna și începu să-i plimbe raza. Bolovanul se prăvălise într-o încăpere strâmtă care exala un miros puternic de mușgai, încăperea avea o formă pătrată cu latura de vreo trei metri. Proiectă raza lanternei de-a lungul pereților dar nu descoperi în ziduri nici o ușă, nici o deschizătură. Își scoase cu multă băgare de seamă capul și brațul afară și-i descrie apoi lui Dan ceea ce-i destăinuise lanterna.

— Să nu fie gura unui puț, se cam înfricoșă Dan.

— O să cercetăm podeaua. Deocamdată nu cred că e vreo primejdie.

— Ai văzut tu podeaua? Ești sigur?

— Dacă bolovanul e înăuntru înseamnă că încăperea are o podea, răspunse Ursu. Cobor eu primul. Tu să-ți bagi întâi capul și pe urmă te lași în seama mea. Ia o lanternă.

Ursu își strecură cu dibăcie capul prin gaură, mai întâi picioarele, apoi din câteva mișcări elastice, răsucite și restul trupului. Își dădu drumul jos. Simți sub tălpile sale o podea dură, acoperită de o pojghiță subțire de pământ. Îl ajută și pe Dan să coboare. Aprinseră amândoi lanternele și începură să studieze cu atenție interiorul de cub în care pătrunseseră.

Încăperea părea o construcție simplă, dar solidă, cu ziduri groase. Cei doi cireșari organizară un control temeinic și metodic, căutând ieșirea secretă pe care erau siguri că încăperea o posedă. Ursu bocăni cu târnăcopul în fiecare zid în afară de cel în care era ușa și care era astupat din afară. Nu lăsă nici o palmă de zid necercetată dar nu găsi nici urmă de ușă.

— Imposibil! se încăpățână Dan. Camera trebuie să aibă un rost. Și singurul pe care-l poate avea este acela de a tăinui o intrare secretă. Vezi tu un altul? Eu oricât mă chinui nu-i găsesc altul.

— Mai știi și eu ce să cred? Fiecare descoperire pare plină de speranțe și de promisiuni... știi doar, și-n ruine, în hrubele acelea... dar nici n-apuci să răsuflă bine după eforturile făcute, ori să strigi „Ura”! ca să-ți dai seama că descoperirea e o aiureală care duce nicăieri, sau că au mai fost și alții înainte, pe-acolo.

— Nu uita, Ursule, că aici, de când a fost îngropată încăperea, cine știe de câte sute de ani, nimeni în afară de noi nu i-a pășit pragul.

— Asta-i adevărat. Locul ăsta n-a fost descoperit de nimeni înaintea noastră.

— Vezi? Eu cred că încăperea asta tănuiește ceva.

— Să cercetăm podeaua! De-aceea am lăsat-o la urmă. Întotdeauna intrările secrete se află în podea.

— Hai! Și-aș îndrăzni să spun: Cu noroc!

Ursu avusese inspirația să-și arunce, înainte de a coborî, uneltele înăuntru. Zgârie cu ajutorul cazmalei două diagonale. Apoi împărți podeaua încăperii în patru părți egale, tot prin linii făcute de vârful târnăcopului. Luă apoi la cercetare fiecare parte a podelei. Rase cu lopata pojghița de pământ de la suprafață până ajunse la zid. Când podeaua fu astfel curățită plimbă cu atenție lumina lanternei din ungher în ungher. Într-un colț, spre zidul din fund, zări un cerc de pământ cât jumătate de palmă. Își dădu imediat seama că trebuie să se afle o gaură acolo. Poate chiar mai mult.

Dan urmări cu atenție mișcările lui Ursu. Îl văzu luând partea de fier a cazmalei, introducându-i colțul în insulița aceea de pământ și răsucind. Auzi și el clinchetul metalic pe care-l scoase vârful târnăcopului.

— Un inel! șopti Ursu înfiorat. Asta am vrut!

Abia atunci, fixând razele lanternelor acolo, observară în jurul inelului patru tăieturi subțiri, patru șanțulețe, alcătuind un pătrat cu latura de aproape jumătate de metru.

— Un chepeng! tremură Dan de emoție. Ai văzut, Ursule?

În loc de răspuns, Ursu băgă vârful cazmalei în inel și începu să tragă cu toată puterea de coada de lemn care mai rămăsese. Trase până simți că-i pleznesc vinele.

— Nu vrea să cedeze? întrebă Dan. Să facem o pârghie din coada lopeții.

— N-o să reziste, dar altceva n-avem ce face.

Într-adevăr coada lopeții se frânse, dar lui Ursu i se păru că chepengul se clintise. Băgă din nou vârful cazmalei și trase... trase până avu senzația că-i pocnesc și venele și tâmplele. Chepengul se mișca. Se ridicase cu câțiva milimetri. Mai trase o dată din răsputeri. Una din muchii depășise podeaua. Scoase târnăcopul din inel și din câteva mișcări forțate ridică tot capacul de piatră, despărțindu-l de podea.

În fața ochilor celor doi cireșari apăruse o scobitură. În interiorul scobiturii era o ladă de metal. Scoaseră lada afară. Scobitura se termina foarte aproape de suprafață. Ursu bocăni cu vârful târnăcopului dar zgomotul era înfundat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Scobitura nu continua printr-un gang secret.

În sfârșit, se puteau ocupa de obiectul găsit. Lada nu avea lacăte și era numai rugină. Deschiseră capacul și spre surprinderea lor văzură o altă lădiță de lemn. Putrezită. Dar și această lădiță adăpostea o altă ladă de metal mai puțin atinsă de rugină și încuiată.

— Ladă după ladă! se miră Ursu. Ce taină o mai fi și aici?

— Dacă-i o comoară? Altceva nu văd ce-ar putea fi.

— S-o deschidem?

— Poți?

Ursu manevră cu lopata. Capacul de metal nu rezistă prea mult. Sări în lături dar înăuntru se afla o altă lădiță de lemn foarte bine păstrată. Lemn dur, fără moarte.

— Asta-i culmea! spuse Dan uimit. Ce comori s-or fi aflând înăuntru?

Scoaseră amândoi cu grijă lada de lemn din interiorul celorlalte lăzi. Capacul era bătut în cuie.

— Ieșim afară? propuse Ursu. Că nu cred să mai fie altceva în camera asta.

— Hai! Că mi s-a făcut și mie rău de atâta praf și mucegai.

Întâi aruncară uneltele, apoi ieși Ursu. Dan îi întinse lada enigmatică, apoi își scoase și el capul pe gaură. Ursu îl trase în sus fără nici o greutate.

— E mai bine la lumina zilei, spuse Dan inspirând cu nesaț aerul curat și răcoros. Tare sunt curios să știu ce conține lada. Hai s-o deschidem!

Pentru Ursu, înarmat cu târnăcopul, deschiderea lăzii era un fleac. Totuși mânuși vârful cazmalei cu multă atenție ca să nu distrugă lădiță. O dată capacul în lături cei doi își aruncară privirile în interiorul lăzii. Altă lădiță? Sau... Se așteptau să vadă luciul comorii, monezi, giuvaeruri. Nimic strălucitor, nici o fărâmbă de metal. Niște cârpe putrezite și niște scoarțe vechi. Atât! Acesta era tot conținutul lăzii. O răsturnară cu fundul în sus, o întoarseră pe o parte și alta. În zadar. Lada nu mai conținea nimic altceva. Dan tocmai era pe cale să scoată o înjurătură, când Ursu cu un gest rapid desfăcu scoarțele. În interiorul scoarțelor se aflau niște coli de hârtie. Două coli de hârtie. Dan se repezi asupra lor.

— Ce-ar putea să fie?

Colile erau umplute cu un scris mărunț de mână. Erau scrise cu litere chirilice. Dan se uita la Ursu. Vlăjganul se scuza cam încurcat:

— Eu, din păcate, habar n-am! Poate cunoști tu alfabetul chirilic?

— Nu cunosc decât cifrele... Stai că parcă descifrez ceva... Pssst! ce rău îmi pare că nu cunosc alfabetul! Ia notează Ursule: ...? ...1 ...4 ...1. Ce-ar putea să însemne aceasta. Uite aici în josul colii, 7141...

— N-o fi anul? își dădu cu părerea Ursu.

— Ai dreptate, Ursule! Anul șapte mii o sută patruzeci și unu. Ia scade din el cinci mii cinci sute opt.

— O mie șase sute treizeci și trei! răspunse Ursu prompt. Anul o mie șase sute treizeci și trei. De-atunci trebuie să fie documentul.

— Cred c-am descoperit ceva grozav, Ursule. Ia gândește-te la vechime. Și mai ales la grija cu care a fost ascuns și păstrat documentul. Te pomenești că toată zidirea asta s-a făcut pentru el!

— Știu și eu ce să zic? Ți-am spus că mi s-a făcut teamă. De câte ori credem c-am dat peste ceva...

— Nu mai fi și tu pesimist. Sunt convins că-i ceva grozav! Și tot meritul e al tău, Ursule. Dacă n-ai fi observat colțul ăsta de zid, ne-am fi întors acasă cu buzele umflate.

— Las-o și tu mai moale. Ai cel puțin același merit ca mine. Ce facem?

— Ne-ntoarce, imediat! Și Maria și Lucia cunosc bine alfabetul chirilic. De altfel, îți dau cuvântul meu de onoare că, până mâine la prânz, îl descifrez singur, numai să fie scris în românește.

— Uite, la treaba asta mă bag și eu, spuse Ursu cu fermitate.

— Cu gaura ce facem? întrebă Dan. O lăsăm așa, sau o astupăm?

— N-ai nici o grijă. Mai trec multe săptămâni până să fie observată. Cine să umble pe-aici? Poate numai din întâmplare.

— Și de altfel nici nu cred că mai avem ce căuta aici, adăugă Dan.

Dar în privința asta, Dan se înșela.

Ursu strânse repede cortul și îndesă totul în ranița cea mare. Puteau să plece. Cu o nuanță de tristețe în glas, Dan îi spuse prietenului său:

— Ce rău îmi pare că n-a asistat și Tic la descoperirea noastră. Cât s-ar fi bucurat! Săracul, Ticușor. Cine știe pe unde-o fi?

Ursu și Dan își mai aruncară o dată privirile asupra ruinelor, apoi porniră cu pași inimoși spre gară. Soarele mai avea câteva ore până la asfințit.

Nici unul din cei trei băieți nu-și atinse însă ținta în cursul acelei zile. Dan și Ursu sosiră atât de târziu în oraș, încât nu mai avură curaj să-și scoale prietenii și să le anunțe marea descoperire. Amânară totul pentru a doua zi dimineața. Iar prichindelul, nevoit să parcurgă tot drumul până la Bozieni pe jos, ajunse în sat o dată cu înserarea. Din fericire, n-o mințise pe Maria când îi spusese că are un coleg acolo în sat, așa că trase chiar la dânsul. Iscodindu-l, pe departe, Tic află de la el că există într-adevăr un flăcău care face de câteva ori pe zi, cu bicicleta, drumul între Bozieni și Movila, dar care nu locuiește în Bozieni, ci în Movila.

— Să-l vezi ce țănoș e pe bicicletă! adăugase colegul. Mamă, mamă! O să râzi să te prăpădești. Parcă ar călări un armăsar. Dacă ne sculăm mâine mai dimineață, îl vedem.

Tic îi laudă colegului spiritul de observație, îi făcu chiar câteva complimente dându-i a înțelege că are talent la română („să știi, mă, că te persecută profesorul de română”) și se arată foarte curios să-l vadă pe biciclist, pentru a se convinge dacă portretul făcut îi corespunde într-adevăr. Năpădit de atâtea atenții și bucurii, colegul se jură, cu cele mai sfinte cuvinte, că îi va arăta mâine dimineață biciclistul, chiar dacă ar trebui pentru asta să nu doarmă toată noaptea.

CAPITOLUL X

Lucia, Maria, Ursu și Dan își consacrară toată dimineața descifrării documentului. Truda lor era chinuitoare și complicată din cauza caracterelor vechi în care fuseseră scrise paginile descoperite în lăzile încăperii tănuite. Cei doi eroi, regele carbidului și sfărământul de uși, își ținuseră întocmai cuvântul. Reușiră să învețe alfabetul chirilic până la prânz. O oră mai târziu, cireșarii izbutiră să transcrie întreg documentul. Lectura le umplea sufletele de emoții cum rar mai trăiseră și le aprinse toate fanteziile și îndrăzelile atâta vreme amorțite.

Iată ce glăsuiau paginile acelea vechi, care răzbătuseră la ei după 300 de ani:

„Eu, logofătul Cristache Zogreanu, umbra plecată a Măriei sale, primind prea înaltă poruncă din chiar gura domnului nostru care, asemeni stejarului stufos și nestrâmb, umbrește cu mila lui ograda țării, m-am căznit din greu, aici în Șoimeni, în casa domnească, de multe ori apucându-mă zorii, să zăvoresc în slove cu neputință de deslușit taina Cetății Vulturilor căreia i se mai spune și Curtea celor două cruci. Păzită cu grijă de însăși firea, oamenii istorisesc că cetatea numai la lumina lunii a fost zidită, în a opta domnie a Mușatinilor și că nimeni nu știe a-i arăta astăzi drumul. În cetatea cea veche, după cum zic unii, întâia grijă este păzirea în vremi de cumplită bejenie a odoarelor scumpe ale țării, ce fac culme neamului nostru, și a odraslelor domnești la picioarele cărora îngenunchiem cu toții. Căci, precum la adăpostul stâncii de cremene ne ferim de săgeata dușmanului azvârlită împotriva-ne, tot așa ne ferește în vremi de amar ca un soare binefăcător domnul pământului nostru. Și truda mea nu a fost în van, căci nu văd unde se găsește acea minte iscusită care să prindă cheia ce-i dă dezlegarea tainei, și deci intrarea în cetate. Numai cel ce pogoară din os domnesc și cel ce urcă în domnie poate să știe taina, locul și drumul cetății Vulturilor. La fel și eu cunosc taina, dară apoi, din

înalță poruncă și drept județ, oi uita-o eu însumi, căci chiar Măria sa spus-a că numai această uitare mă poate duce la moarte bătrânească și senină și-i va feri pe urmașii mei de primejdii grele domnești și nu-i va duce la osânda cruntă pe care fiecă nelegiuit toată viața o poartă.

Scris-am eu, tretilogofătul Cristache Zogreanu, hrisevul tainic de mai gios în cea de a doua domnie a Mariei Sale Moisei Movilă și în cel de al patruzeci și unulea an la vieții mele, care, deie Domnul, cel din urmă să nu fie”.

După această introducere pe o pagină, urma o altă coală, scrisă tot numai pe o pagină cu alt conținut.

Era documentul propriu-zis:

„Mai întâi, de oriunde ai lua-o același lucru îl afli; apoi drumul te duce la o cetate veche, zisă a Vulturilor, în care nu cred ceva să găsești; apoi din cele zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi; apoi ca racul mergi câțiva stâneni, chiar patru; apoi faci repede doi pași înainte și numai la urmă te mai oprești; apoi oleacă răsufli că oboseala te-a ajuns și drumul nu-i ferit de primejdii; apoi nici dedesubt nu-i altceva decât numai van; apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile și nu-i rău să mai scorești două porunci; apoi zece fără de unu și zece cu unu îți poartă pașii; apoi îți ajută întâia călătorie și nu chiar și cea din urmă; apoi urci cu trudă până la capătul satului; apoi părăsești capătul și în ultimele ogrăzi te așezi la umbra streășinei; apoi te oprești în cele trei zile de Paști; apoi după un hop îți proptești piciorul în pământ și după un alt hop la fel faci; apoi numai dacă pornește luni și duminică poți răzbi; apoi numeri bine treptele, dară nu chiar la cea din urmă te oprești; apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii; apoi oprindu-se la izvor și la sfânta duminică împărăchiezi doi de unu și numeri trei brazi; apoi te rogi Domnului și nu mai cauți decât mai apoi; apoi treci o creastă; răsufli de două ori și chiar de nouă; apoi bați la prima poartă; apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puieții de la

capătul ogrăzii; apoi după a treia vine a patra precum după a opta vine a noua; apoi trei și opt se risipesc; apoi ajungi la sfârșitul sfârșitului; căci nimic nu mai este; nimic; nimic.”

La capătul acestui document, o altă mână, cu o altă pană, cu alt scris și cu altă culoare de cerneală adăugase:

„Răposat-a, de moarte cu neputință a destăinui, logofătul de divan Cristache Zogreanu în luna șasea a anului 7141 de la facerea lumii”.

Cu această frază dureroasă se încheiau slovele scrise pe hârtiile descoperite de cei doi cireșari în încăperea de taină.

După a doua citire a documentului de către Lucia, în cameră se lăsă o liniște mormântală. Mult timp, nici unul dintre cireșari nu îndrăzni să tulbure tăcerea grea, de marmură. Gândurile fiecăruia zburau încâlcite. Toți își dădeau seama că mesajul fetei în alb nu era o farsă ci o chemare adevărată. Dar dincolo de acest mesaj, cireșarii își închipuiau o dramă sângeroasă petrecută cu mai bine de trei sute de ani în urmă. Sărmanul logofăt de divan, după ce zăvorise în slove „cu neputință de deslușit” taina Cetății Vulturilor, fusese ucis pentru ca nimeni să n-o poată afla vreodată din gura lui.

Simțul datoriei îi trezi pe cireșari din vise și amintiri. Lucia se hotărî, prima, să rupă tăcerea:

— Documentul lămurește multe enigme, dar mai ales risipește o mare îndoială. Înseamnă că a existat cândva un loc de refugiu numit Cetatea Vulturilor. Și s-ar putea ca fata în alb să fi dat într-adevăr de el.

— Deci crezi în adevărul mesajului! încercă Dan s-o oblige la un răspuns precis.

— Nu știu unde se termină în mesaj realitatea și unde începe fantezia. De pildă povestea cu prizonieratul mi se pare scornită. Dar posibilitatea ca „fata în alb”, cum îi spuneți voi și cum îi place și ei să-și spună, să fi ajuns într-un castel sau în cetatea de refugiu începe să se transforme în probabilitate, dacă nu chiar în certitudine.

— Eu sunt convinsă! spuse Maria. Prea multe fapte coincid. Și-mi amintesc și tonul scrisorii ei. Cred că nu ți se mai pare nesincer, Lucia?

— Nu! recunosc fără ezitare conducătoarea de moment a cireșarilor.

— Eu cred chiar și în posibilitatea ca ea să fi fost făcută prizonieră... spuse visătoare Maria.

— De către cine și în ce scop? întrebă Lucia. Și dacă s-a întâmplat asta, tu crezi că indivizii care o țin prizonieră și care nu pot fi decât oameni răi sau cu intenții rele, ar fi lăsat-o să scrie și să trimită un asemenea mesaj? Un astfel de lucru nu se face în doi timpi și trei mișcări. Gândește-te și tu, Maria!

— Dar dacă o ajută cineva... chiar unul din cei care o țin prizonieră?

— Mi se pare prea complicat. Hai, să fim serioși! Tu crezi că într-un castel misterios și singuratec o fată de vârsta ei poate rămâne mult timp nevătămată. Dacă ar fi adevărată povestea ei, cei care o țin prizonieră nu pot fi decât hoți, sau căutători de comori, sau alți nelegiuiți. Crezi că ar putea trăi atât de simplu printre ei? Eu zic să lăsăm gândul ăsta la o parte. Să ne preocupăm deocamdată numai de enigma castelului!

— Sunt de acord cu Lucia, interveni Dan. Enigma fetei în alb se poate dezlega numai o dată cu enigma castelului sau a cetății.

— Aaaa! Sigur că da! spuse Maria. Cu ideea asta sunt absolut de acord!

— Și eu! spuse Ursu cu voce calmă.

Toți erau conștienți de însemnătatea afirmațiilor făcute, toți știau la ce urmări îi obligau afirmațiile. Adevărul e că doreau toți acțiunea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, cred că e descifrarea documentului, propuse Maria.

— Ce descifrare? întrebă Dan cu naivitate.

— Vrei să spui că documentul nu mai are nevoie de interpretare? sări Lucia.

— Poate că pe vremea lui o fi fost greu de interpretat, răspunse Dan. Mie însă mi se pare foarte simplu. Fii atent, Ursule! Lucia, dă-mi puțin

transcrierea documentului. Așa! Auziți! Dar mai întâi trec peste frazele fără nici un rost.

— De unde știi care sunt frazele fără nici un rost? Întrebă surprinsă Lucia.

— Ce-ar putea să însemne de pildă prima frază? continuă Dan. „Mai *întâi de unde ai lua-o același lucru îl afli?*” Nu ți se pare simplu? Adică tot acolo ajungi, unde spune el în cealaltă frază: „*apoi drumul duce la o cetate veche zisă a Vulturilor*”... apoi spune că dedesubtul cetății nu găsești nimic, ci dacă mergi înapoi ca racul patru stânjeni... cât are un stângen, Lucia?

— Cam doi metri...

— Nu *cam*! Spune precis!

— Un metru nouă sute nouăzeci și șase.

— Bine, bine!... Va să zică, dacă mergi înapoi vreo opt metri, documentul zice „*chiar patru*”, deci un metru nouă sute nouăzeci și șase ori patru, pe urmă mai faci doi pași înainte.

— Dar de ce treci peste fraza cu oboseala și răsuflarea? Întrebă Maria care luase și ea una din transcrieri.

— Pentru că dacă mergi și tu acolo o să vezi cum o să răsuflă! Tot nu vă dați seama? E cât se poate de copilăros documentul. Pe urmă vine „*zece cu unu*” adică unsprezece pași, apoi „*zece fără unu*”, adică nouă pași, apoi „*urci cu trudă*”, mamă dragă, ce adevărat e! Apoi încă vreo câțiva pași și pe urmă probabil dai de intrare. Documentul spune: „*numeri bine treptele, dară nu chiar la cea din urmă te oprești*”, pesemne că e o intrare laterală, la dreapta sau la stânga, care duce în castel, pe urmă vin povestea cu cel de al șaptelea lacăt, ceea ce înseamnă că dai propriu-zis peste poarta de intrare în castel...

— Totuși ai trecut peste o serie de fraze, îl întrerupse Lucia pe Dan. Ce rost au aceste fraze, Dan? Pentru ce au fost scrise?

— Cred că întrebarea ta e cel mai bun răspuns! răspunse Dan în mare vervă. Pentru ca să încurce cititorul, să-l zăpăcească și, în această privință, tretilogofătul a fost cât se poate de ingenios. Asta se

vede cel mai bine din stilul în care e scris documentul, un stil misterios, religios. Nu uita, Lucia, că pe-atunci oamenii erau foarte temători în credință. Dacă unul ar fi dat atunci peste document, ar fi fost foarte impresionat de chestiile religioase, cu poruncile, înțelegi, nu? Să nu furi, să nu râvnești bunul altuia, sau de pildă cu evangheliile, cu sfânta duminică; ar fi fost atât de impresionat că adevărul i-ar fi scăpat printre degete. Gândește-te la epocă, gândeți-vă la epocă... zău, pentru vremea de-atunci, logofătul pare într-adevăr foarte isteț, dar pentru noi...

— Cu alte cuvinte, îi întrerupse Maria zelul, tu crezi că dezlegarea enigmei se află...

— Se află totuși la Vulturești! adăugă Dan foarte ferm.

— Dar unde? întrebă Ursu. Că doar am colindat toate coclaurile pe-acolo.

— Și eu am crezut la început ca tine, Ursule, dar o frază din document mi-a deschis ochii: „*apoi ca racul mergi câțiva stânjeni*”, adică înapoi...

— Unde dracu' să mai mergi? se înfurie Ursu. Înapoi e numai deal.

— Dar noi unde-am descoperit documentul? În vale?

— Aa! exclamă Ursu. Vrei să spui că în deal, chiar dincolo...

— Da! Cred că cetatea se află în deal. O fi având ea poate și alte intrări, dar aceea pe care ne-o indică documentul se află în deal.

— Dar cum s-a putut și oare când s-a putut ridica totul? întrebă Maria.

— Păi nu spune în predoslovie că s-a lucrat numai la lumina lunii? răspunse tot Dan. Și apoi cum s-a procedat cu logofătul Zogreanu s-a putut proceda și cu alții: Crâști! Jos capul!... Și oare de ce dealul de pământ să nu fi fost dinadins tăiat și făcut abrupt? Pare prea curios dealul... Acum mi se explică multe, Ursule. Dacă am fi știut! Trebuia să cercetăm nu ruinele ci dealul...

— Atunci ce reprezintă ruinele acelea nenorocite? întrebă Lucia.

— Ce-ar putea să reprezinte decât fortificațiile de apărare a castelului? Castelul era tăinuit, dar pentru orice eventualitate trebuia și apărut. Însă în mod discret. O cetate mare ar fi atras atenția. Dar una mică... trece mai neobservată, nu atrage curiozitatea nimănui. Castelul se află în deal. Dacă ați avea și voi în minte ruinele și dealul și locul în care am găsit documentul, sunt sigur că nu v-ați îndoi nici voi.

— Eu cred că Dan are în mare măsură dreptate! încuviință Lucia. Vultureștii trebuie cercetați metru cu metru. Și totuși!... Fata voastră în alb vorbește despre un castel de marmură, nu pomenește nicăieri despre camere întunecate, despre lipsa soarelui... Asta cum se explică? Scrisoarea fetei să fie totuși o farsă?

— S-ar putea ca în deal să se afle doar intrarea la Castel, spuse Dan.

— Dar Castelul unde să fie? întrebă Maria.

— Undeva în spatele dealului, în pădure, prin vreo râpă neumblată, sau chiar departe undeva. Sunt tuneluri subterane lungi de kilometri... Dacă ne luăm după document, la Vulturești, nu în ruine, ci în spatele lor, se află ceva în legătură cu castelul. Eu cred că o intrare sau vreun tunel subteran.

— Atunci n-ar fi mai bine să ne despărțim în două grupuri? propuse Lucia. Unul să cerceteze dealul, celălalt împrejurimile. Am înainta mai repede.

Ceilalți acceptară.

— Dar cu Tic ce facem? întrebă Ursu. Cine știe pe unde umblă săracul...

Într-adevăr, toți uitaseră de prichindel în emoția ultimelor descoperiri.

— Să-i dăm o telegramă să vină imediat la Vulturești! sugeră Dan.

— De ce? întrebă Lucia. Dintr-un anumit punct de vedere acțiunea lui e foarte utilă. Ea nu poate decât să ajute la dezlegarea enigmei castelului și... a fetei în alb. Mai ales a prizonierei din castel. Tic nu

mai poate întârzia mult timp. Îi lași tu, Maria, răspuns acasă că am plecat la Vulturești.

— Când vreți să plecăm? întrebă Ursu.

— Mâine dimineață în zori! Avem tren! anunță Dan. Ne lasă la șapte kilometri de sat.

— Mai bine să mergem cu autobuzul, spuse Ursu. Azi am aflat că merge un autobuz în direcția aceea. Plecăm tot în zori.

— Atunci cu atât mai bine! Ne lasă și mai aproape de ruine. Deci mâine, la stație, în centru. Tuturor le spunem că mergem într-o excursie. Și prietenilor și părinților... O excursie într-o pădure. Iar lui Tic îi lăsăm răspuns să vină după noi...

— Și dacă întârziem mai multe zile? se îngrijoră Maria.

— Și?! se miră Dan.

— Peste două zile trebuie să sosească Victor...

— Aoleu! Uitasem... Îi lăsăm și lui un răvaș... Chiar eu îl scriu. Tu, Maria, scrie pentru Tic.

Cireșarii se despărțiră pentru a-și face din timp pregătirile. Dan căpătase strălucirea unui zeu. Era prima dată când simțea dorința de a fi conducător.

Elevul cu talent la română își ținuse cuvântul. Se sculase cu noaptea-n cap și când simți că se ivesc zorile îl trezi și pe Tic. Ciufuliciul se încredințase fără grijă somnului și dormise grozav. Anticipase cu siguranță infailibilă plăcerea colegului său de a-l trezi.

— O să vezi acu, ce țațoș trece! Grozav de țațoș.

Tic se îmbracă la repezeală și ieși la poartă. Soarele răsărea. Oamenii plecau în călduri prin ogoare. Depart, pe șosea se vedea parcă un biciclist.

— El e! Țațoșul! se bucură colegul. Să-l vezi ce țațoș! (îi plăcea teribil cuvântul).

Când biciclistul se apropie, Tic făcu câțiva pași spre mijlocul drumului și se postă acolo ca un stâlp. Biciclistul se opri destul de surprins.

— Foarte frumoasă bicicletă! spuse prichindelul în loc de „bună dimineața”, cu convingerea că țațoșul îi va primi lauda cu mare plăcere. Dar v-aș ruga ceva. N-ați dat dumneavoastră acum câteva zile un pachetel unui șofer? Nu știți de la cine l-ați primit?

Biciclistul îl măsură pe Tic de sus până jos, dar făcu greșeala ca mai întâi să-i răspundă și pe urmă să întrebe:

— Factorul de la Brusturi mi l-a dat. Dar ce te interesează pe tine, bă țâncule?

— Am pus un pariu cu puștiul ăla din poartă.

— Aaa! aprobă fericit biciclistul, dar după câteva clipe își reveni: Ce fel de pariu și pentru ce?

— Asta-i treaba noastră!

Din fericire, la poarta unei case apărură o fetișcană frumușică și zveltă și, văzând-o, biciclistul cel țațoș sări pe șă ca un campion, dar nu apăsă pedala înainte de a-i spune lui Tic:

— Ziceai că-i grozavă bicicleta, hâ? Da, e foarte bună! Cea mai bună bicicletă din câte se există, cea mai simultană...

Și trecu prin dreptul fetei, cu capul sus și drept în șa, ca un motociclist.

— Adevărat că-i țănoș, își felicită Tic colegul. Și zici că-i din Movila? Dar Brusturi unde vine?

— Brusturi? Păi de la Movila nu-i mult. Vreo cinci kilometri, în sus, spre munte.

— Și până la Movila?

— Numai trei kilometri. Dar de ce întrebi?

— Mă gândesc să dau o raită până la Brusturi, la o prietenă de-a Mariei, la o colegă a soră-mi.

— Hai că merg și eu! Numa' să mă schimb.

— Stai! Stai că nu sunt sigur... Zău...

— Chiar vrei să pleci? Hai, nu pleca! Acuș vin băieții pe teren, la fotbal... Ardem un meci...

— Da?! se prefăcu Tic foarte interesat. Să știi că vin. Mă duc numai până la Movila. Am puțină treabă acolo. Până mă-ntorc, tu poți să alegi formațiile... Eu joc pe postul de căpitan... Și la toamnă să știi că te bag în echipa clasei.

Tic era sigur că va pleca singur. Nu chiar singur de tot, pentru că îl avea și pe Țombi cu el. Spre Brusturi, băiete!

Dar din pricina promisiunii sale, puștii din Bozieni n-au jucat fotbal în dimineața aceea. L-au așteptat cu o încredere nețărmurită pe cel mai bun pitic din oraș, „adică ce din oraș, din toată țara”, l-au așteptat până li s-a făcut foame rea și s-au cărăbănit pe la casele lor, hămesiți și nenorociți. Dar nici Tic nu era prea vesel. Factorul din Brusturi îi spusese că primise pachetul de la preotul Gârbaciu din Stăncuța. Iar Stăncuța se afla la vreo cinci kilometri de Brusturi. Deși prichindelul se grăbise nevoie mare să ajungă cât mai repede la Stăncuța, nu mai reuși, din păcate, să dea imediat de firul mesajului. Preotul Gârbaciu, mare iubitor al celor pământești, fusese seara la o petrecere în capul satului de la care nu se întorsese decât spre zori. Micul cutezător îl găsi dormind și sforăind vârtos într-o balie uriașă, care-i slujea de pat pe cerdac. O îngrijitoare bătrână, cu fața plină de cute și cu vederea slabă, îl întâmpină destul de bucuroasă pe îngerul blond din pragul porții:

— Bine-ai venit, domnișorule! Da' conia ce face? Sănătoasă, voinică?

— Îl căutam pe părintele, îngână Tic.

— Ce spui?! se miră îngrijitoarea care, după cum se vede, era și olecuță surdă. Și când vine încoace? Să-i pregătesc eu o oală de sarmale că tare-i mai plac... Ei, nepoții, nepoții...

— Nu sunt nepot... încercă Tic să nu se pună rău cu biserica.

— Sâmbătă? îl întrerupse slujnica. Numai bine... Dar matale n-ai vrea să mănânci ceva, că ți-o mai fi foame... De la Bătrâna pâna- aici e drum, nu glumă... Și prea cuviosul doarme, săracul... O avut de lucru az'noapte. Numa-n zori a venit... Noroc că s-o lăsat de vin... Acum numai țuica-i mai place... Și totul din pricina viilor, că ei îl îmboldesc.

Tic se gândi din nou să se împotrivească, să-i spună bătrânei că nu-i nepotul popii și că nu-i din Bătrâna. Tocmai se pregătea să-și ascute vocea, când părintele făcu prin somn o mișcare.

— Părinte! îi țipă slujnica la ureche. Ian scoal' oleacă, părinte, că ți-o venit nepotul de la Bătrâna!

Preotul deschise ochii, cercă să se ridice în capul oaselor, dar pe la jumătatea drumului se răzgândi.

— Dar ce vrei, mă Ioneluș? întrebă dânsul.

Tic se hotărî să profite de acest scurt moment de luciditate:

— Sărut mâna... Cine v-a dat pachetul acela mic învelit în hârtie?

Popa holbă ochii încetoșați:

— Care pachet, mă Aghiuță? Ce, crezi că-s beat? Vezi că acuș pogor iadul asupra ta.

— Nu, sărut mâna. Pachetul acela pe care l-ați dat unui biciclist acum vreo două zile...

— Ce biciclist, mă, ce pachet? Ce două zile?

— Un pachet mic, tare, legat cu sfoară, cu adresa frizeria Higiena.

— Cum... Higiena?! și popa se rezemă în cot căutând să-și amintească. Frizeria... frizeria... Ceva cu cireșe, nu?

— Da, da! strigă îngerul travestit, bucuros că preotul își amintise.

— Și ce vrei cu el? Că eu știu că l-am dat unui neghiob, unui fudul...

— Cine vi l-a dat dumneavoastră?

— Cine mi l-a dat? Dar parcă mai țin eu minte! Pare-mi-se că Pupăza... Da! chiar Pupăza...

— Pupăza?!

— Fleandura aceea de precupeată din Prisaca, mânca-o-ar focul iadului s-o mănânce și mărita-s-ar cu Scaraoțchi, că mi-a plătit pe cinci găini șaizeci de lei și-am auzit că-n târg se vinde cu treizeci de lei bucata. Și nici măcar bani nu mi-a dat, pungășoica, crăpa-i-ar măselele, mi-a adus patru sticle de țuică îndoită cu apă. Da' n-o să pun eu mâna pe ea! Zicea că o costă douăzeci de lei sticla, dar mi-o dă mie cu cinșpe lei ca să se pună bine cu Dumnezeu... Și s-o fi văzut cum se prefăcea, străpezita. Ce-o s-o chelfănesc. O fi cumpărat și ea două sticle de țuică, cu doișpe lei kilu, a făcut din ele patru și m-a înșelat, hoțoaica. Am dat cu cinci lei găina. Auzi, Doamne? Oare-oi fi fost beat? Sau poate m-oi fi zmintit... mai știu eu... Da' nu pun eu mâna pe ea? Întâi o bat și pe urmă o afurisesc...

Tic o șterse pe nevăzute lăsând preotul să-și facă singur, mai departe, autocritica și planurile de răzbunare. Trebuia s-ajungă la Prisaca, să dea peste precupeată. Era obosit prichindelul, dar nădejdea că noul mesager va fi poate ultimul, adică primul, îl făcea să scape de cauciucul care i se strecura în glezne. Dacă ar ști fata în alb câte pătimește el, pentru a dovedi prietenilor că mesajul e adevărat, că există și castelul, dar mai ales că în castel se află prizonieră ea!... Dac-ar ști fata în alb!...

Cu aceste gânduri, care-i înțepau pieptul și spatele, și cu altele care-i opreau răsuflarea, fostul nepot al popii din Brusturi străbătu, parcă fără să-și dea seama, calea de arșiță până la Prisaca.

În sat părea că nu e țiipenie de om. Era pe la miezul zilei, zăpușeala ardea plămânii, și nici o boare de vânt rece nu se îndura să-l învăluie, măcar pentru

o clipă, pe micul și grăbitul călător. Tic văzu pe ulița principală firma cooperativei și se duse întins acolo. Dădu bună ziua cu glas smerit. Înăuntru se aflau vreo trei bărbați și o femeie înaltă, încă tânără, cu niște priviri focoase. Bănuiește imediat care-i vânzătorul și-l întrebă politicos:

— Nu vă supărați, dar nu știți unde aș putea-o găsi pe mătușa Pupăza?

Hohotul de râs pe care-l stârnise întrebarea lui era atât de cumplit că Tic se pomeni cuprins de un tremurici prevestitor de rele.

— Care mătușă, mă prăpăditule? Și care pupăză, mă jigodie?

Vocea aceea foarte arțăgoasă aparținea femeii și Tic o sfecli: „N-o fi cumva fiica pupăzii?”

— Nu vă supărați dar...

— Cum să nu mă supăr, mă chiștocule? Ce te-apuci să batjocurești oamenii, dârdăitură ce ești?!

— N-am știut că sunteți rudă...

— Ce rudă, mă cioflingarule! Când ți-oi azvârli una peste bot, golanule!...

Ultima insultă era prea din cale afară și Tic n-o mai putu suporta. Mai ales când vânzătorul îi dădu a înțelege prin mișcări discrete și cuvinte mute că „pupăza” e chiar femeia care-l amenința.

— Daaaa!?! se supără Tic. Atunci: bună ziua!

Prichindelul ieși imediat din cooperativă, bineînțeles după ce făcu o mutră de om jignit și pus pe răzbunare. Parcă tot spatele i se prefăcuse într-o ureche care aștepta strigătul salvator. Și strigătul nu întârzie:

— Mă băiețăș, mă domnișorule! Ian stai puțin! Ce te mâniași așa. Stai că mai am o vorbuliță bună...

Tic își încetini pasul, dar nu se opri. Femeia îl ajunse din urmă:

— Stai o dată, că ne-om înțelege noi... Suntem doar oameni. Dacă ar veni cineva din senin la maică-ta și-ar întreba: dar nu știți pe unde stă nebuna aia de mama lui... cum îți zice?... te-ai simți bine, ia spune!

Prichindelul părea mai puțin încruntat dar încă nu se lăsa bătut.

— Hai, hai, că ți-oi găsi eu ceva la oraș, minți Pupăza. N-o mai fă pe bosumflatul și spune o dată pentru ce mă cauți.

— Nu vreau! Fin-că știi matale...

— Hai, domnișorule, de, oamenii, așa-s ei, se mai ceartă, se mai împacă, chiar când spun o vorbă rea n-o fac din răutate; eu am vrut doar să glumesc, așa-s eu din firea mea; și dacă ne-am lua după glume nu știu unde am ajunge. Ce voiai matale de la mine?

— Voiam eu să vă spun o vorbă, adică nu eu, cineva m-a rugat să vă caut și să vă spun ceva din partea lui. În legătură cu niște găini.

Figura pupezei deveni și mai binevoitoare, iar vocea nespus de mieroasă...

— Am văzut eu de la-nceput că ești un domnișor isteț și frumușel. Și ce cățeluș frumos ai! Cum îi zice, Azorică, Grivei?

— Țombi și Țângulică... Depinde de felul cum se poartă.

— Țombi sau Țângulică! se miră femeia. Vai, ce nume frumoase! Și cum i se potrivesc! Și ce frumos sună! Nu-i așa că matale i l-ai dat? Se vede de la o poștă. Și, dacă nu te superi, ce voiai să-mi spui cu găinile?

— Părintele Gârbaciu m-a rugat să vă spun c-ar mai dori câteva sticle cu țuică, tot vreo patru... Dar spunea că neapărat să fie tot din aceea.

— N-a spus și cât dă pe sticlă?

— Nu! A spus că știe Pupăza. Cum ne-am înțeles data trecută, parcă așa zicea...

— Apoi să-ți dea Dumnezeu sănătate și să știi că-ți aduc eu ceva de la târg, nu te uit. Uite, chiar acum plec cu țuica la părintele. Și să știi că nu te uit. Pupăza când spune ceva apoi e vorbă...

Bineînțeles că nu-l întrebă pe Tic nici cum îl cheamă, nici de unde-i, ca să-i poată da acel „ceva” pe care i-l va cumpăra de la târg.

— Și-a mai zis părintele să nu uitați să-i spuneți și cine v-a dat pachetulul acela...

— Pachetulul?! Care? Aaa! Da, da! Cum să nu-i spun? Că doar mi l-a dat moașa din Bătrâna, grăšana

ceea, Parușoaica...! Iaca, eu chiar acumă mă duc să-i fac rost de țuică. Și tot din aceea. Dac-ar ști sfinția sa cât mă chinuiesc pân-o gălesc... Da' matale ești vreun neam cu părintele?

— Nu! Dar treceam prin sat și aflând...

Tic tocmai voia să-i spună Pupezei că totul fusese o glumă și că popa, înfuriat nevoie mare, abia așteaptă să pună mâna pe ea, când deodată înfățișarea și vorbele și tonul Pupezei se schimbă ca prin farmec...

— Adică nu ești neam?

— Nu!

— Atunci, mă golane, cum de-ai îndrăznit să mă faci pupăză, mă. Mânca-te-ar ciorile! Ce ți-aș mai trage eu două după ceafă; jigodie afurisită...

Cuvântul nefiindu-i străin lui Țombi, dar auzindu-l din gura femeii, îl trezi brusc din lăncezeală: luă o căutătură feroasă și scoase un mârâit atât de amenințător că Pupăza se retrase înfricoșată câțiva pași înapoi. Tic își liniști câinele dar nu-i mai spuse nimic altceva femeii decât „bună ziua”. Iar după ce rosti cuvintele, din fericire, sau din păcate, simți un val de milă. Își amintea cât de înfuriat îl lăsase pe preot și mai ales se gândea de câte ori îi va spori furia când o va vedea pe Pupăza oferindu-i din nou patru sticle de țuică pe cinci găini. Dacă ar fi știut prichindelul că Pupăza își pusese în cap să-i ceară popii șase găini în loc de cinci...

La Vulturești, cireșarii se despărțiseră în două grupe, Dan și Lucia rămăseseră la ruine, iar Ursu și Maria apucaseră calea pădurii.

Pădurea era deasă, întinsă, părea fără început și fără sfârșit. Maria nu înțelegea cum vor putea răzbi prin ea și mai ales nu vedea cum își vor putea face cercetările. Ursu era mai optimist. Se urcase în vârful unei movile și zărise undeva în interiorul pădurii un fag uriaș care-și înălța cu mult creștetul deasupra tuturor copacilor din împrejurimi. Își aleseră ca primă țintă acel arbore gigantic al pădurii.

Maria cercetă busola și fixă direcția fagului. Ursu, râzând, îi spuse că o duce la fag fără să mai fie nevoie de ajutorul busolei.

— Imposibil! se împotrivi Maria. În pădure nu poți să-ți iei puncte de reper. O să ne rătăcim și atâta ne mai trebuie.

— Atunci facem altceva, propuse Ursu. Tu mergi în urma mea și dacă mă abat o singură dată de la direcția pe care ți-o indică busola, îți dau ție conducerea.

Cei doi porniră. Ursu, înainte, se străduia să-i facă Mariei drumul cât mai ușor. Alegea dintr-o privire locurile accesibile, evita tufișurile dese, râpile, urcușurile abrupte. Simțul lui de orientare îl ducea cu o precizie de busolă în direcția fagului. La câteva ocolișuri Maria era cât p-aci să-i atragă atenția că se abate din calea pe care i-o arăta busola, dar își dădu repede seama că abaterile erau dictate de terenul accidentat. Căpătă atâta încredere încât, cu timpul, nu se mai obosi să privească busola.

Deși mergeau repede și cu spor, arborele întârzia să le iasă în cale. Timpul trecea... Oare nu rătăciseră drumul? Maria tocmai voia să-și controleze busola, dar văzu semnul lui Ursu apoi privirile ei evadară într-o poiană luminoasă, și în mijlocul poienei trona, fără rivali, uriașul arbore.

— Acum spune-mi și mie pentru ce ai vrut să ajungi aici? întrebă Maria. Nu crezi că ne-am afundat

cam mult în pădure?

— Ce ne-am fi făcut dacă n-am fi ajuns aici?! De bine de rău avem acum la dispoziția noastră un punct de observație formidabil, care ne va ușura mult cercetarea.

— Vrei să te urci în fag?

— Trebuie.

Ursu își scoase bocancii, mai privi o dată trunchiul arborelui, drept și lucios, apoi începu urcușul. Cu mișcări sigure, de pisică, ajunse aproape de vârf. Maria se înfricoșa când îl văzu ca o mogâldeată printre crengile din creștetul copacului. Ursu continuă să urce, până își dădu seama că din locul în care ajunsesse privirile nu mai întâlneau nici un obstacol și că orice centimetru mai sus putea fi fatal.

De la fag spre Vulturești, pădurea se vedea ca-n palmă. Părea că se întinde pe un podiș neted, tăiat cam pe la jumătatea lui de o apă care, de-acolo de sus, lui Ursu îi apărea ca o panglică subțire de argint, ca un fir de beteală. Tăietura nu era dreaptă, ci forma un semicerc, dar era atât de adâncă încât despărțea pădurea în două. Ursu descoperise tot ce voia să descopere, tot ce-și închipuise că va descoperi. Coborî repede din copac, și era atât de nerăbdător, că de pe la vreo șase metri sări de-a dreptul jos sub privirile speriate ale Mariei.

— Suntem salvați! spuse el. Fără fagul ăsta bun nu știu ce-am fi făcut.

— Ai descoperit castelul?!

— Încă nu, dar dacă nu se află aici, în zona noastră, avem toate șansele să-l descoperim până diseară. Cel mult până mâine la prânz. Asta depinde numai de tine.

— Nu te înțeleg.

Ursu îi explică Mariei că pădurea se află pe un podiș al cărui capăt îl constituie dealul abrupt la poalele căruia se află ruinele. Din fericire, nu departe de muchia dealului se află o apă care taie adânc podișul.

— Cum să-ți spun eu... caută Ursu. Imaginează-ți pădurea în forma unui cerc, ca o lună plină. Exact așa, ca o lună plină. Vine o eclipsă și fură o parte din lună. Înțelegi? Așa face și apa noastră. Fură o parte din pădure, adică o desparte definitiv de restul pădurii. Și tocmai partea de la început.

— Acum înțeleg. Vrei să spui că n-avem de cercetat decât partea aceea.

— Exact! Dacă se află în pădure, castelul numai acolo se poate afla. Și cred că nici nu se putea găsi un loc mai nimerit.

— Atunci e cazul să mergem pe firul apei... sesiză Maria.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem! Dacă e o ieșire sau o intrare secretă, cred că numai pe malul apei poate să fie. Avem și norocul că malul e cam chel. Și dacă nu găsim nimic pe mal, cercetăm în colțul de pădure...

— Altceva n-ai zărit? Ceva care să sugereze o construcție, o locuință?

— Mi s-a părut că s-ar afla ceva într-un luminiș, într-o poiană... Parc-am zărit un acoperiș, dar nu sunt sigur...

— N-ar fi mai bine să mergem întâi acolo?

— Dacă n-ar fi fost într-un luminiș... Nu! Mai bine să mergem la început pe firul apei și dacă nu găsim nimic...

— Dar spui că ai văzut ceva acolo în poiană...

— Gândește-te, Maria, acolo în poiană ar putea să fie o cabană, sau o locuință oarecare, și-atunci înseamnă că nu există nici un castel în părțile astea...

— Ai dreptate! Dacă au ajuns oamenii acolo, nu văd de ce n-ar fi descoperit castelul. Să lăsăm pentru la urmă această speranță. Bine... Mergem pe firul apei!

Ursu și Maria porniră spre valea aceea adâncă și pleșuvă, parcă anume făcută ca să le ușureze cercetările. Ursu înainte, Maria după el. Pășeau cu emoție, dar și cu teamă. Îi încolțise pe amândoi teama zădărniciiei.

La poalele dealului, deasupra ruinelor, Dan și Lucia, mai ales primul, se agitau și se frământau fără întrerupere. Dan se cățăraseră pe deal și de-acolo își descărca furia:

— Fir-ar să fie de document! Merg eu ca racul patru stânjeni, dar de unde pornesc?

— Ziceai că-i o copilărie documentul! îi aminti Lucia. Eu cred mai departe că fiecare frază are o semnificație.

Dan scoase din buzunar copia documentului și citi fraza dinaintea indicației cu cei patru stânjeni:

— „*Apoi din cele zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi*”. Care-i porunca a cincea?

— Să nu ucizi!

— Și a noua?

— Să nu râvnești femeia altuia...

— Asta-i culmea! Ce legătură pot să aibă poruncile astea cu ruinele de aici și cu cetatea Vulturilor. Nu, nu! Eu continui să cred că-i pusă numai așa, să încurce.

— Sunt și eu năucită... recunosc Lucia.

— Dacă o fi în legătură...? Stai! Fata aia, șmechera aia, Catrina, spunea că s-au găsit oase pe-aici. Dacă o fi fost îngropat aici vreunul care a râvnit nevasta altuia și-a fost ucis?

— Ești nebun? Cum de-ți poate trece așa ceva prin minte?

— De ce nu? Poate că de la mormântul ăluia care-a râvnit la nevasta altuia trebuie să faci patru stânjeni ca racul...

— Mai întâi că n-o să știm niciodată unde-a fost înmormântat individul tău, dacă am da crezare bâiguielilor tale, și apoi cred că n-ai altceva mai bun de făcut decât să-ți fixezi în cap distanța de patru stânjeni, să tragi o linie imaginară de-a lungul dealului și să cauți pe linia asta.

— Of! Cred că documentul ăsta a fost predestinat să-mi fie călău, oftă Dan, gândindu-se la

acrobațiile și chinurile care-l așteptau pe linia imaginară propusă de Lucia.

— Să împărțim dealul în două, îl învie Lucia. La dreapta tu, la stânga eu.

— Mai bine tu la dreapta, că eu am mai fost pe-acolo.

Lucia acceptă contrapropunerea fără să-i treacă prin cap că Dan o făcuse numai pentru că porțiunea din stânga i se părea mai accesibilă. Porniră amândoi, unul într-o parte, altul într-alta pe brânci, pe vârfuri, pe spate, cu capul în jos, căutând cu privirile și pipăind cu brațele fiecare palmă de pământ. Parcă totul fusese aranjat. La înălțimea aceea de 8 metri, dealul era complet neted, nici un tufiș, nici o piatră, nici o groapă nu-și aflase sălașul. Se întoarseră amândoi după ce-și dădură seama că depășiseră limitele ruinelor și se mai uitară o dată deasupra și dedesubtul liniei imaginare. Dar nimic, nimic nu le reținu atenția.

— Dar în fond ce căutăm noi? întrebă Lucia.

— Cum ce căutăm? întrebă la rândul său Dan. Căutăm o intrare în castel.

— Dar acum, aici, la înălțimea asta de patru stânjeni, ce am putea să descoperim?

Dan rămase cu gura căscată. La așa ceva nu se gândise.

— Dacă-am ști de unde trebuie să pornim, continuă Lucia, am putea folosi combinațiile tale. Ne-am opri la un punct imaginar și de-acolo am face cei doi pași înainte și pe urmă zece cu unu și zece fără unu. Dar dacă nu știm de unde să pornim...

— Eu încă nu mi-am scos din cap chestia cu mormântul.

— Adică tu chiar crezi în aiureala cu ăla care-a fost ucis?

— De ce nu? E o idee ingenioasă. Nu-i vorba de mine. Ci de tretilogofăt...

— Atunci înseamnă că n-avem ce căuta aici la Vulturești.

— De unde-ai scos-o și pe asta?

— Din deducțiile tale. Nu tu spuneai că nu trebuie să dăm crezare fiecărei fraze? Acum văd că ți-ai schimbat părerea...

— Ei și! De la asta până a nu veni la Vulturești e cale lungă...

— Ia citește cea de a doua frază din document!

— Poftim: „*apoi drumul te duce la o cetate veche, zisă a Vulturilor, în care nu cred ceva să găsești*”... Adică, vrei să spui...

— Da! Adică vreau să spun că dacă dăm crezare fiecărei fraze nu la Vulturești se află taina.

— Bine, dar e absurd, protestă Dan.

— E într-adevăr absurd. Și nu știu ce să mai cred! Înseamnă că documentul tainic dă din capul locului o indicație și anume aceea că nu la Vulturești se află taina Cetății Vulturilor. Eu nu cred că un tănuitor ar face această greșală.

— Cam asta începe să fie și părerea mea, zău, Lucia.

— Prin urmare, stimate logician, interpretarea cuvântului Vulturești în sens pozitiv ar însemna de asemeni o indicație foarte prețioasă. Recunoaște!

— Recunosc... de ce să nu recunosc? Dar care-i misterul?

— Că documentul e mult mai greu de descifrat... se bosumflă Lucia.

— Bine, să admitem asta, spuse Dan. Să ne mai uităm o dată pe document. Singurul cuvânt concret de aici e cuvântul Vulturești. Recunoaște și tu!

— Recunosc! Și din cauza asta am atâtea rețineri. Este totuși imposibil ca într-un asemenea document să se omită lucrul cel mai important și anume locul unde se află cetatea. De-aceea am crezut la început și mai cred și acum că aici trebuie să înceapă dezlegarea enigmei.

— Ar mai putea fi ceva, Lucia, mărturisi Dan cu oarecare regret. Dacă tretilogofătul a avut în cap alt Vulturești? Mă înțelegi? Dacă există un Vulturești, cum să-ți spun eu, mai veritabil decât ăsta al nostru.

— Imposibil! Nu poate fi altul!

— De ce? în țara noastră sunt precis mai mulți Vulturești. Poate chiar în regiunea noastră.

— Nu cred că e vorba de alt Vulturești. Din două motive, la fel de importante amândouă: că există, totuși, aici ruinele unei cetăți și că... aici ați găsit documentul.

— Da! se văzu silit Dan să recunoască. Fir-ar să fie! Dar care-i atunci misterul?

— Poate l-au dezlegat Ursu și Maria, că-i văd venind.

Frânți de oboseală și târându-și picioarele cei doi se apropiau.

— Voi ați găsit ceva? întrebă Maria la capătul puterilor.

— Cum s-ar spune nici voi n-ați găsit! descoperi Lucia.

— Prin urmare ne-am lămurit... spuse Maria. Noi totuși am descoperit ceva...

— Ce? sări Dan.

— Un adevăr, o certitudine, îl liniști Ursu.

— Care?

— Că în partea aia nu poate fi vorba de nici un castel, de nici o intrare, continuă Ursu.

— De ce? De unde ești atât de sigur? atacă Dan mai departe.

— Pentru că unde-ar fi putut să fie nu este, răspunse Maria în locul lui Ursu, iar unde ar fi putut fi mai greu este ceva care arată că nu poate fi în nici un caz.

— Lasă jocurile de cuvinte! Spune mai clar! insistă Dan.

— Valea e pleșuvă și nu pare să ascundă nici un mister. Iar în zona de pădure se află o cabană veche, cu urme proaspete de locuit, ceea ce înseamnă că au trecut prea des oameni pe-acolo, ca să nu fi descoperit vreo urmă, dacă ar fi existat vreun castel. Deci e clar.

— S-ar mai putea ceva, nu zic nu, adăugă Ursu. Dacă ajungem la concluzia că refugiul ăla, castelul ăla e sub pământ, atunci ar putea să existe oriunde, numai că trebuie să dezvelim tot dealul.

— Sau să n-o credem pe prizoniera în alb! încheie Maria. Voi ce-ați găsit?

— Ca și voi...

— Adică aveți și voi o certitudine? întrebă Maria.

— Din păcate nu! răspunse Lucia. Singura concluzie la care am ajuns amândoi se referă la document: acum mi se pare mult mai misterios și mai enigmatic, nu atât de copilăros cum am crezut la început.

— Cum am crezut eu la început, sublinie Dan.

— Și ce-i de făcut? întrebă Ursu.

— Nimic altceva decât să studiem mai bine documentul. Deocamdată.

Fiecare cu câte o copie în mână începu să citească de la cap la coadă și de la coadă la cap documentul tainic al logofătului de divan Cristache Zogreanu. Și cu cât îl citeau mai des și mai pe îndelete, cu atât erau siliți să recunoască, în sinea lor, că răposatul logofăt zăvorise în slove „*cu neputință de deslușit*” taina cetății Vulturilor.

Norocul lor era că mezinul eu păr de aur și ochi triști înainta cu o perseverență extraordinară pe urmele mesajului fetei în alb, și că se apropia și un alt eveniment de seamă, un eveniment salutar pentru situația în care se aflau cireșarii.

Tic n-o găsi acasă pe moașă. I se spuse că e la maternitate. Clădirea cu scâncete se afla chiar în mijlocul satului, o clădire nouă, curată din care răzbătea un concert ascuțit. Prichindelul, surprins parcă de înserarea care apăruse în aer, întrebă de moașă, și trebui să aștepte aproape jumătate de oră până ce se ivi în sala de așteptare o femeie îmbrăcată în alb, și atât de grasă că nu mai văzuse niciodată până atunci o altă femeie care să-i semene. Înainte ca el să deschidă gura, sări în fața moașei un bărbat de vreo 40 de ani:

— Ce e, ce e? întrebă el răvășit de emoție.

— Na! parcă-ai fi la primul copchil. Ce te repezi așa? Nevastă-ta cică s-o cheme Aurora.

— Tot fată?

— Dar ce-i fi vrând să rămâi cu cinci fete? Acum că ai șase, al șaptelea copil poate să fie băiat.

— Așa spuneai și data trecută.

— Nu cumva ăi fi supărat?

— Nu, că parcă e mai frumos un număr cu soț. Dar știi și dumneata, ca tot bărbatul...

— N-ai nici o grijă. O să fie și-un băiat.

Moașa îl zări pe Tic și se duse imediat la el.

— E urgent, urgent, sau se mai poate aștepta?

— Urgent! răspunse Tic fără să se gândească, sau mai bine zis obsedat de gândurile lui.

— Anico! țipă moașa. Pregătește-te. Va să zică e al cincilea pe ziua de azi. Nu-i nimic. Să crească ei sănătoși. Și zi-i! Ce-ai vrea să ai, soră sau frate?

Tic se dezmetici și încercă să înlăture confuzia:

— Nu, că nu-i vorba de naștere, spuse el. Altceva.

— Iaca n-am avut noroc. Când să bat și eu recordul. Dar despre ce-i vorba?

— O chestiune personală.

— Personală? Da' ce chestiune personală ai putea să ai tu, mă sfârlează?

— Cu un pachet. Adică un pachetel...

— Ce pachet? Adică ce pachetel?

— Un pachet pe care l-ați dat Pupezei...

— Ia te uită, domnule! Și ce-i fi vrând cu pachetul?

— Să-mi spuneți cine vi l-a dat?

— Dar curios mai ești, mă sfârlează. Și dacă te-aș întreba și eu ceva?

Tic o sfecli. Tonul moașei era prea autoritar:

— De unde vii, și unde te duci?

— Din oraș și mă-ntorc! răspunse în aceeași manieră prichindelul.

— Și când vrei să te-ntorci?

— Acum! Adică după ce-mi spuneți cine v-a dat pachetul.

— Așa! Și te interesează mult să afli cine mi-a dat pachetul?

— Foarte mult... chiar foarte mult... se rugă Tic.

Moașa îl privi de sus:

— Trebuie să ai tu un interes mare, mă sfârlează, dacă ai venit până aici pentru asta. Uite ce-i! Eu îți spun cine mi l-a dat, dar vreau să te mai întreb ceva. Cu ce vrei să te întorci noaptea în oraș?

— Găsesc eu o ocazie... Când am venit, ehehei! câte erau!

— Și dacă nu găsești nici o ocazie?

— De... M-oi descurca eu...

— Ia ascultă, sfârlează! Ai pe cineva în sat?

— Am... un verișor... minți Tic.

— Cum îl cheamă?

Istețul o sfecli o clipă, apoi răspunse foarte degajat:

— Iliuță... Un coleg cu nasul ca o pătlăgică...

— Iliuță?! se miră moașa. Ia uită-te! Păi stă chiar lângă mine. Anico! Lasă pregătirile că deocamdată n-avem naștere. Dacă-i ceva, mă găsești acasă. Atunci mergi la Iliuță, te odihnești, dormi bine și mâine dimineață îți spun.

— Da, dar vedeți, mi se pare...

— Ce ți se pare?... Ești gata? Vezi, mă sfârlează, să nu mă răzgândesc.

Tic n-avu ce face. O luă pe urmele moașei străduindu-se în fel și chip să găsească ceva care să-l

salveze din situația jalnică în care se afla. Moașa însă se oprișe în fața unei case mari, frumoase, cu multă verdeață în jur.

— Intră tu întâi, mă sfârlează.

— Știți... dar Iliuță nu știu dacă mă cunoaște...

— Cum să nu te cunoască dacă ți-i verișor și coleg și are nasul ca o pătlăgică?

Moașa mai mult îl împinse în casă pe nenorocitul de Tic. Tombi rămase afară, pe cerdac. Înăuntru, prichindelul dădu cu ochii de un băiat cam de seama lui pe care nu-l văzuse însă niciodată, nici măcar în vreo fotografie.

— Uite-l pe Iliuță al tău. Noi îi cam spunem Petrică.

— Ca să fiu drept, se hotărî Tic, n-am spus chiar adevărul întreg.

— Ia uite! Dar ce-ai crezut vreo clipă că s-a prins minciuna? Dar deștept te mai crezi? Dacă ai fi știut că în valea asta sunt cel puțin o mie de copii de seama ta cărora eu le-am auzit primul scâncet, n-ai mai fi îndrăznit... Mamo! Vezi că avem musafiri în noaptea asta! Așa-i! O să te joci cu Petrică, vă împrieteniți voi repede, o să mâncați și pe urmă: culcarea. Măine dimineață o să afli ce vrei. Nu-ți fie teamă că nu-mi place să mă bag în poveștile străinilor. Ești mulțumit?

Tic nu știa ce să răspundă. Moașa auzi doar scârțâitul porții. Se repezi la ușă:

— Ce-i, Anico?

— Peste deal la Turturele. Acum a venit cu brișcă un flăcău. Zice că-i moare gravida de durere. Plânge ca o muiere...

— Ha, ha, ha! râse moașa... Abia învăță să fie tată... Vas-că tot avem zi de record. Mamo! Da' pregătește-i o dată băiatului că-i flămând. Și voi ce vă uitați așa unul la altul, parcă n-ați fi amândoi băieți. Ia dați-vă frumos mâna și... găsiți voi pe urmă ce să faceți.

Abia termină de spus aceste cuvinte și femeia cea mai grasă pe care Tic o văzuse vreodată coborî cu pași nemaipomenit de sprinteni treptele casei.

— Dar strașnică mamă ai, măi Petrică! rosti Tic cu toată sinceritatea.

— Stai să vezi! răspunse celălalt și se apucă să-i povestească musafirului neașteptat o sumedenie de întâmplări extraordinare cu maică-sa.

CAPITOLUL XI

În domeniile castelului de marmură părea că nimic nu se schimbase. Aceeși tăcere grea, aceleași mișcări furișate, ca niște alunecări, aceeași pâclă de taină care nu lăsa nici o rază limpede luminii de afară. Dar dincolo de pâclă, în spațiile din marmură albă, nu mai erau toate aceleași. Cei trei păreau mai agitați, mai neliniștiți. Mai ales omul cu cicatrice. Nu le ieșeau multe la socoteală. Răscoliseră cu ochi de lup și cu încăpățănare de cârțiță tot castelul dar nu descoperiseră nimic altceva. Și nici unul din cei trei călători tăcuți și alunecoși nu se putea împăca deloc cu gândul că în castel nu se mai află nimic.

Și mai era ceva care tulbura liniștea și rosturile tainice ale domeniului de marmură: o patrulă militară poposisese în preajma Cetățuii. Slăbănogul le anunța celorlalți vestea:

— I-am auzit spunând că vor veni aproape în fiecare zi încoace. Ceilalți doi se uitară la el parcă neîncredători. Viezurile clipi din ochi:

— Mi se pare că se cam îngroașă povestea. Ar trebui să luăm și noi măsuri.

— Am luat! anunță sec omul cu cicatrice. Începând de mâine se astupă intrarea și nimeni nu mai iese în pădure fără să știu eu. Ceilalți doi încuviințară în tăcere. Îl cunoșteau de mult timp și știau că hotărârile lui sunt bine chibzuite. Omul cu ochii de viezure întrebă:

— Oare nu este și o altă ieșire? Tot pentru caz de primejdie... Să nu se fi gândit nimeni la o asemenea eventualitate?

— Nu se poate să nu fie! se răsti omul cu cicatrice. Dar n-o găsim noi, așa cum nu găsim multe altele. Timpul însă nu ne mai este prielnic. Trebuie să ne grăbim, să nu mai pierdem nici un minut.

— Unde să mai căutăm? întrebă slăbănogul. În ce cameră?

— Peste tot! Încă o dată și încă o dată. Și iar de la capăt! Vocea șefului era fermă și dură:

— Fiecare să cerceteze o cameră! continuă el.
Cu vârful cuțitului și cu acul...

— Și fata? întrebă cel cu ochii de viezure.

Omul cu cicatrice îl săgeta cu privirea. Parcă-i așteptase întrebarea. Și întrebarea îl mânia și-i amintea o descoperire întâmplătoare făcută cu câteva minute mai înainte. Sosise momentul izbiturii. Scoase din buzunar un obiect pe care-l ținu cândva în pumnul său uriaș:

— Parc-am luat cândva o hotărâre cu fata! Am căzut toți de acord s-o ținem închisă și sub pază sigură. A fost vorba că nimeni nu va călca hotărârea. Atunci ce-nseamnă asta?

Deschise brusc pumnul și plimbă sub nasul celor doi un pachetel de hârtie. Parcă un obiect tare fusese înfășurat în hârtie. Omul cu ochii de viezure se cutremură. Știa că pierduse pachetelul. Dar nu știa în mâinile cui se afla.

— Nu... dar... începu el să se bâlbâie.

Vocea șefului deveni dinadins aspră și tăioasă:

— Am luat sau nu o hotărâre?

— Da!... recunosc cel căruia i se adresase întrebarea.

Vocea și mai ales atitudinea lui erau supuse, speriate și asta îl mai înmuie pe omul cu cicatrice:

— Fiecare lucru la timpul lui. De ce vă grăbiți? Vreți să stricăm totul? Orice gest nesăbuit poate duce la consecințe crunte. Scurt: N-am nevoie de tulburări! În privința asta nu admit nici o încălcare!

Aruncă apoi pachetul pe un pat de campanie, lângă omul cu ochii de viezure. Vinovatul nu-i suportă privirea grea. Dar vorbele pe care le auzi parcă îl mai liniștiră:

— Nu mă interesează al cui e pachetul, nici ce conține. N-am obiceiul să suspectez pe nimeni. Dar atunci când simt că se întrece măsura... Cred că mă cunoașteți...

Amenințarea îi înfioră pe ceilalți. Iar omul cu ochii de viezure simți șiroaie de sudoare pe spate auzind din nou vocea șefului:

— Sper că toate monezile sunt la loc. Ia să facem un control! Din doi pași ajunse la firidă. Cu o mână scotea fișicurile din tainiță, iar cu cealaltă rupea în buzunar hârtiile care erau destinate cireșarilor; le rupse cu puterea unor gheare și nu-și reveni din emoție decât în clipa când simți metalul în palmă. Porni apoi spre șef cu mâinile împreunate ca un căuș. Omul cu cicatrice luă, una câte una, monezile din căuș, le mai numără o dată, apoi se uită ținută în ochii celui care i le adusese:

— Bine! Șaizeci! Pune-le la loc. Trebuie să le găsim pe celelalte, trebuie să găsim alte bogății pe lângă care monezile vor fi niște fleacuri. Gata! Începem!

După câteva clipe, cei trei căutători ieșiră din bârlogul lor, fiecare înarmat cu ciocane, vergele de fier, cuțitașe și toporiști.

Dar și prizoniera în alb era chinuită de neliniști și frământări. Întârzierea cireșarilor n-o mai întrista. Era ca amintirea unui gând frumos. Alte spaime îi fulgerau clipele vii și visele: cireșarii nu vor mai sosi niciodată în castelul ei, sau vor poposi în apropierea lui atunci când va fi prea târziu. Ultima ei întâlnire cu omul cu cicatrice îi lăsase această convingere neagră, bolnavă. Dacă n-ar exista în lume acest: „prea târziu”! Ploua cu tristeți în camera ei cu străluciri albe.

Ca să-și învingă tristețea, încercă să-și găsească preocupări care să-i absoarbă toate gândurile, care s-o chinuie cu întrebări îndepărtate, incolore, gratuite. Începuse să-și scrie jurnalul; primele cuvinte le scrisese în ziua când Philippe îi salvase viața, în ziua când se plânsese lui Philippe de cruzimea omului cu cicatrice. Și dăruia ore întregi jurnalului ca unui prieten intim care-i primea docil toate gândurile și tresăririle. Dar paginile începeau să se umple tot mai greu. Fata în alb nu mai visa. Și ceea ce nu se visează e atât de greu de așternut pe hârtie!

Prizoniera știa tot ce se întâmplă cu cei trei călători, tot ce fac și tot ce găsesc. Castelul nu mai avea taine pentru ea. Știa că găsiseră monezi de aur, știa unde le găsiseră. Bănuia că în încăperile castelului se mai află locuri tainice pe care le căutau cu disperare cei trei. De ce să nu caute și ea? Oare putea să existe preocupare mai obsedantă decât aceea de a căuta și a descoperi locuri și lucruri tainice?

Calea spre firidă îi era divulgată de urmele unor degete lungi pe praful marmurei. Cei trei, disperați, uitaseră în graba lor să șteargă urmele. Prizoniera se cocoță în firidă și începu să bată cu un creion în pătrățelele mici de marmură care căptușeau interiorul întunecos. Una din plăcuțe scoase un sunet deosebit și fata în alb descoperi astfel mica tainică... din nefericire goală și umblată. Își continuă cercetările și în alte spații și pe alte suprafețe ale camerei. Dar cu toate strădaniile ei nu mai găsi nici o ascunzătoare.

Reveni iarăși în firidă, încă o dată și încă o dată și până la urmă descoperi și cea de a doua tainiță. Tot goală ca și prima.

Prizoniera, înfierbântată de fantezii renăscute, nu căuta numai monezi sau numai intrări secrete. Căuta și documente vechi prăfuite, care să mărturisească vechimea și istoria Castelului celor două cruci. Acest gând o făcea să observe și să cerceteze spațiile neînsemnate, cele mai mici crăpături, și mai ales plăcuțele de marmură din firidă. Își petrecea o parte din vreme în fața nișei cu două tainițe. Și gândurile, gândurile cele mai îndrăznețe o bântuiau. Ambele cuburi erau goale... Dar ușițele care închideau cuburile? În cea de a doua ușiță, în grosimea ei care dintr-o dată deveni ciudată descoperi, între două scoarțe galbene și roase, o foaie de pergament, și ea rănită de vreme. Despicătura din ușiță fusese lucrată cu multă finețe. Foile de pergament aveau parcă rolul să umple cu precizie golurile. Foaia din mijloc era plină de litere chirilice. Dar prizoniera cunoștea atât de bine alfabetul chirilic...

Sări jos din firidă cu foile de hârtie în mână și, topăind de bucurie, începu să i se destăinuie lui Philippe:

— Philippe, dragul meu! Cine știe peste ce comori nemaipomenite am dat aici? Vrei să ne apucăm cuminți de lucru? Încetul cu încetul...

Și prizoniera se apucă să traducă vechiul manuscris. Uitase de odihnă, de somn, de mâncare. Nu știa decât de manuscris. Cel care-l scrisese parcă n-ar fi știut bine limba... sau... Fata în alb înțelese că documentul era cifrat. Îl traduse cuvânt cu cuvânt dar sensul traducerii i se păru obscur și neinteligibil.

— Philippe! prostuțule... Ce taină se ascunde în această hârtie? Ah, dac-ai putea să mă ajuți! Philippe, Philippe...

Prizoniera înțelese mult mai târziu că textul peste care dăduse era compus din cuvinte de bază și din cuvinte fără nici un rost. Toată strădania ei era să le deosebească pe unele de altele. În forma în care-l

găsise documentul părea absurd. Era o încălcire supărătoare de fraze religioase.

Iată transcrierea corectă pe care o făcuse fata în alb:

„Taina cea mare și marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gândim la comoara pe care-o ascunde cine oare decât sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă și ne rugăm cumplit, vor spune oamenii că mântuirea se află ascunsă în crucea cea mare. Iar când vom fi și mai nenorociți, doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite pe capetele noastre o izbăvire și cu ea solii cei tainici în crucea cea mică și toți să-și facă această cruce. Și încă una și iar și iar, iar asta din urmă va fi iarăși cea dintâi. Iar cine va sudui în veci fapta asta nu fi-va în stare să și-o răscumpere. Și iar a doua oară cu gândul măcar s-o gândească nu va fi în stare. Căci în împărăția cerului intrarea cea mare și dânsa precum zic unii se. află ascunsă și nimeni nu știe și-n vecii vecilor nu va ști. Iară pe fiara fioroasă pe-afară prin care coclauri s-o caute cu trudă aprinsă-n făptură? În van totul, în van, în van. Vom găsi totul nu aiurea și doară documentul cel tainic din cartea sfântă ni-l va arăta. Și el se află în acel vechi ceaslov al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu sărman logofăt de cea de a treia putere. Dar numai în credință i se arată intrarea cea mare aceleia care din toți muritorii o merită. Căci acela care cu agera-i minte va prinde înțelepciunea cerească, va putea scoate din carte și din slovele tainice cheia fericirii noastre a tuturor”.

Cu cât fata în alb îl citea mai des, cu atât absurdul textului devenea mai evident. Făcu fel de fel de încercări, eliminând cuvinte, adăugind altele, schimbând ordinea rândurilor, a cuvintelor, dar nu ajunse la nici un rezultat. Atunci care putea fi cheia lui? Trebuia să aibă o cheie. Disperată începu să-l citească rar și cu voce tare lui Philippe:

— Ajută-mă, prostuțule, nu știu cum să mă descurc...

„Taina cea mare și marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gândim la comoara pe care-o ascunde cine oare decât Sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă...”

Fata în alb avu inspirația salutară să-i citească lui Philippe textul cu glas tare, parcă pentru a-și auzi și ea vocea. Philippe, smerit, o asculta cu atenție. După primele trei rânduri, prizoniera tresări... O luă de la capăt, și încă o dată, apoi sări în sus de bucurie:

— Philippe, dragul meu, am găsit! Ce simplu, ce copilăresc!

Dar Philippe nu cunoștea nici o altă limbă decât limba pisoilor, așa că nu află imediat taina fetei în alb. Un singur lucru era în puterea lui: să-și ciulească urechile. Și ascultă cucernic vocea fetei în alb și i se păru pisoifului că nu mai suna ca înainte, ci parcă altfel. Vorbirea fetei se asemăna într-un fel cu torsul său.

Tic se sculă vesel și odihnit. Dimineața era frumoasă și senină, adia un vânt răcoros care nu putea decât să sporească hotărârea prichindelului de a porni imediat în căutarea noului mesager. Îl lăsa pe Petrică să doarmă și ieși afară, pentru a vedea, chipurile, cum se odihnise Țombi. Moașa îi pricepu manevra și veni în întâmpinarea lui:

— Cam devreme, mă sfârlează, și cum de-ai avut inima să-l lași pe Iliuță să doarmă...

— L-am ținut atâta cu vorba aseară...

— Aha! Și acum ce gânduri ai? Chiar vrei să pleci spre Călțunu? Dis-de-dimineată...?

— Călțunu?

— Da! Păi nu acolo vrei să te duci?

— Aha! exclamă Tic la rândul său. De acolo ați primit pachetul?

— Nu de-acolo, dar mi l-a dat un om de-acolo.

— Și nu vreți să-mi spuneți cum îl cheamă...

— Dacă ții morțiș, îți spun. Dar mai întâi trebuie să mănânci și pe urmă...

Tic se uită speriat spre femeie. Cine știe ce i-a mai trăsnet prin cap? se îngrozi el.

— Pe urmă trebuie să-mi făgăduiești ceva. Dacă te-apucă iar noaptea pe-aici, nu-l mai cauți pe Iliuță ci vii de-a dreptul la Petrișor. Da?

— Da! răsuflă prichindelul ușurat. Acum îmi spuneți?

— Oleacă de zăbavă. Mamo! Gata laptele? Că e pe cale să plece musafirul și n-aș vrea deloc să plece flămând.

— Gata! se auzi o voce din casă. Numai să poftescă...

— Atunci hai să mâncăm! îl invită moașa cea grasă.

Tic mănca în tăcere, cu poftă. După masă, bătrâna aduse o bucată de caș, un braț de ceapă verde, vreo cinci ouă, vreo cinci roșii, mari cum nu văzuse nici la expoziție în oraș, un cânat de vreo doi

metri și o halcă de pâine cu care s-ar fi putut sătura jumătate de sat.

— Să le pui, mămucă, în traistă că până la Călțunu e drum lung și te-o apuca foamea...

Speriat că noul sat o fi pe undeva pe la capătul țării, Tic se și repezi cu întrebarea:

— Da-i mult până la Călțunu?

— Păi sunt poate mai bine de cinci kilometri...
răspunse băbuța în timp ce aranja gospodărește bucatele în ranița lui Tic.

Moașa se îndeletnicea cu a urmări schimbările la față ale musafirului, dar miloasă cum era nu-i mai lungi nerăbdarea.

— Atunci să ne-nțelegem. Întrebi la Călțunu de Ghiță Saftu. Vezi că-i om cam sălbatic. El mi-a dat pachetul. Dacă nu se poartă ca omul îi spui că te-am trimis eu. Zici așa cum îți spun eu: „Moș Saftule, Parușoaica m-a trimis la matale”. Așa să-i strigi, dacă îți lasă răgaz.

— Și dacă...

— Dacă-i spui așa afli ce vrei. Acum: drum bun că trebuie să fug la dispensar. Și să nu uiți să treci la înapoiere pe la Petrică. Nu, nu. Lasă-l să doarmă... Lasă-l...

— Sărut mâna și nu știu cum să vă mulțumesc...

— Ia uită-te, sfârleaza! Nici n-a apucat bine să intre în casa mea și se și gândește la mulțumiri! La drum!

Tic își puse ranița pe spate, îi făcu semn lui Țombi și ieși totuși cu pași grăbiți din casa cea mare și primitoare. Cine știe ce-l mai aștepta și acolo, la Călțunu?! Firul mesajului părea că nu se mai termină niciodată. Fata în alb îl chema însă cu atâta putere, că prichindelul ar fi fost în stare să meargă până la capătul lumii pentru a-i afla castelul în care era ținută prizonieră.

Imaginea fetei în alb îl însoți pe micul cutezător tot timpul drumului. Nici nu încerca să se despartă de ea. Era lângă el, aproape de el, la fel de aproape ca în seara aceea la meci când îi țipase în ureche cu atâta răutate. Era tăcută atunci, și fața i se făcuse de ceară,

dar parcă văzuse și un licăr ciudat în ochii ei. Cum de-și amintea totul atât de limpede?... Oare o durea ceva, sau o încolțise vreo spaimă așa cum începea să-l încolțească pe el?... Și Tic își iuți pașii gândindu-se că poate merge pentru a însenina un chip foarte trist.

Satul în care pătrunse era mic, azvârlit într-o vale răcoroasă și pierdut parcă într-o pădure de pomi fructiferi. Cineva îi arătă casa lui Ghiță Saftu și-l urmări curios cu privirea. Tic bătu la poartă cu oarecare sfială. De după o șură se ivi un bărbat a cărui înfățișare îl zăpăci pe cireșar. Deși era un uriaș, omul părea scund din cauza umerilor care i se lăteau la nesfârșit. Prichindelul avea impresia că omul din fața lui e cel puțin la fel de lat în spate pe cât e de înalt. Nu mai văzuse niciodată un altul mai voinic. Purta pe cap o căciulă uriașă care i se lăsase până la sprâncene, niște sprâncene, negre și arcuite, dar mai ales încruntate:

— Ce vrei, mă bârzoieule, la casa omului? îl întâmpină o voce groasă și deloc prietenoasă. Mi-ai speriat orătăniile!

— M-a trimis...

— Cine te-a trimis, mă, la mine! Ia-ți tălpășița, mă, până nu strănut. M-auzi?

Ultima vorbă o rosti cu atâta putere că zornăiră ferestrele casei și câțiva țânci care se jucau pe uliță o tuliră repede în ogrăzi.

— Moș Saftule... se grăbi Tic să recite fraza magică, dar colosul nu-i lăsă timp:

— Ce moș, mă tontule? Mă!

În clipa aceea colosul ajunsese la poartă. Dar și Tic explodă:

— Parușoaica m-a trimis la matale!

Într-adevăr: vorbe magice. Chipul colosului se însenină într-o clipită:

— Aha! Păi de ce n-ai spus de la-nceput? Hai, vino-năuntru. Și zi-i așa, te-a trimis Parușoaica. Și cam ce-ai vrea tu?

— Să-mi spuneți de la cine ați primit pachetul acela pe care i l-ați dat ei.

— Aha! Păi pe bețivul ăla nu l-am văzut niciodată în viața mea. Nu știa măcar în ce zi se află. M-a întrebat pe mine dacă-i sâmbătă sau duminică. Și când a aflat că-i sâmbătă a spus că se întoarce din nou la botez. Atunci mi-a dat pachetul.

Moș Saftu vorbea cu voce atât de blândă că parcă ungea auzul.

— Și chiar nu l-ați văzut niciodată?

— Da' să-l ia dracu' de bețiv! Un' să-l văd? Că eu la crăsmă nu m-am dus în viața mea. Eu beau acasă. Ce mi-ar ajunge mie o crăsmă!?... Da' poate l-o fi cunoscut vreunul cu care a băut la botez.

— Poate vă amintiți cum arăta...

— Ca un nătărău. Parcă-i mutase cineva falca din loc. Sau poate așa avea el obiceiul să rânjească. Nu arăta a fi din sat și nici măcar din satele megieșe. Asta fără doar și poate... Stai, stai, stai, flăcăuașule. Purta el niște pantofi roșii, dar roșii ca ouăle de Paști. Așa ceva n-am mai văzut în viața mea. O haimana fără rost... Altceva...? Ce să-ți mai spun? Te omenești că pachetul o fi fost de furat.

— Nu! se opuse Tic. Dar trebuie neapărat să aflu cine i l-a dat.

— Dacă asta-ți trebuie, atunci te-nvăț eu ce să faci. Mergi la baba Aglaia, peste drum de biserică, și-o-ntrebi pe aia. Că aia știe și de câte ori am strănutat eu azi-noapte, și câtă apă a băut de dimineață până-acum taurul comunal, și câți pui au scos capul din găoace acum un ceas sub cloșca Cârnațoaiei.

— Nu-i rea? se interesă practic micul pățit.

— O să-ncerce ea să te descoase dar tu să-i spui că moș Saftu vrea să știe... și-i spui ceea ce vrei tu să știi...

— Dacă n-o să vrea? C-am mai dat peste una...

Moș Saftu se uită la Tic, apoi își întoarce fața spre răsărit și prichindelul îi auzi vorbele bubuind ca niște tunete prăvălite din văzduh:

— Fă Aglaio! Vezi că trimit un băietan la tine cu o vorbă... Acum poți să te duci fără teamă, își liniști el musafirul.

Tic îi mulțumi și porni către biserică. Baba Aglaia însă nu era acasă. Era undeva la capătul satului, dar auzise vocea lui moș Saftu și se îndrepta cu pași de struț spre casă. Prichindelul profită de absența babei și se duse până la oficiul poștal de unde expedie: *„Încă nu am dat de capătul firului dar nu cred să mai fie mult stop Vă țin la curent. Tic”*.

La Vulturești, cireșarii, în clipele lor de răgaz, așteptau cu înfrigurare apariția lui Tic sau măcar un semn oarecare de la el. Dar clipele de răgaz erau atât de puține! Tot timpul și toate preocupările lor erau dedicate descifrării documentului. O vreme întreprinseră cercetări în jurul izvorului. Era în textul vechi o frază care suna astfel: *„apoi, oprindu-te la izvor și la sfânta duminică, împerechezi doi de unu și numeri trei brazi”*... Căutară peste tot în jurul izvorului dar nu găsiră nimic, nici măcar un bolovan aruncat la întâmplare. Lucia încercă, la un moment dat, să interpreteze numeric textul.

— Ia să scoatem toate cifrele concrete pe care le conține textul! spuse ea.

— Mai întâi avem cei patru stânjeni, își aminti Dan la iuțeală. Îi transformăm în pași, în metri, în ce?

— Stai, stai, Dan! îl opri Maria. Înaintea stânjenilor avem cele zece porunci și cifrele a cincea și a noua. Și după stânjeni cele patru evanghelii. Nu zice într-un loc *„te-ncumeți la drum cu toate evangheliile”*?

— Și pe urmă zece cu unu și zece fără unu, adică douăzeci, spuse Lucia care cunoștea documentul pe de rost. Dar mi se pare că Dan a cam nimerit-o. Ce facem cu cifrele astea? Ce reprezintă ele? Distanțe?

— Dar dacă reprezintă litere? își dădu cu părerea Ursu.

— Litere?! se miră Lucia. Să-ncercăm! Să luăm frază cu frază.

— În prima n-avem nici o indicație de cifră - începu Maria. Nici într-a doua, nici într-a treia. Va să zică într-a patra... Notează, Dan: 10, 5, 9... Apoi 4, apoi 2, apoi 4, apoi 2.

— Care 2? întrebă Dan.

— Cele două porunci din fraza a șasea...

— Aha! Apoi 10 și 1 și 10 fără 1. Cum le interpretăm? 11 și 9 sau 10, 1, 10, 1.

— Și așa și așa! propuse Lucia. Să iasă ceva cu sens și vedem noi. Măcar să reușim să le transformăm în ceva...

În câteva minute scoaseră toate cifrele din text. Dan se repezi să le interpreteze după alfabet. Va să zică 10 este J, 5 este E, 9 e I...

— În ce alfabet? întrebă Lucia...

— Cum în ce alfabet? Aoleu, mamă dragă, descoperi Dan. Trebuie să găsim corespondențele cifrelor în alfabetul chirilic. Cine-l știe?

— E o prostie! se opuse Maria. E o pierdere de timp idioată. Nu poți să scrii o taină cu primele zece litere ale alfabetului. Fiindcă nici o cifră nu trece de zece.

După o clipă de surpriză, acceptară toți, fără rezerve, remarca făcută de Maria.

— Ce vulpoi o fi fost la vremea lui tretilogofătul! recunosc Dan. Oare nu cumva o fi vrut să-și bată joc de oameni?

— Numai asta nu! demonstra Lucia. N-ar fi fost ascuns cu atâta grijă documentul. Stați! Voi ați cercetat bine încăperea în care l-ați găsit?

— Podeaua, pereții, toate ungherele, palmă cu palmă, răspunse Dan. L-am căutat și la cub, nu numai la pătrat, adică și-n relief nu numai la suprafață...

— Dar plafonul? întrebă Lucia.

— Plafonul!? se miră Ursu. Nu, și nici zidul unde-i ușa. Dar nu văd unde-ar putea să ducă... Zidul cu ușa e închis, e zid și pe dinafară, iar plafonul se mărginește cu coasta dealului... Știu eu? Poate că ar fi bine să mai scotocim puțin pe-acolo. Mă gândesc și eu acum la plafon... Dealul face un unghi destul de curios... Mergem?

Cireșarii își puseră de data aceasta toată nădejdea în încăperea aceea mică și întunecoasă. Toți intrară în ea și o luminară cu toate lanternele. Izbiră cu cazmaua în plafon, peste tot locul, dar zadarnic. Izbiră și în zidul în care se afla ușa. În dreapta nimic, dar în stânga...

— Sună a gol!!! țipă Dan. Ursule! Intrarea!

Ursu lovi în continuare cu colțul târnăcopului, încet și meticulos, și în câteva secunde reuși să stabilească foarte precis contururile suprafeței care răsuna a gol. Ceilalți urmăreau cu inima la gură mișcările lui Ursu. Conturul zgâriat pe zid era destul de mare și de forma unui pătrat cu latura cam de trei sferturi de metru.

— E precis o intrare! anunță Ursu. Nu cred să fi fost secretă la vremea ei, și nu pot să înțeleg de ce a fost zidită...

— Putem sparge zidul? întrebă Maria.

— Cred că e o coajă foarte subțire de zid, o liniști Ursu. Răsună prea puternic a gol. Dați-vă la o parte.

Ursu începu să lovească ușor cu ciocul de fier al târnăcopului. Dar el însuși fu uimit când, după o pojghiță subțire de mortar, cazmaua întâlni în cale metal.

— Prin urmare e tot o intrare secretă, Ursule! se bucură Dan.

Noua descoperire nu îngreună munca lui Ursu ci mai degrabă i-o ușură. Găsi o crăpătură între zid și metal, vârî acolo colțul cazmalei și trase cu putere. Capacul de fier se desprinse din zid oferind privirilor nu o scobitură laterală cum se așteptau toți ci una în adâncime. Aveau de fapt în fața lor o intrare sub formă de puț.

— Formidabil! strigă Dan. Ați văzut? Tot aici la Vulturești e misterul. Lucia! Meriți un sărut de la cine știu eu...

Lucia nu luă în seamă ultimele cuvinte ale lui Dan și nici nu-l văzu pe Ursu înroșindu-se, deoarece vlăjganul își coborâse capul în puț căutând să distingă ceva în adâncimi.

— Are trepte de fier adică... adică niște mânere, spuse el, după ce își scoase capul înroșit de aplecare din deschizătură. Eu cobor.

— Stai! îl opri Lucia cu cel mai poruncitor ton din lume. Cum o să cobori așa? Dacă vreo treaptă... și închise ochii pentru a-și alunga gândul. Nu! Te legăm cu frânghia.

Ursu se supuse întocmai poruncii primei dintre egali, care devenise între timp hotărâre prin aprobarea mutuală a celorlalți. Se lăsă legat imediat sub brațe printr-un nod pe care tot el și-l pregăti, un nod care nu-i stingherea mișcările și care se strângea numai atunci când îl trăgea o greutate. Își luă cu dânsul lanterna, un ciocănel, o vergea de fier, o secure și un cuțitaș. Frânghia avea vreo 20 de metri și asta îi liniști pe toți.

Ursu începu coborârea... Cei de sus dădeau drumul la frânghie cu mare grijă. După primii metri de coborâș, după ce-și lăsă raza lanternei în jos, Ursu înțelese că nu-i va ajunge frânghia. Puțul era mai adânc de 20 de metri. Se oprea la fiecare treaptă pentru a cerceta zidul puțului, adică întreaga suprafață cilindrică din jurul lui, cu lanterna, cu ciocănelul și cu vergeaua. Voia să se convingă definitiv că nesfârșitul cilindru de piatră nu ascunde altă intrare secretă, capătul vreunui gang sau cine știe ce altceva. Zidul însă părea că nu are nici o taină. Treaptă după treaptă, Ursu repetă migăloasele lui cercetări. Aerul se împuținase. Ajunsese în locul unde, după calculele lui, nu mai era mult până să se termine frânghia. Lumina lanternei arăta parcă o cotitură a puțului. Mânerele de fier, deși pe alocuri se clătinau, dovedeau însă rezistență... Își desprinse cu mișcări lente frânghia din jurul trunchiului, o legă de un mâner și fără să mai aștepte își puse în aplicare gândul temerar care-i venise mai de mult în minte.

Coborî cu cea mai mare băgare de seamă și se opri la fiecare treaptă pentru a studia în continuare zidul puțului. Nimic... Ajunse și în locul unde i se păruse că zidul face o cotitură. Nu era decât o scobitură în zid. Acolo se terminau mânerele de fier, iar câțiva metri mai jos se termina și puțul. Ursu nu mai avea nici o îndoială: ceea ce credeau toți că e o intrare secretă nu era decât un puț veritabil. Adică fusese, la vremea lui, un puț. Poate chiar o fântână tănuită pentru aprovizionarea cetății în caz de primejdii. Urmele de eroziune de pe pereți și

puzderia de cioburi din fundul puțului erau dovezi de netăgăduit.

Vlăjganul se chinui să scoată o piatră mare din zid și după ce izbuti o azvârli cu putere în jos. Voia să se convingă că fundul puțului nu e înșelător. Bolovanul scoase un zgomot greoi, înfundat și foarte apropiat. După ce mai luminează o dată cu lanterna fundul puțului pentru a calcula distanța precisă și a determina locul precis unde se afla bolovanul, Ursu băgă lanterna în buzunar, își eliberă mâinile și sări în gol pe întuneric.

Calculul pe care-l făcuse Ursu fusese de o precizie salutară. Atingerea pământului și flexiunea se produsese în același timp. După ce își restabili echilibrul și aprinse lanterna, vlăjganul își descoperi piciorul stâng la câțiva milimetri de bolovan. Câțiva milimetri mai la stânga și căzătura, cu toate urmările ei nenorocite, ar fi fost inevitabilă. Ursu mai sărise o dată pe întuneric, de la o înălțime mult mai mică și cunoștea foarte bine senzațiile și urmările unei astfel de sărituri. Puțul nu avea însă nici un secret înăuntrul lui, de la gură și până la fund. Secretul era însuși el, existența lui acolo, deasupra cetății, existența lui tăinuită. Era un puț foarte adânc, secăt în întregime și care, fără îndoială, nu slujise la altceva decât la aprovizionarea cu apă a cetății. Ursu oftă. N-avea nici un rost să-și mai piardă timpul acolo. Săpă cu ajutorul ciocănașului câteva găuri în pereții tari ai cilindrului de piatră, își fixă vârfurile picioarelor în ele, mai făcu un rând de găuri și ajunse cu mâinile la mânerele de fier. Se cațără cu dibăcie până la frânghie, și-o prinse de trunchi și începu urcușul cel permis. Nevoia de aer proaspăt îl amuți câteva clipe, acolo sus, ba chiar îl obligă să părăsească, fără regrete, încăperea tăinuită. Se întinse cât era de lung, cu spatele pe iarbă. Și abia după ce trase câteva guri de aer proaspăt, anunță rezultatul explorării:

— Nimic, dar nimic din ăla solid.

— Nu cred! se îndoie Dan. Vrei să ne faci o surpriză...

— Aș vrea și eu, spuse Ursu râzând, dar din păcate intrarea noastră secretă nu-i decât un puț secret, un puț cât se poate de veritabil.

— Ai cercetat bine pereții? La fiecare treaptă?

— Da! răspunse vlăjganul fără șovăială.

— Și fundul? sări Maria.

— Și fundul!

— Ce adâncime are? întrebă Dan.

— Cam 30 de metri...

— Cât? sări Lucia. Parcă n-am auzit bine...

— Trei-zeci! silabisi Ursu. Dar abia după ce răspunse a doua oară înțelese ce anume o făcuse pe Lucia să repete întrebarea: Adică... douăzeci plus zece. 20 și 10, cum ar spune documentul, încercă el să glumească.

— Atunci de ce te-ai lăudat c-ai cercetat și fundul? îl luă Dan la rost.

— Am coborât și pe trepte, fără frânghie. Erau solide, rezistente, ce mai.

— Până unde mergeau treptele? azvârli Lucia o nouă întrebare răutăcioasă.

— Până-n fund! răspunse Ursu prompt.

— Atunci nu-mi ies calculele... spuse Lucia cam cu părere de rău.

— Care calcule? întrebă la rândul său Ursu.

— Niște cifre din document...

Ceilalți făcură ochii mari. O frază din document spunea: „*Apoi numeri bine treptele dară nu chiar la cea din urmă te oprești*”... Dar Lucia nu se gândise la fraza aceea. Încerca o manevră cu un scop meschin.

— De fapt nu erau chiar treizeci, ci numai 25, preciză Ursu.

— Și la ce distanță una de alta? mușcă din nou Lucia.

— Cam la un metru...

— Ura! exclamă Dan. Atunci mai avem șanse, Ursule! De ce-ai spus c-ai cercetat și fundul puțului. Tu crezi că se vede chiar totul cu lanterna? Dacă găsim acolo capătul unui coridor subteran?

— Nu-i nici un capăt! răspunse Ursu sec. Am ajuns până-n fund. Puțul e puț și gata! Pofтим o

bucată de ceramică, de la o oală spartă, de pe fund.

— Cum ai ajuns acolo? se miră Maria.

— Erau... am săpat niște găuri în zid, pe cuvântul meu...

— Am găsit! îl salvă Dan fără să vrea. Puțul trebuie să fie izvorul despre care vorbește documentul. După fraza cu treptele nu vine fraza cu izvorul? „*Oprindu-te apoi la izvor...*”

— Nu! îl tempera Maria. Dar poate c-a văzut Ursu vreo pădure de bozii înainte de a ajunge în fundul puțului, adică la izvor. După trepte nu vine fraza: „*apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii...*”? Unde-i pădurea? La mijlocul fântânii!

— Poate că de-aceea l-au ucis pe tretilogofăt... se răzbună Dan. Pentru că a încâlcit prea tare documentul... Eu unul mă dau bătut, îmi pleznește capul, nu mai pot...

— Bravo!

Exclamația aceasta, puțin dojenitoare, puțin veselă, n-o scosese nici unul din cei patru cireșari cocoțați pe coasta dealului. Tresărind, coborâră toți privirile și ochii lor uimiți întâlniră o ființă de care poate nu avuseseră niciodată mai multă nevoie. De jos, de la poalele dealului, îi privea râzând, cu mâinile în șolduri, un băiat înalt, cu figura bronzată, cu cămașa în mână și cu maioul de pe el leoarcă de sudoare. Victor!

La Călțunu, în căsuța strâmtă de peste drum de biserică, Tic asculta spusele unei bătrâne cu fața plină de zbârcituri, cu nasul ca un cioc de uliu și cu niște ochi care-i jucau în cap ca niște mărgele.

— Și ce vrea bivolu' acela de Saftu, măiculiță?

— Să aflați cine-i bețivanul necunoscut care i-a dat pachetulul...

— Scârba aia care nu știa dacă-i sâmbătă sau duminică?

— Întocmai! spuse Tic fără să se mai mire.

— Mare lucru! Apoi prăpăditul ăla cu pantofi ca zgorghina nu-i de pe-aici, adică o fi fost el pe-aici o dată, da' amu-i la București. Face pungășii prin obor. Un terchea-berchea, doi lei părăchea... Păscuța Gâtlan îi zice.

— A plecat? întrebă Tic înspăimântându-se.

— Nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Ba a trimis și-o epistolă din București prin care cere niște acte de la primărie.

— Aoleu! se vaită prichindelul. Dar cine o fi putut să-i dea pachetul?

— Păi să vedem cu cine-a băut, se cufundă baba în amintiri. Dimineața a băut la cooperativă cu băieții lui Todiriță Dascălu. Cu crăcănatul ăla de Maței și fonfăitul ăla de Stăniță. Până pe la vreo douășpe. P-oarmă a trecut pe la Iordache, sfrijitul ăla de lângă cimitir, ș-a mai supt ș-acolo vreun sfert de rachiu, că mai mult nu scoate sfrijitul pe degeaba; apoi a prânzit la Scălămbău, așa-i zicem noi lu' Niță a lui Truțu; acolo să fi băut vreo trei, patru kile de terază; p-oarmă a trecut pe la Anița, văduva lui Nichifor crâșmarul, cucuiata aia, n-ar mai ține-o pământul și alții, dar n-a găsit-o acasă, așa că s-a dus iar la cooperativă unde s-a-nhăitat vreo două ceasuri la bere cu hârșăitul de Stelian, finu' lui Bucă Preda, învățătorul. Cic-au băut vreo optșpce sticle, da' i-o mai fi înșelat și vânzătorul, că se pricepe, hoțul; apoi s-a dus de-a deschis botezul. El a fost primul. A băut întâi cu lăutarii, cocostârcii aceia ai lui Știulete Baniță de

peste deal; cică-i spune baniță lui taică-său pentru c-o dată, la un iarmaroc, a șterpelit o cogeamite baniță fără să-l vadă negustorul; p-ormă a băut cu un învățător din Șoimeni, încrezutul ăla de Papucea, pe care nu-l mai văzuse de zece ani, că au fost același leat în același regiment. Apoi a vrut să plece, dar pe la jumătatea drumului s-a-ntors, după ce s-a-ntâlnit cu huiduma de Saftu și l-a-ntrebat de-i sâmbătă sau duminică. Ș-o băut iar cu...

— Nu mai avea pachetul la el. I-l dăduse cineva înainte, o întrerupse Tic îngrozindu-se la gândul unui nou pomelnic...

— Da, da, da! recunosc baba Aglaia. Cine putea să i-l deie? Fonfăiții lui Dascălu?... Nu cred, că toată săptămâna au fost la târg. Sfrijitul de Iordache nu iese din casă de zece ani. Vinde rachiu pe sub mână, pungașul, da' are un rachiu, Doamne! Scălămbăul, nu cred fiindcă s-a dus el la târg a doua zi; hârșăitul de Stelian poate, sau dacă nu cocostârcii lui Baniță, ori fudulul acela de învățător din Șoimeni. Alții nu cred. Ei, dar amu n-ai putea să-mi spui și mie la ce-ți trebuie să știi toate astea?

— Moș Saftu vrea să știe...

— Ei, apoi vezi... Să nu-mi umbli mie cu șmecheșuguri, ori poate n-ai auzit încă de baba Aglaia. Parcă eu nu știu că te-a trimis elefanta aceia de Parușoaica... după ce-ai dormit noaptea cu Petrică al ei într-o cameră?... N-o fi fost vreun lucru de furat în pachet? Că tot umblă fel de fel de vorbe pe-aici...

Tic înțelese că singura șansă de a scăpa de întrebările babei era aceea de a o face să vorbească.

— Dar ce fel de vorbe umblă? făcu prichindelul pe miratul. Fură cineva?

— Cic-ar fi niște hoți prin părțile noastre care caută comori și jefuiesc oamenii dacă-i prind seara răzleți pe drum. Ba un mocan cu nasul ca o mistrie zicea c-au luat zălog...

— Umblă hoții pe-aici? se repezi Tic.

— Nu chiar pe-aici, dar nici prea departe... Dincolo de munte, sunt niște coclauri pe-acolo! De la Șoimeni nu-i mult.

— Nu-i și-un castel alb de marmură?

— Asta n-am mai aflat-o! Și dacă n-am aflat-o eu... Sunt numai niște văgăuni vechi, da' mai departe, dincolo de Brazi, cică-s de pe vremea strămoșilor.

— Și ce caută hoții?

— Ce caută toți hoții... să jefuiască oamenii. Numai că pe la noi umblă și după comori. De când mă știu eu, au prins patru cete de tâlhari pe meleagurile noastre. Una din ele, a lui Dușan, mai și căsăpea oamenii după ce-i jefuia și-i dezbrăca până la chele. Da până acum n-am auzit să fure și fete...

— Când au furat fete? întrebă într-o doară Tic.

— Păi așa zicea mocanul acela cu nasul ca mistria. Pe urmă a-ntors-o el că nu-i adevărat, da l-nceput i-a spus cuiva în mare taină c-a văzut cu ochii lui cum au luat niște oameni zălog o fată sus pe munte.

— Când?

— Păi nu e chiar așa de mult. Nici o săptămână. Da' ce te-ai îngălbenit?

— Eu? se stăpâni Tic din răspuțeri. Poate din cauza plămânilor. Sunt cam bolnav. Și-i chiar adevărată povestea cu fata?

— Așa umblă vorba. Da' ciobanul pe urmă s-a jurat omului căruia-i spusese taina că nu-i adevărat, că s-a-nșelat. Și eu mai că l-aș crede. Dacă era adevărat cu fata, știam eu înaintea ciobanului... I s-a părut și lui, cine știe. Sau o fi avut vreo vedenie. Mai ales că zicea că fata era îmbrăcată într-o rochie albă. Așa apar vedeniile, în alb... Da' ce ai, dragul măicuții, de ți-ai schimbat iar culoarea? Să-ți dau olecuță de rachiu? Face bine...

— Nu, sărut-mâna, că nu-i bun pentru plămâni.

— Atunci poate-ai vrea o cană de chișleag? Stai numa' oleacă...

— Nu, săru-mâna, nu mi-i foame...

— Ei! Acuma ai vrea să-mi spui și mie ce vrea Parușoica cu pachetul? Ce vrea elefanta! Că tot aflu eu până la urmă.

Tic se agăță imediat de ideea băbuței:

— Nici mie n-a vrut să-mi spună. A aflat că vin încoace și mi-a spus să-l întreb pe moș Saftu cine i-a dat pachetul.

— Da-ncotro ziceai că te duci?

— La... Șoimeni... răspunse prichindelul gândindu-se că oricum va trebui să-l întâlnească pe învățătorul de-acolo.

— La Șoimeni? Tocmai unde s-a stârnit zvonul cu hoții? Da' pe cine ai mătăluță acolo, că de prin părțile noastre nu pari a fi?

Tic se gândi la cel mai frecvent nume care putea să fie în Șoimeni și răspunse imediat:

— Am un coleg acolo, unul Șoimu.

— Șoimu? Trebuie să fie al fierarului, că ăla are băieți la școală. Vezi-că tot am aflat că înveți la școala tehnică?

Prichindelul nu protestă. Despărțirea îi fii ușurată de apariția câtorva babornițe în pragul casei. Pesemne, iscoadele babei Aglaia. Se duse în goană la poștă pentru a expedia o altă telegramă către frizeria „Higiena” însă cu un conținut foarte diferit de cel al primei depeșe: *„Veniți la Șoimeni, stop Mesajul e adevărat. Tic”*.

Din nefericire, mesajul nu putea să ajungă imediat sub ochii cireșarilor. Erau toți la Vulturești. Prichindelul n-avea însă de unde să știe ce se întâmplase la ruine. Și totuși tremura la gândul că ar putea ajunge prea târziu la castelul fetei în alb.

CAPITOLUL XII

Prizoniera în alb descifrase mesajul. Își dăduse seama că toată rezolvarea lui stătea în despărțirea și selecționarea unor anumite cuvinte. N-avea însă cheia. Citindu-l cu voce tare lui Philippe, simțise că unele cuvinte au o anumită rezonanță, detașându-se singure de celelalte. Sesizase un anumit ritm pe care-l impuneau anumite cuvinte. I se păruse că ritmul care cuprindea aceste cuvinte era foarte asemănător cu ritmul epopeilor homerice. Se gândea la dactilii și hexametreei lui Homer:

„*Cân-tă ze-i-ță mâ-ni-a ce-a-prin-se-pe-A-hil Pe-le-ia-nul*”. Iar în document primele cuvinte sunau la fel: Tai-na cea ma-re și ma-rea...

Se apucă să copieze textul documentului, cu toată fidelitatea, și după ce termină de copiat se gândi să sublinieze cu creionul cuvintele care impuneau și care se încadrau în ritmul homeric:

„*Taina cea mare și marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gândim la comoara pe care-o ascunde cine oare decât sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă și ne rugăm cumplit, vor spune oamenii că mărturisirea se află ascunsă în crucea cea mare. Iar când vom fi și mai nenorociți doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite pe capetele noastre o izbăvire și cu ea solii cei tainici în crucea cea mică și toți să-și facă această cruce. Și încă una și iar și iar, iar asta din urmă va fi iarăși cea dintâi. Iar cine va sudui în veci fapta asta nu fi-va în stare să și-o răscumpere. Și iar a doua oară cu gândul măcar s-o gândească nu va fi în stare. Căci în împărăția cerului intrarea cea mare și dânsa precum zic unii se află ascunsă și nimeni nu știe și-n vecii vecilor nu va ști. Iară pe fiara fioroasă, pe-afară prin care coclauri s-o caute cu truda aprinsă-n făptură. În van totul, în van, în van. Vom găsi totul nu aiurea ci doar hrisovul cel tainic din cartea sfântă ni-l va arăta. Și el se află în acel vechi ceaslov al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu, sărman logofăt de cea de a treia*”

putere. Dar numai în credință i se arată intrarea cea mare aceluia care din toți muritorii o merită. Căci acela care cu-agera-i minte va prinde înțelepciunea cerească, va putea scoate din carte și din slovele tainice cheia fericirii noastre a tuturor”.

Fata în alb adună și împărți apoi în hexametri și septametri cuvintele subliniate și se pomeni cu următorul text:

„Taina cea mare și marea comoară pe care-o ascunde

cea veche cetate-a Vulturilor zisă se află ascunsă

în crucea cea mare. Doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite

solii cei tainici în crucea cea mică iar asta din urmă

în veci fapta asta nu fi-va în stare cu gândul măcar s-o gândească.

Intrarea cea mare și dânsa se află ascunsă și nimeni nu știe

pe-afară prin care coclauri s-o caute cu trudă aprinsă-n făptură

ci doară hrisovul, cel tainic al prea iscusitului nostru

Cristache Zogreanu sărman logofăt de cea de a treia putere

arată intrarea cea mare aceluia care din toți muritorii

cu agera-i minte va prinde din slovele tainice cheia.”

Fata în alb citi din nou de la un capăt la altul cele douăsprezece versuri trisilabice. Își mai aruncă o dată ochii pe textul vechi, apoi puse toate hârtiile pe pat și începu să se plimbe îngândurată prin cameră. Cu toată zgârcenia celor unsprezece versuri, textul

vechi destăinuia câteva amănunte de o însemnătate excepțională. Mai întâi lămuria taina castelului celor două cruci. Castelul era împărțit în două aripi, una *mare* și una *mică*. În care parte se afla ea și în care cei trei oameni? În care parte se afla ea? În crucea cea mică sau în crucea cea mare? Dacă se afla în crucea cea mică, textul dezvăluia o a doua taină și anume că din partea asta niciodată nu se va putea trece în partea cealaltă a castelului, adică acolo unde se aflau cei trei căutători. Dacă se afla în partea cea „mare” a castelului, atunci trebuia să găsească o comoară de preț și o comunicare secretă cu cealaltă aripă a castelului prin care să *poată trimite solii cei tainici*. Iar cea de a treia taină pe care o dezvăluia documentul era că *intrarea cea mare se află ascunsă pe-afară prin cine știe ce coclauri* și că numai un alt text al unui tretilogofăt, pe nume Cristache Zogreanu, dezvăluie taina acelei intrări.

Fata în alb revăzu în minte planul castelului dar nu descoperi nici un indiciu care să ateste că se află fie în aripa cea mare, fie în aripa cea mică. Marea intrare? Oare nu era vorba despre intrarea pe care ajunsese și ea în castel? Și această intrare fusese tăinuită și încă atât de bine că nimeni nu reușise s-o descopere până la cei trei oameni.

Cu aceste gânduri, prizoniera ieși în curtea interioară. Absorbită de gânduri și întrebări, nu dădu nici o atenție lui Philippe, care după ce decapitase o altă viperă cu corn, îi împingea leșul într-o scobitură. Fata în alb se întreba dacă și cei trei căutători cumpliti știu că vechea cetate a Vulturilor ascunde o comoară și ganguri secrete. Și găsi un răspuns afirmativ la întrebare, sau mai bine zis datele unui răspuns afirmativ. De aceea scotoceau ei prin toate încăperile. Dar pesemne că nici ei nu știau în ce aripă se află. Cercetările lor puteau să însemne atât căutarea comorii cât și căutarea unei comunicări. Dar cum ar putea să existe o comunicare între două încăperi, de pildă, care să folosească numai uneia dintre încăperi?

Fata în alb se gândi la cea mai simplă comunicare, la ușa. Cum ar putea să se folosească de ușa numai o singură parte? Chiar dacă ușa ar fi la capătul unui gang subteran, asta nu înseamnă oare că ar putea fi folosită și dintr-o parte și din alta? Numai dacă ar fi foarte primejdioasă, sau dacă... dar nu, nu-și putea explica lămurit o intrare tăinuită care să poată fi folosită dintr-o singură direcție... Trecând pe lângă ușa grea de fier care asigura comunicarea curții interioare direct cu coridorul, prizoniera fu izbită de un adevăr de o simplitate uluitoare.

— Philippe! își strigă ea cotoiul. Cât e de simplu! Uită-te la ușa asta! Nu e ea o comunicare între două părți. Dar există o parte, Philippe, care n-o poate folosi. Partea noastră. Pentru că e încuiată pe dinafară. Acum înțelegi, Philippe?

Fata în alb se convinsese că nu poate fi alt adevăr. Intrarea era încuiată în permanență printr-o parte și era atât de bine ascunsă că nimeni nu era „*în stare cu gândul măcar s-o gândească*”. Chiar ea, în încăperea ei, și ceilalți trei locuitori ai castelului nu cercetaseră peste tot fără să dea de intrarea secretă? Dar de unde putea ea să știe cu certitudine că oamenii din partea cealaltă nu descoperiseră intrarea? Intrarea sau ieșirea? Iar i se încâlciră gândurile. Se strădui să și le limpezească. Intrare sau ieșire... Oricum s-ar fi numit, trebuie să se găsească undeva în castel. Unde? În curte? Dar dacă s-ar afla în curte? Iată la ce nu se gândise, poate, nimeni până atunci!...

Își aruncă ochii prin curte, de-a lungul zidurilor înalte. Erau atât de roase de ploii și furtuni. Erau pline de mușchi. În afara scăriței care ducea la crenele, părea că nu mai ascund nici o altă taină. Iar spațiul de la picioarele ei era din piatră naturală... Nu, în nici un caz în curte! Ar fi fost lipsit de romantism. Ar fi fost mai prejos de înfățișarea maiestooasă și severă a castelului, ar fi stricat toată simetria, i-ar fi stricat visul.

Dacă intrarea secretă se afla chiar în camera ei?

— Philippe! își chemă fata în alb prietenul și alergă în celula mare de marmură.

Dar când pătrunse înăuntru primul lucru care o izbi fu sărăcia patului. Pe patul atât de bogat la ieșirea ei în curte nu se mai afla nimic. Textul, descifrarea și copia lui dispăruseră toate, de parcă le înghițise pământul.

Lucia îi istorisi lui Victor din fir în păr, și într-o succesiune foarte precisă, toate întâmplările care se petrecuseră de la plecarea lui în Austria. Dan nu se putu abține la sfârșitul extraordinarei relatări:

— Deși ai uitat un singur amănunt, trebuie să recunosc, Lucia, că ești un geniu în materie de istorie obiectivă.

— Ce-am uitat? întrebă surprinsă Lucia.

— Ai uitat să-i spui că eu am fost acela care, cuprins de o vervă nebună, v-am adus pe această pistă greșită, fir-ar să fie de tretildgofăt...

— Cred că și eu aș fi făcut la fel ca tine, îl liniști Victor. Atâtea coincidențe. Numele, locul unde ați găsit documentul, ruinele... Nu, Dan, n-ai absolut nici o vină. Mai bine spuneți-mi dacă aveți vreo veste de la Tic?

Întrebarea lui Victor îi trezi pe ceilalți cireșari dintr-un somn foarte vinovat.

— Fiindcă mi se pare, continuă Victor, tot din spusele Luciei, că Tic a plecat pe urmele mesajului fără să știe precis unde vă aflați sau crezând că sunteți în oraș.

— Da, recunosc Ursu. I-am spus în ziua în care a plecat că până seara suntem în oraș.

— Unde-ar putea fi? se îngrijoră Maria.

— Unde în altă parte decât pe urmele mesajului? Dar cine știe pe unde-l poartă aceste urme. Și cine știe câte telegrame ne-or fi așteptând acasă.

— De ce telegrame?

— Pentru că dacă s-ar fi întors, ar fi venit el încoace. Într-un fel trebuia să vă țină la curent cu investigațiile lui. De aceea cred că a trimis măcar o telegramă. Dar n-are nici un rost să vă îngrijați. Tic e destul de descurcăreț și de dibaci.

— De ce întârzie atunci atât de mult? întrebă Dan.

— Ar fi o singură explicație, răspunse Victor. Că firul mesajului e foarte încâlcit.

— Vrei să spui că e foarte lung! sublinie Maria.

— Nu! Foarte încâlcit. E cu totul altceva. Dacă ar fi fost foarte lung... să zicem, de pildă, că șoferul i-ar fi spus că a primit mesajul de undeva dintr-un oraș de la o sută de kilometri depărtare de orașul nostru. Ce-ar fi făcut Tic? V-ar fi pus imediat la curent cu descoperirea lui și mai cred că ar fi cerut și ajutorul unuia dintre voi.

— Tot nu înțeleg, mărturisi Ursu.

— Eu cred că mesajul a trecut prin multe mâini, chiar prin foarte multe mâini, continuă Victor. Aș îndrăzni să spun că din locul inițial a trecut din sat în sat. De aici vine întârzierea lui Tic. De câte ori dă peste un nou mesager, care probabil nu e prea departe, i se pare că e ultimul. Și merge; și merge înainte fără să simtă, săracul, câtă distanță parcurge.

— Atunci tu crezi în adevărul mesajului? îl întreabă Lucia.

— În măsura în care cred în existența castelului. Și cred că de această existență nici unul dintre voi nu se îndoiește.

— De ce să nu fi făcut „fata în alb” o glumă cu noi? Ne știe întreprinzători, curioși...

Lucia voia să se convingă o dată pentru totdeauna că nu greșise când începuse să dea crezare mesajului. De aceea îl ațâța pe Victor.

— Sunt prea multe date care pledează împotriva farsei, Lucia. Mai întâi dispariția fetei. Care este o realitate și încă una crudă. O fată cu istețimea și educația ei nu-și părăsește bunica pentru a ne face nouă o farsă...

— Asta ziceam și eu! îl întrerupse Dan.

— Pe urmă, continuă Victor, printr-o farsă, cineva vrea să-și bată joc de altcineva, nu să se autoridiculizeze.

— Ce vrei să spui? întreabă Maria.

— După câte mi-ai spus chiar tu și după tonul pe care-l dovedește mesajul fetei, Castelul celor două Cruci era visul ei, idealul ei. Or, tu, Maria, ai ajunge până acolo ca de dragul unei farse, oricât ar fi ea de

ingenioasă, să-ți dezvălui visul sau idealul și să faci din el subiect de râs?

— Nu! recunosc Maria. Ai dreptate.

— Și mai e un lucru, nu lipsit de importanță, ba destul de serios. Firul mesajului. E prea încălțit ca să fie voit. Când vrei să faci o farsă, să spunem cu ajutorul unui mesaj, primul lucru este acela de a te asigura că mesajul va ajunge repede și sigur la țintă. Poți risca să-l dai chiar cu propria ta mână numai ca să fii sigur că a ajuns la țintă, și ca să-ți aranjezi apoi amănuntele farsei. Încălțirea firului, de care sunt sigur, arată: sau că mesajul a fost găsit din întâmplare, deci a fost aruncat de undeva, sau a fost dat inițial unei persoane... cum să vă spun, care n-a înțeles situația fetei, sau n-a vrut s-o înțeleagă, ceea ce mi s-ar părea foarte curios.

— Atunci tu crezi că ea e prizonieră în castel? întrebă Lucia surprinsă.

— Lucia! Cum să-ți spun? Cred! Dar am totuși un mare dubiu!

— Ce te face să ai acest mare dubiu? se interesă Maria.

— Tonul mesajului! E prea chemător, parcă prea senin. Numai dacă n-o fi o exaltată. Încă nu pot să ajung până la capăt. N-o cunosc deloc. Nimeni n-o cunoaște. Numai Maria a schimbat câteva vorbe cu ea. Dar și Maria...

— Stai, Victor! îl întrerupse Maria. E ceva dureros... am uitat să-ți spun, adică n-am avut când să-ți spun. Laura a fost bolnavă de meningită...

Acest amănunt îl făcu pe Victor să tresară:

— Atunci... atunci lucrurile se schimbă. Sau totul e o nebunie sau totul e adevărat. Tot ce spune fata. Și cum prima ipoteză e exclusă... Înseamnă că tot conținutul mesajului e adevărat. Fata e într-adevăr prizonieră. Dar un anumit lucru o împiedică să fie pesimistă. Ce anume? Sau subestimarea unei primejdii... sau o anumită stare de vis care n-o părăsește niciodată și care ar putea să-și aibă cauza în ceea ce spunea Maria. Cred că povestea captivității e

poate lucrul cel mai adevărat din mesaj... Dar cum poate subestima o primejdie atât de gravă?

— Atunci... descoperi Ursu, înseamnă că am întârziat foarte mult.

Victor nu răspunse direct la întrebarea lui Ursu:

— Ar trebui să acționăm imediat. Deși suntem legați de mâini și de picioare.

— Avem totuși două șanse, spuse Lucia. Prima: ca Tic să fi dat peste ceva...

— Și a doua? întrebă Victor.

— Ca tu să descifrezi mesajul!

— Numai din prima lectură și mi se pare al dracului de încâlcit.

— Las-că următoarele... îl consolă Dan.

— Următoarele îl vor încâlci și mai rău, râse Victor. Parcă tu nu știi că așa se întâmplă întotdeauna în romane cu mesaje cifrate.

— Al nostru însă, din fericire sau din nefericire, există cu adevărat.

— Și nu face decât să dea dreptate autorilor... Totuși n-avem dreptul să ne despărțim de ruine și de împrejurimi până ce nu suntem siguri că nu părăsim nici cea mai neînsemnată șansă. Să nu ne scape nici cel mai mic indiciu.

— Nu știu dacă ne-a rămas ceva nepipăit, se grăbi Dan. Cred că nici o pietricică, nici un smoc de iarbă.

— Siguranța nu ne-o poate da decât dezvelirea locului, spuse Lucia. Adică numai dac-am da la o parte, ca pe o coajă groasă de un metru, tot pământul de pe-aici.

— Tu ce crezi, Ursule? întrebă Victor.

Ursu se gândi, cumpăni în minte, apoi după câteva clipe răspunse cu un ton înfricoșător de sigur:

— Nu e nimic aici!

— Nu crezi sau ești convins? insistă Victor.

— Sunt convins!

Victor era mulțumit de răspunsul lui Ursu pe care-l judeca mai mult după criterii psihologice, dar Lucia, spirit prea științific, sări în sus:

— Cum poți să fii atât de convins. Ai tu în ochi raze speciale care îți dau posibilitatea să vezi și sub pământ? De ce nu le brevetezi?

— Lucia! o opri Victor cam târziu. Nu uita că noi căutăm un castel într-o regiune totuși umblată. Dacă ar fi vorba de o intrare oarecare sau de o locuință simplă... Dar planul pe care ni-l trimite fata arată o construcție grandioasă. Unde ar putea să fie aici, în mocirlele astea, sau în pădurea asta bătută fără încetare?

— Știu, totuși... Ba da! Ai dreptate, Victor. Iartă-mă, Ursule, dar m-au înfuriat atât de mult căutările astea inutile și idioate.

— Nu, Lucia! N-ai voie să închizi ochii! reveni Victor. Dacă ți se pare că trecem peste cel mai mic indiciu, ai dreptul, ba chiar obligația să ne oprești.

— Puțul! Oare nu ascunde nimic? se întreabă Lucia.

Ursu răspunse cu atâta dezinteres că toți îl priviră curioși.

— Aaaa. Puțul... Nuuu... E cea mai pură fântână...

Tonul lui nepăsător o convinse pe Lucia, dar pe Victor îl cam puse pe gânduri:

— Ia spune, Ursule, ți-a trecut prin cap ceva, nu? Ceva ca un fir de nisip. Orice-ar fi, spune!

— Mă gândeam c-ar fi bine să vezi și tu ruinele. Nu că ar fi acolo castelul. Dar să nu fi scăpat ceva din vedere. Și eu și Dan, chiar și Tic le-am privit cam cu dispreț la început. Prin câteva hrube prea murdare nici nu ne-am aventurat.

— N-am nimic împotriva. Să mai dăm o raită pe-acolo, dar dacă nu ne ispitește nimic n-are nici un rost să ne murdărim degeaba.

Porniră cu toții spre ruine, le făcură ocolul, se opriră în câteva locuri. Victor îl întreabă pe Ursu:

— Unde spui că nu v-ați aventurat?

Ursu îi arată un loc spre zidul din stânga. Chiar sub zidul unde se căscau câteva gropi pline cu apă și noroi.

— În băltoacele acelea...? E prea scârbos, se împotrivi Victor.

— Și crezi tu că acolo... ar putea fi ceva? strâmbă Maria din nas.

— Nu, dar nu prea m-am uitat pe acolo...

— Alea-s niște gropi, spuse Victor, probabil săpate de curând.

— Știu, dar o să merg puținel sub zid. Câțiva metri...

— Fii serios, Ursule! E o copilărie.

— Zău, Victor, sunt convins că nu poate fi nimic acolo. Dar m-ai întrebat în așa fel, că a trebuit să mă gândesc la toate zonele de pe-aici. Și mi-am amintit că gropile astea sunt singurele locuri pe care le-am disprețuit...

— Dacă-i așa, se înveseli Victor, atunci nu mai am nici o grijă, Ursule. Precis că Vultureștii nu ne mai ascund nici o taină... Și chiar dacă ar mai fi vreuna nu ne mai interesează acum. Mi se pare că trebuie să ne grăbim...

Și ceilalți răsuflară ușurați. Simțeau că le-a venit conducătorul, că de-acum înainte nu-și vor mai irosi, inutil, puterile și timpul.

— Atunci plecăm imediat! sugeră Maria.

— Ar fi bine dac-am putea pleca imediat. Dar autobuzul, îmi spunea șoferul, se întoarce abia seara. Așa că... am putea să nu ne pierdem timpul...

— Vrei să...? dar Lucia parcă se temea să-și termine întrebarea.

— Da! să începem o studiere sistematică a documentului. Cine îmi dă o copie?

Maria îi întinse copia ei și Victor începu să citească cu voce tare textul cel vechi, atât de cunoscut celorlalți cireșari.

Înainte de a porni spre Șoimeni, Tic trecu și pe la „hârșăitul” de Stelian, și pe la Baniță care deși nu-și avea „cocoștârcii” în curte, îi spuse, ca și Stelian, că nu auzise nici un cuvânt despre vreun pachet care să fi trecut prin mâinile lor. Deci, singurul om care, după socotelile babei Aglaia, ar fi putut să-i înmâneze lui Păscută Gâtlan mesajul nu putea fi decât învățătorul din Șoimeni, „încrezutul ăla de Papucea”.

Țombi primi un nou îndemn la drum, așa că se văzu nevoit să renunțe la reprezentația de salturi acrobatice pe care o începuse în curtea lui Baniță, sub privirile incredule a vreo două duzini de căței și dulăi de țară, și porni pe urmele neobositului său stăpân. Pe la jumătatea drumului, Tic poposi la umbra unui agud și pregăti din bucatele pe care i le dăduse bătrâna Parușoia o masă foarte abundentă și gustoasă. Oboseala îl făcu să mai prelungească olecuță prânzul, prilej de a recapitula evenimentele prin care trecuse și de a presimți altele care fâlfâiau la orizont.

Mai ales cele care trimiteau fiori și sudoare rece, de undeva, din depărtări ascunse de voaluri negre, îl nelinișteau pe cutezătorul cu păr de aur și cu ochi umbriți.

Prichindelul simțea că se apropie de castelul fetei în alb și mai simțea, cu niște antene care se încolăceau în piept, că fata se află într-o mare primejdie. Dar ce putea face el singur?... Se hotărî să mai dea o telegramă cireșarilor după ce va vorbi cu ultimul purtător al mesajului, cu învățătorul. Dar de câte ori nu crezuse până atunci că omul pe care-l căuta era ultimul purtător al mesajului?... Își făcu iarăși un plan: cum să-l iscodească pe învățător ca să nu-i strecoare vreo bănuială și se întâlnească iarăși la drum.

Pe la vreun kilometru de sat zări un puști cam de vârsta lui chinuindu-se, nevoie mare, să smulgă dintr-un tufiș niște porumbe.

— Măi bucățică! îl strigă Tic. Ia spune! Casa învățătorului Papucea e departe?

Când se auzi astfel strigat, puștiul uită de porumbe și se duse drept în întâmpinarea curajosului necunoscut. Îl măsură din cap până în picioare, apoi îi spuse cu oarecare dispreț:

— Bă chiștocule, crezi că dacă ai javra lângă tine, poți să faci pe nebunu'? Dac-ai ști pe câți d-alde tine i-am dat cu fundul de pământ...

Tic își dădu seama că se înșelase imediat ce-l văzuse pe „bucățică” ieșind din tufa de porumbe. Mâniosul era chiar mai înalt decât el și nu părea deloc lipsit de vlagă și de curaj. Dar nu de teamă se grăbi Tic să liniștească apele:

— Hai să facem pace! Vrei? Dă mâna!

— După ce ne măsurăm forțele, bă, crăcănatule. Ori ți s-a făcut frică în pantaloni?

Tic nu mai putea răbda insulta și insinuarea:

— Dacă te juri că n-o să scâncești și că n-o să mă spui maică-ti sau soră-ti...

— Cu pumnii sau la trântă? întrebă celălalt direct.

— Alege tu, că eu oricum te bat de te sting...

— Las-că te văd eu cum te mai lauzi după ce te dau jos...

— Dai a înțelege că vrei trânta? ceru Tic precizare.

— La trântă!

Călătorul cel obosit și prăfuit își dădu jos rucsacul și înainte de a începe lupta își întrebă adversarul:

— Șmecherii? Capcane? Piedică?

— De toate! Tot ce știi tu și taică-tău...

— Bine. Cine-i întâi cu umerii la pământ e bătut.

— Hai!

— Hai tu!

Porniră amândoi. Își prinseră mijlocul și începură să țină pe câmp stârnind o nespusă uimire cățelului care nu înțelegea cum pot doi oameni să se ia din senin la harță fără măcar să se certe unul cu

altul. Tic simți de la primele încheștări că puștiul e voinic și dibaci. Nu putea să-l înfrângă decât cu o șmecherie... pentru că n-avea timp. Dar și adversarul încercă tot felul de șiretenii. Lupta era însă de multă vreme terminată, de când călătorul cel pașnic se gândise la cele câteva figuri fără scăpare pe care le învățase de la Ursu. Greutatea era să aleagă una mai spectaculoasă. O alese fără zăbavă. Se lăsă în genunchi își trase și rivalul după el, se lăsă apoi în patru labe și apucă brusc adversarul de mijloc și se rostogoli cu el peste cap. Tic ajunsese în mai puțin de o secundă deasupra inamicului său, care nu mai mișca de uimire. Îi lipi umerii de iarbă, apoi sări în sus.

— Gata! Ești bătut!

— Încă o dată! ceru adversarul după ce-i strânse mâna lui Tic. Să văd dacă mai poți repeta figura.

Tic n-o mai repetă din pricină că folosi altă șmecherie. Îndoi adversarul de mijloc, îl prinse repede cu mâinile pe sub burtă și-l azvârli dintr-o singură mișcare pe umărul drept. Se roti de câteva ori cu el, îl ameți, apoi îl așeză ca pe un mieluşel cu umerii la pământ.

— Mai vrei? îl întrebă învingătorul după ce-și potrivise mâinile în șolduri.

— Mai vreau! răspunse sec puștiul, și-i întinse iarăși mâna.

— Nu mai vreau eu. Mă grăbesc.

— Trebuie să mă-nveți și pe mine cum faci. Sunt bătut dar trebuie să mă-nveți. Dar lui tata tot o să-i spun.

— Parcă ne-am înțeles să fie secret...

— O să-i spun cum m-ai bătut. Și dacă n-o să-ți... strângă mâna, o să vezi.

Tic n-avu ce face și-l învăță pe învinsul cel plin de entuziasm figurile.

— Gata! De-acum nu mă mai bate nimeni în sat. Bă, da' ești hoț al dracului!... Hai că merg și eu cu tine în sat. Dar ce ai cu Papucea?

Lui Tic îi plăcea puștiul. Felul lui cavaleresc de a se bate și de a primi înfrângerea îl cucerise imediat. Nu într-atât însă ca să-i destăinuie secretele.

— Vreau să m-ajute să fac o problemă...

— Aha! Dar de unde ești tu?

— Dar tu?

Se întrebară, își răspunseră, se împrieteniră la toartă. Tic îi destăinui totuși un secret de consolare și de năucire, anume că trece prin Șoimeni pentru a vedea dacă nu se poate face o excursie.

— De ce n-ai venit cu trenul forestier? se zăpăci puștiul.

— Am avut o ocazie care m-a adus până la Călțunu. O mașină aproape nouă. Era păcat s-o las.

— Aha! Păi să vezi ce excursii se pot face aici la noi. Psst! Nu știi oamenii. Dar sunt și locuri prin care n-a ajuns până acum picior de om.

— Zău?! Dar de ce nu s-a ajuns acolo?

— Prăpăstii grozave... și... hai să-ți spun o taină mare de tot. Sunt și hoți pe-aici...

— Nu cred... se prefăcu Tic.

— Dacă-ți spun eu. Tata e șef aici, la post. Am tras cu urechea și-am auzit. Cică ar fi niște hoți colo sus, pe la Brazi.

— Nu cred... îl ațâță iarăși prichindelul înfiorat.

— Dar ce crezi, că degeaba se duce el aproape în fiecare zi cu patrula în munți? Dacă-ți spun eu. Dar tu când te-ntorci în oraș, c-ai pierdut trenul?...

— Poate găsesc o ocazie!

— Știi ce, haide la mine să dormi. Când o auzi tata c-ai reușit să mă bați, n-o să știe ce să-ți mai facă. El mereu îmi zice așa: „mă, bagă de seamă să nu te bată nimeni, dar când cineva te bate, să-i strângi mâna”.

— Bine... o să vin. Da-ntâi să mă duci la Papucea.

— Stă chiar lângă noi. Până-ți face el problema eu vorbesc cu mama.

Traian, feciorul șefului de post, îi arată casa lui Papucea și se duse într-o fugă acasă. Tic bătu la poartă și când îi apăru în față învățătorul îl rugă cu o voce foarte mieroasă:

— Domnu-învățător nu aveți timp să mă ajutați la o problemă?

Învățătorul, un tinerel lung și deșirat, puținel miop, îl privi cam neîncrezător pe solicitant.

— Dar ce ai tu acum, vara, cu problemele?

— Învăț pentru corijentă, știți, și am o mulțime...

— Aha! se dumiri Papucea. Intră! Și ce problemă ai?

— Una cu o ștafetă. Zece oameni duc un pachet pe o distanță de cincizeci de kilometri...

— Mare scofală! Fiecare câte 5 kilometri.

— Nu! spuse Tic. Unul din ei se îmbată și face distanța într-un timp dublu.

— Aha! Și?

— Altul șchioapătă și face drumul într-un timp de trei ori mai mare. Un al treilea pierde pachetul la jumătatea drumului și de-abia când ajunge la țintă își dă seama că nu-l mai are, se duce înapoi, îl caută, îl găsește, îl aduce și-l predă.

— Și ce vrea problema?

— La ce oră a luat primul om pachetul?

— Aha!? Păi e simplu: la ora cinci și cinci minute.

— Cum ați calculat așa de repede.

— Așa cred eu!...

— Bine, dar știți... ora la care a luat pachetul...

— Asta-i părerea mea, bă... La ora 5 și 5 minute, maximum la 5 și 10 minute.

— Păi nu v-am spus niște cifre... Cât a făcut fiecare, cât a întârziat cel cu...

— Ei și! Dacă eu îți spun că la 5 și 5. Știința se învață din experiență, bă. Eu am primit un asemenea pachet acum câteva zile de la un țăran, de la unul Iepure din Brazi. L-am primit la ora 5 și 5 minute, maximum la 5 și 10. De ce să nu se predea pachetul și în problemă la aceeași oră? De ce să mai faci calcule?

Era atât de absurd totul și atât de frumos că Tic ar fi sărit de gâtul învățătorului... dacă gestul nu i s-ar fi părut prea simplu. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că va putea afla atât de lesne răspunsul care-l tortura.

Văzându-l pe Traian în poartă, Tic îl salută respectuos pe învățător:

— Vă mulțumesc din toată inima. Mi-ați luat o piatră de pe ea.

Măgulit de compliment, învățătorul îi făcu imediat un semn cu nepăsare superioară:

— Dacă mai ai vreo problemă, poți să mă deranjezi. Numai să nu vii cu fleacuri. Tot cu chestii din astea complicate.

Când ajunse destul de departe ca să nu-l mai poată auzi învățătorul, Tic îi spuse, la ureche, lui Traian:

— Mă Traiane, mă, dar aveți un învățător...!

— Ce?! Țsta numai de școală nu se ține. Face gimnastică și popice și pălării împletite...

— Dar, în orice caz, are îndrăzneală...

— Mai ales la popice și la fete, completă puștiul.

— Hai! Mergi cu mine să dau o telegramă prietenilor? Le spun să vină imediat, că-s locuri grozave pe-aici...

Și cei doi băieți se îndreptară spre oficiul poștal.

Cireșarii își făcuseră de multă vreme bagajele și se opriseră pe marginea șoselei în așteptarea autobuzului sau a unei ocazii mai vrednice. Cum nu se vedea nimic în zare, se așezară în cerc pe iarbă, cu gândurile furate de textul cel vechi al logofătului de divan Cristache Zogreanu. Victor vorbea încet și rar și parcă fără țință:

— Ce știm concret din lectura documentului? Nimic. Nu putem să punem bază pe nici un nume. Doar în introducerea aceea ca o provocare mai găsim ceva. Dar documentul propriu-zis? Cu cât îl recitesc, cu atât simt că-mi pleznește mai rău capul.

— Vezi? se consolă Dan. Mie îmi vine să urlu la cer. Dac-aș ști unde-i mormântul tretilogofătului, zău că l-aș scula din groapă...

— Mormântul ar putea să fie la Zogreni, spuse în loc de orice altceva Victor.

— La Zogreni! se miră Maria. Crezi că satul își trage numele de la logofăt...

— Cam așa s-a întâmplat cu multe sate... Dar să lăsăm asta că nu ne ajută cu nimic la dezlegarea misterului. Unde trebuie aplicate toate indicațiile documentului? Asta-i problema!

— Tu chiar crezi că ar trebui aplicate undeva! întrebă într-o doară Lucia.

— Sigur că da! Altminteri nu le văd rostul.

— Dar atunci cum îți explici enumerarea haotică a atâtor indicații: unele foarte concrete, altele foarte misterioase? E un talmeș-balmeș din care nu se poate înțelege nimic, răsuflă Lucia.

— Eu iarăși cred că unele-s puse ca să încurce, își aminti Dan. Tot stilul ăsta religios...

— Dac-am putea, dac-am avea o cheie cu care să selecționăm frazele necesare de cele de umplutură, medita Maria.

— Cum? Ce cheie? întrebă Ursu. Mereu, la fiecare frază „apoi” „apoi”, „apoi”. Dacă n-ar fi o dată „apoi” am ști că fraza aceea nu-i bună, adică nu-i necesară, cum se întâmplă la sfârșit cu „nimicul”.

Dar de fapt, de ce-a trebuit să spună de-atâtea ori „nimic”? Nu ajungea o singură dată.

Victor îl privi pe Ursu puţinţel cam mirat. Întrebarea lui Ursu era exact întrebarea care-l enerva şi pe el. Remarcase, la fel ca Ursu, abundenţa „apoi”-ului, şi repetarea „nimic”-ului.

— De ce? se pomeni Victor întrebându-se cu voce tare.

— Şi cu poruncile... adăugă Dan.

— Şi cu scornirea altor porunci... completă la rândul ei Maria.

— Şi cu sfânta duminică şi cu pădurea de bozii şi cu trei brazi şi cu marile adevăruri că după a treia vine a patra şi după a opta vine a noua! se răsti Lucia. Un haos şi un nonsens general.

— Şi totuşi există un sens! se încăpăţână Victor.

— Gata? Ai şi început să-l vezi! se entuziasmă Dan.

— Nu! răspunse Victor dezolat. Dac-ar fi aşa... Dar în principiu trebuie să existe un sens şi încă unul foarte precis.

— Din asemenea ilogisme! spuse Lucia cu un ton oarecum de reproş.

— Din asemenea ilogisme! spuse Victor cu un ton oarecum de admiraţie.

— Eu nu cred c-o să apuc vreodată vremea ca să mi se arate în această încâlceală de fraze vreo limpezime. Imposibil! Mă conving pe minut ce trece.

Era vocea lui Dan. Nu mai era mânioasă, ci calmă şi fermă.

— S-o luăm de la coadă... propuse Maria. Să începem cu „nimic”-ul...

— Ca să ajungem imediat la sfârşitul sfârşitului! spuse enervată Lucia.

— Şi asta nu înseamnă că undeva este, totuşi, o logică? întrebă Victor.

Lucia nu se lăsă însă cu una cu două:

— Spune-mi, te rog, ce logică e în fraza asta, Victor: „*apoi deschizi al şaptelea lacăt şi o să vezi puieţii de la capătul ogrăzii*”. Poţi?

— Nu pot, recunosc Victor. Dar trebuie să aibă una.

— Sau astalaltă, continuă Lucia: „*Apoi îți ajută întâia călătorie și nu chiar și cea din urmă*”? Care e „întâia călătorie” și care este, mai ales, „nu chiar și cea din urmă”?

— Nu știu! De unde să știu!

— Sau alta: „*apoi te rogi domnului să nu mă mai cauți decât mai apoi*”.

— Lucia! Textul trebuie să aibă până la urmă un rost. Nu posedăm cheia. Asta e! Dacă am poseda-o, totul ni s-ar părea foarte simplu.

Lui Dan îi veni pe neașteptate o idee:

— De ce l-o fi ucis domnitorul pe Cristache Zogreanu?

— Ca să rămână zăvorât secretul! răspunde Maria.

— Dar dacă l-a ucis fiindcă n-a reușit să cifreze documentul sau pentru că și-a bătut pur și simplu joc de „*înalta poruncă*” scriind grozăvia asta. Zău că vorbesc serios.

— Atunci n-avea nici un rost să se păstreze documentul, și-ncă atât de bine, îl tempera Victor. Ar fi fost rupt imediat, în bucățele. Ești convins?

— Da! Totuși... s-ar mai putea ceva: dacă acest document este un fals și a fost pus dinadins în loc tainic, ca un fel de capcană iscusită, iar adevăratul document...

— Asta s-ar putea... aprobă Victor cam împotriva inimii, după o clipă de gândire. Dar nu putem admite ipoteza asta până nu avem documentul veritabil sau până nu ne convingem definitiv că textul pe care îl avem noi e absolut indescifrabil... din cauză că e fals.

— Eu zic că ultima ipoteză a devenit sau va deveni certitudine! se apără Dan.

— Eu nu! spuse Victor. O capcană atât de iscusită trebuie să dea câteva indicații celor care intră în ea, ca să-i *ducă*, așa cum ar spune Tic.

— Și eu cred la fel, sări sora celui amintit de Victor.

Și Lucia recunoscuse destul de sincer că, deși toate aparențele ar pleda pentru un document absurd, nu poate să ia în serios ipoteza lui Dan.

— Cred că nu s-au epuizat toate posibilitățile de a-l descifra, asta e!

Ursu era de mult alături de Victor.

— Iarăși mă bate un gând, reveni Victor. Ați copiat oare foarte exact textul original? Nu v-a scăpat nimic la transcriere?

— Absolut nimic! îl asigură Lucia. De altfel ar fi bine să vezi și tu originalul.

Scoase din rucsac un dosar gros, îl deschise și-i întinse lui Victor cele două coli îngălbenite de vreme. Victor le luă și-și concentra toată atenția asupra lor. Cunoștea destul de bine alfabetul chirilic pentru a citi direct originalul. Îl citi o dată, îl reciti, apoi recunoscuse:

— Nu v-a scăpat nimic, îl cunosc pe de rost... Stați! Totuși v-a scăpat ceva. N-ați transcris frazele în ordinea în care sunt în document. Trebuia să-l copiați exact cum e în original. Ia să facem acum operația asta, că mai avem ceva timp până vine autobuzul.

— Dar e stupid! se încăpățână Dan. Tocmai când credeam că am scăpat de chinuri...

Maria îl privi furioasă:

— Nu te-a rugat nimeni să-l copiezi. Mai bine recunoaște că te-a cuprins lenea.

— Aiurea! Nu de lene e vorba. Mi-e ciudă. Am suferit prea mult din cauza hârtoagelor ăstora. M-am îmbolnăvit...

— Și-acum vrei să ne molipsești și pe noi! îl luă la rost Lucia. Mai bine ai pune mâna pe o coală...

— Bineînțeles! acceptă Dan. Pot să pun mâna pe amândouă hârtoagele, dacă vrei. Dar mă jur pe toți dracii că nu copiez o literă. La foc cu el!

— Tocmai tu! îl apostrofă Maria.

— Și de ce tocmai eu să n-am voie să spun prostii sau să fac glume? De ce să fiu tocmai eu cel mai serios dintre toți?

— Pentru că nu ești niciodată. Scurt! spuse Lucia. Și la urma urmei n-avem nevoie de ajutorul

tău... în clipa asta.

Deși nu dădea în sinea ei prea mare importanță aranjamentului frazelor, Lucia copie textul unei pagini, transcriindu-l exact cum era în original în timp ce Victor făcea aceeași treabă cu cealaltă pagină.

Iată cum arătau transcrierile lor, respectând întocmai textul original:

*„Eu logofătul Cristache Zogreanu, umbra
plecată a Mariei Sale primind prea înaltă poruncă
din chiar gura*

*Domnului nostru care asemeni stejarului stufos
și ne strâmb, umbrește*

*cu mila lui ograda țării, m-am căznit din greu,
aici în*

*Șoimeni, în casa domnească, de multe ori
apucându-mă zorii*

*să zăvorăsc în slove cu neputință de deslușit
taina Cetății Vulturilor căreia îi mai zic*

*unii Curtea celor două cruci. Păzită cu grijă de
însăși firea, oamenii istorisesc că cetatea*

*numai la lumina lunii a fost zidită, de mult, în a
opta domnie*

*a Mușatinilor și că nimeni nu știe cum arată
astăzi drumul.*

*În cetatea cea veche, după cum zic unii, întâia
grijă este păzirea în vremi de cumplită bejenie a
odoarelor scumpe ale țării ce fac culme*

*neamului nostru și a odraslelor domnești la
picioarele cărora îngenunchiem cu toții. Căci precum
la adăpostul stâncii de cremene ne ferim*

*de săgeata dușmanului azvârlită împotriva-ne,
tocmai așa ne ferește*

*În vremi de amar ca un soare binefăcător
Domnul pământului nostru.*

*Și truda mea nu a fost în van căci nu văd unde
se găsește acea minte iscusită care să prindă cheia
ce-i dă dezlegarea tainei și deci*

*intrarea în cetate. Numai cel ce pogoară din os
domnesc și cel ce urcă*

*în domnie poate să știe taina, locul și drumul
Cetății*

*Vulturilor. La fel și eu cunosc taina, dară apoi
din înaltă poruncă și*

*drept giudeț oi uita-o eu însumi, căci chiar
Maria Sa spus-a că numai această uitare mă poate
duce la moarte bătrânească și senină, și va feri pe
urmașii mei de primejdii grele domnești și nu-i va
duce la osânda cruntă pe care fiecă nelegiuit toată
viața o poartă.*

*Scris-am eu, tretilogofătul de divan Cristache
Zogreanu, hrisovul tainic de mai gios în cea de a
doua domnie a Mariei Sale Moisei Movilă și în cel de
al patruzeci și unulea an al vieții mele, care, deie
Domnul, cel din urmă să nu fie.”*

*„RĂPOSAT-A DE MOARTE CU NEPUTINȚĂ
A DESTĂINUI LOGOFĂTUL*

*„Mai întâi de ori unde ai lua-o același lucru îl
afli:*

*apoi drumul te duce într-o Cetate veche zisă a
Vulturilor, în care nu cred ceva să găsești;*

*apoi din cele zece porunci pe a cincea și pe a
noua le alegi!*

apoi ca racul mergi câțiva stânjeni, chiar patru;

*apoi faci repede doi pași înainte și numai la
urmă te mai oprești;*

*apoi oleacă răsuflă că oboseala te-a ajuns și
drumul nu-i ferit de primejdii;*

apoi nici dedesubt nu-i altceva decât numai van;

*apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile și
nu-i rău să mai scornești două porunci;*

apoi zece fără unu și zece cu unu îți poartă pașii;

*apoi îți ajută întâia călătorie și nu chiar și cea
din urmă;*

apoi urci cu trudă până la capătul satului;

*apoi părăsești capătul și în ultimele ogrăzi te
așezi la umbra streășinei;*

apoi te oprești în cele trei zile de Paști;
apoi după un hop îți proptești piciorul în pământ
și după un alt hop la fel faci;
apoi numai dacă pornești luni și Duminica poți
răzbi;
apoi numeri bine treptele dară nu chiar la cea
din urmă te oprești,
apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de
bozii;
apoi oprindu-te la izvor și la Sfânta Duminică
împărăchiezi doi de unu și numeri trei brazi;
apoi te rogi Domnului și nu mai cauți decât mai
apoi;
apoi treci o creastă, răsuflă de două ori și chiar
de nouă;
apoi bați la prima poartă;
apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puieții
de la capătul ogrăzii;
apoi după a treia vine a patra precum după a
opta vine a noua;
apoi trei și opt se risipesc;
apoi ajungi la sfârșitul sfârșitului;
căci nimic nu mai este;
nimic;
nimic”.

DE DIVAN CRISTACHE ZOGREANU ÎN
LUNA A ȘASEA A ANULUI 7141 DE LA
FACEREA LUMII.”

— Acum putem spune că avem într-adevăr
documentele originale în fața noastră, se liniște
Victor. Ar mai rămâne o singură întrebare. Dacă nu s-
a pierdut... adică, dacă n-ați pierdut voi o coală?

— Noi? făcu Dan pe ofensatul. Noi n-am
pierdut nici un fir de praf. Poate că o fi lipsit o foaie
de la începutul începutului, de când s-a îngropat
documentul.

— Nu! spuse Victor. E un sigiliu pe document
care dovedește că nu s-a pierdut nici o foaie.

— Unde vezi tu un sigiliu? întrebă Maria.

— Fraza prin care se anunță moartea tretilogofătului, în felul cum a fost adăugată, face impresia unui sigiliu. Dacă hrisovul ar fi avut trei coli, fraza adăugată s-ar fi lungit pe toate trei. Voi nu simțiți în ea un fel de autentificare?

Și ceilalți înclină spre părerea lui Victor.

— Prin urmare, tu ești convins că întreg documentul se află în mâinile noastre, spuse Lucia.

— Da! Sunt sigur. Avem documentul... dar care-o fi cheia?

— Autobuzul! anunță Dan. Tot un fel de cheie...

Într-adevăr se vedea autobuzul. Cireșarii se urcară. Ultimii rămaseră Ursu și Victor în rolul lor temporar de hamali.

— Ursule, nu vrei să vii la mine în noaptea asta? întreabă Victor. Tata a plecat și ne-am putea ocupa în liniște de descifrarea documentului. Nu mă culc până nu-l dezleg, chiar dac-ar trebui să nu dorm o lună.

Ursu încuviință din cap.

Tot drumul spre oraș cireșarii se gândiră numai la documentul cifrat. Care putea fi cheia?

CAPITOLUL XIII

Era târziu. Somnul cucerise ființele. Dormea orașul, dormeau satele, dormea natura. Castelul de marmură își pierduse umbrele și strălucirile în noaptea întunecoasă. Din cei trei bărbați care-l stăpâneau, numai unul din ei nu dormea: omul cu cicatrice. Își aprindea țigară de la țigară și-i colinda fără încetare spațiile. Fata în alb își trimisese mai întâi gândurile și apoi visele spre cireșari. La picioarele ei, Philippe supraveghea întunericul cu ochi de jar. La Șoimeni, Tic și noul său prieten, Traian, se împotriviră multă vreme cu amintiri ascuțite plumbului care li se scurgea în pleoape. Apoi unul din ei tresări în somn, mângâiat de fâlfâiri albe.

Cireșarii sosiseră târziu în oraș. Oboseala îi trimisese repede în paturi. Lucia dormea; invocase un somn de piatră, odihnitor care să-i limpezească până dimineța toate încâlcările. Maria adormise cu gândul la fratele ei pierdut undeva în lume, dar îl regăsi repede în vise duioase. Dan sosise prea târziu ca să se mai abată pe la frizerie, iar tatăl său avea, ca niciodată, în seara aceea clienți. Când se întorsese acasă cu cele trei telegrame urgente trimise de Tic, își găsi feciorul războindu-se cu convulsii și răsuflări împotriva unor vise dușmane. Nu-l mai trezi.

Numai Victor și Ursu își păstrasera toate simțurile treze. Trecuseră amândoi pe sub dușuri de gheață, îmbogățiseră camera cu lumină vie, orbitoare, apoi se așezaseră, unul în fața altuia, la masa pe care se odihneau cele două foi îngălbenite. Victor se hotărî, în sfârșit, să rupă tăcerea în acea noapte de neuitat pentru toți cireșari și pentru toți prietenii cireșarilor:

— Ursule, dacă am face abstracție de orice sens al documentului, dacă am ajunge să zicem la concluzia că frazele n-au nici un rost, ce elemente concrete am avea?

— Vrei să spui că tot ce e scris....

— Nu, nu vreau să spun că frazele sunt scrise fără rost, dar dacă ar fi scrise, să zicem, într-un

alfabet secret absurd în care i este egal cu 1, a cu 7, s cu 3, ce-am face?

— Te înțeleg, Victor! Ce-am face? Am vedea...

— Care sunt elementele cele mai concrete, nu? Hârtia, paginile, rândurile, schimbarea cernelii, a scrisului, data. Nu?

— Exact! se bucură Ursu. Cred că de aici ar trebui să începem.

— Să recapitulăm. Avem două foi de hârtie, autentice, vechi. Aici nu mai încapă nici o îndoială. Scrise fiecare pe câte o față. Una e explicația, introducerea logofătului, cealaltă conține documentul propriu-zis.

— Scrise amândouă de aceeași mână, aminti vlăjganul.

— Da! Nici în privința asta nu există cel mai mic dubiu. Mai departe: Rândurile. Documentul conține 29 de rânduri. Data e vagă, dar sigură. A doua domnie a lui Moisei Movilă coincide întocmai cu data morții lui Zogreanu: 1633. M-am uitat în enciclopedie. Singurul lucru care iese din comun e fraza scrisă de altă mână, cu altă cerneală.

— De ce iese din comun? Mi se pare foarte firească.

— Nu! Mie nu mi se pare chiar foarte firească.

— Adică tu nu crezi în ea, Victor? Te îndoiești de autenticitatea ei? Parcă spuneai că e un fel de sigiliu...

— Nu, Ursule. Nu mi-am schimbat părerea. Dimpotrivă.

— Atunci?

— De ce scrisă pe ambele pagini? Încăpea numai pe una singură.

— Mie nu mi se pare o problemă. Așa i-a venit celui care a scris-o. Zău, Victor, pare cam complicată ideea ta.

— Nu, că n-am nici o idee. Atât numai: consemnează acest lucru, singurul care până acum iese din comun. Să revenim. Mă gândesc mai întâi la discuția dintre Maria și Lucia. Va să zică, făcând

abstracție de text, nu avem nici un element concret în document. Nume, localitate...

— E normal! zâmbi Ursu. Dacă facem abstracție de text!...

— Nu e normal deloc!

— De ce?

— Pentru că nici în text nu avem elemente concrete: nume, localitate și altele. Undeva totuși ar trebui să existe!

— Victor, dar nu uita că textul e cifrat!

— Asta e clar. Dar nu e cifrat într-un stil obișnuit: 1=3, a=p, t=8... adică într-un stil copilăresc și foarte uzitat. E cifrat în ceea ce privește sensul frazelor, în ceea ce privește indicațiile... Nu-s cifrate literele. Dacă ar fi așa l-am rezolva în jumătate de oră, fără nici o greutate. Sunt cifrate cuvintele sau frazele... Înțelegi, Ursule? Atunci unde-s denumirile concrete?

— Poate că Dan avea dreptate cu ideea lui despre cele zece porunci. El spunea că fraza a treia poate să indice un loc: mormântul unuia care a fost ucis pentru că râvnise la femeia altuia...

— E o copilărie, Ursule. Documentul n-a fost făcut pentru locuitorii unui sat care rețin asemenea amănunte și nici pentru o perioadă de câțiva ani. A fost făcut pentru posteritate...

— Ai dreptate în cazul ăsta. Dar, de pildă, în rândul 18, acei „trei brazi” de la sfârșitul frazei n-ar putea să indice un loc?

— Aceeași poveste! Nu cred! Deci nu avem indicații concrete de nume și localități. Acesta e lucrul care mă supără cel mai mult. Dacă e așa cum gândesc eu, atunci nu vom putea dezlega niciodată textul.

— Cum așa? se înspăimântă vlăjganul.

— Înseamnă că s-a pierdut totuși o parte din text! O altă pagină.

— Păi nu spuneai tu singur, Victor, că fraza aceea adăugată...

— Da, dar m-am uitat adineauri pe hronicul lui Miron Costin... Uită-te și tu... Ai observat?

- Ce anume?
- Întâi se trece anul de la facerea lumii și pe urmă anul de la nașterea lui Isus Cristos.
- Prin urmare, tu crezi totuși...
- Nu cred cu ochii închiși. E o simplă ipoteză. S-ar putea să lipsească foaia de hârtie pe care e continuată însemnarea „*iară de la nașterea Mântuitorului lumii Isus Hristos 1633*”.
- Atunci, adăugă Ursu cu teamă, totul e în van, vorba documentului.
- Nu, e numai o ipoteză, ți-am spus. Dar n-avem dreptul să scăpăm nimic din vedere. Chiar când găsim lucruri care ne îmbolnăvesc.
- Mare adunătură de microbi e pe foile astea...
- Încă o dată, Ursule. Documentul nu cuprinde denumiri concrete! Acesta e al doilea lucru de care suntem siguri. Întâi fraza care autentifică documentul, *ciudată*, al doilea, lipsa denumirilor concrete, *la fel de ciudată*. Numai ciudățeni.
- Chiar să n-aibă nimic netăinuit textul lui Zogreanu?
- Vom vedea; chiar cred că e timpul să trecem la text.
- Aoleu! se tângui Ursu. Ce să mai trecem, că-l știm pe de rost. Avem 29 de rânduri...
- Nu! Avem 29 de rânduri-fraze. Fiecare rând e o frază! Ceea ce mi se pare iarăși foarte ciudat!
- De ce?
- Am impresia, Ursule, că rândurile s-au scris intenționat așa, ca să cuprindă fiecare o frază. Nu te uita la documentul din capul tău. Uită-te la hârtie. Fraze lungi, fraze scurte. Cine l-a putut obliga pe logofăt să facă din fiecare rând o frază sau din fiecare frază un rând? în orice caz nu spațiul și mai ales nu obișnuința. Pe vremea lui unii cărturari scriau fraze care se întindeau nu pe rânduri ci pe pagini. Nu ți se pare ciudat?
- Acum... da! recunosc vlăjganul. Atunci și acest „*apoi*”, care mi-a ucis nervii...
- Spune! Nu te sfii! îl încuraja Victor.
- Are un fel de rol între fraze... fir-ar să fie!

— Da! întărește despărțirea frazelor. Eu chiar aş îndrăzni să spun că rupe intenționat frazele una de alta. Îi dă într-un fel fiecărei fraze un înțeles al ei, singular.

— Brr! se sperie Ursu cu exclamația lui Tic. Ce complicat!

— Foarte! Pentru că în cazul acesta înseamnă că totuși fiecare frază are un sens, chiar dacă întreg textul, totalitatea frazelor, nu are un sens general.

— Iar „nimicul” de la sfârșit? întrebă Ursu.

— Altă ciudățenie. De ce spune de trei ori „nimic”. Ia să mai vedem o dată. Notează! 29 de rânduri-fraze; fiecare frază are un înțeles al ei, rupt de sensul general al textului... Stai! Atunci înseamnă că nu putem vorbi de un sens general al textului... Dar ce poate fi? Ce dracu poate fi? Să nu pierd șirul... Și repetarea „nimicului”, de la sfârșit. Din nou rămânem fără nici o lumină... Ce-ar putea să cifreze frazele? Cuvinte? Litere? Să facem o încercare... Dă-mi numărul unei fraze, Ursule!

— Unsprezece sau optsprezece, care vrei tu...

— Unsprezece! „*Apoi urci cu trudă până la capătul satului*”. Ce poate să conțină această frază? Unde urci? La capătul cărui sat? Nici măcar nu avem o indicație numerică... Să vedem optsprezece... „*Apoi oprindu-te la izvor și la Sfânta Duminică împărăchezi doi de unu și numeri trei brazi...*” Aici avem câteva indicații numerice... Doi de unu... Unsprezece sau doi? Și trei... Ce reprezintă? Litere?... Nu! Fiindcă nu e alfabet pe lume care să fie format din 10 litere. Cuvinte? Ce cuvinte? De unde cuvinte?

— Și dacă unele fraze sunt fără rost? îl întrerupe Ursu pe Victor. De pildă „*nimicul*” de la sfârșit.

— Nu poate fi nici o frază fără rost, Ursule!

— De ce?

— Pentru că n-ar fi fost trecută în text. Frazele sunt de sine stătătoare. Nu era nevoie de ele, nu erau trecute în text. E clar?

— Totuși ultimele fraze nu conțin nimic altceva decât „*nimic*”. Și ele au un rost?

— Eu cred că da, Ursule! De aici trebuie să vină fulgerul!

— Atunci nu mai înțeleg. Dacă și cuvântul „*nimic*” poate să însemne ceva, ce fel de document mai e și ăsta?

— Asta mă întreb și eu, Ursule, rosti Victor cu o licărire ciudată în ochi. Oare avem noi în fața noastră documentul?

— Cum? sări Ursu. Eu spuneam numai așa...

— Eu nu spun numai așa. E absolut sigur! Și totuși logofătul de divan a făcut o greșală... Sau poate că a voit s-o facă...

— Ce greșală? spuse Ursu simțindu-și spatele plin de furnici.

— Despărțirea prea netă a frazelor, transformarea lor în fraze de sine stătătoare, fără nici o legătură între ele... Asta arată că nu avem în fața noastră, sau că nu putem avea, Ursule, în fața noastră un sens general. Și dacă lipsește sensul general înseamnă că nu avem în fața noastră documentul!

Și Victor și Ursu se ridicară în aceeași clipă de pe scaune. Vlăjganul părea amețit, năucit:

— Dar ce-i ăsta, foaia asta care mi-a umplut pieptul cu untdelemn clocotit?

— Cred că-i cheia! În fața noastră nu se află documentul, Ursule, ci cheia cu care se descifrează documentul...

— Dar atunci documentul unde-i?

— Ori s-a pierdut... ori e aici!

— Unde? Ești nebun!? spuse Ursu ducându-și mâinile la tâmpale.

— Nu! Am fost nebun, toți am fost nebuni, zăpăciți, aiuriți... Extraordinar! Oare chiar s-a pierdut?

Victor își lipise fruntea de sticla geamului și atârna acolo, lângă fereastră, fără nici o vlagă în trup.

— Oare chiar s-a pierdut, Ursule? își reveni el după câteva momente de gândire. Oare chiar s-a pierdut?... Mi-e și teamă să încerc.

— Dacă tu crezi că documentul nu-i decât o cheie, atunci s-a mai pierdut o pagină.

Victor nu luă în seamă ceea ce spusese Ursu, părăsise geamul parcă mai înviorat. Se plimba prin cameră:

— Pur și simplu mi-e teamă să încerc. Niciodată n-am trăit o asemenea emoție. Ursule! Eu nici nu mă uit, nici nu mă gândesc, fa tu totul...

— Ce să fac?

— Numără rândurile din introducere...

— Introducerea! urlă Ursu.

— Nu, nu... Te rog nu scoate nici o vorbă. Numără rândurile... Atât! Cum vrei tu: tare, încet...

— Douăzeci și nouă! șopti Ursu, uluit și el de descoperire. Douăzeci și nouă, adică...

Victor căzu moale pe pat.

— Ce s-a întâmplat? se repezi vlăjganul.

Victor răspunse cu voce stinsă, tremurătoare:

— Am descoperit documentul!...

— Cum?! Da... da!... și vocea lui Ursu cutremură pereții camerei: Au! Introducerea! Bine, dar... numai după numărul rândurilor?...

— Nu, Ursule! După toate. După „*apoi*” și după „*nimic*” și mai ales după fraza adăugată. Ne mai lipsea un singur amănunt. Numărul rândurilor. Acum nu mai am nici o îndoială!

— Eu nu văd decât asemănarea de rânduri...

— Care e accentuată de frazele-rânduri. Adică până la urmă, de acel mic și neînsemnat „*apoi*”.

— Și „*nimicul*”?

— Și mai important! Ia citește ultimele trei rânduri scrise de logofăt.

Ursu începu să citească.

— „Scri-am eu...

— Stai! îl întrerupse Victor. Mai întâi ia seama că numai din acest loc tretilogofătul începe un nou aliniat... E foarte important. Citește!

— „*Scri-am eu tretilogofătul de divan Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de... acum începe un nou rând... mai gios, în cea de a doua domnie a Mariei sale Moisei Movilă și în cel de al... Începe alt rând, ultimul... patruzeci și unulea an al*

vieții mele , care, deie domnul, cel din urmă să nu fie". Să citesc și fraza?...

— Nu!... Acum nu ți se pare totul limpede? Aceste fraze conțin „*nimicul*".

— Păi, cu atâtea date într-însele...?

— Dar nu date care interesează documentul. Aceste fraze înseamnă pentru document „*nimic*".

— Prin urmare, celelalte fraze din introducere...?

— Da! Celelalte fraze constituie documentul!...

— Și fraza adăugată?

— O idee genială, Ursule! Genială! Ca de altfel întregul document. Cel care a adăugat fraza cunoștea taina documentului! Lungind-o astfel, pe două coli, pe ambele pagini scrise de logofătul Zogreanu, a dat cel mai însemnat indiciu. Că există o legătură indisolubilă între cele două pagini, că nu pot fi despărțite una de alta, că amândouă împreună constituie documentul! Asta-i!

— Și noi care n-am dat nici o atenție introducerii!...

— Grozav de deștept cărturar. Dacă nu era ucis ajungea sigur vel logofăt. Cine știe cât a pierdut cultura și istoria prin uciderea lui...?

— Dar eu tot nu înțeleg unde-i documentul! Ce conține?

— Nici eu nu știu. Trebuie să-l descifrăm. Avem cheia. Fiecărui rând din introducere îi corespunde o frază din cheie. Asta-i tot ce știm. Dar e enorm! O să ne chinuim noi o mulțime, dar merită. Începem?

Ursu era gata. Victor luă în față ambele coli:

— Taina fiecărei fraze din document, din introducere, e strâns legată de sora ei, adică de fraza respectivă din cheie. Cu asta pornim la drum. Prima frază din cheie: *Mai întâi de oriunde ai lua-o același lucru îl afli*. Ce poate să însemne asta? Mă gândeam la o indicație numerică, la ceva care să ne ajute la selecționarea cuvintelor. Stai! Păi avem o indicație Ursule! Când ajungi în același loc, în același punct, de oriunde ai porni?

Când punctul este un centru, când e undeva la mijloc...

— Câte cuvinte are primul rând din introducere?

— 9! Mijlocul e deci 5... Merge...

— Exact! Subliniază cuvântul Ursule. Eu îl notez separat. Mai departe... *Apoi drumul te duce la o cetate veche zisă a Vulturilor în care nu cred ceva să găsești...* Deocamdată să considerăm că în rândul respectiv din introducere nu se află nici un cuvânt care ar putea interesa taina... Mai departe: *Apoi din zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi...*

— Am subliniat cuvintele 5 și 9 din rândul 3 anunță Ursu. Gata! S-a zis cu teoria lui Dan.

— *Apoi ca racul mergi câțiva stâneni, chiar patru,* — continuă Victor. Ca racul... deci înapoi, deci numărăm al patrulea cuvânt de la coadă, la rândul 4; *Apoi faci repede doi pași înainte și numai la urmă te mai oprești.* Deci ar fi vorba de primul și de al doilea cuvânt și de ultimul. Ai subliniat Ursule?

— Am subliniat! Dar să știi că n-am curajul să leg între ele cuvintele pe care le-am subliniat până acum.

— Și eu vreau să-mi las surpriza la urmă. Hai să jurăm, Ursule, că până ce nu terminăm, nici unul dintre noi să nu lege cuvintele între ele! Bravo! Atunci să continuăm: *Apoi oleacă răsuflă, că oboseala te-a ajuns și drumul nu-i ferit de primejdii.* Deci nici aici nu avem ceva de găsit. *Apoi nici dedesubt nu-i altceva decât numai van.* Deci nici rândul acesta. Deștept logofătul! Știa să țină bine condeiul în mână. *Apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile și nu-i rău să mai scornești două porunci.*

— Toate evangheliile... Oare să însemneze patru? sau: 1,2,3,4...?

— Cred că 4. Dar ce-o fi însemnând să *mai scornești două porunci*? Aici e cam încâlcit...

— De ce? Mi se pare foarte simplu: 2, adică al doilea cuvânt.

— Atunci ar fi fost firesc să indice mai întâi al doilea cuvânt și pe urmă pe cel de-al patrulea. Nu? În

privința asta logofătul e foarte precis. Până acum toate numerele au fost luate în ordinea lor firească.

— Atunci care să fie cele două noi porunci?

— Cele care vin după zece! descoperi Victor. Adică a 11-a și a 12-a. Extraordinar! Mă năucește istețimea minții lui! Ai subliniat? Ia să vedem mai departe: *Apoi 10 fără 1 și 10 cu 1 îți poartă pașii...* Adică 9 și 11, prea iscusite logofăt... *Apoi îți ajută întâia călătorie și nu chiar și cea din urmă.* Prima călătorie!

— Adică prima frază, sau primul cuvânt... căută Ursu.

— Sau primul număr, Ursule, nu? Parcă a fost 5, nu? Ia subliniază și *nu chiar și cea din urmă.* Adică cea dinaintea celei din urmă... penultima... 9 era. Nu? Ai subliniat *Apoi urci cu trudă până la capătul satului....*

— Țsta trebuie să fie ultimul cuvânt din rând. L-am subliniat. Altul n-ar putea fi.

— *Apoi părăsești capătul și în ultimele ogrăzi te așezi la umbra streășinei...*

— Adică ultimul și penultimul... se grăbi vlăjganul.

— Nu, nu! îl opri Victor să sublinieze. Nu uita că fiecare frază e de sine stătătoare. Nu părăsești capătul din fraza trecută, așa cum s-ar putea înțelege. Fraza începe exact cum trebuie. Ia să ne uităm la fraza din introducere.

Fraza arăta astfel:

„neamului nostru și a odraslelor domnești la picioarele cărora îngenun-”

— Care e capătul frazei? *îngenun* sau *cărora*? Logofătul e prea precis ca să considere capăt un cuvânt neterminat. Deci capătul e *cărora*. Ultimul și penultimul începând de la *cărora* sunt *picioarele* și *la, deci la picioarele*. Acestea trebuie subliniate!

Ursu le sublinie și ascultă în continuare vocea lui Victor:

— *Apoi te oprești în cele trei zile de Paști...* În orice caz nu 1,2,3... pentru că ar fi indicat zilele de la

începutul săptămânii. Cuvântul Paști are deci o semnificație. Care-i prima zi de Paști?

— Duminica! răspunse prompt Ursu.

— Adică ziua a șaptea... Da! Asta-i! A șaptea, a opta, a noua! Duminică, luni, marți. Extraordinar de ingenios! Formidabil! Dacă spunea duminică, luni, marți, însemna 7, 1, 2,! Dar adăugând Paștele, a dat numerelor altă semnificație: 7, 8, 9. Subliniază-le! Ce surpriză ne-o mai rezerva oare logofătul? Ia să vedem! *Apoi după un hop îți proptești piciorul în pământ și după un alt hop la fel faci.*

— Asta-i simplă! spuse Ursu. La hop sari. Deci sari primul și al treilea cuvânt. Și astfel rămân 2 și 4.

— Cred că da! zise Victor. *Apoi numai dacă pornești luni și duminică poți răzbi. 1 și 7. Foarte simplu!*

— Și cât le-a înfuriat pe fete fraza asta!

— *Apoi numeri bine treptele dacă nu chiar la cea din urmă te oprești...*

— Treptele lui Dan și ale Luciei! Puțul era izvorul... Deci subliniez penultimul cuvânt.

— *Apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii. Bozii? Pădure de bozii! Aaaa! Dacă-i vorba să rătăcești în voie și-ncă printre bozii, nu găsești nimic! Apoi oprindu-te la izvor și la Sfânta duminică împărăchezi doi de unu și numeri trei brazi.* Cam complicat. Izvorul e 1. Subliniază. Iar Sfânta duminică 7. Iar doi de unu împărăchiați nu pot căpăta decât valoarea de 11. Nu poate să mai fie decât 11 plus 3! Sunt paisprezece cuvinte în frază Ursule?

— Exact 14!

— Atunci subliniază și ultimul cuvânt. *Apoi te rogi domnului și nu mă cauți decât mai apoi...* Adică n-avem ce căuta în rândul acesta... *Apoi treci o creastă, răsufli de două ori și chiar de nouă.*

— Am subliniat! anunță Ursu.

— *Apoi bați la prima poartă...*

— S-a deschis! râse Ursu. Cam târziu, dar s-a deschis până la urmă!

— *Apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puieții de la capătul ogrăzii.*

— 7 e clar, dar puieții?

— Vrei să spui *puieții de la capătul rîndului*? Dacă nu-i unul, un puiet, ci-s puieții, nu pot fi decât doi. Ultimele două cuvinte Ursule...

— E cam complicat! Care să fie?

Se uită și Victor. Ultimele două cuvinte erau *bătrânească și se-*

— Cred că *și se-*, se hotărî Victor.

— De ce? De ce nu *bătrânească și și...*

— Pentru că vorbește de puieți. Și zău că seamănă cu niște puieți și-ul și se-ul. Sunt atât de mici!... *Apoi după a treia vine a patra și după a opta vine a noua*. Deci 3,4,8,9!

— Gata! S-au subliniat!

— *Apoi trei și opt se risipesc...* rosti Victor încet cu vocea încărcată de emoții.

— Și mai rămân 4 și 9. Le-am subliniat!

— *Apoi ajungi la sfârșitul sfârșitului*. Care nu poate fi decât ultimul cuvânt. *Căci nimic nu mai este, nimic, nimic*.

Victor și Ursu priviră copia documentului subliniată ici și colo de creionul vlăjganului.

— Tu ai putea, Ursule, să extragi cuvintele subliniate și să le scrii în ordinea lor, fără să te gândești, fără să simți, fără să vezi sensul frazei care se așterne pe hârtie? Eu n-aș putea. Poate izbutești tu...

— Eu pot! spuse Ursu cu toată hotărârea și se apucă să extragă și să transcrie cuvânt după cuvânt, străduindu-se din răputeri să nu le perceapă sensul, să nu intuiască fraza. Scrisa și număra în gând de la 134 în jos din 7 în 7... 134... 127, 121, 114, 107. Apoi din 8 în 8, din 3 în 3... până ce termină de așezat pe coala de hârtie ultimul cuvânt.

— Să facem următoarea convenție, Ursule. După ce citești, indiferent de sensul pe care-l conțin frazele extrase, ne trântim în pat și ne culcăm fără să scoatem un cuvânt. Chiar dacă aflăm dezlegarea unei taine nemaipomenite, chiar dacă auzim cine știe ce absurdități cumplite sau cine știe ce nonsens... De acord?

De fapt, nu mai rămăsese mult până la răsăritul soarelui. Dar Ursu înțelegea că prietenul lui vrea să scape măcar de gândul emoțiilor de după lectură.

— Primesc, anunță Ursu.

— Citește!

Înainte de a auzi primele cuvinte ale lui Ursu, Victor simți fiori și dureri și amețală. Se sprijini ca să nu cadă. Dar și lui Ursu îi tremura vocea.

— *„Umbra stejarului strâmb din Șoimeni în zorii lunii a opta arăta drumul. După întâia culme la picioarele stâncii de cremene săgeata azvârlită în soare găsește intrarea. Pogoară și urcă la fel apoi drept duce. Și se va feri de primejdii la fiecă poartă”.*

Cei doi cireșari se aruncară pe pat cu fața în jos. Nu scoaseră nici un cuvânt, dar somnul îi prinse pe amândoi plângând de emoție și bucurie.

CAPITOLUL XIV

Pe Dan îl trezi din somn un vis urât... Trăia într-o epocă veche, încâlcită, sau chiar în mai multe epoci. Pentru că făcea, ca un veritabil peripatetician, expunerea ideilor lui Copernic pe străzile unui oraș medieval, deși nu împlinise doisprezece ani. Îi trimisese unui prieten, care avea aceeași vârstă ca dânsul și se numea Pascal, o telegramă, felicitându-l pentru descoperirea elementelor geometriei euclidiene. Asta se întâmpla la Modena. Dar abia ieși de la poștă și văzu lume adunată în jurul unui turn înalt, aplecat. Ajunsese oare la Pisa? La o fereastră a turnului, un bărbat tânăr, cu ochi negri și nasul acvilin, striga mulțimii că poate să vorbească *de omni re scibili* și așteaptă *ergo* orice întrebări. Profesorul, jignit de curajul necunoscutului, se urcă într-un stejar gros din fața statuii lui Dante și începu să țipe celor adunați că el se angajează să vorbească mulțimii nu numai de *omni re scibili* dar *et quibusdam aliis*. Cineva îl întreabă dacă pământul se învârtește. Descoperi în omul acela pe conducătorul mascat al unei gărzi a Inchiziției. Se văzu înconjurat de zeci de ostași cu arme lucitoare dar avu curajul să urle: *Eppur si muove*. Fu ridicat pe sus și dus direct la eșafod. Acolo un preot bătrân îi dădu o carte veche, spunându-i că dacă va reuși să citească din ea va fi salvat. Dar fiindcă nu reuși în nici un chip să descifreze scrierea etruscă în care era copiată cartea, se dădu foc rugului, înconjurat de flăcări își duse mâna la cap și începu să strige mulțimii adunate înjur: *J'avais, pourtant, quelque chose la!* Dar nici ghilotina care apăruse din senin, nici flăcările care începeau să-i ardă fața nu erau sortite să-l ucidă pe de-a-ntregul. Pentru că Dan deschise ochii și sări înfricoșat din pat. În jurul lui nu se afla însă nici un obiect de tortură sau de execuție ci doar razele soarelui, foarte fierbinți și strălucitoare. Se spală și se îmbracă în goană, deschise fereastra, își aruncă ochii pe masă și abia atunci descoperi obiectele de tortură...

Pe masă se aflau trei telegrame. Telegramele lui Tic... Dan le citi, câteva clipe rămase fără răsuflare, apoi porni ca un bezmetic, într-o goană care l-ar fi făcut invidios pe cel mai rapid alergător din oraș. Când ajunse în apropierea casei lui Victor, se gândi că e cazul să se oprească o clipă pentru a-și reface respirația. Numai doi cireșari nu se aflau în curte: cel care expediase telegramele și cel care le primise. Fetele sosiseră înainte. Ei și! Tot el era acela care aducea marea veste. Trecu triumfător pragul porții și anunță cu voce poruncitoare:

— Pregătiți-vă de plecare. Imediat!

Cei din curte întoarseră surprinși capetele.

— Dar tu te-ai pregătit? îl întreabă Lucia.

— De ce să mă pregătesc? Aaaa! Sigur că mă voi pregăti și eu.

— Dar tu de unde ai aflat că plecăm la Șoimeni? îl întreabă Maria.

— Șoimeni! Dar voi de unde știți? Nu se poate! V-a telegrafiat și vouă Tic?

Victor rămase și mai uimit decât Maria după ce auzi cuvintele lui Dan.

— Ți-a telegrafiat Tic din Șoimeni?!

Dan nu răspunse și nici nu arată telegramele. Se uită la ei cu niște priviri rătăcite:

— Voi vreți să vă bateți joc de mine?! Dacă nu v-a telegrafiat Tic, de unde știți de Șoimeni?

— Din document, întârziatule! îl informă Maria. Victor și Ursu au descifrat documentul.

— Cum?!?! Ați descifrat voi etrusca aia ucigașă?

— Ce etruscă?! se înfurie Lucia. Află că adevăratul document se afla în introducere și ceea ce consideram noi document nu era decât cheia.

— Ce-mi tot sporovăiți la cap! Dați-mi documentul!

— Dă și tu telegramele!

Imediat schimbă între ei hârtiile și uimirea fu la fel de mare pentru ambele părți.

— Ce s-o fi întâmplat cu Tic? întreabă Maria uitându-se în ochii lui Victor. De ce-a expediat trei

telegrame, dintre care două cu același conținut?

Victor încercă s-o lămurească:

— Când a expediat prima telegramă încă nu dăduse peste ultimul mesager.

— Asta e clar! Dar celelalte?

— Celelalte... continuă Victor. Cea de a doua dovedește că a aflat ceva în legătură cu mesajul înainte de a ajunge la Șoimeni.

— Adică a dat de primul mesager, sugeră Lucia.

— Nu cred...

— De ce?

— Pentru că ar fi telegrafiat chiar despre marele eveniment. El spune însă altceva în prima telegramă: *Veniți la Șoimeni, mesajul e adevărat*. Nu spune: *Am ajuns la capăt* sau *Ura! am găsit!* Îl știm noi pe Tic... Mai ales după atâta căutare...

— Și ce crezi tu? întrebă Maria.

— Că mergând pe urmele mesajului a aflat o serie de amănunte în legătură cu conținutul lui care i-au dat siguranța că mesajul e adevărat. Dar nu acest lucru mă intrigă... De ce ne cheamă atât de categoric la Șoimeni, înainte de a fi ajuns el acolo?

— Poate o fi aflat că acolo se află primul mesager, interveni Ursu.

— Poate. Dar asta nu justifică tonul chemării lui și nici chemarea. Eu cred că a aflat și altceva. Ceva care i-a cerut acțiune grabnică.

— Ceva în legătură cu castelul, nu? sesiză Maria.

— Da! Ar putea să fie și asta... Sau ceva în legătură cu fata...

— Ceva grav? întrebă Lucia.

— Și da și nu. Chemându-ne, înseamnă că e sigur de ceva! De castel, să zicem. Dar el ne chema înainte de a descoperi primul mesager. Atunci nu e vorba de castel. Ci mai degrabă de fată...

— Cum asta?

— În telegrame, Tic nu pomenește niciodată cuvântul *castel* ci numai cuvântul *mesaj*.

— Tot nu înțeleg, mărturisi Maria.

— Înseamnă că acolo, în regiunea Șoimenilor, unde noi știm că se află castelul, oamenii din regiune habar n-au de așa ceva. Dacă Tic ar fi aflat de la ei vreun amănunt sau vreo poveste cu privire la castel, misterul nemaifiind un mister, ar fi folosit cuvântul *castel* în mesaj. Acum e clar? Deci n-a aflat nimic despre Castelul celor două cruci...

— Ci despre „fata în alb”! completă Lucia.

— Da! reluă Victor. Mai ales dacă ne uităm la ultima telegramă: *Veniți imediat la Șoimeni*. Tic se ferește să spună orice altceva. Probabil ca să nu dea cuiva de bănuț. Deci nimeni nu știe nimic despre castel, acolo în regiune. Dar trebuie să se fi petrecut un anumit eveniment în împrejurimi care l-a determinat să creadă în autenticitatea mesajului... fiindcă fără să fie sigur de adevărul mesajului Tic nu ne-ar fi chemat acolo.

— Atunci de ce nu crezi că a dat peste primul mesager? insistă Lucia.

— Pentru că nu putea să dea peste el: Pentru că dacă ar fi dat peste el Tic ar fi expediat următoarea telegramă: *Am ajuns la capăt, am descoperit locul*. Veniți în cutare punct.

— Ce legătură ar avea o astfel de telegramă cu primul mesager! se miră la rândul ei Maria.

— Pentru că descoperind pe primul mesager Tic ar fi descoperit și castelul.

— Crezi că primul mesager a luat pachetul chiar de la castel? întrebă Ursu.

— Da!

— Atunci cum de nu e cunoscut castelul în regiune? interveni iarăși Lucia.

— Nu știu. Cu primul mesager e o enigmă. Purtarea lui e foarte ciudată. Primește mesajul de la castel sau de la cetate și totuși nu spune nimic despre cetate. Vă închipuiți ce vâlvă ar fi făcut un asemenea zvon. Să fie cineva din castel? Să aibă mesagerul un anumit interes ca să rămână totul sub tăcere?...

— Sau să fie castelul ceva foarte, foarte cunoscut. De pildă o casă veche, sau ceva... Ceva...

căreia oamenii, neștiindu-i istoria, nu i-au dat nici un fel de importanță până acum.

— E interesant ce spui tu, Lucia, îi răspunse Victor. Dar Tic nu este de acord cu ipoteza asta. El evită în mod intenționat să folosească cea mai mică aluzie la *castel* sau la *cetate* în telegrame. Și totuși ne cheamă la Șoimeni într-un mod imperativ. Pentru niște ruine vechi sau pentru niște lucruri lipsite de importanță n-ar face-o.

— Ai dreptate! recunosc Lucia. Atunci tot ceva în legătură cu *fata în alb* l-a determinat pe Tic să ne cheme acolo.

— Crezi că e ceva grav cu fata? se îngrijoră Maria.

— Mai degrabă s-ar putea asta... reflectă Victor. S-a întâlnit cu ea sau... sau a dat în mod sigur de urmele ei... Dar nu de urmele ei obișnuite... ci de urmele ei de castelană... sau de urmele ei de prizonieră...

— Crezi că e ceva cu fata? se îngrijoră Maria.

— Deocamdată și acest lucru e o enigmă... povestea cu prizonieratul ei... Dar s-o lăsăm la o parte... Problema e alta. Chemarea lui Tic, telegramele lui, Șoimenii lui coincid cu documentul nostru, cu Șoimenii noștri. Ne aflăm deci în mod cert pe drumul cel bun. Nu ne mai poate reține nici o îndoială. Ce părere aveți?

Toți încuviințară. Și Dan, care se retrăsese până atunci într-un colț al grădinii pentru a studia documentul:

— Ne-am întâlnit pe drum cu Tic! fură primele lui cuvinte când reveni în grup. Mamă dragă, dar m-a zăpăcit documentul... Și eu care credeam că e o bazonie. Formidabil logofăt! Eu l-aș fi făcut, nu știu ce, dar ceva foarte mare. Formidabil. Cum de i-a venit ideea asta năstrușnică cu introducerea?

— Numai asta? se aprinse Lucia. Dar cheia? Și fraza aceea cu zilele de Paști, care mă uluiește... Și cu puieții. Și cu scornirea altor două porunci. Ia spune drept, Victor! Când ai început să simți prima dată că textul nu-i decât o cheie?

— M-a pocnit ca un trăsnet. S-au adunat parcă o groază de nori în capul meu. Dar prima ciudățenie mi-a scos-o la iveală discuția ta cu Maria despre lipsa denumirilor concrete... De aici am plecat. Dar să lăsăm asta. Trebuie să ne hotărâm imediat. Te-ai interesat Ursule?

— Da! răspunse vlăjganul. Către prânz pleacă un tren forestier spre Șoimeni. Ajunge pe la 4 sau pe la 5 după amiază. E urcuș și drumul nu e sigur.

— Am pierdut o zi! se întrista Dan. Din cauza mea. Dacă nu adormeam și-l așteptam pe tata, veneam încă noaptea cu telegramele la voi și în zori eram plecați.

— Tot n-aveam ce face acolo astăzi! îl potoli Lucia.

— Cum n-aveam ce face?

— N-ai citit documentul! *Umbra stejarului strâmb din Șoimeni în zorii lunii a opta...*

— De ce trebuie să vedem umbra stejarului în zori? Stați oleacă... Păi de când s-a scris documentul sunt mai bine de 300 de ani. O mai fi existând oare stejarul strâmb?

Nimănui nu-i trecuse până atunci prin cap gândul acesta, întrebarea aceasta, cea mai simplă, și mai rea dintre toate. De aceea se uitară la Dan cam furioși.

— O mai fi existând oare stejarul strâmb? repetă Maria ca un ecou nesigur întrebarea.

Victor se gândi să-i scoată din starea aceea de îndoială:

— N-are rost să ne pierdem timpul. Ne pregătim ca pentru o excursie de durată. La ora douăsprezece fix ne întâlnim la gară.

Vocea lui voia să fie liniștitoare. Dar întrebarea lui Dan nu-i ieșea din minte nici o clipă. Ce se va întâmpla dacă nu vor mai găsi stejarul strâmb în Șoimeni?

Traian ținuse morțiș să-l însoțească pe Tic la gară. Se sculasera amândoi odihniți și plini de voie bună. Mama lui Traian le pregătise două porții zdravene de brânză cu smântână, o mămliguță caldă, aburindă, și-i invitasă pe amândoi afară, într-un chioșc. În timpul mesei, Tic îi spusese lui Traian că trebuie să se ducă la gară în întâmpinarea prietenilor „care precis vor sosi cu trenul de dimineață”, Traian se oferise numaidecât să-l conducă pe Tic, dar prichindelul cel blond și nerăbdător căutase prin tot felul de manevre să-l facă să renunțe la marea și inutila dovadă de prietenie. Dar și Traian era încăpățânat nevoie mare, așa că porniseră amândoi spre mica gară forestieră. Pe drum, Traian, cam oțărât și cam bosumflat, îi mărturisi lui Tic că ar fi vrut să meargă și el în excursie, dar că maică-sa nici nu voise să-i asculte rugămintea.

— Dac-ai ști ce mamă am! Nu că e rea. Dar mă ferește până și de gândaci. Ca să pot s-o șterg cu prietenii undeva pe câmp, trebuie neapărat să-i spun că merge și învățătorul cu noi, sau cineva mai mare. Ea mă obligă să mint. Tata e altfel. Dar el stă foarte puțin acasă... Și când vrea să mă ia cu el prin munți iar sare mama cu gura și cu puterea...

Tic, deși nu putea, în ruptul capului, să fie de acord cu atitudinea unei astfel de mame, recunoscuse, în sinea lui, că nelăsându-l pe Traian în excursie, maică-sa îl scăpase pe el de o povară grea. De aceea se gândi să-și potolească prietenul:

— Așa sunt mamele! Săracele... trebuie să le înțelegem. S-au chinuit atâta cu noi...

Puștiul cu nume glorios nu luă însă în seamă bunăvoința și înțelegerea lui Tic:

— Dar pe tine de ce te lasă? Și-ncă singur... Dac-ar avea mai multă încredere în mine...

Lui Tic nu-i convenea deloc că discuția alunecase pe un asemenea făgaș. Încercă să schimbe vorba:

— Am uitat să-ți spun despre meciul lui Ursu...

— Ba mi-ai spus! Croșeul acela de dreapta, știu... O deplasare laterală la stânga, simularea loviturii cu stânga, o scurtă rotire spre dreapta și avântul întregului corp o dată cu pornirea loviturii de dreapta. Mi-am băgat-o bine în cap. Eu mă gândesc cui să i-o aplic mai întâi. Trebuie să fie grozavă. Și spui că l-a aruncat dintr-un pumn peste ring? Nu-mi vine să cred.

— Las' c-o să-l vezi. Ți-am spus că nu există pe pământ om care să-l poate bate pe Ursu...

În apropierea gării, drumeții întâlniră o apă, un râuleț cu maluri adânci. Ca să-l treacă așa cum s-ar fi cuvenit, ca oamenii, trebuiau să facă un ocol de câteva sute de metri până la o punte.

— Eu nu pot să suport nedreptatea asta! se răzvrăti prichindelul cel blond. Gara-i la doi pași și din pricina unui pârlit de pârau să înconjur jumătate de kilometru? Nu! Eu sar!

Albia pârauului n-avea mai mult de trei metri. Tic își luă avânt și ateriza fără nici o dificultate pe malul celălalt al gârlei.

— Hai, Traian! își îndemnă apoi prietenul.

Traian se cam codi. Privi apa, lățimea albiei. În sfârșit se pregăti să sară.

— Sări o dată! Ce te codești atâta? Nici trei metri nu are. Nu ți-o fi frică...

— Nu... dar să nu-mi rup vreun picior că mă omoară mama...

Traian sări cu bine, dar Tic nu mai avu vreme să-l felicite. Se auzea pufăitul locomotivei. Alergară amândoi și ajunseră o dată cu trenul în gară. De pe platforma vagoanelor și din micul vagon acoperit coborâră destui călători. Dar printre dâșii Tic nu descoperi figura nici unui cireșar.

— Nu înțeleg de ce n-au venit... se jelui Tic prietenului său. Să fi pornit cu o ocazie! Sau vin cu alt tren?

Îl întrebă pe un cetățean cu chipiu când sosește al doilea tren și i se răspunse că „pe la patru după masă, dacă nu se încăpățânează locomotiva”. Tic se

întristă. Siguranța că va porni imediat în căutarea castelului și a fetei în alb îl făcuse să uite sau să lase uitării o groază de gânduri și presimțiri negre. Și dintr-o dată se năpustiră, toate, buluc, asupra lui.

— De ce te-ai supărat? îl întreabă Traian. Eu știam de aseară că n-au să vină cu trenul de dimineață. Până ajunge telegrama, până află toți, până își fac pregătirile... ehei! e nevoie de timp. Eu cred că nici mâine nu vin.

— Nu-i adevărat! se mânie Tic. Vin sigur cu trenul de patru!

— Hai mai bine să-ți arăt satul. Avem niște locuri grozave.

Tic se luă pe urmele lui Traian, săgetat mereu de fiori și gânduri negre, rareori tulburate de viziuni albe. Nici nu-și dădu seama că trecuseră puntea și nu înțelegea nimic din ce-i spunea însoțitorul lui. Prichindelul nu-și putea lămuri pricina întârzierii cireșarilor, mai ales, când, precum socotise el, trebuie să se fi întors și Victor. Oare să se fi opus Victor plecării? Să creadă Victor că totul e o farsă? Nu se poate! Dacă ar fi fost așa, venea cineva cu trenul de dimineață pentru a lămuri cum stau lucrurile și a-l chema acasă. Precis!... Cireșarii întârziaseră, sau pierduseră trenul, sau făceau pregătiri pentru o expediție mai lungă... Altă explicație nu era. Nu puteau să-l lase fără nici un semn după chemările lui atât de categorice. Prin urmare vor sosi precis cu trenul de după masă.

Micul cutezător parcă se mai luminează la față. Abia atunci văzu că ajunseseră la marginea satului.

— Uită-te! îi spunea Traian. Toată partea de la apus e străjuită de munți. Parcă-ar fi un zid.

Într-adevăr, spre apus se vedea un lanț muntos, înalt, sălbatic, înfricoșător. Lanțul era format dintr-o sumedenie de creste. Părea o bucată de fierăstrău cu zimți ascuțiți. Numai culmi pleșuve. Lanțul cădea spre sat, prelungindu-se printr-o sumedenie de coline muntoase, care, deși mult mai scunde și mai tocite, păreau repetarea redusă a masivului din fund.

— Aștia-s zimții cei mici, zimții tociți, îi botează Tic.

— Noi le spunem „Turma”. Și chiar seamănă c-o turmă.

Puștiul avea dreptate. Dacă te uital cu ochii întredeschii, colinele păreau o turmă încremenită în depărtări.

— Acum hai să-ți arăt lucrul cel mai grozav din satul nostru, se îmbătoșă Traian. Fala noastră!...

Și-l urcă pe Tic pe o colină, chiar în mijlocul satului, pe creștetul căreia se afla o biserică înaltă cu înfățișare ciudată.

— Ce-i cu asta? întrebă cireșarul surprins.

— Nu ți se pare că turnul nu e chiar la mijlocul bisericii? Chiar nu e. E pus într-adins câțiva metri mai la o parte.

— Parcă-i strâmb!...

— Așa i se și spune la noi: biserica strâmbă. E o legendă care zice că biserica s-a ridicat cu multe sute de ani în urmă, la porunca lui Vasile Lupu. Și se mai zice că s-a ridicat întocmai după voia și porunca domnitorului: strâmbă.

— De ce? se miră Tic. Nu putea să fie ca toate bisericile?

— Stai să vezi. În legendă se spune că chiar în locul unde-i biserica se afla cel mai bătrân stejar din țara noastră... chiar de pe timpul lui Decebal. Din cauza bătrâneții stejarul se îndoise, ajunsese strâmb. I se spunea stejarul strâmb, și-l știa toată țara. Cică veneau români de pe toate meleagurile să se închine la rădăcina lui. Dar cică-ntr-o noapte s-a auzit un bubuit năprasnic. S-a auzit bubuitul în toată țara, până la apele cele adevărate care o împrejmuiău. Se prăbușise stejarul. Și-atunci domnul a dat poruncă grea ca chiar pe locul nenorocirii să se înalțe o biserică așa cum fusese stejarul. Cică chiar atât de înalt și de gros a fost cât biserica. Și la fel de strâmb.

— Săracul stejar! se întristă Tic. Dar să știi, Traiane, că n-o fi fost el chiar de pe vremea lui Decebal. Cel mai bătrân stejar din țară are vreo opt

sute de ani. Atât trebuie să fi avut și stejarul strâmb. Poate să fi avut și o mie de ani, cine știe...

Cei doi puști făcură un ocol în jurul bisericii obosite, apoi se urcară în clopotniță, pentru că în interiorul lăcașului sfânt nu puteau să pătrundă. Ușa mare era încuiată și preotul nu venea acolo decât în zilele de sărbătoare. Traian îl mai duse pe Tic la capătul satului ca să-i arate o mică hidrocentrală o „microcentrală făcută de oamenii noștri, fără nici un ajutor. Numai într-o vacanță când au venit acasă studenții. Ei au făcut planurile, au supravegheat lucrările, au făcut cărămizi, ciment, de toate... Să fi văzut...” Îl duse apoi într-o livadă dar nu peste gard ci chiar pe poartă. Livada era a satului și printre cei care o îngrijeau se afla și o soră mai mare de-a lui Traian. Au mâncat amândoi atâtea poame că acasă nu prea s-au atins de bunătățile care-i așteptau aburinde, ceea ce a cam atras supărarea și mirarea mamei.

Se făcuse ceasul trei, iar Tic își pusese în gând să pornească spre gară de unul singur. De aceea, când o văzu pe mama lui Traian că se apropie, îi spuse puștiului cu o voce de taină:

— De data asta nu mai înconjurăm pe punte. Sărim amândoi gârla. Eu, de când mi-am rupt o dată un picior, am prins șpilul...

Bineînțeles că Traian nu mai fu lăsat să plece.

„Săracul Traian, îl compătimi Tic pe drum, ar fi devenit atât de curios și i-ar fi părut atât de rău când ar fi văzut că plecăm direct în excursie!... Mai bine că n-a venit...”

Când Tic ajunse la gară, trenul încă nu sosise, dar, așa vorbeau oamenii, în cel mult cinci minute i se va auzi chiuitul.

Așteptând să treacă cele cinci minute, care păreau că se transformă în cincizeci, Tic își ridică privirile înspre munți. De la gară păreau și mai înfricoșători. Se apropie de un țăran cu buza despicată, un strașnic fumător de lulea, și-i întrebă:

— Cum li se zice, moșule, munților din zare?

— Ția de după Turmă?

— Da, ăia ca niște zimți.

— Apoi cum *nu* li se zece! Unii le zic Munții Vulturilor. Cei bătrâni. Alții le zic Crestele pustii! Ai noștri le zic Urieșii. Eu le spun Afurisiții. Da-n cărți sunt trecuți Găleata sau Căldarea, nu mai știu nici eu.

— Și-s greu de urcat?

— Da! ce crezi mătăluță c-a ajuns cineva prin partea asta de la noi până-n vârful lor? Dar nici pe dincolo pe la Brazi, sau pe la Cetățuie nu-i chip. Munți sălbatici, afurisiți. Cine-a-ncercat să-i urce sau nu s-a-ntors, sau s-a-ntors beteag pentru toată viața. Stau degeaba acolo. Ba ne mai opresc și ploile, afurisiții...

Tic auzi țipătul unei sirene și după câteva clipe pufăitul locomotivei. Gâfâind obosită, locomotiva mică și îndrăzneată intra în gară. Emoționat, prichindelul închise ochii și numără până la opt. Când îi deschise zări în partea cealaltă a gării...

Se repezi ca un bolid în brațele Mariei.

— Nesuferitule! îl întâmpină soră-sa. Nu puteai și tu...

Dar neștiind ce-ar fi putut să poată frățiorul ei, își opri cuvintele într-o îmbrățișare salvatoare. Apoi cârnul cu ochi usturători trecu prin brațele celorlalți. Lucia, Dan, Ursu, Victor. N-avu vreme să-l mai întrebe pe Victor când s-a întors, pentru că Victor slobozi prima întrebare:

— Tic, n-ai zărit cumva în sat un stejar bătrân, un stejar cam strâmb?

— Ce-aveți voi cu stejarul? se trezi puștiul. S-a prăbușit încă de pe timpul lui Vasile Lupu.

— Și n-a mai rămas nimic din el, nimic, nimic? întrebă Lucia speriată.

— S-a ridicat în locul stejarului o biserică. Chiar în locul și după înfățișarea lui. Uite-o! Pe colina aceea din mijlocul satului. Dar ce-aveți voi cu stejarul! Eu credeam că vi se făcuse dor de mine, sau de...

Tic văzu cum se schimbă într-o clipă fețele cireșarilor, cum se umplu de luciri stranii. Ce era cu ei?

— Ursule! spuse Victor. Putem monta corturile. Cred că-i bine să le montăm cât mai departe de sat. Și-acum, dragă Ticușor,... avem atâtea să ne spunem.

Își povestiră unii altora întâmplările până târziu după miezul nopții. Așteptau cu înfrigurare zorii, pentru că erau în luna a opta și pentru că umbra bisericii strâmbe din Șoimeni urma să le arate o cale pe care, poate, de sute de ani nimeni nu mai umblase.

CAPITOLUL XV

Ursu își trezi prietenii înainte de răsăritul soarelui, când zări pe cer, la orizont, acele culori de bucurie și spaimă care vestesc aurora. Cireșarii își ridicaseră corturile chiar la marginea pâraului; apa era rece ca gheața și avea puterea de a trezi pe cel mai leneș dintre leneși. Stabiliseră de cu seară că nu se vor duce toți în sat, la biserica Strâmbă, ci numai Victor și Tic, ceilalți urmând să strângă corturile și să pregătească bagajele pentru plecare.

Victor și Tic luară un start rapid în direcția satului pentru a nu-i surprinde răsăritul în afara colinei pe care se afla biserica. Străbătură repede ulițele neînsufletește și ajunseră pe movilă, înainte ca să apară, la orizont, discul roșietic al soarelui. Când văzu turma de coline de la apus, Victor nu se putu reține:

— Să știi Tic, băiete, că dacă biserica n-a fost zidită chiar pe locul stejarului și chiar după înfățișarea lui, nu cred să mai dăm noi vreodată de intrare.

— Zău, Victor, e chiar atât de important?

— Foarte. Documentul spune să mergem pe calea pe care-o arată umbra stejarului strâmb în zorii lunii a opta. Umbra trebuie să indice o culme. De altfel și textul spune asta: „*După întâia culme*”... Acum înțelegi...?

— Crezi c-ar putea să arate o altă culme?

— De asta mi-e frică. Pesemne că trunchiul strâmb al stejarului, adică umbra lui se prelungea spre o anumită culme pe lângă care, sau peste care, sau sub care, sau prin care trecea drumul spre intrarea secretă. Dacă biserica n-a luat întocmai locul stejarului, umbra ei ar putea să ne arate o altă culme și... îți dai seama...?

Cuvintele lui Victor îl neliniștiră pe Tic. Dar când mezinul văzu ieșind încet, încet, parcă din pământ, discul soarelui își recapătă entuziasmul.

— Eu nu cred, Victor... Dacă există și o legendă despre stejarul strâmb și despre biserica asta care i-a

luat locul...

— Asta mă liniștește și pe mine... Poate că biserica a fost zidită în locul stejarului, tocmai în scopul de a arăta drumul. De aceea a și fost zidită cu turnul strâmb. Nu s-ar fi născut din senin legenda. Să fim atenți, Ticușor... Soarele începe să urce... Da, dar de unde putem observa umbra? La asta nu m-am gândit... Fir-ar să fie!

— Eu am o idee. M-am urcat ieri în clopotniță. Știi ce bine se vede de-acolo totul. Ce zici, să încercăm să ne suim în clopotniță?

Clopotnița era chiar în fața ușii de intrare a bisericii, la câțiva metri. Nu era prea înaltă, așa că umbra ei era înghițită de umbra bisericii. Cei doi se urcară repede în clopotniță oprindu-se la fereastra din vârf. Umbra bisericii se alungise în direcția colinelor. Dacă trăgeai o linie imaginară de la capătul umbrei, linia se oprea la poalele unei culmi.

— A treia din stânga, Tic!

— Aceea cu trei copaci care parcă-s capetele unui triumfi?

— Da, da. Ia să mai așteptăm puțin... Dar n-are nici un rost. Va să zică trebuie să trecem peste cea de a treia culme... Ne-ntoarcem!

Victor și Tic părăsiră colina. Pe drum Victor i se destăinui prichindelului:

— Nu înțeleg totuși cum o să ajungem de la culme la picioarele stâncii de cremene. De la colină până la munți mi se pare că mai e cale bună...

— Poate că e vreo stâncă înainte de munți, sugeră Tic...

— Poate, deși nu-mi vine să cred. În orice caz documentul trebuie să se bizuie pe niște puncte de reper foarte solide... Ticușor dragă, până deseară, dacă avem noroc, putem ajunge la Castelul celor două cruci, sau cum îl numiți voi „Castelul fetei în alb”...

Până atunci, lui Tic îi venise peste mână să-l întrebe pe Victor ce crede despre fata în alb. Dar auzindu-i vorbele își învinse teama:

— Victor, tu ce crezi despre „fata în alb”?

Victor îi răspunse din mers, zâmbind:

— Cred că e în castel... Poate chiar în camera pe care ne-o indică în planul trimis...

— Dar cum a putut ea să dea peste castel?

— Miroase puțin a enigmă, Ticușor...

— Nu crezi că a fost făcută prizonieră și închisă în castel?

— De ce? Cine și de ce s-o facă prizonieră și de ce s-o închidă tocmai în castel?

— Tu nu crezi că e prizonieră?

— Să-ți spun drept, Tic, eu nu cred chiar cu toată convingerea...

— Dar nu scrie în mesaj că e prizonieră? Și tu parcă nu te îndoiești de mesajul ei. Și toată povestea care circulă în regiune... Din senin nu s-a stârnit...

— Adevărat... sunt lucruri pe care nu le înțeleg și care-mi dau mult de gândit... Uneori, aproape sunt convins că o paște o mare primejdie, alteori, cum să-ți spun, am impresia că totul nu e decât o glumă... Nu povestea castelului, ci povestea fetei în alb...

— Eu sunt convins că o paște o mare primejdie... ba mi-e frică să nu ajungem prea târziu...

Tic vorbise cu atâta durere, că și Victor simți niște cârlige de spaimă. Încercă să-și alunge presimțirile întunecate și să-l liniștească pe prichindel:

— Caută să vezi totul mai dinafară, Ticușor... De ce să ajungem prea târziu?

— Să-ți spun drept, mi-e frică să nu fi pus mâna pe ea niște hoți...

— Niște hoți! Dar cum de ți-a venit asta în minte? Încercă Victor să facă pe miratul.

Tic însă schimbă imediat vorba pentru că îi zărise pe ceilalți cireșari zburând către ei:

— Să nu uităm colina, Victor. A treia din stânga, colina cu cei trei copaci.

Ultimele cuvinte le spuse cu voce tare ca să audă și ceilalți.

— A treia? îi întâmpină Lucia. A treia din stânga... Câți kilometri să fie până acolo?

— Șase kilometri și jumătate, socoti iute geniul lor topometrie. Nu mai mult... poate o sută, două sute de metri mai puțin... Dacă-l descotorosim pe Dan de bagaje, în mai puțin de două ore suntem în vârful ei.

— Chiar atât de mult să facem până acolo! se miră Maria.

— Ce ți se pare mult? căută Dan s-o tempereze. Eu credeam că abia la prânz vom fi acolo... Zău, Ursule, poate că te-ai înșelat... Așa cu vreo doi kilometri... Două ore și jumătate, trei fără un sfert...

— Nu te speria! În două ore fără zece minute suntem acolo. La poalele ei ajungem într-o oră. Urcușul o să fie mai greu. E cam direct...

— Și de acolo, din vârful colinei, la picioarele munților cam câți kilometri mai sunt, Ursule? îl întreabă Victor.

— Cam greu de răspuns... În linie dreaptă... vreo cinci kilometri. Nu știu însă dacă drumul urcă sau coboară... Când ajungem în vârful colinei vă spun sigur.

— Să nu mai pierdem timpul! decretă Lucia spre bucuria lui Tic. Cred că e timpul să pornim! Gata! Nu ne oprim decât în vârful colinei la umbra copacului din dreapta.

— Aoleu! se prefăcu Dan.

— Și pentru mai multă siguranță, am hotărât, eu și Maria, să servim acolo masa de dimineață.

— Cu ce drept luați hotărâri în doi? se indignă Dan.

— În două! îl puse Maria la punct. Adică în unanimitate. Sau dacă vrei să fie numai majoritate te primim și pe tine în rândul gospodinelor...

— Bine...! le amenință Dan. Bine! Sunt gata de plecare.

Și chiar porni cu un pas iute, îndărătnic, care îl uimi până și pe Ursu. Dan era atât de hotărât să se răzbune pe gospodine și, mai ales, să-și șteargă faima de leneș și de lipsit de vlagă, încât îl prinse repede acea stare de sufocare binecunoscută sportivilor care fac eforturi peste limita rezistenței. Momentul de criză îl pocni după vreo doi kilometri. Ca un trăsnet.

Mergea spre iad, spre o mocirlă cu smoală în clocot. Simțea, nu că se va prăbuși, ci că își va da sufletul. Tic însă era lângă el. Magnetul castelului și mai ales al fetei în alb îl transformase multă vreme pe prichindel într-o ființă neobosită, într-un miracol blond și cu ochi triști. Bănuia prin ce trece Dan și tocmai în clipa când comandantul se pregătea să horcăie: „Tic, mor! Spune-i lui tata c-am murit ca un erou...”, puștiul i-o luă înainte:

— Lucia zicea la plecare că își închide hohotele de râs până la kilometrul trei...

— De ce? abia izbuti să șuiere Dan.

— Ca să râdă de tine c-ai pornit ca un viteaz și te-ai prăbușit ca un salam... Zău, că ea spunea... Dar Maria e mai bună. Ea zicea c-o să râdă pe drum ca să se poată ocupa de tine când o să cazii.

— Da?! răsuflă Dan și își iuți pașii.

Se întâmplase cu el acea minune simplă și frecventă în lumea sportivilor. Reușise să depășească punctul de criză... Simți cum i se ridică greutatea sufocante de pe piept, cum i se topește moleșala, cum i se limpezește capul. Mergea fără să se uite înapoi. La un moment dat, îi spuse lui Tic:

— Te rog, du-te și cere rucsacul Luciei. Eu nu pot să dau ochii cu ea. Mi-e frică să nu mă opresc.

Tic îi aduse lui Dan un rucsac dar nu pe al Luciei care, încăpățânată, nu l-ar fi dat nici pentru un popas de două ore, ci pe al Mariei, bucuroasă că poate să scape de povară în mersul impus de Dan. Numai Tic și Țombi cel fidel erau foarte bucuroși de alergătura matinală.

Nici când începu urcușul, Dan nu lăsă pe nimeni să-l întreacă. Ce de puteri zăceau în el! Cu Tic și Țombi alături, înfruntă curajos cruzimea colinei și ajunsese în vârf fără să se simtă prea obosit. Se opri chiar sub copacul uriaș indicat de Lucia și așteptă, în picioare, cu mâinile în șolduri, cu aerul unui om sătul de triumf și plin de dispreț chiar față de fapta lui, sosirea celorlalți, mai precis a celor două gospodine. Când fetele își făcură, în sfârșit, apariția, le privi

tăcut câteva clipe, de fapt le lăsă să-i vadă mimica, apoi se adresă, așa într-o doară, lui Victor:

— M-am sfătuit cu Tic să luăm masa de dimineată la picioarele stâncii de cremene.

Cel care râse cel mai aprig fu Ursu:

— Ha-ha-ha! Ha! Dan ești un erou! Îți făgăduiesc că te fac campion la maraton. Dacă ai reușit să treci de punctul de criză înseamnă că ai calitate de sportiv. Dar să-ți spun drept, eu aș fi preferat să nu treci de punctul de criză.

— De ce? se înfurie Dan. Aha! Invidia...

— Pentru că eu o să fiu acela care o să te duc în spate. Să nu-ți închipui că o să scapi de oboseală. Deseară o să înceapă, iar mâine o s-avem nevoie de o targă. Oricât de încăpățânat o să fii, oricât o să te zbați, mâine nu mai ești bun de nimic. Sau în cel mai fericit caz, chiar astăzi, spre seară.

— Vom vedea! îi răspunse Dan dârz.

Dar spusele lui Ursu îi domoliră puțințel entuziasmul. Acceptă masa de dimineată care avu loc jumătate de oră mai devreme din cauza performanței la care-i forțase pe ceilalți. Generos și cavalier, le scuti pe Lucia și pe Maria de contrațepii care li se cuveneau, mulțumindu-se doar să le amenințe prietenește:

— Dacă mă mai puneți a doua oară la încercare... vă duc de-a dreptul în iad. Zău!

Ursu se urcase în vârful copacului pentru a cerceta împrejurimile. Colina pe care poposiseră cobora vijelios spre rădăcina munților. La poalele ei, în depărtare, se zărea albia unui pârâiaș, care cobora din munți printr-un defileu. Ursu urmări drumul pârâului și descoperi repede că albia lui era singura cale accesibilă spre munți. Imediat își strigă raportul din vârful copacului, apoi îl auzi pe Victor răspunzându-i:

— Am fost sigur de asta. Trebuie să fie ceva, un drum, sau o cale naturală, care să-l ferească pe cel în cauză de greșeli și abateri. Logofătul indică foarte sigur drumul.

Ursu coborî din copac, se înfruptă la rândul lui cu poftă grozavă din bucatele pe care le scosese fetele din rucsac și stabili cu Victor un plan de bătaie, după ce socoti că până la poalele munților nu sunt mai mult de 5 kilometri. Deși ritmul impus de Dan ceruse eforturi din partea fiecăruia, nimeni nu se gândi să prelungească odihna. Ceasul încă nu arăta 8 dimineața când cireșarii începură coborâșul colinei spre rădăcina munților. Era o singură cale de coborâre a colinei, printre prăpăstii, care ducea chiar la începutul defileului.

Ajungând la malul pârâului, simțiră toți, poate în aceeași clipă, că au intrat în altă lume, că aparțin altor forțe.

Munții, care de sus de pe culme păreau niște înălțimi obișnuite cu creste pleșuve, ascuțite, își arătau acum toată puterea și sălbăticia lor. Semănau mai degrabă cu niște ziduri drepte, grele, nepăsătoare, tocite și netezite pe coaste, despicate ici-colo în fâșii prăpăstioase, înfricoșătoare. Era o regiune sălbatică, aspră, care apăsa mereu, care amenința rău, care sugera cruzimi, o regiune cum nu mai întâlniseră cireșarii în plecările lor.

Defileul, deși era mărginit la început de dealuri stâncoase, nu prea înalte și nici abrupte, îi puse la grele încercări. Nu izbutiseră să găsească un drum umblat, nici nu văzuseră urmă de potecă. Apa înghesuită de stânci oferea căi de acces nesigure și capricioase. Mai erau și bolovani, și râpe și copaci și mai ales coturile nesfârșite ale pârâului care-i obliga, la fiecare zece metri, să schimbe malul și direcția, ceea ce îl făcu pe Dan să se urce pe un bolovan și să țină un scurt discurs:

— Zău că drumul ăsta seamănă cu un meci de box. Atacă din dreapta, eschivează în stânga, croșeuri, directe, svinguri, jaburi, upercuturi și nici un mal nu rămâne knock-out mai mult de zece secunde... Nu turist ci arbitru de box trebuie să fii ca să te descurci aici...

Apoi Dan sări de pe bolovan... Și iarăși atacuri și eschive și simulări...

Tinerii ajunseră la poalele munților dar nu se opriră. Pentru că nici pâraul nu se oprea, și pâraul era singurul drum sigur, și nici coastele calcaroase care se dezveleau din când în când nu prevesteau în jur stânci de granit. După vreun kilometru de mers printre stânci tot mai colțuroase și mai amenințătoare se pomeniră brusc într-un platou rotund și întunecat. De jur-împrejur se ridicau pereți abrupti de piatră atât de deși și de adânci și de arcuiți că parcă alcătuiau o pădure de sulite amenințând cerul. Una din acele sulite războinice parcă se deosebea la culoare și la formă de celelalte. Spre ea mergeau cireșarii, pentru că nu era o stâncă de calcar, ci o stâncă de granit, supraviețuitoare stingheră a cine știe cărui cataclism geologic.

— Stâncă de cremene! spuse Ursu.

Numai când ajunseră la picioarele ei, tinerii se opriră și-și lepădară poverile. Ursu începu să se cațere ca o maimuță pe stâncă abruptă, până găsi un loc de unde putea să observe mai bine regiunea. Dincolo de sulitele și stâncile care alcătuiau pereții micului fund de căldare în care se aflau ei, după câteva răsuciri și noduri stâncoase, se ridicau ca o barieră nemiloasă Munții Crestelor Pustii. Parcă-i tăiasse cineva cu o singură lovitură de spadă, atât de netezi erau pereții lor. Numai pasările cerului puteau poposi pe crestele lor. Părea cu neputință ca o ființă omenească să ajungă acolo.

— Suntem perfect închiși! se grăbi Ursu să-și anunțe prietenii după ce coborî. Nu știu unde o fi intrarea în castel, că nu se vede nimic ce ar putea arăta a castel, dar de urcat munții spre vârf e absolut imposibil!

— Nu e nici o crăpătură, nici o vale care se strecoară prin munți?... întrebă Lucia.

— Vale?! Știi cum arăta zidul unei cetăți? Exact așa arată și munții. Parcă i-a făcut omul, nu natura. Numai spre vârf se mai dantelează. Bineînțeles nu ca să ușureze vreun urcuș ci ca să-ți taie orice chef de a-i escalada. Numai dacă n-o fi castelul undeva în spatele acestor stânci colțuroase.

— Nu cred! spuse Victor. Ar fi descoperit imediat.

— Poate c-o fi chiar în interiorul vreunei stânci, sugeră Maria.

— Și atunci ar fi fost simplu de dibuit, o dezamăgi Ursu.

— Să vedem unde-o să ne ducă documentul logofătului, se amestecă Lucia. N-are nici un rost să facem presupuneri. El nu vorbește de castel ci de intrare. Și în harababura asta de stânci pot să se ascundă o sută de intrări, nu una.

— Va să zică, își aminti Maria, o săgeată azvârlită în soare găsește intrarea. Ceea ce înseamnă că la distanță de o aruncătură de săgeată se află intrarea...

— În soare! preciza Dan. Dar ce înseamnă acest „în soare”? Nici nu se vede soarele de aici, din fundătura asta.

— Nu se vede, spuse Victor cu oarecare insinuare în voce, dar se știe din ce direcție răsare, nu?

— Aaaa! se dezmetici Maria. Săgeata azvârlită spre răsărit. Bravo! Unde-i răsăritul?

Lucia scoase busola, o fixă în palmă și după câteva clipe arătă direcția precisă a acelui punct cardinal dintr-o dată atât de necesar cireșarilor:

— Pofțiți! Aveți în fața dumneavoastră Estul. Ne mai trebuie un arc și o săgeată.

— Cam ce distanță putea să facă o săgeată, Victor? întrebă Maria.

— O săgeată bine zvârlită nu cred că trecea de o sută de metri. Tu ce crezi, Ursule?

— Eu cred că trecea... Dar nu cu foarte mult. Deci, dincolo de stânci... Până la prima stâncă dinspre est sunt vreo 60 de metri. Dincolo de stânci... Acolo e o îngrămădire destul de curioasă... de sus părea un adevărat labirint de stânci... Numai că nu-i spre inima muntelui, ci spre poalele lui. Ce să caute acolo o intrare?

— Asta n-are nici o importanță, spuse Victor. Noi nu știm nimic decât că în acea direcție se află o

intrare secretă spre castelul celor două cruci. Și mai știm că drumul spre castel e un drum subteran deoarece textul spune „*pogoară și urcă la fel apoi drept duce*”!

— Trebuie să fie neapărat un drum subteran? întrebă Lucia.

— Cam așa ar trebui după text. Dacă spunea: „*urcă și pogoară la fel*”, era altceva. Altă interpretare nu pot să dau frazei din text. Mai ales că vorbește și despre „*poartă*”. Unde vezi aici porți?

— Poate că e o vale ascunsă, undeva... se încăpățână Lucia.

— Vale nu poate fi în pereții ăștia, zău, Lucia, îi spuse Ursu cam cu regret.

— În orice caz, un râu a trecut o dată pe aici, Ursule. Toate scobiturile de aici, fundul acesta de căldare, pârâul pe care am venit noi nu s-au născut la porunca unui demiurg.

Remarca Luciei îl puse oarecum în derută pe Victor. Își roti ochii peste tot, apoi se adresă Luciei cu un ton cât se poate de domol:

— În privința râului ai dreptate. Totuși nu cred că râul venea dinspre est ci mai degrabă dinspre apus. Tu ce părere ai?

— Și eu cred că venea dinspre apus. Deci într-acolo ar putea să fie o vale...

— Da, o întrerupse Victor, numai că textul spune foarte clar să azvârlim săgeata în soare, adică spre răsărit. Eu cred că tot despre o intrare și despre un drum subteran e vorba. Începem cercetările?

Toți căzură de acord să se înceapă imediat cercetările. Dar când ajunseră în apropierea stâncilor înțeleseră că nu se vor descurca prea ușor, așa cum crezuseră la început. Ursu avusese dreptate. Un adevărat labirint de stânci de toate formele și mărimile se vedea în fața lor. O mulțime de stânci și de ridicături, mai ales cele din partea stângă a labirintului, erau acoperite de arbori, partea cealaltă, în schimb, era aproape goală, pleșuvă.

Pentru a se ușura și a se grăbi cercetările, căutătorii se împărțiră în două grupe. Una formată

din Tic, Ursu și Maria, alta din Victor, Dan și Lucia. Grupul lui Ursu urma să cerceteze partea împădurită, grupul lui Victor partea pleșuvă. După ce își înveliră bagajele într-o foaie de cort pe care o fixară apoi cu câțiva bolovani, și după ce Tic îi dădu dispoziții cățelului să-și asume rolul de Cerber, tinerii, înarmați cu unelte de turiști, începură ascensiunea și căutarea.

— Mare atenție! ceru Victor înainte de despărțire. Fiecare metru pătrat poate să ascundă intrarea. Indiferent de rezultat, la ora două ne întâlnim toți la bagaje.

Victor, Lucia și Dan se înțelesesă să facă mai întâi un drum de recunoaștere în toată zona lor și să noteze pe o schiță locurile cele mai ciudate, cele mai neobișnuite, cele care ar fi putut să constituie, cândva, un ascunziș pentru intrarea tăinuită. După prima raită care dură peste un ceas și scoase multă sudoare din ei, Lucia recapitulă, într-un moment de răgaz, însemnările făcute:

— Stânci calcaroase, atacate de intemperii, cu multe sinuozități și scobituri. Scobiturile superficiale, în general. Două din ele se prezintă sub forma unor începuturi de grote. De asemenea, una din stânci, cu pereți netezi, imposibil de escaladat, prezintă spre vârf o scobitură ciudată.

— Va să zică trei locuri care ar putea să tăinuiască intrarea în castel, rezumă Dan. Bineînțeles, dacă sunteți și voi optimiști...

— Nici eu nu cred că restul ne poate interesa, spuse Victor. Cu ce să începem?

— Cu ceea ce stă în puterile noastre, răspunse Lucia. Stânca e cu neputință de escaladat.

— Atunci, haidem la văgăuni! sugeră Dan. Dar să nu uităm lanternele.

Fiecare luă câte o lanternă puternică, vânătorească. Porniră spre grote cu speranțe și emoții.

— Eu cred că una din văgăuni ascunde intrarea... își mărturisi Dan dorința. E mai simplă, mai ușor de...

— Eu mă cam îndoiesc, spuse Lucia. Văgăunile sunt prea ispititoare și prea la îndemâna oricui. Mai degrabă scobitura aceea din vârful stâncii...

— În orice caz, medita Victor, scobitura are mult mai multe șanse decât văgăunile, tocmai fiindcă pare inaccesibilă.

— Dar nu se potrivește cu indicațiile logofătului, sesiză Dan. Nu spune logofătul: „*pogoară și urcă la fel*”? Chiar tu, Victor, ai demonstrat adineauri...

— Ba e chiar după indicațiile logofătului... El nu spune fraza asta înainte de a vorbi despre intrare ci după aceea. Săgeata găsește intrarea, și săgeata poate să-și aleagă foarte bine ca țintă scobitura din vârful stâncii... Și de-acolo se pogoară, nu?

— Da, da, da, da... îmi amintesc. Da...

Cireșarii ajunseră la una din văgăuni. Intrarea era strâmtă dar destul de primitoare pentru un corp elastic. Înainte de a se strecura înăuntru, Victor ceru celorlalți să-și caute un loc de refugiu. El se cațără pe o ieșitură deasupra intrării, trimise raza lanternei înlăuntrul văgăunii și începu să facă zgomot, să fluiera, să țipe, să arunce cu bolovani. Din văgăună nu răspunse însă nimeni. Deci nu-și făcuse sălaș vreo vietate care avea tot dreptul să se înfurie și să se apere împotriva unor nepoftiți.

— Intru eu întâi, se hotărî Victor și, dacă e nevoie, vă chem.

Victor se strecură înăuntru, aprinse lanterna care își izbi repede razele de pereții stâncoși. Scobitura era destul de superficială, un fel de scorbură întunecată și hâdă. Lângă intrare, descoperi pe pereți pete negre de fum, iar pe pământ resturi de lemn ars. Iată de ce animalele evită această vizuină naturală, gândi Victor. Văgăuna era folosită, pesemne, ca loc de refugiu de cine știe ce vânători sau ciobani. Nu mai avea ce să caute înăuntru.

— Nimic! Își anunță prietenii când ieși afară. Au stat oameni înăuntru. E un loc de refugiu. Tare mi-e teamă că și cealaltă văgăună are aceeași menire. Păcat!

Lucia și Dan îl imitaseră pe Victor, în timpul scurtei sale dispariții în grotă, încercând să sperie și să alunge eventualele vietăți primejdioase din cealaltă văgăună.

— Animale nu-s înăuntru! îl puse Lucia la curent pe Victor.

— Atunci cu atât mai mult n-o să găsim nimic...

Victor pătrunse și în cealaltă văgăună și zări, chiar de la primii pași, urme de refugiu: cutii de conserve goale, hârtii și ziare, pete de fum și resturi

de lemn ars. Deși un pic mai mare decât sora ei, nici noua grotă nu părea să ascundă vreun mister. Pereții erau pietroși, netezi, nescobiți, doar într-un ungher un ochi de apă limpede se aciuse în taină și se străduia să nu facă vreun zgomot pentru a nu atrage atenția asupra lui. Victor luă hârtiile și cutiile goale și ieși afară.

— Asta-i tot ce conține grotă, în afară de un izvor pe care nu l-am putut aduce. Dacă vi-i sete... Ia să vedem cine și când a fost înăuntru... mai multe ziare... și pare-se nu din aceeași zi... ba nici măcar din același an. Lucia, tu mai ții minte când a apărut ediția a treia din „Tom Sawyer”?

— De ce?

— Păi scrie aici, în coloana din mijloc, despre cărțile noi apărute și printre ele e și „Tom” ediția a treia.

— Anul trecut... în... în... iunie, își aminti Dan.

— Iar alt ziar e chiar din anul ăsta... tot din iunie. Cine să fie? Turiști? Vânători? Iunie... Iunie... Nu cumva e sezon de vânat? S-ar putea să fi fost niște vânători... Dar să lăsăm asta pentru mai târziu... Să vedem ce e cu scobitura din vârful stâncii...

Stânca semăna cu vârful unei biserici și avea vreo 30 de metri înălțime. Pereții erau cu totul inaccesibili. Cel puțin până la înălțimea de 20 de metri, de unde stânca se îngusta ca un vârf de piramidă zimțuit. Scobitura era cam la vreo cinci metri sub vârf. Victor înconjură stânca din toate părțile pentru a ochi o cale de acces.

— Victor! Nici nu te gândi! Îl opri Lucia. În cel mai bun caz, poți să urci câțiva metri. Pe urmă, e imposibil să mai faci un pas și orice mișcare greșită... Să căutăm alt mijloc...

— N-avem altul, Lucia, degeaba... ori ne uităm cu ochii noștri înăuntru, ori renunțăm.

— Dar nu se poate! E o absurditate numai să te gândești la ascensiune.

Pe Victor nu-l puteau opri cuvintele Luciei. Descoperise câteva găuri în stânca. Băgă piciorul în una din ele, se prinse cu o mână de un colț și astfel

încet, încet, cu multă prudență și cu multă sudoare urcă vreo trei metri. Se cățără ca o pisică pe scoarța unui copac. Poziția în care se afla și netezimea de gheață a peretelui îi topiră însă toată rezistența și încăpățănarea. De înaintat nu mai putea înainta nici un centimetru. Dar din nefericire nici de coborât, în stilul în care urcase, nu mai putea. Și nici nu avea spațiul și posibilitatea să-și dea drumul jos sărind. Atunci îi veni ideea să-și elibereze mâinile. Parcă l-ar fi scăpat altcineva, atât de neașteptată i se păru prăbușirea. În cădere făcu o mișcare de redresare, însă prea bruscă, așa că atinse pământul nu cu picioarele cum calculase el, ci cu mâinile.

Lucia și Dan se repeziră în același timp spre dânsul, dar îl văzură ridicându-se de jos ca un popândău. Nu pățise nimic, dar palmele i se juliseră în atingerea neprevăzută cu pământul pietros.

— Imposibil, Lucia! răsuflă el. Ai avut dreptate. Nu se poate urca. Dar cum o să explorăm scobitura? Cum dracu'!

— Ce-ar fi să aruncăm cu pietre înăuntru? propuse Dan.

— E un fel de „hai să facem ceva ca să nu stăm degeaba”, se resemna Victor.

Era tot ce le stătea în putință: să arunce în scobitură cu pietre. Dar era, de fapt, un gest al neputinței. Pietrele aruncate de Dan nu ajungeau însă până la scobitură. Încercă și Victor după ce Lucia, foarte severă și incoruptibilă, îi dezinfecă palmele. Și reuși să introducă în scobitură cea de a treia piatră. Aproape în aceeași clipă ieși dinăuntru o dihanie uriașă care se înălță ca o săgeată în văzduh.

— Un vultur! spuse Lucia. O fi vreun cuib de vulturi...

— Asta înseamnă că nimeni n-a ajuns până acolo... se bucură Victor... Ce facem?

— Să ne sfătuim și cu ceilalți, răspunse Lucia. De altfel se apropie ora două.

Tustrei porniră cu pași repezi spre locul de întâlnire.

Înainte de a începe cercetările, Ursu, Maria și Tic se suiră pe o înălțime izolată pentru a trece în revistă întreaga zonă împădurită pe care urmau s-o exploreze. Se vedea ca-n palmă toată zona. Era o pădurice tânără cu suișuri și coborâșuri, dar fără deosebiri de relief prea accentuate. Doar undeva, la un capăt, se zărea o adunătură de stânci ca ruinele unei cetăți. După ce-și însemnă bine în minte locurile, cei trei cireșari coborâră pentru a stabili planul explorării.

— Cred că n-avem decât un singur loc de cercetare, spuse Ursu. Adunătura aceea ciudată de stânci.

— Seamănă atât de bine cu o cetate în ruină, se rezezi Tic. Oare n-o fi acolo Cetatea Vulturilor?

— Dacă ar fi fost acolo, de mult era descoperită, Ticușorule, îl potoli Maria. Și nici nu corespunde indicațiilor din document. Noi căutăm aici intrarea, nu castelul. Cine știe pe unde o fi cetatea...

— Să mergem într-acolo! propuse Ursu.

— Și restul! întrebă Maria. Când cercetăm restul?

— După părerea mea, în rest n-avem ce găsi. Pădurea e prea tânără, ceea ce înseamnă că porțiunea a fost goală, sau tăiată și răvășită. Și pe urmă pare destul de umblată. S-au tăiat atâția copaci în ultimul timp că nu văd cum putea rămâne nedescoperită o intrare, oricât de tăinuită ar fi fost ea...

Tinerii se apropiară de îngrămădirea de stânci. De fapt, ceea ce părea o îngrămădire de departe, nu era decât un bolovan uriaș, o singură stâncă sfârtecată în zeci de locuri de ploi și furtuni. Unele tăieturi intrau profund în trupul stâncii ca niște cotloane. După ce înconjură uriașul bolovan de câteva ori, Ursu reveni cam dezamăgit:

— În afară de câteva hrube mici, neînsemnate, sunt două găuri mai mari, două tăieturi care intră adânc în bolovan. Am impresia că sunt cioplite pe alocuri de mâna omenească...

— Intrarea! se entuziasmă Tic.

— Nu-mi vine a crede, îl tempera Maria. Prea e la vederea tuturor, și prea e la cheremul oricui, stânca asta. Nu e un loc prea bine ales pentru a tăinui o intrare...

— De ce? se încăpățână puștiul. De unde știi tu cum arătau locurile astea cu 300 de ani în urmă. Poate că era un codru aici pe care nimeni nu se gândea să-l răzbată.

— Poate... spuse Ursu. Decât să pălăvrăgim, mai bine să intrăm înăuntru prin partea asta...

— Să nu fie vreun animal în văgăună, se înfioră Maria.

— Nici o grijă. Și chiar dacă e vreun lup sau vreo vulpe ies pe partea cealaltă.

Ursu porni înainte cu lanterna într-o mână și cu un baston-secură în cealaltă mână. Cotlonul nu era prea întunecos. Mai exista undeva o sursă de lumină. Pereții micului coridor nu păreau că ascund vreo taină. Pe la mijlocul bolovanului, coridorul se revărsa într-o scobitură mai spațioasă, un fel de încăpere, în care, după toate semnele, se aciuaseră cândva oameni. După ce cotrobăiră prin toată acea încăpere naturală, tinerii își continuă drumul pe coridor până se pomeniră afară în partea opusă intrării.

— Nimic! se întrista Tic. Oare n-o fi vreo altă scobitură la etaj? Bolovanul nu era prea greu de urcat. Se cățărara tustrei pe coasta lui, îi atinseră creasta, dar în zadar. Nici urmă de intrare secretă nu se zărea pe suprafața lui. Se odihniră câteva minute pe creștetul bolovanului, observând încă o dată împrejurimile.

— Ursule! se învioră Tic. Ia uită-te în râpa aceea... O vezi? Acolo! Nu ți se pare că în fundul ei e o pată neagră?

— Nu-i nici o pată, răspunse Ursu. E o gaură, o gaură strâmtă, cred că o vizuină. Dacă ții morțiș, hai s-o cercetăm.

Exploratorii porniră spre pata lui Tic fără prea mare tragere de inimă. Când ajunseră la marginea râpei, Ursu îl întrebă pe mezin:

— Ai văzut vreodată un viezure?

— Nu! răspunse Maria în locul prichindelului. Bursucul...?

— O să vedeți acum. Să nu vă fie teamă, că-i cel mai pașnic dintre animale, cel mai curat dar și cel mai leneș. Nu strică să-l mai trezim puțin.

Cu un băț lung, Ursu începu să scormonească în vizuina bursucului, dar în zadar. Animalul nu se sinchisi nici de foșniturile frunzelor și nici de fluierăturile lui Ursu. Înfuriat, vlăjganul se lăsă pe burtă și își băgă brațele în vizuină. Bursucul țâșni pe lângă el și o luă la sănătoasa, lovind caraghios pământul cu picioarele lui scurte și neobișnuite cu goana.

— După cum vezi, Ticule, gaura asta duce cel mult la Castelul Bursucilor, glumi Ursu. Eu zic să mai ocolim o dată bolovanul, dar nu de dragul lui; să vedem cam ce e în jurul lui: ar fi păcat să scăpăm ceva. Apoi să coborâm spre locul de întâlnire, fiecare pe o potecă a lui ca să nu zicem că n-am cercetat întreaga porțiune.

Cei trei nenorocoși, aproape nenorociți, invocară iarăși grațiile Fortunei, dar zeița nu li se arată nici de astă dată. Dezolați, coborâră spre locul de întâlnire și ajunseră acolo aproape în același timp cu grupul lui Victor.

După ce făcură schimb de informații, de necazuri și speranțe, cireșarii hotărâră în unanimitate și cu mare înflăcărare câteva ore de odihnă în care intra, bineînțeles, și mult dorita masă de prânz. Toți fără excepție erau obosiți și înfometați. După masă se înțeleseră să înalțe corturile. Numai Tic, foarte surprins de hotărârile luate, se repezi la Victor.

— Nu plecăm astăzi spre castel?

— Astăzi? Păi nici n-am descoperit intrarea, Ticușor.

— Nu poate fi în altă parte decât în scobitura aceea din vârful stâncii, insistă prichindelul.

— Asta-i și părerea mea, îl liniști Victor, dar e numai o părere, Ticușor. Până la certitudine mai este. Dar chiar dacă ar fi acolo abia se complică povestea.

Cum reușim să ajungem la intrare? Ursule, ai tu vreo idee?

La întrebarea lui Victor nu răspunse nimeni. Ursu dispăruse. Profitase de neatenția celorlalți și plecase iute, pe furiș, spre stânca găurită. Nu avu nevoie de prea mult timp spre a se convinge că stânca nu poate fi escaladată... cu una cu două. Trebuia găsit un mijloc anume... și mijlocul exista! Vlăjganul se întoarse repede la corturi și ajunse tocmai când Victor repeta întrebarea:

— Ce crezi, Ursule, poate fi escaladată stânca?

— Da! răspunse el foarte liniștit.

Deși simțeau cauciuc în glezne și plumb în tălpi și Lucia și Victor se ridicară de jos ca împinși de niște resorturi.

— Poți să ajungi la scobitură? întrebă Lucia cu un ton de reproș și amenințare.

— Nu te neliniști Lucia, încercă Victor s-o liniștească. Dacă Ursu a ajuns la concluzia asta, înseamnă că nu e nici un pericol.

— N-o să fie ușor, o liniști și mai mult Ursu, dar n-o să fie primejdios. Pentru voi o să fie mai greu, dacă bineînțeles e acolo intrarea. Dar am găsit eu o soluție și pentru eventualitatea asta.

— Ce soluție? întrebă Dan destul de îngrijorat.

— O să învățați de la mine, dar înainte de a urca o să trebuiască să faceți câteva antrenamente... De aceea cred și eu, ca Victor, că nu putem porni spre castel decât mâine.

Dan se uită iarăși la Ursu, de astă dată însă cu priviri înfricoșate:

— Mâine? Crezi că-mi trece prin minte?

— Gata, te-a și apucat oboseala? întrebă amândouă fetele deodată.

— Ce oboseală? Moartea m-a apucat! se tângui Dan. Sunt sleit și mă dor picioarele, mamă dragă. N-am știut până acum că și plumbul poate avea dureri.

— Atunci se complică lucrurile, spuse Ursu. Trebuie să stai liniștit, să nu faci nici o mișcare, deseară îți ard eu un masaj pe cinste și poate că

măine o să-ți revii puțin, așa ca să poți încerca ascensiunea.

— Nu cumva vrei să-mi masezi picioarele?

— Numai picioarele!

— Aoleu! Poate îți dă altcineva picioarele la masaj în locul meu, Ursule. Eu n-o să pot rezista, zău...

Maria pufni într-un hohot de râs care-i contamina repede și pe ceilalți. Tic se gândi să-l felicite pe bolnav:

— Faci și tu uneori câte un banc, mamă dragă...

— Ce banc am făcut?! se oțărî Dan. Ce banc? Dacă ați fi voi în locul meu...

— Odihnă! decretă Lucia. Lăsați pălăvrăgeala că o să aveți nevoie de ea mai târziu.

Cu toate acestea, chiar Lucia fu aceea care, câteva minute mai târziu, se adresă lui Victor:

— Tu crezi că acolo în stâncă e intrarea?

— În orice caz, Lucia, cuibul vulturilor spre singurul loc inaccesibil de la estul stâncii de cremene. Și nu numai atât. E și la o distanță egală cu o azvârlitură de săgeată, și, în sfârșit, e un loc foarte sigur.

— Totuși nu văd cum ar putea comunica stânca aceea cu un castel care nu se vede pe o rază de kilometri?

— Asta-i cu totul altceva. Nici nu trebuie să ne preocupe. Ne interesează intrarea, deocamdată. Atât. Asta ne spune logofătul; și abia acum îmi dau seama cât de sigur o indică. Trebuia să ne gândim de la început, să nu mai pierdem atâta timp cu cercetările.

— Ce vrei să spui? întrebă curioasă Maria.

— De la picioarele stâncii de cremene, răspunde Victor, nu e decât o singură țintă spre răsărit. Gaura aceea din vârful stâncii. Un arcaș dacă ar vrea să ia ceva la ochi ar întâlni aproape fără să vrea acea țintă, care niciodată nu poate să dispară. Dacă raționam așa de la început, poate că eram acum la porțile cetății...

— Dacă am fi chemat și pompierii din oraș cu scara mare, glumi Lucia nu fără oarecare răutate.

Ursu, simțind teama Luciei, nu consideră că e momentul cel mai potrivit pentru a-și destăinui planul de escaladare a stâncii. Evită privirile lui Tic și ale lui Victor prefăcându-se preocupat de altceva.

— Odihnă! porunci deodată Maria, tocmai în clipa când Lucia deschidea buzele cu un nou buchet de întrebări pe limbă.

Cireșarii intrară în corturi și nu mai fu nevoie de nici un îndemn pentru a se lăsa în voia somnului. Oboseala le smulse repede orice urmă de împotrivire. Doar Țombi, afară, veghea somnul lor.

Nemișcarea și somnul îi înzdrăveni pe toți. Numai Dan, respectând întocmai indicațiile lui Ursu, nu făcu nici o mișcare, încercă el să se ridice în picioare, dar se pomeni cu un urlet în gâtleej pe care nu și-l putu stăpâni:

— Auuuu!

— Ce s-a întâmplat? alergă Maria spre dânsul.

— Auuuu! se prefăcu Dan. De ce mă lăsați singur. Vreau să merg și eu cu voi.

— Tu să rămâi nemișcat! îi porunci Ursu cu un ton nemaipomenit de sever. Trebuie să păzească cineva bagajele! Numai câinele nu ajunge...

— Dacă-i așa treaba, sigur că rămân! acceptă Dan. Dar să nu cumva să plecați fără mine la castel, că... vă jur că ajung înaintea voastră. Nu uitați povestea de azi dimineată.

După ce Maria îl convinse pe Dan că fără el intrarea în castel n-ar avea nici un farmec, cireșarii cei teferi porniră spre stâncă găurită, lăsând paza bagajelor în sarcina celui mai nefericit dintre muritori.

Când ajunseră la poalele stâncii, Ursu le înfățișă planul ascensiunii. La vreo doi metri mai jos de scobitură, se afla un colț ascuțit de piatră.

— Colțul acela e toată salvarea noastră! arătă Ursu.

— Adică? se interesă Tic.

— Adică, facem un lasou cu care prindem colțul!

— Vrei să te cațeri ținându-te numai de frânghie? se înfricoșă Lucia.

— E o jucărie! râse vlăjganul. Cât ai bate din palme am ajuns sus.

— Și de la colț cum ajungi la scobitură?...

Ursu tuși de câteva ori, se prefăcu că râde și mai vârtos până prinse ideea:

— Nu vedeți acolo niște crăpături mici? Sunt parcă făcute anume ca să poți ajunge la scobitură...

Nimeni nu zări vreo crăpătură dar se încrezură toți în agerimea vederii sale.

— Și frânghia? descoperi Lucia. O să pierdem o bunătate de frânghie.

— Nu pierdem nici o frânghie, o liniști Ursu.

— Totuși nu văd cum o s-o scoți de-acolo, spuse Maria.

— O să vedeți. Puțină răbdare.

Vlăjganul pregăti un laț, se depărta de stâncă, roti de câteva ori lațul deasupra capului și-l aruncă spre colțul de piatră de sub scobitură. Frânghia se desfășură în aer, lațul se căscă pe toată circumferința lui și prinse în cădere colțul stâncii. Ursu trase tare spre el pentru a înnoda bine frânghia în jurul colțului, apoi îi dădu drumul. Frânghia alunecă de-a lungul stâncii, oprindu-și capătul la picioarele tinerilor.

— Eu sunt gata! îi anunță Ursu. Să nu vă fie teamă, că nu-i nici o primejdie.

Cu toată asigurarea lui Ursu, spectatorii simțeau un fior rece strecurându-li-se în inimi.

Vlăjganul se înalță în vârful picioarelor și prinse funia în locul unde-i ajungeau mâinile, apoi se ridică în mușchi și se depărtă de stâncă printr-o scurtă răsucire din trunchi. Brusc își împinse ambele picioare spre peretele abrupt rămânând suspendat în aer. Cu mișcări calculate, sigure, încete, începu apoi să se cațere pe stâncă. Peretele însă era atât de neted și de lipsit de asperități, încât nu-și putea continua ascensiunea decât luând o poziție orizontală, o poziție incomodă, obositoare și primejdioasă, îl dureau toți mușchii, dar mai ales cei ai umărului care asigurau poziția orizontală. Totul era însă o joacă, un exercițiu oarecare. Greul venea după ce ajungea la colțul de piatră. Pentru că în afara acelui ciot nu mai era nici un punct de sprijin, nici o gaură, nici o crăpătură în care să-și prindă mâinile.

Ursu ajunse la colțul de piatră. Își încolăci brațul stâng în jurul ciotului și dădu drumul frânghiei. Picioarele căutară în zadar o scobitură, o ieșitură în peretele muntelui. Își încolăci celălalt braț în jurul ciotului: toată greutatea corpului stătea în mâini. Și

trebuia să se grăbească, să nu piardă nici o clipă, să-i mai rămână forțe pentru momentul suprem. Fiindcă își făcuse un plan nebunesc, singurul care-l putea urca în cuibul vulturilor.

Cei de jos îl văzură cum își ridică încet palmele spre vârful colțului, cum se prinde de vârf, cum își destinde corpul. Apoi asistară la cea mai uluitoare demonstrație de acrobație din viața lor. Prins cu mâinile de vârful stâncii, Ursu își azvârli cu un salt brusc picioarele în sus. Atinse poziția de lumânare, apoi își întinse brațele la limită. Parcă își menținea tot echilibrul și-și susținea toată greutatea corpului în vârful degetelor. Mișcarea se petrecu în câteva secunde. Vlăjganul devenise un corp paralel cu peretele de stâncă numai că era cu capul în jos și cu picioarele în sus. Vârfurile picioarelor căutară și întâlneau muchia scobiturii. Se agățară de ea. Prima primejdie trecuse. Era în siguranță. Răsuflă câteva clipe apoi începu mișcarea cea mai imprudentă pe care o făcuse vreodată.

Agățat cu vârfurile picioarelor de muchia netedă a scobiturii, Ursu își făcu vânt cu mâinile, se desprinsă de colțul de piatră și se îndoi ca un arc de oțel. Cei de jos văzură la un moment dat un corp încovrigat în aer... Fără nici o susținere fără nici un sprijin... Fetele închiseră ochii, așteptând groaznica prăbușire. Dar parcă sfidând toate legile gravitației, trupul lui Ursu în loc să se prăbușească se roti în sus, o zvâcnire cumplită din umeri îl aduse până la baza scobiturii, iar picioarele părăsiră golul găurii exact în clipa când mâinile atinseră muchia. Se înălță încet în mușchi, se mai roti o dată și se așeză apoi pe muchia scobiturii ca pe cea mai confortabilă bancă. Le făcu, râzând, un semn de salut celor de jos și așteaptă câteva clipe, pentru a-și reface răsuflarea, pentru a se elibera din chingile unor emoții și spaime care abia începeau să-l atace.

Așa cum se întâmplă însă întotdeauna la demonstrațiile de acrobație, emoțiile spectatorilor fuseseră cu mult mai mari decât cele ale acrobatului. Maria și Lucia își țineau capul parcă pentru a-și

alunga, fizic, gândurile care-i paralizaseră. Acolo, sus, Ursu stătea foarte liniștit și nepăsător, așa li se părea, dar fiecare căuta cuvinte aspre pentru actul său nebunesc. Numai Tic, nelipsit la marile exerciții de bară și de trapez ale lui Ursu, își păstrase un oarecare calm, dacă emoția aceea care îl cutremurase spre sfârșit putea fi numită calm. El îi aruncă marelui învingător primele cuvinte:

— I-ai băgat în buzunar pe toți acrobații, Ursule. Ce păcat că n-am avut un aparat de fotografiat!

Vlăjganul îi făcu un semn cu mâna de-acolo, din înălțimi cucerite, apoi se strecură în scobitură.

Văgăuna nu era adâncă. Ursu reuși s-o cerceteze în voie fără să mai aibă nevoie de lanternă. Pipăi fiecare perete în parte, fiecare gaură și fiecare umflătură, cercetă podeaua destul de netedă și cupola neregulată. Nicăieri nici o taină, nici o ispită. Doar undeva, într-un ungher, zări o crăpătură boltită. Scoase lanterna și proiectă raza spre acel spațiu și relief ciudat și parcă mișcător. Ceea ce văzu acolo îi scoase o exclamație de uimire...

După ce zăcuse pe iarbă, gemând din când în când și alimentându-se cu tot felul de idei, Dan se gândi că totuși nu i-ar strica puținică mișcare. Reuși cu chiu cu vai să se ridice în picioare și să înainteze câțiva pași. Îl durea tot corpul dar mai ales picioarele. La fiecare pas simțea zeci de locuri dureroase atacate de burghie și jar de la tălpi până la abdomen.

Corturile erau așezate în spatele unor stânci, într-o oază ferită și răcoroasă. Chiar prea răcoroasă pentru nemișcarea lui Dan. Țombi nu se mulțumise cu răcoarea oazei. El descoperise o rază de soare undeva pe platou și se dusesse acolo să-și pârlească blana. Zărindu-l incendiat, Dan porni spre el cu mișcări de om beat. Chiar când atinse cu piciorul fâșia de lumină solară, simți cum îl lasă puterile. Căzu zdrobit în spatele unui tufiș. Încredințat că nu se va putea mișca din acel loc, se întinse cât era de lung și se lăsă, la rândul lui, ars și aureolat de raza pribeagă. Dar foarte repede fâșia de lumină dispăru și răcoarea deveni stăpâna micului fund de căldare.

Nefericitul tânăr închise ochii și nu se mai gândi la altceva decât la sosirea prietenilor cu ajutorul cărora va ajunge, poate, din nou la corturi. Era o liniște de piatră în locul acela... Dar, dintr-o dată, Dan auzi zvon de glasuri și își ciuli urechile instinctiv, întocmai ca Țombi. Glasurile se apropiau. Nu erau însă ale prietenilor lui, erau glasuri străine. Își aminti că tufișul în spatele căruia se prăbușise era pe buza unei văi adânci. Dar cine putea să coboare pe valea aceea? Cine oare? Glasurile se apropiau. După ce îi făcu semn cățelului să tacă, luă o hotărâre eroică. Se întoarse pe burtă, oprindu-și în gâtleej urletele de durere și își împinse capul în tufiș până ce întâlni cu privirea fundul văii. Din stânga coborau doi oameni: un mocan înalt și zdravăn cu nasul proeminent și ascuțit și un omuleț slab și sfrijit, pesemne un tăietor de lemne. Omulețul se opri pe neașteptate, proptindu-se în fața ciobanului:

— Hai, mă Cârlane, ce dracu' te ferești? Eu tac chitic. Ai auzit tu ieșind ceva din gura mea? Hai, zi-i ce-i cu fata aceea? Chiar au pus mâna pe ea?

— Mă, dar netot mai ești! îi răspunse ciobanul, obligându-l s-o ia din loc. De două zile nu aud din gura ta altceva. Ți-am spus o dată că nu-i nimic, ce dracu' mai vrei?

— Păi nu ziceai tu că o fată îmbrăcată în rochie albă...

— Mă, o să mă aduci în stare să te strâng de gât. Când ți-am spus, mă? răcni ciobanul. Și ce dacă ți-am spus!? Brebenelul cui te-a făcut? Vrei să mă bagi la belea cruntă?

— Ei na, gata, acuma trebuie să te mânii, se înfricoșă tăietorul. Așa zice lumea. Și așa ai spus prima dată...

— Mă, eu îți mai spun o dată că nu-i nimic! Uită-te la mine! Dacă aflu că sufli o vorbă despre povestea asta...

Cu toate strădaniile sale, Dan nu auzi mai mult. Cei doi se depărtară, lăsându-l pe cireșar cu gura căscată și ochii holbați de spaimă. Așteptă câteva minute și, când își închipui că au ajuns destul de departe ca să nu-i mai audă, se ridică anevoie în picioare și porni spre stânca găurită, în goană, bineînțeles dacă un mers șchiopătat, nenorocit, întrerupt de popasuri la fiecare metru, poate fi numit goană. Pentru Dan era însă cea mai costisitoare goană din viața lui.

Ursu ieși din scobitură cu fața zâmbitoare. Se prinse cu mâinile de muchia găurii și-și lăsă încet, încet picioarele în jos până atinse cu vârful lor vârful pietrei. Își făcuse planul de coborâre dinainte, de când urcase... Își sprijini un picior în vârful pietrei, își dădu drumul mâinilor și cu un scurt avânt sări în gol. În clipa când capul îi ajunse în dreptul colțului întinse mâinile și se agăță de ciot. Tot greu trecuse. Nu-i rămânea decât să salveze frânghia. Scoase din buzunar un ghem de sfoară, îl desfășură și legă un capăt al sforii de laț. Aruncă apoi ghemul peste vârful stâncii în cealaltă parte. Oricine de jos putea dintr-o singură smucitură să scoată lațul din colț și să elibereze frânghia.

Vlăjganul coborî ușor, parcă aluneca. Când puse piciorul pe pământ, răsuflă totuși ușurat:

— A fost cam greu! Ei, dar a trecut cu bine...

— Sinucigașule! îl apostrofă Lucia. Măcar spune-ne dacă ai găsit ceva sus.

— Am găsit, răspunse Ursu misterios. Dar mai întâi să scoatem lațul.

— Ceea ce înseamnă că nu prea ai descoperit mare lucru în văgăună! se resemnă Victor.

— Ba da! Un cuib de vulturi. Erau niște puișori acolo, dar jerpeliți și jumuliți săracii...

— Dar intrarea? sări prichindelul.

— Nici urmă... o simplă scobitură în piatră. Atât.

— Și ți-ai mai periclitat și viața, pentru nimic, îl dojeni Maria.

— Cum pentru nimic? Nu văzusem niciodată până acum pui de vultur. Așa jumuliți cum erau voiau să se repeadă la mine. Și părinți atât de lași ca ai lor, mai rar. Să nu vină ei în apărarea odraslelor...

Victor era trist. Toată ascensiunea lui Ursu, atât de periculoasă, se făcuse numai în urma ideii și îndemnului său.

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisi Victor. Unde poate fi intrarea?

— Poate-i mai departe, răspunse Ursu. S-o fi gândit logofătul la vreun arcaș de soi...

— Nu cred. Aici e un mister. El nu putea să indice decât un loc foarte sigur, foarte precis și în harababura asta de bolovani, singurul punct foarte precis pare scobitura din vârful stâncii. Orice alt loc pare nesigur și întâmplător.

Tocmai atunci sosi Dan. Era sfârșit, mort. Se clătina ca o nuia.

— N-ați găsit intrarea? întrebă el. Ce păcat. Am fi avut mare nevoie de ea.

— Și pentru ca să ne spui asta ai venit aici?

— Nu. Pentru altceva. Dar mai întâi să mă țină cineva să nu cad.

Ursu sări în ajutorul lui:

— Ți-am spus să stai nemișcat. O doză suplimentară de masaj!

Dan se uită o clipă rugător la Ursu, apoi începu să le povestească celor cinci exploratori nenorocoși tot ce a auzit un bolnav nefericit, „în urma unor străduințe și chinuri supraomenești care ar putea măcar să-l scutească de masaj”.

Istorisirea lui Dan îl tulbură cumplit pe Tic. Îi reapăru în fața ochilor chipul fetei în alb, îi simți parcă părul negru atingându-i obrazul, ca atunci în sala mare. Și privirea aceea care parcă-i vorbea despre ceva tainic... O văzu retrasă într-un colț al castelului, tremurând, frângându-și mâinile în fața unor oameni răi, fioroși.

— De ce n-o salvăm? explodă ca un țipăt vocea prichindelului. Cireșarii îl priviră surprinși. Tic își dădu seama într-o clipă că se întâmplase ceva groaznic și căută iute pavăza unei glume:

— Ce vă uitați așa? Nu vă dați seama c-a trecut ocazia pe lângă noi? Aoleu! Dac-aș fi fost eu în locul lui Dan, îl aduceam pe cioban legat aici. L-aș fi torturat, l-aș fi smucit de nas, până ne-ar fi spus cum se ajunge la castel. De ce n-am căpătat eu febra ta, mamă dragă?...

— Să-l fi văzut ce urs era! Și avea un nas!... zău, Ticușor. Ca un vârf de lance. Sunt sigur că-l

poartă ca armă de atac...

— Ce-i cu ciobanul ăsta? se întrebă Victor. Păcat că n-am putut sta de vorbă cu el.

— Poate-l mai ajungem! interveni Maria.

— Ce să-l ajungem că mergea cu o viteză... Zău că ălălalt alerga ca să-i poată ține pasul. Și numai cât am făcut eu până aici, aproape un ceas... Dar ce ne facem fără intrare?

— Să mai răscolim mâine din nou coclaurile... spuse Maria. Oare n-o fi fost stricată busola?

— În nici un caz! o asigură Lucia. Eu zic să mai repetăm o dată fraza. Poate că se interpretează în alt fel: „*Săgeata azvârlită în soare arată intrarea*”...

— Inutil, Lucia, spuse Victor. Ce altă interpretare putem să-i dăm? Ce poate să indice cuvântul soare decât răsăritul? Soarele nici nu pătrunde în fundul ăsta de căldare. N-am văzut toată ziua o palmă de lumină.

— Au! Auuuu! răcni Dan de răsunară toate ecourile văii. Toți se repezică spre el.

— Nu! Nu spun nimic. Numai dacă mă absolviți de masaj...

— Ai înnebunit? Nesuferitule! îl luă din scurt Maria. Ce tot îți bați joc de noi?

— Vreau să vă fac o mărturisire. Azi dimineață mi-am dat seama că sunt un geniu, mai ceva decât Oedip. De aceea v-am forțat la marș. Ca să fac o febră musculară... Am calculat grozav... Pe la 5 mă apucă febra, voi plecați fără mine în explorare. Eu rămân pe platou cu Țombi. Știam că vine ciobanul...

Pe Lucia o impresiona debitul verbal fără noimă al lui Dan. Îi puse mâna pe frunte:

— Mi se pare că ai febră generală. Precis peste 40 de grade.

— Dacă-i vorba pe-așa, se-nfurie Dan, de ce să nu vă fac eu vouă febră. Aflați, dragii mei, că la ora 6 și 35 de minute precis, pe fundul căldării, o rază de soare s-a odihnit 5 minute.

Niciodată nu văzuse Dan în privirile prietenilor lui mai multă uimire. O uimire care și implora.

— Da! Nesuferiților! se milostivi el. E drept că Țombi a descoperit raza de soare. Dar el nu vă putea anunța descoperirea... Eu sunt eroul! Dacă nu mă duceam pe urmele razei de soare, nu-l auzeam nici pe cioban.

Dan nu greșise. Prietenii lui păreau cuprinși de delir. Se năpustiră asupra lui, îl zgâlțâiră, îi răcniră în urechi, până ce sărmanul căzu moale în brațele lui Ursu:

— Du-mă, Ursule! M-au nenorocit, mișei! Un om bolnav... Ursu îl puse pe umăr ca pe un pardesiu.

— Unde-ai văzut soarele? răcni Lucia în urechile lui.

— La tufiș, Ursule! Și mai repede, că în urechi nu-mi mai poți face masaj.

Dan le arată locul precis în care se tăvălise îmbrăcat în raza de soare. Își aruncară toți privirile spre apus. Soarele apăruse, pesemne, printre zimții muntelui. Dar care erau zimții prin care își arătase discul? Dacă nu descopereau direcția razei prin calcule și deducții, trebuiau să mai piardă o zi, adică să pornească spre castel doar a treia zi dimineață.

— Cum era fâșia de lumină? îl întrebă Victor pe Dan. Era paralelă cu buza văii, sau venea pieziș?

— Parcă puținel pieziș, dar nu pot fi sigur.

— Geniu ce ești! îl zgândări Lucia. Nici atâta lucru n-ai fost în stare să reții. Dar de fapt, Victor, soarele nu s-ar fi putut vedea decât printre zimții cei mai înalți.

— Sau printre cei mai adânci, spuse Victor. Asta-i!

Ursu privea intens spre crestele masivului, trăgând cu multă finețe o linie imaginară de la zimți până la tufiș, apoi invers. Victor și Lucia nu mai priveau spre munte, ci spre ochii lui Ursu. Vlăjganul, după câteva clipe de cumpănă, spuse cu vocea lui de momente grave:

— Foarte curios! Linia mea merge într-un loc, unde se întâlnesc doi zimți mari, cu doi zimți mici. Uitați-vă și voi! Printr-una din aceste scobituri a

trecut discul soarelui când a pătruns raza lui până la tufiş.

Toţi ceilalţi căutară linia imaginară de la ei spre zidul uriaş de piatră, dar nu mai reuşiră să deosebească contururile crestelor dinţate. Înserarea se lăsase brusc, aşa cum se întâmplă la munte.

— Mi-am luat toate punctele de reper, îi linişti Ursu. Mâine putem porni cercetările. Chiar dacă mergem spre amândouă scobiturile, fâşia de teren nu va fi prea largă.

— Numai să nu ne pască o nouă eroare, îi avertiză Lucia.

— Nu, Lucia! De astă dată, nu! Logofătul a dat cu cea mai mare precizie şi această indicaţie... Eu sunt de vină că nu i-am căutat înţelesul precis ci un înţeles general: răsăritul. Dacă m-aş fi gândit la precizia cu care a dat celelalte indicaţii, n-am fi pierdut o zi...

— Aici nu-s de părerea ta! se supără Lucia. Tot ar fi trebuit să aşteptăm până la apusul soarelui.

— Da... dar ne-am fi păstrat forţele...

— Atunci ar fi bine să ni le refacem cât mai iute, spuse Lucia. Adică să începem imediat refacerea...

Se supuseră întocmai îndemnului Luciei, aprinseră un mic foc de vară, se strânsură împrejurul lui şi ospătară în tăcere subjugaţi de poezia întunericului, dar şi încălziţi de emoţii şi zgândăriţi de nelinişti. Iar unul din ei, cel mai mic şi poate cel mai grav, amuţise sub ameninţarea unor spaima albe.

CAPITOLUL XVI

Lumina zorilor o trezi cu blândețea de toate zilele pe fata în alb. În camera mare cu reflexe și oglinzi timide era răcoare. Prizoniera în alb își înfășură pătura în jurul trupului, scoase de sub pernă caietul și, sprijinindu-l pe genunchi, începu să întoarcă foile, să recitească pagini, frânturi, fraze din jurnalul ei. Simțind-o trează, Philippe veni dintr-un salt lângă ea, își lipi capul de tălpile sale, apoi își reluă torsul lui monoton.

Fata în alb își destăinuia din nou gândurile caietului cu scoarțe de piele. Primele fraze le rosti cu voce tare:

— *„Orice speranță s-a destrămat. Cireșarii nu mai pot ajunge la timp, sau poate nu vor mai veni niciodată aici, sau vor veni când eu nu voi mai fi... Au mai rămas zile puține... foarte puține... Totul se aseamănă cu o inimă bolnavă, cu un trup înfierbântat, zguduit de loviturile rele... În aer plutește ceva... Oamenii din jurul meu sunt neliniștiți...”*

Creionul aluneca mai departe pe hârtie, dar buzele fetei nu mai scoaseră nici un sunet. Într-un târziu, creionul îi scăpă din mână... Ultima frază, prizoniera o rosti din nou cu voce tare:

— *„Am greșit... Eu sunt marea vinovată pentru tot ce s-a întâmplat, pentru tot ce mi s-a întâmplat. Dacă v-aș fi destăinuit încă atunci, în seara aceea, gândurile mele, planurile mele, dragii mei prieteni de departe...”*

Sări apoi din pat, respiră adânc de câteva ori, și, cu Philippe pe urmele ei, părăsi încăperea de marmură ducându-și pașii înfrigurați spre izvorul cu apă vie. Stropii reci și bolboroseala lor o trezeau din visuri și-i alungau, ca un descântec, gândurile negre, și parcă-i culegeau șoaptele unor speranțe...

— Philippe, dragul meu. Aș vrea să cânt, să dansez pe lespezi de marmură... dar nu simți și tu, Philippe, că au mai rămas foarte puține zile! Eu

singură mi-am distrus Philippe visul, cel mai frumos vis, Philippe...

Dar se întoarse într-un suflet în încăperea rece de marmură, își îmbracă cea mai frumoasă rochie albă, o rochie lungă, cu poale largi, vapoase, cu mâneci ca o cascadă de dantelă, și cu dantele pe piept, parcă pentru a-și ascunde primele rotunjimi și zvâcnete. Și fața i se îmbujorase și părul îi devenise negru, strălucitor. Își puse deasupra o jachetă largă de lână, albă ca zăpada. Se plimbă apoi prin încăpere cu pași mici, neauziți, cu mișcări line, alunecând ca un vis pe lespezile de marmură.

— Nu, Philippe, nu trebuie să fiu veselă! se opuse deodată. N-am voie să fiu veselă. Sunt prea singură. Ar trebui să fiu tristă, să îmbrac o rochie neagră și să plâng. Știi tu, Philippe, cât de bun e plânsul?... Să stai culcată pe pat, în liniște, într-o liniște mare, și să simți cum îți curg lacrimi fierbinți pe obraji... Ar trebui să plâng... să-mi simt lacrimile, Philippe...

Fata în alb închise ochii și încercă să-și adune tristețile... Era singură în castelul ei... cu Philippe cel bun și blând, dar care nu voia să scoată nici un cuvânt, cu ziduri de marmură rece și implacabilă... cu zile mari de singurătate și monotonie... cu aceleași dimineți... cu aceleași amurguri... cu aceleași tăceri pe care nici o trompetă nu le sfâșia... prin care nici un alt glas tânăr nu aluneca... iar acum... acum... cu aceste imagini triste... cu ore numărate care își bat secundele ca bătăile unei inimi, și inima e tânără, dar e bolnavă și grăbită... să se ducă unde... unde... unde...?

— Nu, Philippe, nu trebuie să plâng. N-am voie să fiu tristă. Și condamnării la moarte speră până în ultima clipă. Și clipele mele încă nu s-au terminat, încă nu mi s-au oprit orele... Sunt grăbite pentru marea întâlnire... pentru marea recepție de la castelul de marmură... De ce să plângem, Philippe? Poate vom auzi, curând, zgomot de pași... și glasuri, glasurile pe care le aștept... Ei sunt!... prietenii mei... Fără să-i cunosc, fără să mă cunoască... sunt cei mai

buni prieteni ai mei... să-i așteptăm până în ultima clipă... Trebuie să-mi apăr toate visele, dragul meu Philippe.

Fata în alb își relua plimbarea prin marea încăpere de marmură, mângâind lespezile cu pași mici, neauziți, alunecând parcă prin spațiile albe și albastre ale unui vis.

În cealaltă încăpere locuită a castelului nu ajunsese însă liniștea din camera fetei în alb. Oamenii erau agitați, posomorâți, se plimbau nervoși de la un capăt la altul al încăperii, își aruncau priviri reci, scrutatoare. Singurul care se străduia să-și ascundă neliniștea și să-și păstreze înfățișarea de toate zilele era omul cu cicatrice. Vocea lui era ca întotdeauna poruncitoare, mișcările stăpânite și sigure, privirile îi luceau ca oțelul.

— Azi nu e voie să se facă nici o mișcare în afara cetății! decretă el.

— Am văzut patrula încă înainte de răsăritul soarelui, îl informă omul cu ochii de viezure.

— Intrarea în cetate e închisă perfect? îl întreabă șeful pe slăbănog.

— Am dezgolit și prăpastia din fața intrării...

— Ați blocat drumul cu bolovani? întreabă din nou șeful.

— Da! răspunseră cei doi într-un glas.

— Și pe dinăuntru? Ați pus și proptelile?

— Da!

— Mă duc să controlez. Rămâneți aici!

Omul cu cicatrice părăsi încăperea. Cel cu ochii de viezure așteptă o clipă să se îndepărteze, apoi se adresă slăbănogului:

— Se stăpânește grozav, dar tot i se simte neliniștea...

— Te cred și eu. Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lui?

— Ție chiar nu ți-e frică deloc, sau te prefaci?

— De ce să-mi fie frică?... Suntem în siguranță deplină. Nimeni nu poate pătrunde aici.

— Dar pe cealaltă intrare? se înfioră viezurele.

— Nu cred că mai există o intrare. E o legendă.

— Adică nu vrei să ții seama de documentul pe care l-a descifrat fata? Chiar deloc?

— Știu și eu... Zău că pare totul cam nefiresc...

— Și dacă ne pomenim peste noapte cu cine știe ce musafiri în cameră? se cutremură omul cu ochii de

viezure.

— Imposibil! încercă celălalt să-l liniștească. Unde ar putea să fie intrarea?

— Eu voi sta totuși mereu cu armele lângă mine...

Câteva clipe de tăcere. Apoi slăbănogul se adresează celui cu ochii de viezure:

— Despre fată n-a mai vorbit nimic?

— E foarte mânios. Nu știu ce-o să iasă până la urmă...

— N-o scapă o clipă din ochi. Oare ce are de gând cu ea?

— Acum e prea târziu... Nu e decât o singură soluție...

— Numai dacă nu și-o schimbă peste noapte gândul... Acum două zile voia s-o...

— Nu cred că și-l mai schimbă, îl întrerupse viezurele pe slăbănog. Îl forțează împrejurările.

— Ia spune drept! răbufni slăbănogul după o clipă de tăcere. Ți pare rău c-am poposit aici? Parcă te simt altfel...

— Cred și eu... răspunse omul cu ochi de viezure. Dacă n-ar fi fost povestea cu ciobanul, și cu patrula, și cu fata, și atâta nesiguranță... Dar tu?

— Aiureli! Mie-mi pare rău că n-am găsit toată comoara... Am fi uitat totul, sau poate s-ar fi schimbat totul...

— Crezi prea mult în legenda comorii... Eu...

— De ce să nu cred? Intrarea e altă poveste. Dar comoara există. Am și găsit o parte din ea. Și dacă am avea răgaz, am găsi și restul. Dar e prea mare agitația pe-afară...

— Asta e! Mi-e teamă să nu pătrundă aici...

— Ssst! Vine! șopti slăbănogul.

Se lăsă iarăși tăcere în cameră. Omul cu cicatrice pătrunse înăuntru parcă mai liniștit.

— E în ordine, spuse el. Pe intrarea noastră nu se poate pătrunde în castel. Am adăugat și eu un baraj. Rămâne cealaltă intrare.

— Oare există...! șopti ca pentru sine slăbănogul.

— Există! se hotărî omul cu cicatrice. Și trebuie s-o găsim! Și chiar acum vom porni! Luați-vă uneltele!

Își luară lanternele, securile, vergelele de fier, ciocănașele și părăsiră tustrei încăperea în cea mai mare liniște.

Deasupra castelului de marmură parcă pluteau norii unor mari primejdii.

Cireșarii se sculaseră iarăși o dată cu zorii. Ursu, care-și fixase de cu seară puncte de reper, le arătă celorlalți zimții și adânciturile în care soarele putea să rămână câteva minute ținută pentru un arcaș al amurgului. Își imaginează un triunghi cu vârful în locul de popas și cu baza în zimții de cremene din depărtări. Laturile triunghiului imaginar nu se depărtau una de alta mai mult de șaizeci de metri în locul unde putea să ajungă o săgeată bine azvârlită. Prin urmare, aveau de cercetat o porțiune lungă de o sută și ceva de metri și largă de vreo șaizeci-șaptezeci de metri spre baza terminus. Zona se întindea la dreapta și la stânga unei coame stâncoase, pe fundurile unor văi prăpăstioase, foarte greu de explorat. Cireșarii se împărțiră iarăși în două grupe. Grupul lui Victor luă în cercetare valea din stânga coamei, grupul lui Ursu valea din dreapta. Iar Țombi rămânea mai departe Cerber la bagaje.

Victor se înțelese cu Lucia și cu Dan să meargă cam 150 de metri înainte de firul văii, cercetând toți o singură coastă, iar întoarcerea s-o facă pe cealaltă coastă.

Valea nu se lăsa ușor cutreierată. Deși nu se vedea nici un strop de apă pe fundul ei, tinerii înțelesesă că era calea de scurgere a unui torent ucigaș și se adaptase întocmai furiei lui. La tot pasul, bolovani uriași rușiți din stânci barau trecerea și-i obligau pe cei trei cercetași la eforturi și acrobații grele. Dan, deși se tânguise amarnic, seara, după ce-i făcuse Ursu un masaj zdravăn, începea deja să-i mulțumească din suflet vlăjganului. Nu-i trecuseră chiar de tot durerile și acele de la încheieturi și din mușchi, dar iată că era în stare să înainteze pe drumul acela plin de ură fără să aibă senzația că-și va da la fiecare pas sufletul.

— Ursu m-a salvat! se lăuda el mereu. Fără dușmănia lui mă tăvăleam acum în fața cortului.

— Oare n-ar fi cazul să-ți mai odihnești puținel coardele vocale și să-ți antrenezi ochișorii cu coasta

din dreapta? îl înțepă Lucia.

Din fericire, coasta din dreapta era destul de netedă și de pleșuvă pentru a adăposti și a feri de priviri iscoditoare o intrare secretă. Pe alocuri doar câte un brad mai tânăr își ridica trupul semeț spre cer, învingând parcă legile naturii.

— Și totuși valea e umblată! descoperi Victor. Nu prea îmi vine mie să cred că vom găsi ceva pe-aici.

— Ești sigur că e umblată? întrebă Dan.

— Am zărit câteva urme care nu pot înșela. Niște ramuri de brad tăiate de secure, câteva locuri de trecere băcătorite... Am impresia că mergem pe o potecă de piatră destul de umblată.

— Crezi c-am greșit direcția? se interesă Lucia.

— Nu știu ce să-ți răspund... Colindăm o zonă relativă, trasată de Ursu. E adevărat că Ursu e ultimul om care s-ar putea înșela în privința distanțelor și măsurătorilor. Totul depinde de locul pe care i l-a arătat Dan și de direcția razei.

— I-am arătat chiar locul unde m-am scăldat în soare, se scuza Dan.

— Și i-ai mai spus că raza nu era paralelă cu buza văii, ci cam piezișă, îi aminti Victor. Pe baza acestor spuse ale tale a trasat Ursu zonele.

— Și dac-ați fi văzut voi soarele? întrebă Dan.

— Atunci se schimba povestea... Dar mai întâi trebuia să prindem indicația logofătului. După aceea... nu cred că mai era vreo greutate. Dacă logofătul vorbește de *săgeată azvârlită în soare*... cât de limpede pare totul acum!... Înseamnă că soarele se vede o singură dată de la picioarele stâncii de cremene și pentru foarte puțin timp. Tragi cu săgeata în direcția lui și locul unde se oprește săgeata e intrarea tăinuită spre castel.

— Foarte ingenios și foarte frumos! recunosc Dan.

— Și foarte precis, și foarte sigur...

— Victor! le întrerupse Lucia convorbirea. Ai văzut despicătura aceea de lângă brad?

— Prea strâmtă, Lucia. Și pare prea recentă. E mai degrabă o prăbușire de roci, probabil sub acțiunea unui torent puternic.

— Voi nu credeți, reveni imediat Lucia, că am depășit cei 150 metri? Eu am vrut să-mi număr pașii, dar cu atâtea cotituri și ocolișuri mi-am dat seama că-i imposibil sau inutil.

— Să mai mergem puțin, propuse Dan. Un arcaș bun putea să trimită săgeata și mai departe.

Dar nu găsiră nici mai departe ceva care le-ar fi putut sugera o intrare secretă. Coastele din dreapta văii, spălată și netezită cu grijă de ape, nu ispiteau cu nimic privirile. Când înțelesesă că au ajuns prea departe ca să-i mai ajungă săgeata oricărui mare arcaș, făcură cale întoarsă, ațintindu-și de astă dată privirile pe cealaltă coastă a văii.

— Asta-i și mai necuviincioasă, glumi Dan. De-a dreptul impudică. N-are nimic pe dânsa.

Într-adevăr, noua coastă, mai abruptă și mai înaltă decât prima, era lipsită de orice urmă de vegetație. Parcă fusese rasă cu un brici necruțător. Nici un smoc de iarbă nu se cățăraseră pe peretele stâncos.

— Tare mă bate gândul că n-o să găsim nici în partea asta intrarea, se înnegura Lucia. Dacă și ceilalți au același noroc...

Ursu propuse un alt plan de explorare: Maria și Tic să cerceteze fundul văii și partea din stânga, iar el, paralel cu cei de jos, partea din dreapta care i se părea mai răutăcioasă și mai arogantă. O bună bucată de drum, Ursu se strecură printre brazi și bălării cu „mâinile în buzunare”, împăcându-se de minune cu micile capricii ale coastei. Și pentru că înainta prea comod avea timp și grijă să mai dirijeze, din când în când, și căutările celor doi Florești. Vegetația tânără și timidă precum și blândețea coastei începeau să-l enerveze. Totul semăna cu o carte prea deschisă și prea ușor de citit: intrarea nu se putea afla în zona aceea.

Tic și Maria mai mult se distrau, jos în vale. Drumul li se părea floare la ureche, obstacolele erau foarte rare iar ciudățeniile nu prea dădeau ghes. Amândoi erau însă cu ochii în patru; nu pentru că și-ar fi făcut cine știe ce iluzii, mai ales Maria, ci pentru că se supuneau acelei corectitudini atât de comună cireșarilor. Prichindelul era, în sfârșit, optimist. Avea siguranța că de astă dată porniseră pe drumul cel bun. De aceea fluiera neobosit și vesel stârnind cu trilurile lui curiozitatea păsăruicilor. În curând va ajunge la castel... se va întâlni cu... Trilul care zbură de pe buzele lui era atât de gingaș și de duios și de înfiorat și de sfâșietor încât Ursu, auzindu-l în toate nuanțele și parcă descifrându-i taina, coborî privirile spre prichindel. Acel tril suav a fost salvarea ciufuliciului cu păr de aur și ochi iarăși calzi.

Un râs mare, aproape cât Țombi, urmărise cu alunecări neauzite bucuria blondă care fluiera și setea de sânge îl îndemnă să atace. Ursu îl zări tocmai când se pregătea să sară spre gâtul lui Tic. Vlăjganul știa ce înseamnă mușcătura fulgerătoare a unui râs. Carotida despicață... Moartea... Râsul era la câțiva metri în spatele prichindelului. Maria era la câțiva metri înaintea lui. Cam în dreptul ei era și Ursu, dar sus pe coasta de piatră, la vreo cinci metri înălțime:

Maria tocmai întorsese capul să-i spună ceva lui Ursu. Îl văzu sărind în gol.

Ursu nu mai avusese vreme să-l anunțe pe Tic și să-și calculeze saltul ci acționase instantaneu. Și el și râsul săriră în aceeași clipă. Saltul lui Ursu fu mai lung. Cele două corpuri se întâlniră în aer. Ursu avea mâinile pregătite. Râsul nu-și mai putea opri săritura. Se izbi de pieptul lui Ursu, dar în aceeași clipită degetele de oțel ale vlăjganului îi prinseră gâtul. Laba râsului se înfipse în buza lui Ursu, dar sufocarea și moartea i-o prefăcură în cârpă. Vlăjganul strângea gâtul sălbăticiunii ca-ntr-o menghine. Când Ursu atinse pământul în locul pe care și-l fixase, râsul atârna ca o zdreanță în mâinile lui. Roti de câteva ori animalul amețit apoi îl azvârli cu toată puterea într-un bolovan uriaș. Acolo rămase, acolo îl găsiră corbii uimiți de moartea misterioasă și neașteptată a celui mai feroce tiran al pădurii.

Tic și Maria asistaseră neputincioși la ciocnirea ucigașă dintre cele două ființe. Nici unul nu știa ce se întâmplase. Totul se petrecuse atât de fulgerător, încât nu văzuseră încotro își îndreptase râsul atacul. De aceea Tic se apucă să-l mustre pe Ursu:

— De ce l-ai omorât? Era atât de frumos!

Și rămase foarte mirat când Ursu îi înconjură umerii și când simți degetele uriașe plimbându-i-se prin păr.

Vlăjganul nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi întârziat numai o fracțiune de secundă... începu să tremure.

— Ursule! țipă Maria. Ești rănit!

Din buza lui Ursu se prelingea un firicel de sânge.

— Nu-i nimic! Mi-am mușcat limba.

Se șterse cu dosul palmei și supse adânc sângele care-i năvălea prin cele câteva găuri făcute de ghearele râsului în buză. Se întoarse, scuipe de câteva ori, apoi se uită la prichindelul care privea cu milă ucigașul ucis și atunci îi trecu prin minte că-i iubește pe toți cireșarii atât de mult încât și-ar da oricând viața pentru a-i salva. Dar erau printre ei două ființe,

pentru care... pentru care... Nu găsi nimic comparabil, numai sfâșieri și neant.

— Gata! își învinse Ursu slăbiciunea cu clocote. Reluăm cercetările.

Valea pe care mergeau cei trei cercetași își schimbă brusc aspectul. Peretele, până atunci blând și accesibil al coamei de piatră, deveni dintr-o dată înalt și abrupt. Părea imposibil de escaladat. Ursu se văzu nevoit să-și pună în joc toate virtuțile sale de acrobat pentru a ajunge pe muchia crestei. Muchia era însă atât de subțire și de jur împrejur atâta gol că Ursu își menținu cu greutate echilibrul. Înainta greu, în patru labe, uneori susținându-se numai în mușchii brațelor, alteori făcând adevărate salturi mortale și răsuciri sinucigașe pentru a depăși crăpături și prăpăstii înspăimântătoare. După vreo 30 de metri de chin și demență întâlni, în sfârșit, un platou strâmt în formă de romb alungit pe care se trânti parcă aruncat de altcineva. Era mort. Abia după un timp izbuti să-și vină în fire și să se uite în jur. În stânga, jos, în fundul văii, reapăruseră, chiar în dreptul lui Tic și Maria. Din dreapta, tot pe fundul văii, veneau spre el, fără să-l observe, Victor, Lucia și Dan.

— Hei! strigă Ursu. Ați descoperit ceva?

Dar înainte de a termina întrebarea, ochii lui Ursu fixară un punct anumit din mijlocul micului platou. Își zgâi ochii câteva clipe acolo, apoi își căută prietenii. Toți îl observaseră.

— Imposibil să descoperiți ceva acolo! Uitați-vă toți la ceas.

— Iar vrei să te sinucizi?! strigă Lucia mânioasă.

— 8 și 3 minute! răcni Dan.

— Și patru minute! auzi Ursu vocea lui Victor.

— Și patru minute! repetă ca un ecou Maria.

— La ora 8 și 4 minute, anunță Ursu, cireșarii au ajuns la intrarea Castelului. Aduceți iute bagajele și frânghiile. E loc pentru toți, aici, pe platou.

Exact în mijlocul platoului pe care se oprise, după acea cumplită trecere prin infern, Ursu zărise o crăpătură mică în formă de romb. Marginile crăpăturii erau atât de drepte și forma de romb atât de perfectă încât tânărul nu mai avea îndoieli. Ori era o gaură făcută de mână omului, ori era desăvârșită de om. La altceva nu se gândi pentru că nu voia să se bucure singur de descoperirea făcută. Așteptă sosirea celorlalți cireșari fără măcar să se mai uite la rombul săpat în stâncă, prinse frânghia pe care Victor i-o aruncă, apoi își trase prietenii, unul câte unul, sus, pe platou, lângă el. Întâi Tic, care se agățase prin salt, ca un răs, de funia coborâtă de Ursu, apoi Maria, apoi Lucia, apoi Dan și pe urmă Victor.

— Dă, doamne, să nu-i fi urcat aici degeaba! îi întâmpină Ursu. Eu unul cred că gaura asta e intrarea!

Cu mare prudență sau poate cu mare emoție, cireșarii pășiră ca într-un ritual spre rombul din mijlocul platoului. Nu era nici un pic de vegetație pe platou: Gaura se deschidea întunecoasă și înfricoșătoare. Ursu se aplecă și privi în adânc. Profunzimea crăpăturii sărea în ochi.

— Un puț adânc, spuse Ursu, șlefuit de mâna omului. Dați-mi o lanternă.

Cu ajutorul lanternei Ursu reuși să vadă în pereții drepec ai puțului mânere de fier alcătuint o scară care ducea spre profunzimi. Ceru apoi o piatră pe care o aruncă numai în clipa când își apropie urechea de gura puțului. Numără în gând până ce auzi un plescăit.

— Cam la 30 de metri adâncime e apă, anunță vlăjganul. E cazul să încep coborârea.

Victor și Lucia îl legară cu frânghii de mijloc și stabiliră un cod obligatoriu de semnale convenționale. Apoi Ursu începu coborârea. Mânerele solide de fier înfipie în zidul de piatră duceau până la suprafața apei. Băgă mâna în apă și căută. Când apa îi ajunse până la cot, degetele lui

întâlniră alt inel. Oare scara continua mult în jos? Atunci intrarea?... Dar dacă fusese acoperită de apa ploilor și zăpezilor?... Imposibil... Ploi și zăpezi au existat întotdeauna... prin urmare intrarea nu putea fi sub nivelul apei, ci mai sus, unde n-o putea ajunge apa.

Ursu începu să urce căutând cu lanterna o scobitură sau o crăpătură în pereții puțului. O descoperi la vreo cincisprezece metri mai sus, adică la jumătatea drumului, în zidul din fața mânerelor de fier. Crăpătura se deosebea greu pentru că era piezișă, nu se căsca direct în zid. La prima vedere putea fi luată drept o pată sau o umbră lunguiață. Deși era foarte îngustă, Ursu reuși să se strecoare prin ea, făcu un pas, al doilea pas, văzu crăpătura lărgindu-se, transformându-se într-un coridor subteran, mai văzu o despicătură în dreapta, care parcă tăia zidul în sus. Făcu al treilea pas pe coridorul subteran și în aceeași clipă simți ceva mișcător, nesigur, sub tălpi. Instinctiv și fulgerător se dădu înapoi. Exact la timp. Un bolovan mare, colțuros se prăbuși cu zgomot asurzitor la picioarele lui. Bolovanul era destinat să zdrobească țeasta musafirului nepoftit. Deși fusese la un pas de moarte, Ursu scoase o exclamație de bucurie. Căpătase certitudinea! Se afla pe drumul spre castel.

Nu spunea iscusitul logofăt la sfârșitul ingeniosului său document: și se *va feri de primejdii la fiecă poartă?* Iată că ajunsese la prima poartă a Castelului celor două cruci!

Revăzând în memorie textul vechi, Ursu își mai aminti o indicație: *Pogoară și urcă la fel, apoi drept duce.* Așa îndemna logofătul după ce săgeata va găsi intrarea. Deci drumul pe care apucase el nu era drumul cel bun. Era o capcană, anume pusă pentru a-l amuți pe vecie pe cel care nu cunoștea întocmai taina. Adevăratul drum nu putea fi decât prin scobitura din dreapta care ducea sus... Nu stătu mult timp pe gânduri. Își scoase iarăși, ca la Vulturești, frânghia din jurul trunchiului și porni, târându-și pașii de pardoseala de piatră, prin cotlonul suitor din

dreapta. Dar numai după câțiva metri se opri îngrozit. Se afla pe o platformă de piatră suspendată. De jur-împrejur numai gol. Platforma era ca o trambulină deasupra unei prăpăstii. Piatra pe care o lăsă să-i cadă din mână întoarse raza lanternei și nu departe de intrarea în scobitură zări o scară de fier, soră geamănă cu cea pe care călcase în puț. Aceleași mânere, aceleași distanțe. Scara urca parcă spre creasta platoului, dar nu drept ci cu o ușoară înclinație. Era și mai limpede! Drumul subteran ducea spre munți prin coama de piatră pe care o escaladase el. Ca să se convingă de tot, se cațără pe mânerele de fier, și după vreo zece, doisprezece metri se pomeni într-o încăpere largă, la capătul căreia se deschidea un gang. Încăperea era mobilată cu bănci de piatră, cioplite rudimentar chiar în peretele stâncii. Își imaginează o veche cameră de așteptare...

Ursu nu mai pierdu timpul. Făcu cale întoarsă evitând cu ușurință primejdiile, își prinse din nou frânghia de mijloc și urcă la suprafață. Cireșarii îl așteptau tremurând toți de nerăbdare și emoție. Îi puse repede la curent cu descoperirile de sub pământ și făcu o schiță foarte precisă a intrării, însemnând locurile primejdioase, obstacolele posibile, și indicând aproape la centimetru distanțele. Era un moment mare, era liniște, se auzea numai vocea lui Ursu care cerea ca Victor să ia imediat conducerea expediției, iar lui să i se încredințeze ariergarda. Vlăjganul știa cel mai bine câtă vitejie, câtă dăruire față de grup, câtă răspundere și câtă siguranță și decizie se ascundeau sub înfățișarea modestă, uneori timidă, alteori însuflețită a cireșarului pe care-l propusese conducător. Nu era unanimitate, ci bucurie, o bucurie mută care urca din adâncimi. Cireșarii porneau spre Castel!

Indicațiile lui Ursu, foarte precise, îi ajutară pe tinerii cutezători să ajungă în camera de așteptare fără să se întâmple vreun incident. Victor, la gura puțului, și Ursu, la intrarea de la mijlocul puțului, supraveghează coborârea fiecăruia folosindu-se de un sistem dublu de frânghii care înlătura orice primejdie

posibilă. Și pentru că Victor avea oroare de întâmplarea rea îi ceruse lui Ursu să conducă pe fiecare în camera de așteptare. Ultimul coborâse el, cu ultimele bagaje.

Imediat ce apără în încăperea largă, de piatră, Victor ceru să se aprindă toate lanternele. Lumina puternică, orbitoare, îi familiariza cu toate ungherele încăperii. După câteva minute de cercetare Victor stinse lanterna iar ceilalți îi urmară exemplul.

— Avem baterii de rezervă? întrebă el.

— Cred că mai avem... douăsprezece bucăți, răspunse Lucia. Câte un schimb de fiecare lanternă.

Lanternele vânătoarești înghițeau în corpul lor câte două baterii mari, rotunde.

— Ți-e teamă că nu ne ajung? se interesă Dan.

— Nu pot să-mi dau seama cât ține tunelul subteran, răspunse Victor. S-ar putea să fie foarte lung. Mă bate gândul că tunelul sfredește munții. În altă parte nu poate să fie castelul decât dincolo de munți.

— Aoleu! se înfioră Dan. Dar cine dracu' l-a făcut atât de lung? Cine? Cum?

— Apa, dragul meu, îl lămuri Lucia. Amintește-ți de Peștera Neagră^[1]. Tunelul nu e altceva decât albia unui pârâu subteran. Cineva l-a secăt sus, la izvor și l-a transformat în cale de comunicație. Ăsta-i tot misterul.

— Ăsta-i tot misterul! repetă Victor foarte rar, aproape silabisind. Ai avut dreptate, Lucia, când ai spus că drumul spre castel nu poate merge decât printr-o vale, prin albia unui râu. Numai că nu ne-am gândit nici o clipă la o albie subterană.

— Cum a putut pătrunde pe-aici fata în alb? întrebă Tic. De unde a aflat ea despre această intrare? Nu mai înțeleg...

— Pe intrarea asta n-a pătruns nimeni, probabil de sute de ani, spuse Victor. Nu e nici o urmă recentă de trecere. Nu pe aici a trecut fata în alb.

— E absolut sigur! întări Victor. Mai este o intrare, descoperită, cred, tot în ultima vreme. Pe acolo a pătruns fata în alb în castel. Cine a putut oare

să descopere intrarea aceea? Și ce de se ține ascuns secretul? E destul de ciudată toată povestea... Ar fi o explicație...

— Care? sări Tic, nerăbdător.

— Încă nu sunt sigur. Doar o bănuială, Ticușor. Dacă se adeverește... Poate că o să ne lămurim mai bine pe drum. Să fim cu ochii în patru!

Ultimele vorbe ale lui Victor erau un semnal de plecare. Cireșarii se pregătiră, își verificară lanternele, se ridicară de pe bănci. Erau gata! Șirul se alcătui de la sine. După Victor veneau Tic și Țombi, cuminte nevoie mare, probabil sub povara unor amintiri mai vechi, în urma lor Maria, apoi Dan și după Dan, Lucia. La urmă Ursu cu un rucsac uriaș în spate.

Victor pătrunse în coridorul subteran alungând raza lanternei drept în față. Coridorul era drept, destul de înalt și nu prea strâmt. Puteau merge prin el fără să se încovoiaie și fără să-și strângă umerii.

Singurul lucru cu care se împăcau mai greu cireșarii era curentul din tunel, un curent rece și foarte îndărătnic. Înaintau împotriva lui, cu pași apăsăți, cu gândurile încordate. După o vreme, un zgomot neobișnuit ajunse la urechile celor șase cavaleri ai eliberării.

— Parc-ar fi o furtună undeva în apropiere, spuse Victor.

— Sau o cascadă! se înfioră Maria.

După câteva minute de mers zgomotul deveni mai distinct. Părea un șuierat metalic, ascuțit, uneori asurzitor, scos parcă de gura unui monstru.

— Atențiune! rosti Victor. Cred că se apropie o ușă... nu! O poartă! își aminti el. Asta trebuie să fie cauza zgomotului...

Într-adevăr, după alte câteva minute de mers, raza lanternei se izbi de o poartă de metal, spartă la mijloc, care bara drumul. Șuieratul era produs de năvala aerului prin gaura din mijlocul porții. Oare fusese anume pregătit monstrul de metal pentru a înspăimânta nepoștiții? Era una din primejdiile, de astă dată psihologice, de care amintea logofătul?

— Să ne ferim de primejdii la fiecare poartă! avertiză inutil Lucia.

Ursu veni imediat lângă Victor. Își scoase bastonul și împinse. Dar ușa nici nu se clinti.

— Să fie încuiată? întrebă Ursu.

— Nu cred! răspunse Victor. Atunci logofățul n-ar cere să ne ferim de primejdii. E numai închisă, așa îmi închipui eu, și dacă e încuiată într-un fel, e încuiată de curentul de aer.

— Să forțăm! propuse vlăjganul.

— Dar cu grijă, Ursule! Cine știe ce e dincolo de poartă... Ursu nu împinse ușa nici cu bățul nici cu umărul. Își propti spatele în zid și-și repezi talpa piciorului în ușă. Ușa se crăpă, se deschise aproape mână la jumătate, dar curentul o repezi cu zgomot la loc. Victor avu inspirația să țină lanterna aprinsă și să-i strecoare raza prin deschizătura de-o clipă. Văzuse tunelul, prelungindu-se, la fel de drept, dar parcă mai zărise, chiar sub pagul ușii și o idee mai departe, căscându-se un gol.

— Victor! spuse vlăjganul. Eu o să bag câțiva draci în ușă ca s-o deschid, iar tu să privești cu atenție prin deschizătură. Aprindeți toți lanternele!

Toți erau cu lanternele aprinse în spatele lui Ursu. Vlăjganul își încorda mușchii și începu să împingă ușa. Deschizătura se mărea mereu. Cireșarii descoperiră capcana. De la pragul ușii pe o distanță de vreo doi metri, tunelul nu avea podea...

— Ursule, mai poți ține deschisă ușa câteva secunde? întrebă Victor.

— Și mai mult! ! răspunse vlăjganul, opintindu-se din răputeri. Victor nu mai ezită. Fără să spună un cuvânt celorlalți își făcu vânt și sări prin deschizătură. Ajunse cu bine dincolo înainte ca prietenii lui să-și revină din uimire. Aprinse lanterna și găsi lângă mânerul interior al ușii alt mâner în zid. Prinse iute cu o funie mânerul ușii, trecu funia prin celălalt mâner și începu să tragă. Când ușa de lipi de zid înnodă funia. Intrarea era liberă. Scăpat de povară, Ursu își reveni din amețală. Îndreptă în același timp cu Victor lumina lanternei în jos. Golul

nu era prea adânc. Doar vreo cinci, șase metri. Dar din fundul gropii țâșneau în sus vârfuli ascuțite: arme și pietre. Deși unele erau ruginite și altele tocite, ar fi străpuns încă ușor orice corp prăbușit în capcană.

— Brr! se îngrozi Maria. Dar cruzi mai erau castelanii. Nu-ți lăsau nici o șansă de scăpare. Noi cum trecem?

Tic nu mai așteptă nici o invitație. Sări ca o pisică dincolo. Tombi imediat după el. Trecu și Ursu în partea cealaltă pentru a preîntâmpina vreo săritură neizbutită. Sări și Lucia, apoi Maria... Rămase Dan căruia în viața lui nu-i izbutise o săritură mai lungă de un metru, și pe care nu atât sulilele din fundul gropii, cât mușchii și încheieturile picioarelor, pline de alte sulii, îi obligau să fie nehotărât.

— N-aveți ce face! glumi el cam încurcat. Trebuie să ne despărțim. Nu văd cum s-ar putea înjgheba o punte...

— Cel mai simplu lucru! îi răspunse Ursu. Victor aruncă-i o frânghie.

Cealalți nu bănuiau ce urmărește Ursu. Vlăjganul își propti picioarele pe gura micii prăpăstii apoi își lăsă trupul în cădere. Mâinile lui prinseră muchia cealaltă a gropii. Trupul coborî încet sprijinit în mâini și în picioare până ce atinse o poziție perfect orizontală. Puntea era gata!

— Treci mai repede! răcni Victor la Dan, care privea cu ochi increduli toată scena. Bolnavul se dezmetici, puse repede piciorul pe ceafa lui Ursu și ținându-se cu mâinile de frânghia aruncată de Victor își păstră echilibrul până ajunse în partea cealaltă. Acolo se lăsă moale în brațele lui Victor.

— Dacă n-ai fi răcnit la mine, n-aș fi participat niciodată la un asemenea asasinat. Ești un monstru! Și tu și celălalt!

Ursu apăruse lângă el și deși nu i se vedea fața, toți înțelesesă că-i vesel:

— Iar tu ești ușor ca un fulg. Nici nu te-am simțit. Când ai slăbit?

— În timp ce treceam, se răzbună Dan în felul lui.

Într-adevăr, pentru Ursu puntea aceea vie fusese un fleac. Victor desfăcu frânghia și ușa se închise cu zgomot.

— Pornim!

Tunelul părea fără de sfârșit. Nici o geană de lumină nu se vedea în întuneric. Nimic nu prevestea apropierea celui alt capăt. Curentul de aer continua să fie rece și răscolitor. Cireșarii îl înfruntau senini. Pentru că nu mergeau pe apă, ca altădată, cu gheare de foc în urma lor, mergeau pe drum tare, de piatră, spre un castel alb, de marmură, care-i atrăgea ca un magnet cu enigmele și fiorii lui necunoscuți. Mai ales pe cel mai tânăr dintre ei, un băiat cârn și blond, cu ochi sticloși și cu inima încălzită de apropierea unei revederi.

În câteva locuri tunelul se bifurca. Victor înainta cu precauție pe unul din brațe, și se pomeni la marginea unei prăpăstii hidoase. „*Pogoară și urcă apoi drept duce*” scrisese iscusitul logofăt în vechiul document. N-aveau voie să se abată de la drumul drept. Se întoarse, și cavalerii luminii își continuară drumul drept înainte. O altă poartă, asemănătoare cu prima, se ivi în raza lanternelor. Ce mare primejdie se afla oare îndărătul ei? Dacă nu i-ar fi avertizat milostivul logofăt...

Abia împinse Victor ușa cu piciorul că o avalanșă de bolovani se prăbuși în cealaltă parte a coridorului subteran. Când totul se liniști, Victor deschise din nou ușa. Chiar sub pragul ei se afla o groapă aproape umplută cu bolovani. O capcană dublă cum fusese și prima. Pentru cel care ar fi căzut acolo, groapa devenea mormânt.

După ce trecură cu bine obstacolul, tinerii descoperiră și mecanismul care elibera avalanșa. Bolovanii se aflau într-o scobitură deasupra ușii. Unul din ei se sprijinea pe o platformă de metal. Deschiderea ușii îndepărta platforma și bolovanul de la bază se rostogolea, atrăgând după el ceilalți bolovani. Avalanșa!...

— Capcana asta e un fel de document sigilat, spuse Victor. Nimeni n-a mai trecut pe-aici de multă

vreme. Nici măcar cineva care cunoștea tainele castelului. La prima poartă capcana putea fi deci evitată ca și prăbușirea bolovanului, dar oricine și de oriunde ar fi deschis poarta, bolovanii trebuiau să cadă. Ultimul om care a trecut pe aici a intrat, nu a ieșit...

— Oare prin ce secol s-a plimbat pe-aici ultimul castelan? visă Maria. Și cum era îmbrăcat?

— Ca să aflăm, o trezi Dan, trebuie să ajungem întâi la castel! Zău...

Și cireșarii porniră din nou prin gangul întunecos care părea că nu se mai sfârșește.

Fata în alb iscodea prin ușa întredeschisă a camerei sale ceea ce se petrecea în curtea interioară a castelului. Cei trei oameni se plimbau neliniștiți de la un capăt la altul al curții. Omul cu cicatrice fuma țigară după țigară. El era singurul care vorbea. Gesticula și își strângea pumnii, parcă își revărsa furia asupra cuiva. Când trecură pe lângă ușă, fata în alb izbuti să-i fure câteva cuvinte.

„...fir-ar să fie!... Tocmai acum când avem mai multă nevoie... când am fi descoperit în mod sigur...”

Mai mult nu auzi. Pașii se îndepărtaseră. Se așeză iarăși la pândă. Omul cu cicatrice gesticula. Ceilalți doi nu scoteau nici un cuvânt. Îl ascultau și-l aprobau uneori cu mișcări din cap.

La un moment dat se opriră toți trei lângă zidul cu crenele. Omul cu cicatrice părea că-i spune ceva grav celui cu ochii de viezure. Mâna lui indica sinuozitățile scării care ducea la crenele, apoi izbea aerul cu putere. Cel cu ochii de viezure își înclină capul, ba chiar spuse câteva cuvinte. Imediat i se alătură și slăbănogul.

— Ssst Philippe... Tăcere! șopti fata în alb. Uită-te pe furiș. Trebuie să se fi întâmplat ceva grav...

Omul cu ochii de viezure începu să escaladeze zidul. Se vedea de la primele mișcări că nu este obișnuit cu asemenea îndeletniciri. Urcușul era un chin pentru el. Prizoniera asista la un spectacol de acrobație comică și abia își stăpânea râsul. Mâinile, picioarele și trupul erau mereu în conflict, transformând ascensiunea viezurelui într-o scenă caraghioasă grotescă, dar și primejdioasă, pentru că în apropierea crenelurilor, o mișcare bruscă îl dezechilibra, lăsându-l câteva clipe agățat într-o singură mână. Când ajunse în vârf, omul cu ochii de viezure se culcă mai întâi pe spate și răsuflă adânc și prelungit: parcă se aproviziona cu aer. Încerca să-și refacă puterile și mai ales să-și alunge spaimele.

În sfârșit se ridică în genunchi, își făcu semnul crucii și începu să înainteze, în brânci, pe marginea

zidului. Ajuns într-una din despărțituri, le adresă un semn cu mâna celor de jos, apoi se așează în spatele unei piramide de piatră, în rol evident de iscoadă.

Omul cu cicatrice îi mai spuse câteva vorbe, apoi îl părăsi îndreptându-se, urmat de slăbănog, spre izvorul de la celălalt capăt al curții. După ce cercetă cu atenție zidul din spatele izvorului și schimbă câteva cuvinte cu slăbănogul își întoarse brusc privirile spre ușa secretă dindărătul căreia îl spiona fata în alb.

Prizoniera tresări. Avea impresia că privirile li se întâlniseră. Închise fără zgomot ușa și se retrase pe pat împreună cu Philippe.

Clipele treceau încet. Ușa însă nu se deschise. După o așteptare lungă și plină de emoție, fata coborî din pat și se duse în vârful picioarelor spre ușa secretă. Își lipi urechea de ușă, dar nu auzi nimic. Așteptă câteva minute într-o încremenire de piatră, apoi își ridică mâinile spre crăpătura ușii. Prinse cu degetele marginea și trase ușor. Ușa nu se mișcă. Trase mai tare. Nimic... Smuci cu toată puterea... ușa rămânea imobilă.

— Ne-au închis! țipă fata în alb.

Și alergă spre ușa grea de metal din mijlocul peretelui de marmură. Ca întotdeauna, și de astă dată, era încuiată. Alte câteva minute de împietrire. Apoi își îndreptă cu o mișcare energetică trupul. Luă o atitudine nepăsătoare, aristocratică, începu să se plimbe cu mers lin, elegant. Dar pe obraji i se prelingeau lacrimi mari, calde...

Cireșarii mergeau înainte prin tunelul întunecos. Nici o poartă nu li se mai ivise în cale. Undeva, tunelul se înălța cu câteva trepte. Victor le numără. Erau șapte în total. Puse piciorul pe prima treaptă, dar imediat și-l retrase. Oare aceste trepte nu constituiau și ele o poartă? Fără îndoială că da. Ciocăni cu bastonul de alpinist în prima treaptă. Zgomot dur, greu. A doua la fel. A treia la fel. A patra suna altfel. La fel și a cincea. Și a șasea. Ultima sună din nou dur, înfundat. Deosebirea de zgomote nu putea fi întâmplătoare.

— O nouă capcană? întrebă Tic.

În loc de răspuns, Victor izbi cu călcâiul în treapta a patra. Simți cum călcâiul i se duce în gol și chiar se formă un gol în locul celor trei trepte, care-și trădaseră menirea la ciocăniturile lui.

Gaura pe care o dezveliră treptele prăbușite era profundă. O adevărată prăpastie. Ca și celelalte capcane era o condamnare sigură la moarte!

— Brrr! Ce cumplit! se înfioră Victor. Castelul era atât de bine tănuțat că nu mai avea nevoie de paznici. Dacă vreun oștean indiscret sau vreun călător oarecare găsea intrarea și voia să pătrundă taina, aici îi rămâneau oasele. Chiar dacă ar fi scăpat de prima capcană, cred că atâta spaimă i-ar fi intrat în oase, că nu știa cum să se mai întoarcă afară. Nu-i mai ardea lui de taine.

— Gaura nu e largă, anunță Ursu. Se poate sări ușor.

Cu toate acestea, vlăjganul se postă deasupra deschizăturii, gata să intervină la orice mișcare greșită, și pentru a da o mână de ajutor fetelor și lui Dan.

Gangul continua tot în linie dreaptă. Dar undeva în fund se zărea parcă o gaură mică albastră. Cireșarii își iuțiră pașii, încrezători în indicațiile fără greș ale logofătului de divan Cristache Zogreanu. Pata aceea albastră se apropia văzând cu ochii. Era capătul tunelului. Ursu ieși înaintea lui Victor afară, îl

împinsese obiceiul său de a face recunoașteri rapide. Din fericire se grăbise. De aceea, lovitura, în loc s-o primească în cap sau în gât, o primi în rucsac. Surprins se întoarse înapoi, tocmai pentru a mai apuca să vadă căderea unei săbii uriașe, mâncate de rugină. După câteva sute de ani poate că lama ei nu mai era în stare să taie. Cândva însă, căderea ei ar fi despărțit capul de trunchi într-o clipită.

Pățania lui Ursu cu deznodământul ei comic aduse buna dispoziție în rândurile cireșarilor.

— Dacă nu ne-am gândit că ieșirea e o poartă! spuse Victor, jumătate vesel, jumătate serios. Și era doar la mintea oricui... Oare cât de lung să fie tunelul?

— 11.349! răsuflă Lucia.

Ceilalți o priviră uimiți. Numai Ursu o luă în serios:

— Nu se poate. Nu are mai mult de 8 kilometri...

— 11.349 de pași! trăsni Lucia.

— Ești nebună? se zgâi Maria la ea. Nu cumva ai numărat?

— Ce să fac? Mi s-a părut atât de stupidă pălăvrăgeala voastră încât m-am gândit că-i mai bine să fac o treabă utilă. Mi-am numărat pașii. Vă rog deci să mă iertați că n-am participat la discuție. 11.349 de pași ori... ori 70 de centimetri... Cât face, Ursule?

— Șapte mii nouă sute și vreo cincizeci de metri... Numai o clipă... Exact: 7.944 de metri. Aproape 8 kilometri.

— Uff! Răssanta Lucia!! o blagoslovi Dan. N-ai învățat nimic din toate plimbările noastre. De ce te apuci să calculezi distanțele dacă-l ai pe Ursu lângă tine? Când o să te lecuiești?

Cireșarii ieșiră cu totul la lumină. Mai urcară câteva trepte apoi se pomeniră pe un platou stâncos, așezat la capătul unei coame cu pereți abrupti, prăpăstioși, care atingeau pământul la sute de metri mai jos. Coama ducea spre o îngrămădire uriașă de stânci ascuțite. Se aflau într-un fund de căldare,

înconjurați din toate părțile de munți uriași, inaccesibili, mai degrabă într-un fund de prăpastie pe unde nu cutezau decât vulturii. În mijlocul platoului suspendat se înălța îngrămădirea aceea de stânci semețe, ascuțite, amenințătoare...

— Cetatea Vulturilor! rosti prichindelul cu toată emoția lumii în priviri.

Și chiar în clipa când Tic o numi, insula de piatră din mijlocul prăpastiei se transformă în fața privirilor avertizate într-o fantastică și inexpugnabilă cetate naturală. Și tot atunci, din seninul cerului, un vultur începu să plutească deasupra înfricoșătoarelor stânci, ca pecetea regăsită a unor secole trecute.

Era vremea prânzului. Uriașa văgăună se umpluse de soare. Cineva aminti de odihnă. Altcineva, cu ochi și cozi negre, se rugă de toți ceilalți să nu se oprească până la intrarea în cetate, la poarta Castelului.

Creasta pe care porniră cireșarii era lărgită de mâna omului și forma o adevărată punte de legătură între tunel și cetate. Aproape trei kilometri ținu drumul de piatră și soare până când ajunseră la porțile Cetății. Îngrămădirea se stânci era despicată drept în mijloc. Acea despărțitură falnică trebuia să fie poarta de intrare în cetate. Dar nu se vedea nicăieri un castel, nici o coloană, nici o arcadă, nici o revărsare de eleganță și fast domnesc. Totul era tăcut și brutal și sălbatic, așa cum hotărâse natura.

Cireșarii se opriră pe un platou îngust, își lepădară bagajele, și cu umerii liberi ca niște aripi, cu privirile limpezi și purificate de atâta cer, stăteau în fața cetății gândindu-se nu la o năvală zgomotoasă și haotică, ci la un marș senin, cum se potrivea unor cercetători.

— Întâi un popas pentru refacerea forțelor, pentru aranjarea ținutei... spuse Lucia.

— Apoi ne facem intrarea triumfală în cetate!... se bucură Dan.

— Poate că vom găsi și castelul... își destăinui Maria visul și dorința.

De departe, se auziră câteva bubuituri înfundate ca niște salve de salut. Tinerii însă nu le așteptau. Oare ce însemnau acele bubuituri? În locul veseliei se urca încet, încet în sufletele lor neliniștea.

CAPITOLUL XVII

Soarele trecuse de zenit. Razele grele, pline de aur, incendiau cetatea mută. Cireșarii porniseră în marș triumfal spre poarta cetății. Truda, și chinul, și emoțiile, și înclăștările, și visele lor erau răsplătite. Pătrundeau, după veacuri de liniște netulburată, în cea mai tainică și mai ascunsă cetate dintre toate cetățile țării.

Nici un glas însă nu-i întâmpină, nici o trompetă speriată nu anunță temerara lor apariție. Nici un cavaler îmbrăcat în haine de epocă nu-și duse mâna dreaptă la piept, pentru a face plecăciunea și chemarea cuvenită: „Sosesc excelențele lor... Cireșarii...” Și totuși, tinerii pătrundeau pe poarta cea mare a cetății, își purtau pașii înfiorați pe lespezi de granit, treceau printre coloane și arcade naturale de piatră. Înaintau spre intrarea castelului. Două stânci își apropiau crestele, parcă atingându-și-le, alcătuind o poartă ciudată, ca un triunghi isoscel. Abia când trecură pragul invizibil al porții de cremene, ochii lor întâlneau primele străluciri ale castelului.

Ajunseseră într-un uriaș amfiteatru descoperit, cu pereții rotunzi căptușiți în marmură. Podeaua amfiteatrului pardosită cu lespezi de granit era tăiată în mijloc de un drum îngust bătut din plăci albe de marmură. Drumul alb și strălucitor lega poarta triumphiulară de cremene de altă poartă care se zărea ca o arcadă de gheață sclipitoare, ca o provocare și o răzvrătire a naturii. Intrarea în castel! Capetele ascuțite ale stâncilor nu lăsau să se vadă turnurile și cupolele castelului. Dar în sufletele cuceritorilor nu mai era loc pentru îndoieli și spaime. Erau atât de siguri că se află în vechea curte domnească în care se adăpostiseră în vremuri de cumplită bejenie, familia domnească și averile țării!

De-a lungul zidurilor rotunde se ridicau din loc în loc cuburi de piatră folosite cândva ca jețuri și bănci de către castelani. Două havuzuri secate găureau podeaua de cremene, la dreapta și la stânga punții de marmură. Lângă unul din bazine

încremenise de veacuri o amforă veche, zveltă și intactă, acoperită cu lac negru și încrustații albe.

Privirile cireșarilor alergau uimite prin marele amfiteatru descoperit. Reflexele marmurei le frigeau ochii. Se uitau, nemișcați și tăcuți, și priveau totul cu tresăriri și respirații nesigure. Într-un târziu, Victor rupse tăcerea:

— Castelul e pustiu! Nimeni n-a trecut pe-aici! Într-adevăr, în pulberea care acoperise granitul și marmura ca un voal nu se zărea nici o urmă, nici o călcătură.

— Și totuși, descoperi Lucia, sunt urme... cineva a umblat pe-aici.

Ochii ei zăriseră niște semne ciudate undeva pe pardoseala de granit. Parcă trăsesese cineva prin pulbere o linie subțire, sinuoasă care ducea spre havuzul din stânga. Lucia urmări curioasă linia până la marginea bazinului.

— Nu înțeleg ce poate fi? Oare...

Dar nu reuși să-și termine fraza. Simțise ceva mișcându-se la picioarele ei și când coborî privirile... Groaza o paraliza... Ultima imagine pe care o reținu fu aceea a reptilei gata să sară... O dungă vânătă, cu capul triunghiular, cu o umflătură în vârful botului... Nu mai simți înțepătura viperei... se prăbuși lin pe lespezile de granit...

În aceeași clipă sări și Țombi. Observase mișcarea târâtoarei și-o decapita încă în aer. Din nefericire, după ce colții subțiri ca niște ace își injectaseră veninul în gamba Luciei. Țombi lepădă capul viperei undeva în havuz și se azvârli apoi asupra panglicii vinete cutremurată de convulsii, care parcă voia să-și caute capul. Nu mai putea face însă rău nimănui.

Totul se petrecuse în câteva secunde. Când Ursu se repezi spre bazin, Lucia cădea moale pe lespezile de cremene. O luă în brațe și o întinse pe un cub de piatră. Victor apărui lângă el, palid, străveziu:

— O viperă cu corn, Ursule.

Vlăjganul nici nu-i mai auzi cuvintele de groază. Când îl văzuse pe Țombi lepădând capul reptilei

parcă simțise prăvălindu-se asupra lui un trăsnet negru, al morții. Și ca întotdeauna în clipele supreme, se răzvrăti totul în el și deveni de o luciditate crudă. Pe cubul de piatră nu se afla numai un muribund, se afla Lucia, se aflau toți prietenii lui. Se repeta parcă scena trăită o dată, de mult, la Peștera Neagră, când o salvase pe Lucia din ghearele ursului. Ca și atunci timpul trebuia simțit și cules în sutimi și zecimi de secundă.

Îi îndepărta brutal, cu mâinile, pe toți ceilalți. Avea nevoie de lumină. Trebuia să găsească mușcătura reptilei... dacă o mușcase... Oare o mușcase?... Oare nu leșinase Lucia numai văzând-o cum țâșnește, numai auzindu-i șuieratul? Mușcătura nu putea fi decât sub genunchi... Mai sus nu putea ajunge capul târâtoarei. Cercetă gambele Luciei cu fixitatea și puterea unor lentile. Poate că niciodată nu-și încordase atât de cumplit privirile... Și zări pe piciorul drept, la mijlocul gambei, două înțepături fine, două punctișoare roșii. Trecuseră doar câteva secunde!

Degetele lui Ursu se încleștară cu putere de oțel în gamba Luciei. Prin cele două puncte începu să picure sânge. Era tot ceea ce dorise el; toată rugăciunea lui era să vadă țâșnind sângele. Apoi își lipi buzele de pata roșie și începu să sugă până ce simți că i se umple gura de sânge. Cleștele degetelor se desfăcu. Lucia era salvată! Nu era o dorință, era tot adevărul vieții lui în gândurile acelea... Scurpă sângele otrăvit în bazin, apoi răcni:

— Spirt! Alcool!

Victor îl aștepta cu sticla de spirt pregătită. Făcuse deja un tampon de vată îmbibat cu alcool pe care-l aplică pe gamba Luciei. Ursu îi smulse sticla din mână, scurpă de câteva ori, apoi o duse la gură și începu să bea. Sticla era plină cu alcool pur, de 95 de grade. Când i-o înapoie lui Victor, lichidul de foc coborâse la jumătate.

Toți se uitară la el uluiți. Nu înțelegeau nimic. Până când auziră țipătul dement al Mariei:

— Aaaa! Doamne! E rănit în gură! Azi dimineată!... Râsul!

Se repezi spre el. Vlăjganul se așezase pe cubul de piatră lângă Lucia. Își simțea gâtul ars. Sângele îi frigea carnea. În cap parcă i se zvârcoleau milioane de vipere. Expiră îndelung de câteva ori, ca să-și alunge incendiul dinăuntru, apoi se întinse pe piatră și închise ochii. Exact în clipa când, lângă el, Lucia făcu prima mișcare și-și trimise privirile amețite, nebuloase, spre prietenii din jur.

Vreme de câteva ore organismul vlăjganului duse o luptă crâncenă cu veninul viperei. Alcoolul accelerează și întări împotrivirea sângelui. Cireșarii priveau neputincioși zvârcolirile prietenului lor. Șiroaie de sudoare îi curgeau de pe față, maioul era numai apă, parcă se lichefia. Îmbibat de alcool și amețit de otravă, Ursu își pierduse de mult cunoștința. Trupul lui de oțel respingea atacul nemilos al otrăvii; sângele, celulele, forțele de miracol ale organismului izgoneau veninul cumplit care ucidea orice vietate în mai puțin de două ore. Tic și Lucia și toți ceilalți nu se mișcară o clipă de la căpătâiul lui. Degetele Luciei se plimbau neîncetat prin părul lui Ursu, în timp ce mâinile prichindelului îi cuprinseseră brațul drept și i-l strângea dureros, parcă voiau să transmită sânge, viață, căldură, tot ceea ce puteau da.

Maria, Dan, Victor stăteau ca niște statui în jurul cubului de piatră, urmărind tăcuți și asupriți de spaime și speranțe convulsiile inconștiente ale prietenului lor. Numai după ce se scurseră două ore de la autoleșinul lui Ursu, Victor aruncă primele ancore ale speranței:

— Două ore! Scapă! Sigur! Absolut sigur!

Era atâta convingere disperată în vorbele lui, că ele singure ar fi avut puterea să-l salveze pe Ursu. Fețele cireșarilor se mai luminau. Tic și Lucia mai ales se uitau la Victor cu ochii plini de lacrimi și de lumini. Spasmele și convulsiile parcă se domoleau și se răreau. Dar valurile de sudoare erau și mai abundente. Câteva zvârcoliri sălbatice atraseră iarăși

sfredele în inimile tinerilor. O răsuflare profundă... apoi trupul lui Ursu rămase nemișcat. Tic simți cum brațul pe care-l ține în mâini își pierde încordarea și se înmoaie. Era cât pe-aici să țipe, dar auzi glasul lui Victor:

— Gata! A trecut orice pericol... Doamne, ce frică mi-a fost!... Nu știu dacă alt om pe lume ar fi rezistat la veninul ăsta... Și-ncă atât de aproape de inimă...

Respirația lui Ursu devenise iarăși normală. Trăsăturile feței i se destinseră. Trăia. Organismul biruise în lupta cu otrava necruțătoare.

— Nici un medic n-o să creadă povestea asta, continuă Victor. Vipera cu corn este cea mai ucigătoare reptilă din toată specia asta scârboasă.

Bolnavul de pe cubul de piatră făcu o mișcare cu mâna. Toți își ațintiră privirile asupra lui. Se trezise. Dar nu deschise ochii. Așteptă să-și revină din amețală. Îl durea groaznic capul și mai simțea încă arsuri în gât. Dar gândurile i se limpezeau și își amintea toate amănuntele... degetele care strângeau gamba... cum sugea sângele Luciei și o dată cu el veninul reptilei... Cum golea sticla cu alcool... Ultima imagine pe care și-o amintea era mișcarea vie a Luciei... apoi o ceață caldă, blândă care-l doboră... Mai așteptă câteva clipe... Simți cum îi revin puterile, cum îi piere durerea, cum aude toate foșnetele și parcă și multe bătăi de inimă...

Deschise ochii și sări în picioare ca un arc. Își privi prietenii zâmbind. Îi era teamă de cuvintele multe și-l speriau mângâierile. Trebuia să oprească totul! De aceea glumi:

— Nu cumva v-ați speriat!? Când am văzut sticla cu alcool în mâna lui Victor m-a apucat pofta să beau și să mă îmbăt! Dar a fost prea tare. Ce-aș mai trage o dușcă! Zău, Victor, o dușculiță...

— Ursule! îl dojeni Maria. Ce tot pălăvrăgești?

— Ce palavre? Dacă-i vorba pe-așa, mă jur să nu mai pun toată viața în gură alcool... curat! Și vă sfătuiesc și pe voi să faceți la fel, brrr... tare mai e... face explozie în gură.

Victor cam înțelegea ce se întâmplă cu Ursu și se hotărî să-i vină în ajutor:

— Ca să vezi! Și noi ne-am închipuit alte drăcii... A doua oară nu mai vezi tu alcool de la mine, chiar de te-ar mușca o sută de vipere cu corn. Nu ție îți trebuia alcool, ci viperelor, săracele. Sunt sigure că mor la jumătate de oră după ce te mușcă.

Înflureau iarăși zâmbete pe fețele dresărilor. Trecuseră prin clipe de iad cum poate nu mai trecuseră până atunci. Vlăjganul îi întrebă brusc:

— Ei, cum arată castelul? Nu cumva mi-ați vegheat somnul de beție?... Eu să fi fost în locul vostru, ehei, vă prezentam până acum fetei în alb.

Cuvintele lui Ursu readuseră seninătatea și veselia. O singură ființă schimbase o durere cu alta. Tic. Câteva ore o uitase pe fata în alb. Dar începea iarăși să și-o amintească și de câte ori și-o închipuia undeva, aproape, simțea ceva sfâșietor în inimă.

— Sunteți gata toți!? întrebă Victor cu prefăcută severitate. Cine știe ce ne așteaptă de aici înainte... ? Lucia, cum stai cu piciorul.

Lucia nu simțea nici o durere în locul mușcăturii. Atât de iute îi fusese supt sângele otrăvit, că nici măcar nu i se umflase piciorul. O dureau în jur, acolo unde degetele lui Ursu lăsaseră urme vinete.

— Ei! Cum stai cu piciorul?

— Parcă nu l-aș avea, glumi, în sfârșit, și Lucia.

— Tu, cum îți simți capul, Ursule?

— Tot parcă nu l-aș avea...

— Să nu ți-l pierzi de tot... adăugă Dan cu aer nevinovat, dar văzându-l pe Ursu roșind se grăbi să adauge: Mai de dimineață era să ți-l taie iataganul... mai adineauri Lucia... adică... Gata!

— Vezi să nu ți-l țuguiez eu pe al tău, îi șopti Tic la ureche lui Dan.

— Cum?! se aplecă Dan uimit spre urechea care i se întindea.

— Foarte simplu! Cu un pumn! preciza puștiul, bineînțeles pe șoptite.

Dar nimeni nu luă în seamă schimbul șoptit de cuvinte dintre cei doi cireșari.

— Luăm bagajele cu noi? întrebă Maria.

— Cum vrea fiecare, răspunse Victor. Dar poate că ar fi mai bine să le luăm. Gata? atunci să intrăm în castel o dată cu amurgul.

Porniră spre intrarea arcuită, pe drumul de marmură. Lucia și Ursu rămaseră la urmă. Ea își lipi capul de pieptul lui, și în clipa când îi simți palmele alintându-i părul, se desprinse, îl apucă de mână și-l trase după ea țipând și înveselindu-se așa cum nu i se mai întâmplase niciodată:

— Hai, Ursule! Hai să încălzim castelul ăsta rece și răutăcios! Hai să-i aprindem marmura!...

Vlăjganul fu nevoit să alerge după ea. Și trupul ei era atât de zvelt și mișcările atât de sprintene încât îi venea s-o apuce de mijloc și s-o azvârle spre cer și s-o prindă în brațe și iar s-o azvârle. Și Lucia îl trăgea de mână, repezindu-și pașii pe lespezile de marmură...

Cei doi nici nu-l văzură pe Tic rezemat de arcada intrării de gheață. Trecură pe lângă el în goană, aprinși de emoții, fericiți. Prichindelul închise o clipă ochii pentru a zăvorî în el imaginea unei fete negricioase, îmbrăcată în alb, care trăgea veselă de mână un băiat speriat, neîncrezător, dar atât de fericit și de cald în adâncurile lui.

Omul cu ochii de viezure stătea de câteva ore în crăpătura de piatră iscodind fără încetare zona cetățuiei. Un timp nu zări totuși nimic. Nici o ființă nu voia să tulbure liniștea pădurii, îl mustră în gând pe omul cu cicatrice pentru veghea inutilă, caraghioasă și incomodă la care-l condamnase. I se părea atât de tăinuită și invulnerabilă cetatea, încât rolul lui de iscodă acolo la crenele nu avea nici un rost.

Tocmai se gândea că ar fi cazul să coboare, când privirile lui deosebiră o mișcare în desișul pădurii. Pe cărăruia de legătură cu lumea urca o patrulă de oșteni. Oamenii mergeau agale, cu armele pe umăr, unii iscodind desișurile, alții privind spre cetățuie. Când ajunseră într-un luminiș, în mijlocul căruia se afla o movilă, se opriră. Apoi se urcară toți pe movilă și trecură în revistă regiunea. Unul dintre ei descoperi pesemne ceva, pentru că arătă cu mâna într-o anumită direcție. Porniră toți într-acolo și ocoliră stânca, parcă pentru a dispărea din raza vederii celui care pândea la crenele, dar reapărură foarte repede, în formație ciudată. Mergeau în șir, retrăgându-se parcă din fața unui inamic. Mergeau cu spatele și cu armele pregătite să tragă.

După câteva clipe, omul cu ochii de viezure văzu și inamicul care-i forțase să se retragă. Era o ursoaică brună, înaltă și puternică. Părea foarte agitată și mânioasă. Pesemne că fusese tulburată în timp ce se hârjonea cu ursuleții. Sălbăticiunea înainta amenințător spre oșteni. Omul cu ochii de viezure îi văzu ridicând armele și imediat auzi și bubuiturile. Speriată de trăsnetele care-i spărseseră auzul și de gloanțele care-i vâjâiseră pe la ureche, ursoaica se trezi din furia inutilă și făcu repede cale înapoi.

Patrula mai zăbovi puțin, apoi își continuă drumul spre cetățuie. Omul cu ochii de viezure îi văzu pe oșteni oprindu-se într-un luminiș ca pentru popas. Pentru că se așezaseră pe iarbă, unul scoase din raniță un șervet și câteva pachete, altul o sticlă, altul își aprinse o țigară.

Viezurele se pregătea iarăși să coboare dar îi ajunse la ureche un fluierat sacadat, care părea că vine din cealaltă parte, de peste cetățuie, din zona sălbatecă și inaccesibilă. Își întoarse privirile într-acolo și zări în depărtare silueta ciobanului. El fluiera, ca să sperie, pesemne, fiarele pădurii, sau ca să-și îndemne pașii la mers vârtos. Cu desaga în spate, cu ciomagul în mână mergea fără să-i pese de nimic. Trecu prin dreptul crenelelor și chiar privi spre o anumită despicătură, dar nu prea încordat și nu prea multă vreme pentru că auzise zgomote în vale și descoperise oșteni în luminiș. Și își grăbi pașii, parcă se lua la întrecere cu cineva, iar când ajunse în luminiș își lepădă desaga și se așeză pe iarbă alături de oșteni.

Omul cu ochii de viezure urmărise totul, ca un aparat de fotografiat. Nu mai ezită nici o clipă: trebuia să coboare. Și chinul reîncepu. La fiecare treaptă se oprea și-și blestema zilele. Era atât de preocupat cu blestemele și coborâșul de iad, încât nu-și observă tovarășii apropiindu-se de zidul cu crenele și oprindu-se la poalele lui. Și se înecă chiar la mal. Piciorul îi alunecă din ultimul mâner... și se pomeni în brațele omului cu cicatrice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă șeful după ce-l repuse energic în poziție verticală.

— Nu... Nimic! dar... se bâlbâi încă năucit viezurele.

— A sosit patrula? îl luă la rost omul cu cicatrice.

— Da! I-a atacat ursoaica...

— Te pomenești c-au tras în ea?

— Nu... numai au speriat-o...

— Aha! Va să zică de acolo veneau împușcăturile! descoperi slăbănogul.

— Da... dar am mai văzut pe cineva.

Omul cu cicatrice își duse degetul la frunte:

— Pe cine?

— Pe cioban! S-a întors. Și stă de vorbă cu oștenii...

— Unde?

— Chiar aici, în fața cetății, în luminiș.

— Da... da... În sfârșit! Acum e acum. Știți ce avem de făcut?

Cei doi își priviră șeful întrebător.

— Fiecare câte o cameră. Trebuie să găsim neapărat cealaltă ieșire... Nu mai avem voie să pierdem nici un minut.

Nu îndrăzniră să-l contrazică. Numai slăbănogul adăugă:

— Dac-am avea o scară mai înaltă...

— Nu cred că-i nevoie... Nu scară ne trebuie... Ci...

Omul cu cicatrice își duse degetul la frunte:

— Cap... asta ne trebuie...

Apoi plecă, lăsându-i pe cei doi nehotărâți și uimiți.

— Măcar recunoaște că n-are nici el, murmură slăbănogul.

— Mai bine ți-ai vedea de treabă, îi atrase celălalt atenția. Nu-mi plac de loc chestiile astea. Ai ceva împotriva lui, spune-i.

Slăbănogul tresări și se uită speriat spre tovarășul lui:

— Nu cumva ai de gând...

Omul cu ochii de viezure îl privi cam disprețuitor:

— Zău c-ai merita!... Dar n-are nici un rost să ne pierdem timpul. Dacă nu descoperim în cel mai scurt timp ieșirea secretă... ne putem aștepta la orice deznodământ.

Fără să mai zăbovească, pătrunseră în castel.

Fata în alb stătea întinsă pe pat cu Philippe la picioarele ei. Ținea ochii închiși, iar brațele ei albe băteau aerul ca niște aripi. Un singur gând o obseda și încă n-avea puteri să-l treacă în caietul cu scoarțe de piele: „...ziua de azi sau ziua de mâine va fi și pentru mine ziua hotărâtoare... Aș avea o singură dorință... implor atât de mult clipele să mi-o înfăptuiască... aș dori atât de mult... n-am nici măcar curajul s-o aștern pe hârtie... i-o voi șopti încet, la ureche, lui Philippe...”.

Așa că nimeni nu auzi dorința fetei în alb. Dar cine nu i-o cunoștea în camera aceea mare și albă de marmură? De câte ori n-o șoptise cupolei înalte și lespezilor supuse de la picioarele ei și firidelor lucitoare și pereților reci?

Fata în alb tresări:

— N-ai auzit nimic, Philippe? întrebă ea cu teamă.

Își încordă din nou auzul și așteaptă în nemișcare. Clipele se scurgeau mute, se scurgeau încet. Philippe sări din pat și se îndreptă cu mișcări mlădioase spre ușa acoperită, postându-se ca un ghem în fața ei. Molipsindu-se parcă de la alunecarea felină a lui Philippe, fata în alb porni după el. Când ajunse în fața ușii se opri:

— Ssst! șopti ea. E cineva în partea cealaltă...

Motanul i se lipi de picioare așa cum făcea numai când voia s-o liniștească. Fata în alb își alunecă mâna spre pătratul de marmură, își purtă fără zgomot degetele pe muchia nevăzută, prinse marginea ușii și trase brusc.

În deschizătura ușii se ivi chipul omului cu cicatrice.

După coridorul în formă de cruce, Victor înțelese că se află în castelul pe care-l descrisese fata în alb. Cireșarii ajunseseră la punctul unde se întretaiau cele două coridoare pardosite cu lespezi de marmură. Prizoniera le trimisese un plan foarte fidel. Fiecare ușă era trecută, distanțele erau surprinzător de precise, până și numărul lespezilor de marmură corespundea. Și cu toate acestea nici un semn, nici un zgomot, nici o urmă, nicăieri. Parcă de sute de ani nu mai trecuse nimeni pragul castelului. Era halucinant, totul. Enigma castelului și a fetei în alb începea iarăși să-i obsedeze, să-i îmbolnăvească pe cireșari. Crezuseră că ajungând în castel totul se va lămuri, misterele se vor spulbera precum colbul de pe suprafețele de marmură. Și iată că, dimpotrivă, totul se întuneca, enigmele se îngroșau.

— Deocamdată să nu ne grăbim cu nici o concluzie, spuse Victor. Mai întâi să cercetăm încăperile castelului. Să începem la inspirație.

Revenind de la capătul coridorului în formă de cruce, cireșarii se opriseră chiar între primele două uși din apropierea intrării: la dreapta sau la stânga?

— În care vrei, Ticușor, mai întâi? întrebă Ursu. Tic rămase câteva clipe în cumpănă. Apoi se hotărî:

— În dreapta.

Ușa mare, de metal, era acoperită cu un strat gros de rugină. Ursu împinse cu toate puterile și reuși s-o deschidă. Mâinile i se făcuseră roșii, iar izbitura brutală împrăstie pe marmura albă o pulbere ruginie.

— În camera asta n-a intrat nimeni, spuse Victor înainte de a-i trece pragul. Sau cel puțin, pe ușa asta n-a intrat nimeni de câteva secole.

Cireșarii pătrunseră în încăpere: Un cub imens, alb, luminos, dar trist. Recunoșteau camera după planul fetei în alb. Aceleași dimensiuni, aceleași firide săpate în perete, aceeași coloană ciudată, de marmură, în mijlocul încăperii. Cu singura deosebire că încăperea lor era mobilată, sau fusese mobilată cândva, la vremea ei. Câteva jețuri roase amarnic de

vreme erau așezate ca un evantai în preajma unui baldachin din care nu mai rămăseseră decât coloanele subțiri și împletite, de bronz, și scheletul acoperământului, iar dedesubt ruinele unui pat domnesc. Tot ce fusese cândva stofă, pânză, piele, suprafață, culoare devenise pulbere. Mai atârnavă doar câteva zdrențe cenușii, uscate și câțiva ciucuri arămii, pe care vremea și păsările răpitoare încă nu-i destrămaseră. În apropierea unei firide, o masă de marmură neagră, cu picioarele curbate, de metal, își păstrase încă înfățișarea domnească. Pe masă adormise o amforă ciudată de argint înconjurată de zece cupe aurite, toate zvelte, toate într-un picior ca niște paznici. Într-o firidă se odihneau sub pulberea vânăta vase de argilă smălțuite și puzderie de tacâmuri aurite.

Nimic, nici o urmă, nici o dâră în pulbere nu arăta că pătrunsese altcineva în încăpere. Cireșarii priveau cu emoție, cu fiori, cu tăcere plecată acea pagină încremenită a istoriei. Numai gândurile clocoteau în capul lor, gânduri multiple, și mai ales întrebări la care nu puteau încă să răspundă. Victor i se adresă lui Ursu în șoptă:

— Încearcă tu să deschizi ușa de fier. Eu caut ușa secretă.

În timp ce Victor și Ursu se străduiau să deschidă cele două uși, ceilalți își apropiau privirile timide și incredule de lucrurile răspândite în încăpere. Mai văzuseră până atunci în muzee obiecte asemănătoare, dar toate erau lustruite, curate, păzite de geamuri de cristal. Lucrurile lor păstrau însă colbul sfânt al istoriei pe ele, toate erau pline și învelite de răsuflarea secolelor. Oare ce mână apropiase ultima dată gura amforei de cupele aurite și în sănătatea cui se închinase?

Glasul lui Victor îi trezi pe ceilalți din visul vechi cu colb și mucegai, cu fiori și enigme:

— Veniți în curte!

Victor reușise să deschidă ușa secretă, aproape în aceeași clipă în care Ursu deschisese ușa de metal. Cireșarii ieșiră întâi în curtea interioară. Era aidoma

cele pe care le-o descrisese fata în alb. Goală, pustie, înconjurată de ziduri înalte, cu neputință de escaladat. O colindară de la un capăt la altul, dar nu găsiră nimic altceva decât un bolovan scobit și cioplit pe margini care semăna cu o bancă.

Tinerii se întoarseră, închiseră fără zgomot ușile și reveniră tăcuți pe coridorul de marmură. Urmau să pătrundă în încăperea vecină, din stânga.

Noua cameră nu se deosebea de cea pe care abia o părăsiseră. Aceeși mobilă veche roasă de vreme, același colb, des, vânăt, aceeași atmosferă tristă, apăsătoare. Până și în distrugere și ruină se asemănau cele două încăperi. Oare cine hotărâse toată acea moarte jalnică până la amănunt? Amfora de argint era și aici răsturnată pe masa cu picioare curbe de fier. Ușa secretă dădea și aici într-o curte interioară în care nici cireșarii, nici Țombi nu găsiră, cu tot zelul lor, nimic altceva decât banca masivă de piatră. Și aici, ca și în cealaltă curte, zidurile și lespezile neatinse spuneau fără echivoc că nimeni înaintea lor nu pătrunsese în castelul de marmură.

Mai rămânea de vizitat aripa de nord a castelului. Acolo mai puteau să dezlege enigma cetății și a fetei în alb. Înainte de a intra în cele două încăperi, cireșarii cercetară cu atenție și migală coridoarele interioare. Crucea albă de marmură care despărțea în patru părți egale castelul nu avea decât o singură intrare, aceea pe care veniseră ei. O altă intrare sau ieșire nu izbutiseră să găsească la celelalte trei capete ale crucii. Ciocăniseră în ziduri dar în zadar. Le răspunsese un zgomot greu, dur, care nu lăsa nici o speranță.

Cireșarii erau gata pentru marele asalt. Ursu deschise ușa... Tic își acoperi ochii cu palma. Intrau în camera fetei în alb. Prichindelul își amintea în toate detaliile planul din mesajul prizonierei... Dar încăperea era goală, pustie. Nimic, absolut nimic nu se afla înăuntru. Nici măcar un scaun, o urmă în pulberea deasă, nici măcar o undă invizibilă care să le dea senzația stranie că trecuse altcineva înaintea lor pe acolo. Ieșiră în curtea interioară dar și acolo îi

aștepta pustietatea. Doar un bolovan, undeva într-un colț și o grotă în care picura un izvor. Zidurile erau inaccesibile. În creasta unuia se zăreau câteva scobituri ca niște crenele.

Le mai rămânea o ultimă speranță. În aer plutea înserarea. Amenințarea întunericului îi grăbi. Ultima cameră, cea din dreapta. Ursu deschise ușa... dar făcu repede, speriat, un pas înapoi. Văzuseră și ceilalți, chiar în apropierea ușii, două siluete uriașe cu armele gata să lovească. Războinicii rămaseră însă nemișcați. Numai armele lor sclipeau amenințătoare...

Ursu și Victor aprinseră brusc lanternele cu intenția de a-și orbi agresorii. Siluetele nu se clintiră nici de astă dată. Încremenirea lor dura de veacuri... Erau două armuri medievale reprezentând doi cavaleri în poziție de luptă. Cireșarii pătrunseră încet în încăpere, cu toate lanternele aprinse. Era un incendiu, cu văpăi și reflexe cu puncte de jar, cu luciri reci, amenințătoare, era cel mai tulburător spectacol la care asistaseră vreodată.

Se aflau în camera armelor. Panoplii ciudate împodobeau pereții. Arme de toate mărimile și din toate timpurile sclipeau în raza lanternelor. Erau acolo buzdugane, ghioage ținute, arcuri, arbaletе, săbii, spade, iatagane, hangere, sulii, lănci, pumnale, halebarde, unele ruinate de rugină, altele păstrându-și încă rezistența și strălucirea. Sute și sute de arme acopereau pereții de marmură, împrăștiind umbre și luciri stranii în lumina lanternelor. O a treia armură, mai veche decât celelalte două, se înălța dreaptă în apropierea coloanei de marmură străpungând aerul cu o sulii lungă, ruginită. Cu viziera ridicată, cavalerul părea că se opune intrării străinilor și sulii lui părea gata să se înfigă în pieptul îndrăznețului. În fîrde se aflau tolbe pline cu săgeți, unele de lemn cu vîrf de metal, altele de bronz sau fier, alături de căști și coifuri, de platoșe și scuturi, care cândva fuseseră stropite cu aur și argint și încrustate cu pietre prețioase.

Era o altă pagină de istorie acolo, încremenită și ea de secole; nimeni nu tulburase liniștea războinică a încăperii, nimeni nu locuise și nu locuia acolo decât doar cavalerii de fier nemișcați și tăcuți. Oare nu era totul un vis, o părere? Sau se puteau atinge și pipăi reliefurile acelea de vis? Tic încercă să ridice un buzdugan și numai cu mare greutate izbuti să-l miște din loc. Degetele lui își lăsară tiparele în pulberea de pe mânerul buzduganului. Era prima urmă omenească după atâtea secole. Tot el descoperi într-un perete o firidă tăinuită care, deschizându-se, adună privirile și exclamațiile tuturor. Era o panaoplie numai cu pumnale și hangere, o colecție cu sute de piese, poate locul cel mai prețios din întreaga încăpere. Fiecare mâner era bătut cu pietre scumpe, îmbrăcat în aur și argint, ori împodobit cu încrustații de fildeș și alabastru, de jad și de chihlimbar. Unul din hangere, încovoiat ca un cosor, purta pe mâner semnele înaurite ale dinastiei selgiucizilor.

Cireșarii priveau totul cu ochi beți, dar erau atât de multe obiecte acolo, atâtea comori în marele tezaur al armelor, atâtea străluciri și atâția fiori, încât obosiră repede. Victor deschise ușa secretă și ieșiră cu toții într-o curte care nu se deosebea, la prima vedere, cu nimic de celelalte. Lanterna unuia dintre tineri descoperi totuși o scobitură într-unul din zidurile înalte ale curții. Ursu și Victor se îndreptară într-acolo cu lanternele aprinse. Scobitura se lărgea în zid, în stâncă, transformându-se într-o încăpere largă și scundă. De-a lungul pereților se afla un șir de bănci masive, de piatră, ca un inel rupt într-un singur loc, la intrare.

— Aici a fost, pesemne, camera de gardă, șopti Victor. Era noapte, și o dată cu întunericul coborâse parcă și oboseala și neliniștile și pocneau în sufletul fiecăruia și emoțiile atâta vreme închise. Simțeau nevoia odihnei, dar mai întâi nevoia unor vorbe care să liniștească și să umple pânzele speranței. Își aleseră camera de gardă ca loc de popas pentru noapte. Acolo își duseră bagajele. Din corturi și pături făcură saltele cu care acoperiră băncile de

piatră. Urmau să petreacă prima noapte a victoriei ca niște ostași adevărați, bravi și viguroși, în camera de gardă a castelului, pe blocurile dure de piatră. Dar și oboseala și somnul erau departe. Simțindu-se iarăși alături, cu unde care treceau direct de la unul la altul, fără obstacolele marmurei și ale surprizelor și ale metalelor amenințătoare, cireșarii se pomeniră apăsăți de întrebări chinuitoare:

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisi Dan fără ocol. Ori suntem într-un castel fantomă, ori fata în alb nu e altceva decât o fantomă. Voi ce credeți?

— Sunt două fapte care se bat cap în cap, spuse Lucia. Unul, e planul castelului pe care ni l-a trimis fata în alb și care nu putea fi făcut decât de un cunoscător al castelului. De cineva care a trecut prin castel. La început n-am crezut în plan, dar acum, după ce am colindat castelul, am certitudinea că fata în alb n-a putut face planul decât după ce a văzut castelul. Atâtea amănunte nu puteau fi nici imaginate, nici reținute dintr-o povestire. Mă gândesc mai ales la amănuntele de distanțe, de dimensiuni, la detaliile arhitecturale. Cine putea să-i povestească asemenea amănunte? Și al doilea fapt, la fel de sigur, e acela că nimeni nu a trecut prin castel înaintea noastră. Nu am găsit nici o urmă de urmă. Cum se împacă unul cu altul?

— Nu se împacă de loc, recunosc Victor. Și mai ales se duce și singura ipoteză mai plauzibilă, și anume aceea că o anumită persoană i-ar fi povestit fetei despre castel. Cine și cum putea să-i povestească atâtea amănunte când prin castel n-a trecut nimeni?

— Dar dacă fata în alb, sugeră Maria, a dat peste un plan al castelului, cine știe prin ce întâmplare, l-a copiat și ni l-a trimis nouă?

— În orice caz, presupunerea ta este cea mai logică dintre toate, spuse Victor. Poate chiar singura care ar părea că explică totul. Indicațiile sunt atât de precise, vorbesc de indicațiile pe care le dă fata în plan, încât te îndreptățesc să te gândești la o

asemenea concluzie: că au fost copiate după un document vechi.

— Nu se poate! se răzvrăți Tic. Atunci de ce circulă în regiune zvonul că fata?...

— Ei, tocmai acest lucru, dacă nu spulberă, clatină foarte serios ipoteza ta, Maria. N-ar fi altă ieșire decât aceea de a admite că fata singură a lansat zvonul cu răpirea. Dar de ce? Ca să ne atragă pe noi aici? Să zicem că ar fi așa. Mergem la absurd. Bineînțeles făcând abstracție de documentul lui Zogreanu. Unde putea să ne atragă mesajul fetei și zvonul lansat de ea? Unde a ajuns Tic pe urmele mesajului? La Șoimeni; și dacă ar fi continuat, unde oare ar fi ajuns?

— Totuși la castel nu putea să ajungă! se împotrivi Maria, pentru că, după cum se vede, nici fata n-a ajuns la castel.

— Ești sigură?

— Victor, se amestecă Lucia, totuși fata n-a intrat în castel și nici altcineva. E un fapt sigur.

— Sunteți foarte, foarte sigure?

— Tu singur ai recunoscut, răspunse Maria, că nimeni n-a pătruns poate de sute de ani în acest castel. N-ai spus asta?

— Ba da!

— Atunci, iartă-mă, dar nu te mai înțeleg.

— Să recapitulăm, spuse Victor foarte calm. Primim un mesaj, de la o anumită persoană, care ne cheamă într-o cetate veche, necunoscută până acum. O dată cu mesajul primim și un plan foarte amănunțit al castelului. Dar persoana respectivă uită să ne spună locul unde se află castelul.

— De ce uită? sări Lucia. Oare nu pentru că nu-l cunoaște nici ea?

— Să lăsăm deocamdată răspunsul la această întrebare pentru mai târziu. Eu aș avea curajul să afirm că, dacă nu uita să ne spună locul unde se află cetatea, poate că n-am fi dat niciodată peste castel și n-am fi acum aici.

— Mi se pare illogică afirmația ta! i se împotrivi Maria.

— Stați să nu pierd șirul. Va să zică, uită să spună în ce loc se află cetatea. Cineva dintre noi crede în sinceritatea mesajului și astfel încep cercetările. Una din căi este și firul mesajului. Pe această cale merge Tic și ajunge la Șoimeni fără să dea însă de capătul firului. O a doua cale, greșită, cea a cercetării ruinelor de la Vulturești, duce întâmplător la descoperirea documentului scris cu mai bine de trei sute de ani în urmă de logofătul Zogreanu. Pe această cale, a documentului, mergem și noi și ajungem tot la Șoimeni.

— E foarte ciudat dar e posibil, spuse Dan, care începea să dea dreptate fetelor.

— Sau mai bine-zis: e foarte posibil dar e ciudat, îl corectă Victor. Sau mai bine-zis: e ciudat, dar e foarte posibil.

— Accept! spuse Dan.

— Atunci, haideți să mergem la cel mai strict raționament. O persoană, A, găsește un document unic care spune că în locul X se află cutare lucru. În același timp, o altă persoană, B, primește un mesaj care spune că în locul X se află cutare lucru. Cele două persoane, A și B, se întâlnesc la punctul Y și se duc astfel împreună în locul X unde găsesc acel lucru. Ce rezultă din toată această poveste? Existența în timp a altor două persoane: autorul documentului și autorul mesajului, C și D. Putem foarte bine să raportăm această problemă la cazul nostru. Documentul și mesajul sunt două lucruri perfect distincte. Și totuși, ele duc la locul X.

— Dar nu duc amândouă la locul X, îl întrerupse Lucia. Persoana B nu a ajuns la locul X.

— Pentru că nu a mers până la capăt, răspunse Victor. Dar să considerăm că a mers până la capăt.

— Cu logica mea nu pot accepta raționamentul ăsta! se opuse Lucia. Dar... poftim! Să mergem la absurd! Persoana B parcurge firul până la capăt. Ajunge ea oare la locul X?

— Foarte logică întrebarea, Lucia. Aici se oprește și raționamentul meu: ajunge oare persoana B la locul X dacă nu trece prin punctul Y? Iată deci că

elementul Y începe să devină un element de primă importanță. Devine poarta de intrare la locul X. Dar... nu numai pentru persoana A, ci și pentru persoana B. Existența acestui Y, extrem de important, nu justifică oare și existența persoanei D?

— Da! răspunse Lucia. Dar nu neapărat existența ei în locul X.

— Ba da. Dacă punctul Y ar fi fost indicat în mesaj, existența persoanei D în locul X putea fi pusă la îndoială. Dar în momentul când punctul Y apare drept rezultatul unei ecuații matematice, transformându-se din necunoscută în cunoscută, nu mai poți pune la îndoială existența persoanei D în locul X. Fără D și X nu mai poate exista problema, nu mai poate exista Y. Numai alături de D și X poate exista Y. Sunt indispensabile în ecuație. Și în clipa când Y devine cunoscută, înseamnă că întreaga ecuație e valabilă, deci și D și X.

— Cred că raționamentul tău e cam sofisticat. Pare logic, dar...

— Dar ce? Judecă. Dacă $A+C+Y=X$ și $B+D+Y=X$, asta în mod matematic, nu ne rămâne decât să confruntăm X-urile. X-ul nostru, adică cel obținut de noi prin C, prin logofătul Zogreanu, e X pur, adică e rezultatul numai al acestei ecuații.

— Exact! sări Lucia. X-ul acesta e numai al nostru. În castelul nostru n-a pătruns nimeni altcineva decât noi, bineînțeles în ultimele sute de ani.

— Dar acest rezultat trebuie neapărat să distrugă cealaltă ecuație? S-ar putea ca și X-ul obținut prin D să fie pur.

— Asta nu, în nici un caz! se împotrivi Maria. Nu poate fi pur decât un singur X. Acesta pe care pășim noi.

— Ecuația cealaltă, glumi Dan, să fie sănătoasă. O fi ea valabilă, dar nu poate să dea același X.

— Atunci, spuse Victor cu un ton foarte ciudat, singura problemă e problema X-ului. Ca să împăcăm ecuațiile pe care voi le-ați recunoscut valabile, și *le-ați recunoscut valabile pe amândouă*, nu avem altceva de făcut decât să-i dăm uneia, să zicem

primei ecuații, drept rezultat X_1 iar celelalte $X_2, \dots$, pentru că amândouă au nevoie de un X .

— Doi de X ?! se miră Lucia. Ori X , ori altceva.

— Nu doi de X , ci X_1 și X_2 , accentua Victor. Doi de X , însă doi de X gemeni.

— Nu mi s-a întâmplat asta în matematică, se împotrivi iarăși Lucia. Unde ajungem cu asta? La a admite existența ambilor X .

— Și dacă X înseamnă castel? întrebă Victor.

— La existența a două castele? râse Dan.

— Sau, ca să terminăm, spuse Victor cu o voce foarte sigură, la existența Castelului celor două cruci. Așa spune Zogreanu. Curtea celor două cruci.

— Cum? întrebă Dan năucit.

— Algebra e de vină, se scuză Victor. Un singur X mare, format din doi gemeni mai mici. Un singur castel format din două cruci.

Tinerii erau uluiți. Enigma castelului celor două cruci le fusese dezvăluită fără pic de dubiu. Totul părea acum atât de simplu și atât de clar.

— Formidabil! răcni Dan. Două castele identice. De fapt un singur castel format din două pătrate asemănătoare... Când ai ajuns la descoperirea asta?

— În timpul discuției, recunosc Victor. Fără opoziția voastră teribil de logică, nici nu mi-ar fi putut trece prin cap. Și acum pare atât de simplu. Oul lui Columb!

— Dar asta înseamnă că mai există o intrare, în afară de cea pe care am venit noi! descoperi Lucia. Intrarea pe care a ajuns fata în castel.

— Fără îndoială! spuse Victor. Dar cu asta nu s-a terminat enigma castelului. Să nu uităm că e un singur castel, format din două părți, din două cruci. E deci absolut necesar ca o parte să comunice cu cealaltă. Unde e comunicarea?

— Dacă există două intrări în castel, interveni Maria, atunci cele două cruci nu pot să fie despărțite una de alta?

— Mi se pare imposibil! răspunse Victor. Un loc de refugiu trebuie neapărat să aibă și intrare și ieșire... Ceea ce, de fapt, se întâmplă cu castelul

nostru. Din moment ce logofătul Zogreanu indică drumul pe care am venit noi drept intrarea în cetate, înseamnă că drumul pe care a pătruns fata în alb este ieșirea din cetate. Putem, cu asemenea date, să admitem că nu există un drum de legătură între intrare și ieșire? Ar fi absurd. Castelele comunică unul cu altul. Sigur!

— Dar pe unde! întrebă Dan. Tot castelul e atât de simetric, e atât de lipsit de fantezie. Nu-i ca acele castele din romane, cu mobile, cu fel de fel de arcade și șemineuri, cu ganguri și coridoare, cu bolți de piatră și tapiserii. Ce intrare secretă poți să ascunzi în zidurile acestea netede de marmură?

— Asta mă înnebunește și pe mine, mărturisi Victor. Unde să fie intrarea? Unde ar putea fi? Să începem prin eliminare...

— În coridoare sigur nu e! spuse Ursu. Zidurile sunt groase și dure ca stânca.

— Dar nici în curțile interioare nu poate fi, adăugă Maria. Aici, cel puțin zidurile sunt de-a dreptul stânci.

— Atunci nu rămân decât încăperile! conchise Lucia. Într-una din cele 4 camere. În care?

— În care? repetă Victor.

— O să vedem la fața locului, se rugă Dan cuprins de oboseală.

Cireșarii acceptară fără cuvinte rugămintea timidă a lui Dan. Aveau ei nevoie de odihnă pentru eforturile pe care le făcuseră, dar mai ales pentru cele pe care nu le făcuseră.

CAPITOLUL XVIII

Omul cu cicatrice se sculase cu noaptea în cap. Dormise profund, odihnitor. Abia după ce se bărbieri îi trezi și pe ceilalți. Părăsi apoi încăperea luând cu sine uneltele de care nu se lipsea aproape niciodată. Slăbănogul și viezurele nu se grăbiră să sară din pat. Își aprinseră câte o țigară, apoi îi cuprinse chef de vorbă, și începură o discuție pe șoptite, așa cum se obișnuiseră.

— Nu ți se pare oarecum schimbat? întrebă slăbănogul.

— Ba da! Parcă i-ar fi venit inima la loc.

— Ufff! Poate-o să mai răsuflăm și noi puțin. Să-ți spun drept: mă cam săturasem.

— Poate... Numai să nu se mai ivească vreo chestie...

— Ai vorbit și tu cu ciobanul? Mare rău era să ne facă... În ultima clipă s-a salvat totul...

— Șeful zicea că patrula nu se mai întoarce, anunță cel cu ochi de viezure. Și chiar dacă se mai întoarce, nu ne mai prinde pe noi aici. El intrase serios la griji. Mai ales din cauza fetei...

— Te cred și eu, spuse slăbănogul. Fata era cel mai grav lucru în toată povestea asta... Oare ce-o să se întâmple cu ea acum?

— Cu toanele lui, nu poți fi niciodată sigur...

— Aseară a stat o mulțime în preajma fetei, reluă slăbănogul. Ba mi se pare că a și intrat în camera ei în timp ce dormea...

— Ce vorbești?! Crezi că... ? Eu, în orice caz, nu mă mai bag în povestea asta. N-ai văzut ce era să mi se întâmple atunci, când cu moneda?... Zău c-am avut noroc... și inspirație.

— Tu chiar crezi că nu te-a simțit? Eu am avut altă impresie. S-a prefăcut...

— Fugi de-aici! Dacă mă simțea, cu toanele lui de-atunci, era mare jale...

— Să nu vină! tresări slăbănogul. Hai să ne sculăm!

Săriră amândoi odată din pat, se îmbrăcară la iuțeală, apoi alergară către izvor cu prosoapele pe braț. Când se întoarseră, îl găsiră înăuntru pe omul cu cicatrice. Amândoi înțelesă dintr-o privire că s-a mai înseninat la față, fără să i se fi atenuat însă veșnica lui încruntare.

— Am dat drumul la ieșire, dar nu e cazul să devenim dintr-o dată prea imprudenți, îi anunță el. Rar și cu ochii în patru...

— A plecat și ciobanul? întrebă omul cu ochii de viezure. Parcă a înnoptat pe aici...

— A plecat. Adineauri. L-am frecat nițeluș, că merita.

— Nu cred c-o să mai aibă chef de pălăvrăgeală, după atâtea șuruburi, din atâtea părți, răsă slăbănogul.

— Da! spuse omul cu cicatrice. Mi-a jurat cu mâna pe inimă că s-a lecuit. Și chiar îl cred.

— Și patrula? se interesă viezurele.

— S-a liniștit. Prin urmare o să avem și noi liniște. Și-i păcat să n-o folosim. V-ați mai gândit?

— La intrare?! se prefăcu mirat slăbănogul. Toată noaptea. N-am visat decât intrări.

— Și... ? continuă întrebarea cu o notă de dispreț în voce. Nimic?... Ei, ce-ați spune dacă intrarea ar fi chiar în camera asta?

— Aici!? întrebare a cei doi în același timp.

— Da!... Uitați-vă și voi în jur. Unde-ar putea să fie?

Omul cu cicatrice făcu un gest prin care părea că le dăruiește pentru vecie încăperea de marmură:

— Nimic nu vi se pare ciudat în camera asta? Hai! Uitați-vă și gândiți-vă!

Cei doi se uitau prin cameră ca doi nătângi. Cunoșteau totul, fiecare plăcuță de marmură, fiecare centimetru al fiecărei plăcuțe. Ridică din umeri neputincioși.

— Ați mai văzut vreodată o singură coloană într-o cameră? întrebă omul cu cicatrice. Și-ncă una fără nici un rost?

— În coloană? bâigui slăbănogul.

— Am bănuat mai de mult... dar m-au ținut în loc ultimele întâmplări... Puneți scara!

Slăbănogul aduse dintr-un ungher al încăperii o scară metalică, ușoară, pe care o rezemă de coloană. Înarmat cu un ciocănel, omul cu cicatrice se urcă pe scară cu mișcări sigure și elastice. Cam pe la mijlocul scării se opri;

— Nici măcar nu-i atât de sus. Ia ascultați!

Bătu încet cu ciocănelul în coloană. Lovea pe rând numai în două plăci de marmură, lipite una de alta. După fiecare lovitură, aștepta. Apoi începu să lovească de câte două ori și de câte trei ori în fiecare placă. Cei de jos nu auzeau însă nici o deosebire în răspunsul dat de plăcile de marmură.

— Tot nu auziți?... Ce vă holbați așa? Mai bine ați ciuli urechile. Reîncepu loviturile și iată că ascultătorii parcă distingeau niște nuanțe în zgomotele făcute de cele două plăci. Una din plăci scotea parcă un sunet mai desfundat.

— Țineți minte placa! Și în camera de vizavi, aceeași placă dă același sunet. Nu-i mare diferența de grosime. Câțiva centimetri, O placă poate să aibă 25 de centimetri, cealaltă 15 sau chiar 20. Dar prea mare e coincidența: chiar aceleași plăci!

— Oare s-ar putea deschide?

— Ăsta-i păcatul. Numai prin interiorul coloanei s-ar putea deschide. Probabil că e un mecanism. Pe aici numai dacă s-ar arunca în aer coloanele... Sunt prea groase... Sssst!

Era un ordin. De undeva răsuna un zgomot înfundat. Nu era o părere, ci bocănituri în zid, foarte distincte. Într-o clipită, toți trei aveau în mână securile acelea cu coadă lungă.

— Închideți imediat intrarea! le porunci celor doi.

Și se duse după ei pentru a-i supraveghea. Numai când îi văzu că nu sunt în stare să împingă un bolovan uriaș, plasat într-un sistem de pârgă, apărură lângă ei și puse umărul. Bolovanul se urni și acoperi ca pentru veșnicie orice cale de comunicare cu lumea de afară.

— Controlați încăperile cu cea mai mare atenție! Stânga! Dreapta!

Cei doi înțeleseseră. Slăbănogul urma să controleze încăperea din stânga, omul cu ochii de viezure pe cea din dreapta. Porniră amândoi în goană, cu toporiștile la brâu.

Când ajunse în fața uși care dădea în camera fetei în alb, omul cu ochi de viezure începu să-și controleze fiecare mișcare. Desfăcu mecanismul și descuie, fără zgomot, ușa. În cameră nu se afla nimeni. Închise ușa la loc, puse drugul de siguranță și se întoarse pe celălalt coridor. Așteptă câteva clipe, apoi pătrunse în curtea interioară, dar nu zări pe nimeni, nicăieri. Parcă-l pocnise trăsnetul. Unde putea fi fata? Dar parcă simți o fluturare undeva. Își ridică privirile. O zări sus, pe zid, la crenele. Dar și fata în alb îl văzu. Și începu să coboare, neliniștită...

În celălalt castel, cireșarii căutau de zor ușa secretă prin încăperile de marmură. Bocăneau în fiecare bloc, în fiecare lespede, în fiecare perete. Înjghebaseră o scară rudimentară pe care se urcau cu schimbul și băteau în fiecare pătrat și apoi îi pipăiau cu degetele perimetul și șanțulețele de legătură.

Prima căutare nu duse la nici un rezultat. De undeva parcă îi pândea ceața resemnării.

— Totuși o comunicare trebuie să fie! se încapățână Victor. Unde? Unde? Fir-ar să fie!

— Eu cred că facem o greșală, spuse Maria.

— Iar te îndoiești de existența celor două castele? o înfruntă Dan care, fluctuant ca întotdeauna, devenise adeptul cel mai fidel al teoriei lui Victor.

— Nu e vorba de asta, se apără sora lui Tic. Să ne gândim la documentul logofătului, la intrarea în castel, la porțile păzite cu atâta cruzime și iscusință, fără să fie nevoie de vreun paznic, la ideea asta generală a construirii unei cetăți cu două castele surori...

— Ei bine, eu mă gândesc, o persifla Dan, și nu văd unde vrei să ajungi.

— Vreau să ajung aici! se înfurie Maria. Vreau să vă scot din cap că intrarea ar putea să fie o simplă ușă în perete. Eu cred că-i mult mai ingenios concepută...

— Ai dreptate, Maria! încuviință Victor. Dar toată această simetrie severă a castelului ne obligă la cercetări banale, obișnuite. Ce să facem altceva?

— Ce-ar fi să vedem totul prin prisma simetriei? dădu Lucia glas primei inspirații.

— E o idee! se înveseli Victor. Dar necunoscând intrarea, ce alte mijloace să folosim pentru a o descoperi?

— Să ne gândim mai întâi! propuse Maria.

— Toată noaptea n-am făcut altceva, se destăinuie Victor. Caut mereu ideea comunicării... Caut să mă pun în pielea constructorilor... dar... vorba

lui Dan; dacă ar fi măcar niște șemineuri, niște statui, niște ganguri și cămăruțe... Dar aici totul e mare, imens și descoperit. Nimic nu arată că s-ar putea ascunde o taină. De aceea suntem nevoiți să ciocănim în pereți.

— Și dacă ușa secretă e la fel de groasă ca peretele, sau aproape la fel de groasă? întrebă Lucia.

— Asta ar însemna eșecul cercetărilor noastre, răspunse Victor. Eu sunt de acord să luăm de la capăt încăperile și să căutăm locurile simetrice. Poate că reușim ceva. Să vedem unde nu corespunde numărul lespezilor, al plăcilor de marmură, să comparăm camerele între ele pe dimensiuni și cifre, cine știe...

— Atunci n-ar fi bine să facem mai întâi un plan al castelului? spuse Lucia. Facem prototipul camerei, pe hârtie, și-l comparăm cu fiecare încăpere în parte. Sunt sigură că o să meargă mai ușor.

— Un fel de pat al lui Procust! descoperi Dan. Să-i dăm drumul. Lucia schiță pe o foaie de hârtie camera prototip. Un cub cu latura convențională de 10 metri, alcătuit din cinci suprafețe drepte, pereții și podeaua și ușa boltită care însă nu intra în sfera cercetărilor. Fiecare suprafață era formată din 100 de plăci de marmură, cam de câte un metru pătrat fiecare. Patru pătrate de câte un metru, în mijlocul podelei, constituiau baza coloanei, iar trei dreptunghiuri, fiecare de câte doi metri pătrați, constituiau ușa de intrare și cele două firide. Astfel arăta prototipul unei camere.

Cireșarii tocmai erau pe cale să plece, când Ursu veni cu o altă propunere:

— Eu totuși cred că nu-i bine să excludem din principiu ideea că ogrăzile interioare nu ar putea să ascundă o comunicare secretă cu cealaltă parte a castelului...

— Te gândești la ceva anume? îl întrebă Maria.

— Mă gândeam că, în timp ce voi cercetați încăperile, eu și Tic am putea să facem același lucru în curțile interioare.

Ideea lui Ursu căpătă aprobarea tuturor și însuflețirea prichindelului. Tic nici nu se mai uită la

ceilalți. Se lipi de Ursu și amândoi, cu Tombi după ei, ieșiră în prima curte din stânga, în timp ce cireșarii de salon, în frunte cu Victor, intrau în încăperea din dreapta. Încăperea însă corespundea întrutotul planului Luciei. Nici o placă în plus sau în minus, nici o lespede stingheră. Rămâneau cele două firide. În locul plăcilor de marmură de un metru pătrat, firidele erau alcătuite din bucățele mici de un decimetru pătrat. Ciocăniră cu bastoanele în fiecare plăcuță, dar nici un sunet nu trăda prezența vreunui gol.

— Cred că în camera asta nu mai avem ce căuta, spuse Dan. S-o controlăm și pe soră-sa de vizavi.

Lucia mai zăbovi câteva clipe pentru a încerca o lespede de marmură din podea, care părea puținel urnită de la locul ei. Dar ciocăniturile înfundate o lămuriră repede.

Cealaltă încăpere era și ea aidoma prototipului. Nici aici căutările nu duseră la altceva decât la enervări și blesteme. Simetria era fără cusur. În firide ascultară același zgomot înfundat. Părăsiră camera cam dezolați. Șansele de a descoperi intrarea li se redusese la jumătate.

— E absolut obligatoriu, spuse Lucia, ca în una din cele două camere care au mai rămas să se afle comunicarea secretă.

— Și dacă găsim și acolo aceeași simetrie? întrebă Dan.

— Atunci, ori nu există intrare secretă, ori nu ține de legile simetriei, ori există o anumită asimetrie pe care noi nu izbutim s-o observăm. Maria se uită la Victor, dar nu descoperi pe fața lui nimic altceva decât o expresie chinuită. Își mușca buzele de ciudă.

Ursu și Tic trecuseră prin toate curțile interioare, și la fiecare schimbare de prag simțeau că li se umflă și mai rău buzele. Numai ziduri nemiloase, stânci naturale, fără scorburi și cotloane, ziduri groase cât muntele, în care nu mai era nevoie să ciocănești. Se așezară, obosiți, pe banca de piatră din camera de gardă și meditau. Ursu sesizase o anumită schimbare în purtarea lui Tic și nu putea să-și explice cauza ei. Încă nu putea. Prichindelul nu mai era același. Istețimea și veselia care-i aduceau atâta argint viu în ochi și-atâta dibăcie în mișcări pieriseră, parcă deveniseră neliniște și amărăciune. O tăcere speriată înlocuise verva lui neobosită, iar privirile acelea neastâmpărate, duioase, scăpărătoare, încărcate mereu de alte nuanțe aveau parcă o singură culoare: se întunecaseră. El, Tic, neobositul, veverița, rămânea uneori cu privirea pierdută, parcă nici nu știa ce se întâmplă în jurul lui, unde se află, cu cine este. Enorm se schimbase prichindelul și se simțea bine numai alături de Ursu, sau poate că alături de el se simțea mai liniștit. Ursu era atât de bun. Ar fi fost în stare să-și riște viața numai pentru a aduce zâmbet pe fața cuiva. Lui Ursu i-ar fi putut spune tot ce simțea. Dar îl ținea ceva ca un clește fierbinte. I se părea că, dacă ar fi spus un cuvânt, cleștele l-ar fi prins rău înăuntru. Întrebă, aproape fără voia lui:

— Ursule, tu ai văzut-o pe fata în alb? Era în fața mea la meci. Și atunci noaptea, în poarta casei...

— Îmi amintesc... răspunse vlăjganul, mai mult ca să se afle în vorbă. Da... Mi s-a părut frumoasă...

— Foarte frumoasă, Ursule... oftă Tic. Nu știu cine dracu m-a pus să-i fac mereu în ciudă. Oare de ce am ofticat-o mereu? Tu nu crezi că din cauza mea a fugit?... Așa mă gândesc câteodată... Și-n loc să-mi pară rău, îmi pare bine...

— De ce, Ticușorule?

— Dac-a fugit din cauza mea... știi... și eu aș fi fugit din cauza ei... Când mă gândesc c-am s-o văd, Ursule...

Lui Ursu i se strânse inima. Va să zică, asta era pricina cea mare! Cu ghimpi în inimă, luă prichindelul de după gât și-l apropie blând de pieptul lui. Tic se lăsă furat de mângâiere. Închise ochii și se gândi la fata în alb... Vlăjganul nu îndrăzni să-i spună un cuvânt; neliniștea și durerea îl sugrumau. Dacă ar fi avut o bucată de gheață la îndemână i-ar fi topit-o pe frunte și abia apoi i-ar fi spus câteva cuvinte rele, care să trezească. Tot Tic își reveni primul:

— Ursule, nu crezi că prin scobiturile alea din zid s-ar putea vedea ceva?

Ursu își aminti că într-una din curțile interioare se afla un zid înalt și neted ca un perete, cu niște deschizături în creastă, ca niște creneluri. A încerca escaladarea lui era o nebunie. Dar puștiul pusese atâta nădejde în întrebarea lui.

— Să încercăm, Ticușorule, poate cu o frânghie reușesc să ajung în creastă.

— Nu, nu! mă urc eu.

Vocea lui Ursu se făcu dintr-o dată rea:

— Tic! E un lucru prea serios ca să glumim. Adă o frânghie!

Prichindelul se supuse fără să cârnească și plecă în căutarea frânghiei. Ursu pătrunse în curtea interioară și se opri furios în fața zidului cu creneluri. Zidul avea vreo cincisprezece metri înălțime și era drept, parcă tăiat cu barda, dintr-o lovitură. Zări la mijlocul zidului un colțișor de piatră și mai sus, câteva mici crăpături. Coborâșul de sus, de la crenelurile în curte, Ursu îl avea în cap, foarte precis, în toate amănuntele lui. Urcușul, în schimb, era încă o mare întrebare. Tic sosi cu un colac de frânghie:

— Îți ajunge?

— Berechet! Va să zică... poate reușesc s-o strecur pe acolo... Colțul cred că ține. Dă-mi funia!

Tic i-o întinse. Ursu desfășură frânghia pe toată lungimea ei.

— Nu merge cu lațul. Vezi, Ticușorule? Colțul e prea mic și prea triumfiular. Lațul ar ieși din ele imediat. Sau, măcar de-ar ieși imediat. Ar fi bine. Să nu iasă pe la mijloc...

— Atunci, mai bine să lăsăm... Poate că descoperă Victor intrarea...

Ursu simți toată disperarea mascată din vocea prichindelului:

— Nu! Ar mai fi o soluție, dar o să ai și tu de furcă.

Tic era de-a dreptul bucuros:

— Fac orice... orice... Dacă-mi dai voie...

Dar n-avu curajul să termine fraza. Îi era teamă că-l va mânia iarăși pe Ursu dacă-i va spune că ar putea să încerce ascensiunea deși nu prea vedea cum i-ar reuși isprava.

— N-o să-ți fie prea greu, dar nici prea ușor, mai spuse Ursu. Vlăjganul aruncă funia în așa fel că mijlocul ei se opri între colțul mic de piatră și zid. Smuci cu putere. Colțul rezista. Înnodă un capăt al funiei de un bolovan mare de la baza peretelui iar un capăt rămase liber. Îi arătă și lui Tic ce are de făcut: să se străduiască și să țină lipită frânghia de zid, pentru că, depărtându-se, ar putea să iasă de după colțul de piatră și atunci... Puștiul înțelese cât de grea era ascensiunea lui Ursu și deodată simți că trebuie să-l roage să nu urce. Dar nu avu curajul.

Ursu începu cățărătul cu o prudență care părea frică. Știa că dacă nu forțează frânghia, dacă nu face mișcări neregulate, s-ar putea ca să se înțepenească între colț și zid, oferindu-i sprijin pentru ascensiune. Era poate unica șansă ca să ajungă la colțul de piatră. Și presupunerea lui sau dorința lui se adevărea. Frânghia înțepenise. Trebuia să facă eforturi duble, dar câștiga, în schimb, siguranță. Ajunsese destul de repede la colțul de piatră. Aici însă...

Tic îl văzu lipindu-se de zid, apucând cu mâna stângă colțul de piatră și înfășurându-și vârful unui picior în funie. Susținându-se astfel, se împinse încet pe zid cu mâna dreaptă întinsă spre o crăpătură neînsemnată. Degetele intrară în crăpătură ca niște gheare, iar piciorul stâng se propti în colțul de piatră. Ursu făcu un laț cu mâna stângă prinzându-și în el piciorul stâng. Lațul era atât de ingenios, că trăgea în sus frânghia după piciorul lui Ursu. Tic nu înțelese la

început rostul aceluia laț, dar când își văzu prietenul deplasându-se în direcție opusă, îi trecu în minte ca un fulger descoperirea. Ursu își legase funia de picior, pentru ca, în cazul unei căderi neașteptate, să rămână suspendat undeva, de-a lungul zidului... o fracțiune de secundă numai să fie oprit în cădere, pentru a avea posibilitatea să-și refacă echilibrul...

Ascensiunea lui Ursu deveni un chin cumplit pentru Tic. Cele mai neînsemnate asperități ale zidului ajungeau prin încăpățănare feroce puncte de sprijin sigure și rezistente. Spectacolul era unic. Pe un zid înalt, neted ca o placă de marmură, o ființă omenească, sfidând orice legi ale echilibrului, se cățara. Era imaginea unui înotător pe suprafața unei ape line, ca oglinda, înaintând rar, cu încetinitorul, numai că apa era verticală. Și ființa înota încet, neverosimil... Tic avea mereu imaginea apei verticale în fața ochilor întredeschiși... Îl văzu pe Ursu apucându-se cu mâinile de o balustradă, înălțându-l în mușchi, parcă ieșind dintr-un bazin.

Vlăjganul ajunsese pe creastă! Răsuflă de câteva ori, jurându-se să nu mai facă a doua oară în viață o asemenea ascensiune. N-ar mai fi reușit. Era sigur. Își dezlegă imediat frânghia de la picior, trecând-o după un colț mare și puternic de la capătul ei. Privirile i se rostogoliră brusc și fără voie într-o curte interioară, aidoma celei pe care o părăsise, cu același bolovan în mijlocul ei, cu aceleași ziduri. Vlăjganul își opri printr-un miracol o exclamație de uimire.

Chiar lângă bolovan se afla o fată în alb... Mergea cu capul aplecat. Un bărbat înalt, gros și puternic, o trăgea de braț. Fata în alb nu opunea nici o rezistență. Se lăsa dusă spre intrarea secretă. Dar în clipa când trecu pragul, Ursu își înălță capul iar fata își întoarse privirile. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Se zăriseră.

Fulgerător, Ursu se retrase. Tocmai la timp pentru a nu fi descoperit de privirile iscoditoare ale omului cu cicatrice. Când privi a doua oară în curte, dintr-o poziție invizibilă, îl văzu pe omul cel voinic ferecând ușa secretă. Vlăjganul își trase trupul înapoi,

se împinse pe marginea zidului, apucă frânghia în mâini și începu să alunece cu o viteză uluitoare. Tic avu senzația că Ursu se prăbușește...

Exploratorii din interiorul castelului terminaseră de cercetat și ultima cameră, și erau cât pe-aici să dea drumul unui potop de blesteme, dar îi opri altă vijelie: apariția lui Ursu și Tic cu vestea cea mare. La început luară totul drept o glumă pusă la cale de Tic. Nu puteau să-și închipuie, nici în ruptul capului, că zidul de sticlă putea fi escaladat, dar când văzură fețele celor doi și mai ales când observară hainele lui Ursu roase și prăfuite, simțiră cum trăsnește în preajma lor. Erau atât de năuciți de ambele întâmplări, de nebunia lui Ursu și de scena văzută de Ursu, dincolo, încât le trebui destulă vreme ca să se reculeagă.

— Știi ce meriți, Ursule? își dădu, în sfârșit, drumul mâniei Lucia.

— Fiindcă totul s-a terminat cum s-a terminat, interveni prompt Victor spre a o calma, merită, nici nu știi ce ar putea să merite. Dacă-ai fi în locul tău, ai cere tuturor să închidă ochii...

— Eu i-am închis, anunță Dan, și-mi astup și urechile!

Gluma lui Dan suna ca un clopoțel miraculos: înseninarea. Lucia se împurpură, Ursu începu să-și șteargă praful de pe haine cu un asemenea zel, că timp de câteva minute nu-i mai văzu fața. Iar când reveni în poziție obișnuită, bineînțeles că fața îi era congestionată.

Cireșarii, de la primul până la ultimul, erau sub impresia unui singur gând: să acționeze imediat. Și Victor, care ar fi vrut mai întâi să dezlege enigma din celălalt castel, lăsă la o parte supozițiile și ipotezele:

— Trebuie să descoperim intrarea! Există aici, undeva și trebuie s-o găsim imediat! Am avea un atuu extraordinar în mână. Vă dați seama?

— Da! spuse Lucia înfierbântată. Da! Da! Știm cu toții ce-ar însemna să găsim intrarea. Am fi stăpânii castelului, feriți de orice primejdie, am putea să salvăm fata, să dezlegăm toate enigmele de

dincolo... Dar unde-i, unde-i afurisita asta de comunicare?

— În curte nu-i sigur! anunță Ursu.

— Nici în camere! adăugă Dan.

— Nici pe coridor! completă Maria. În văzduh nu poate fi. Atunci unde-i?

— O să mă omoare simetria asta scârboasă a castelului, se tângui Lucia. Poftim! Ce-i asimetric în această încăpere? Spuneți și voi. Zidurile perfect asemănătoare, coloana drept în mijloc, firidele și ușa exact la locul lor... Simetria nu ne duce nicăieri.

— Atunci jos cu simetria! se răzvrăti Dan. Să căutăm altă lege.

— Care lege? întrebă Maria. Dacă ar fi ceva ciudat aici, am aplica o lege a ciudățeniei! Dacă ar fi ceva inutil, am aplica o lege a utilității. Nu văd nimic...

— Stai! o întrerupse Victor, Maria! Ai spus un lucru mare. Totul pare util. Dacă-i așa, ia să privim totul prin această prismă, prin această lege a utilității. Lucia! Dă-mi prototipul camerei.

— Ce să ți-l mai dau! îl știu pe de rost. Cinci suprafețe, fiecare de o sută de metri pătrați...

— Nu, nu, nu! Ce nu este util? întrebă Victor.

— Firidele, lespezile de marmură, ușa secretă, coloana... enumera Dan. E atât de sărac totul... Poate marmura... ce nevoie aveau de atâta marmură?

— Firidele erau necesare, reluă Victor. Lespezile de marmură, nici nu mai discutăm; ușa secretă leagă fiecare cameră de o curte interioară... Coloana...

— Dar coloana la ce servește? întrebă deodată Maria.

— Dacă ar fi una singură... spuse Dan.

— Într-adevăr, la ce servește? repetă Victor. O coloană... și drept în mijlocul încăperii!... Maria! E oare utilă coloana asta în cameră?

— Nu văd la ce-ar putea să fie utilă...

— Și totuși castelul acesta nu are nimic inutil, nici măcar un bolovan. Atunci ce rost au coloanele?

— Sunt inutile! accentua Maria.

— Atunci ce caută aici? Trebuie să aibă un rol în această simetrie și sărăcie utilă. Din moment ce nu susțin nimic, din moment ce nici măcar nu înfrumusețează camerele, nu pot avea decât rolul de a servi ca mijloace de comunicare.

— Cum de nu ne-am gândit până acum? întrebă Lucia și mirată și mânioasă.

— Pentru că erau prea simetrice și prea uriașe! răspunse. Vorba lui Dan: dacă era una singură, ne și năpusteam asupra ei, dar așa, în fiecare cameră câte una... Dacă nu venea Maria cu ideea utilului, nu știu când le-am mai fi descoperit. S-aducem scara!

Ursu tocmai venea cu scara. O rezemă de coloană, se cațără pe ea și începu să ciocănească. Înfundat, înfundat... Tic... Tic... Tic... Tec... Tec... Tec...

— Aici parcă-i o mică deosebire, sesiză Ursu. Auziți?

— Tic... Tec... Tic... Tec... Tic... Tec... Una din plăcile de marmură scotea un zgomot care se deosebea, vag, de zgomotul scos de celelalte plăci lovite. Ursu o pipăi la toate marginile, reuși să-și bage degetele într-o crăpătură și trase. Placa nu se mișca. Trase cu toată puterea! Nimic. Atunci îi veni ideea să împingă. Placa de marmură se roti în jurul unui ax deschizând o intrare prin care putea să pătrundă cu ușurință corpul unui om.

— Închide la loc, Ursule! spuse Victor. Acum trebuie să aplicăm legile simetriei!

— Crezi că și în celelalte coloane există asemenea căi de comunicare? întrebă Dan.

— Dacă aplicăm legile ciudățeniei, da! răspunse Victor. E cam ciudat să descoperim comunicarea chiar în prima coloană pe care-o cercetăm. Să vedem și în celelalte camere.

În încăperea vecină, care adăpostea sala de arme, cireșarii dibuiră cea de a doua intrare. Dar în celelalte două încăperi, cu tot zelul și meticulozitatea lor, coloanele nu dezvăluiră nici un secret, nu-și clintiră nici o placă de marmură.

— Asta-i, trase Victor concluzia. Castelul are două căi de comunicare. Și mi se pare că le-am descoperit pe amândouă, nu?

— Cu alte cuvinte, sesiză Maria gândul lui Victor, am devenit stăpânii castelului!

Tic îl trase de o parte pe Ursu. Ceilalți porniseră spre cele două încăperi cu toate secretele dezvăluite. Prichindelul își apropie buzele de urechea vlăjganului:

— Ursule... te rog mult... lasă-mă pe mine într-o coloană... zi... că te-ai lovit la picior... la genunchi...

Mai mult nu reuși să-i spună, pentru că Victor tocmai venea.

— Ursule! Pornim amândoi în recunoaștere! Să nu mai pierdem nici o clipă.

Vlăjganul își privea cu disperare genunchii. Parcă se uita cum și-i freacă. Răspunse fără să-și ridice privirile:

— Nu știu ce am... Parcă mi-a anchilozat piciorul... Când am coborât de pe zid...

Victor nu mai avu răgaz pentru întrebări, tresăriri și spaime. Prichindelul sări ca o nevăstuică în fața lui. Privirile îi ardeau ca jarul, deși vorbea cu o nepăsare uluitoare:

— N-are nici un rost să știe Lucia, Victor. Fă-te și tu că ți-ai schimbat părerea și spune că merg eu în locul lui Ursu. Sunt mai subțire, trec mai ușor prin gang, o convingi tu, ca să nu o necăjim, săraca...

— Ursule, Ursule!... spuse Victor și mai uimit.

Dar nimeni nu mai avea timp să încerce să afle la ce s-a gândit Victor când a repetat numele vlăjganului. Se găseau toți cireșarii într-o încăpere albă cu o coloană la mijloc, dar Tic parcă rătăcea prin ceață și vocea care anunța că la prima recunoaștere va participa și el, o auzea parcă din depărtări.

Și deodată îl trezi o voce rea, care-i zbârnăia la ureche și care se împotriva alegerii lui. Era Lucia, dar, din păcate, nu rămase singură. Sări și Dan și mai sări și nesuferita și mincinoasa care spunea că-l iubește.

— Să plece Ursu, spunea Maria. Eu nu-i dau voie lui Tic!

Prichindelul, totuși zăpăcit, și nu de tot în apele lui sprintene, se mulțumi să ia o mutră foarte jignită și nedreptățită. Îl chemă pe Țombi cu un gest scurt apoi spuse cu înverșunare:

— Dacă nici pentru o recunoaștere nu-s bun, o să vă dovedesc puțin că știu să mă întorc fără ajutorul vostru acasă. Hai, Țombi! Și tu, tâmpito, o să vezi...

— Stai! îl opri Lucia. Parcă ai fi un copil. Nu înțelegi?...

— Stai și tu! se încruntă Tic. Parcă ai fi o dădacă. Tu de ce nu înțelegi? Și să nu-ți închipui că am vrut să plec de-adevăratelea. Am vrut să-ți arăt că te poți înșela. Ca și în chestia cu recunoașterea...

— Nici nu te gândi! țipă Maria. M-ai făcut și tâmpită... O să urci ultimul în coloană...

Tic începu să se gudure pe lângă Maria:

— Hai, zău Maria... De câte ori nu te-am făcut și idioată și tot ți-a trecut supărarea. Tâmpită e mai puțin decât idioată... Lui Dan îi spun mereu.

— Și dacă mă opun și mai tare? se repezi Dan.

Cireșarii erau în camera goală. Tic privi îndurerat pereții de marmură, coloana... oftă lung, lung de tot.

— Dacă vă opuneți toți, n-am ce face. Măcar să văd cum arată intrarea...

Cu expresia ce mai jalnică pe figură, cu mersul unui om obosit, se urcă pe scară și se uită prin deschizătură. Deodată vocea i se schimbă. Și înfățișarea:

— Pssst! Ia uite o carte! Cum de n-ați văzut-o?

Toți făcuseră cerc în jurul coloanei. Tremurau de nerăbdare. Ursu îl ajută pe Tic să intre în interiorul coloanei pentru a aduce cartea. Prichindelul dispăru doar câteva clipe. Capul care se ivi apoi în deschizătură era al altcuiva. Al unui învingător foarte tânăr și blond, cu un nas cârn și cu argint viu în ochi:

— Cartea e grozavă, spuse el. Știți ce scrie în ea? Dacă Tic vrea ceva, gata! S-a terminat. Atât scrie.

Auzi! Tâmpito și idioato! Parcă nu m-ai cunoaște! Ai tu noroc că țin la tine...

— În fața unui fapt împlinit, ridică Victor din umeri, nu mai avem ce face, decât doar să ne închipuim că și noi am vrut așa. Ursule, rămâi tu aici pentru legătura cu Tic, iar Lucia ține legătura cu mine. Tic, la semnul Mariei pornim amândoi.

Peste câteva minute, Maria dădu semnalul de plecare. Cei doi cireșari porniră în același timp pe drumul subteran care trebuia să facă legătura cu castelul fetei în alb. Amândoi își imaginau că drumul va fi greu, întortocheat, plin de obstacole și surprize. Căile subterane erau însă tot ce poate fi mai simplu. După ce coborau sub nivelul podelei, înainta fiecare drept, ca un tunel. Numai când ajungeau sub încăperile celui alt castel urcau câțiva metri în interiorul coloanelor de-acolo. Constructorii căilor de comunicație secretă se îngrijiseră de un singur lucru: să împiedice intrarea în castelul în care se afla camera de arme și în care locuia familia domnească. De aceea ușile de comunicație prin coloanele celui alt castel aveau un dispozitiv, în interior, care le închidea automat, după ce solul tainic părăsea intrarea. Se putea ieși prin ele, dar de intrat nu se mai putea intra; numai dacă un paznic de casă, aflat în interiorul coloanelor, deschidea ușile la un semnal convenit. Familia domnească avea deci o a doua ieșire în caz de primejdie. Dar prin acea ieșire nimeni nu putea pătrunde în crucea cea mare.

Tic și Victor n-aveau însă de unde să știe această taină. Ei înaintau ca niște melci, luminând drumul de jur-împrejur, oprindu-se la fiecare pas și ascultând. Dar se convinseseră amândoi că nimeni nu mai folosisese, de foarte multă vreme, acele căi misterioase. Erau deci în deplină siguranță. Raza lanternei arăta fiecăruia un drum drept, liber, fără nici un obstacol. Drumul urca brusc pe o scară cu mânere de fier, într-un cilindru înalt de piatră, care nu putea să fie decât interiorul unei coloane.

Fata în alb fusese iarăși închisă în camera ei. Era din nou prizonieră, împreună cu Philippe, în spațiul uriaș și tăcut ca un mormânt de gheață. Altă dată ar fi plâns, ar fi izbit cu pumnii în ușa de metal, i-ar fi plâns lui Philippe tristețea care o sfâșia. Deși omul cu cicatricea nu fusese niciodată mai sever și mai neînduplecat, fata în alb uitase toate tristețile, toate spaimile, toate amintirile negre. O bucurie mare, caldă îi apăsa în valuri pieptul și-i înfiora inima. Caietul cu scoarțe de piele cunoștea pricina marii bucurii. Prizoniera i-o destăinuise: Nimeni altcineva n-o aflase...

Minunea pe care o aștepta fata în alb se ivise. Chiar în ultima clipă, când își pierduse orice nădejde, când intra din nou în închisoarea de marmură, chiar când îi pășise pragul, privirile ei descoperiseră pe creasta zidului chipul unuia dintre cei pe care îi aștepta cu atâta înfrigurare. Era chipul lui Ursu. Nu era părere, nu se înșelase!

Cireșarii sosiseră! Nu se întreba cum și când. Sosiseră! În ultima clipă!

— Ți-aduci aminte, Philippe? „*Și condamnații la moarte mai speră până-n ultima clipă*”. Am învățat ceva, Philippe. N-avem voie să părăsim speranțele! Până în ultima clipă.

Omul cu cicatrice, ferm și dur ca întotdeauna, nu observase tresăririle și apoi strălucirile din privirile fetei. Nici n-avusese timp să se uite la ea. Fata în alb aștepta în liniște. Cireșarii știau că e aici, știau că e prizonieră. Și afară era cald, frumos și castelul avea nevoie de voci, de pași sprinteni, de o nemaipomenită recepție.

Fata în alb se lăsă furată de vârtejul unui vals imaginar. Dansa în cercuri largi, tăcute. Nu se auzea nimic. Pașii nu făceau zgomot, nici mâinile care alintau aerul, nici faldurile rochiei albe. Marmura era obișnuită cu tăcerea, era stăpâna întregii tăceri, nu cuvânta niciodată altfel decât prin sclipiri reci, mute. Dar bătăile inimii deveniseră prea puternice,

amenințând liniștea incoruptibilă. Fata în alb își opri dansul și încercă să-și liniștească gândurile pornite într-un cutreier prea luminos.

Lipit de baza coloanei, Philippe se transformase într-un arc. Fata tresări și urmări privirile de foc. Coloana! De-acolo veneau zgomote abia perceptibile. Dar zgomotele veneau din interiorul coloanei... și una din plăci începu deodată să alunece fără zgomot.

O față bronzată cu priviri adânci, cu întrebări în sprâncene, cu trăsături aproape bărbătești se ivi în deschizătură. Privirile de sus și de jos se întâlniră instantaneu. Ale fetei: speriate, cu luciri de vis și avânt; ale băiatului: surprinse, uimite, strălucitoare. Băiatul își duse tăcut degetul la buze, chiar în clipa când fata în alb voia să spună ceva. Cerea tăcere... Capul tânărului dispăru pentru câteva clipe, apoi ieși din nou la iveală.

— Bine c-am observat la timp, spuse el în șoaptă. Nu pot să cobor. Ușa se închide automat. Poți să urci pe frânghie?

— Cine ești? întrebă tot în șoaptă fata în alb. Victor?

— Victor!

— Victor? Ați venit toți? Și fetele?

— Toți! Îți arunc frânghia. Prinde-te bine! Te trag eu.

Fata ezită o clipă. Deși-i aștepta pe cireșari, apariția bruscă a lui Victor o surprinsese. Știa că mai are ceva de făcut, dar se agăță fulgerător de frânghie și începu să se cațere ca o pisică. Auzise pe cineva umblând la ușa de metal.

Victor o prinse în brațe și o trase în deschizătură. Smuci și frânghia pe care Philippe nu mai avu vreme să se agațe. Apoi împinse fără zgomot placa de marmură care se lipi de celelalte exact în clipa când pătrunse în încăperea pustie omul cu ochii de viezure.

Și Tic ajunsese în interiorul coloanei. Urcă fără zgomot scările de fier și se opri în dreptul plăcii care alcătuia ușa. Inima prichindelului bătea cu putere. O va vedea în sfârșit pe fata în alb. Cât îl invidiasse pe Ursu când îi spusese că o zărise în curte! Visase și dorise atât de mult ca el să fie primul care s-o vadă! Acum însă va trebui să o salveze. Chiar dacă va fi nevoie să înfrunte cele mai mari pericole. Nu se va întoarce dincolo fără fata în alb.

Însuflețit de gânduri eroice, Tic încercă să manevreze dispozitivul ușii. Mecanismul era vechi și făcea zgomot. De aceea își împărți operația de deschidere în etape scurte cu pauze între ele. Placa de marmură începu să se îndepărteze de celelalte, să se rotească încet, fără zgomot. Tic își scoase capul prin deschizătură și privi în încăpere. Zări trei pături de campanie, câteva geamantane, rucsacuri, văzu trei fișicuri de monezi scânteietoare de aur. Zări chiar lângă coloană o masă plină cu pachete, cu hârtii, cu pahare și termosuri: în altă firidă văzu o puzderie de obiecte, accesorii de alpinism, bastoane, ciocane, cuțite, vergele de fier, lanterne, baterii, securi, toate însă într-o rânduială perfectă.

Prichindelul luă o hotărâre temerară: își va da drumul în cameră. Cunoștea tot planul castelului, cunoștea amplasamentul încăperilor, specificul fiecărei camere, ușile secrete și mai ales cunoștea calea de comunicație secretă. Se uită încă o dată înăuntru, dar nu zări pe nimeni, nu auzi nici un zgomot. Din nefericire, Tic nu putea să vadă și în spatele coloanei. L-ar fi descoperit ascuns acolo, cu o secure în mână, abia ținându-și răsuflarea, pe omul cu cicatrice. Tic nu-l văzu. De aceea își scoase tot trupul afară, se prinse cu mâinile de marginea deschizăturii și își dădu drumul, alunecând pe coloană.

În clipa când atinse podeaua, Tic auzi ușa secretă pe care o părăsise, închizându-se cu zgomot

rău și simți două mâini de fier prinzându-l și
răsucindu-i brațele.

Omul cu ochii de viezure pătrunse în camera fetei în alb. Intrase zâmbitor, cu gândul că va face impresie. Dar nu zări pe nimeni nicăieri. Numai motanul îl privea dușmănos dintr-un ungher. Camera era goală, ușa secretă era închisă pe dinafară... Și totuși fata dispăruse. Când se convinse că dispariția fetei era tot atât de reală pe cât era de enigmatică se simți năpădit de spaimă. Părăsi repede încăperea, dar nu se duse direct la șef. Îl căută mai întâi pe slăbănog, într-o curte interioară unde-l lăsase la pândă.

— A dispărut fata! îl anunță el îngrozit.

Pândarul făcu o mișcare de negație și teamă:

— El știe? I-ai spus?

— Nu! Și nu știu ce să fac! Dacă află...

— De unde a dispărut! îl zgâlțâi slăbănogul.

— Din camera ei... cu ușile încuiate pe dinafară.

— Atunci și coloana de acolo are o intrare secretă. Hai să-i spunem! Imediat!

Alergară amândoi spre camera cu pături de campanie și când intrară înăuntru îl văzură pe șeful lor răsucind brațele unui omuleț cu păr blond, care se zvârcolea sălbatec.

— E mic dar neastâmpărat ca o zvârlugă, dumnealui, îi întâmpină omul cu cicatrice.

Își împinse prizonierul într-un colț mai luminos și-i cercetă fața. Își îngroșă vocea și răcni, parcă s-ar fi prăvălit o sută de tunete asupra încăperii:

— Ce cauți, tâlharule?

Imperturbabil, Tic nu scoase nici un cuvânt. Omul cu cicatrice se apropie mai amenințător. Ridică mâna în aer parcă pentru a-l lovi:

— Răspunde, pungașule! N-auzi?

Tic se uită țintă în ochii lui dar nu răspunse.

— O să văd eu dacă după douăzeci și cinci de curele pe spatele gol te mai ține curajul. Spune, mă, cine te-a trimis aici și de unde vii?

Prichindelul luă o mutră nepăsătoare și parcă disprețuitoare, ceea ce mări furia omului cu cicatrice.

Întorcându-se

spre cei doi pe care scena neașteptată îi amuțise și văzându-i cum stau nemișcați lângă ușă, strigă la ei:

— Ce-i cu voi? Ce-ați încremenit acolo? Numai statui mai lipseau în camera asta.

— Fata... îndrăzni viezurele.

— Ce-i cu ea? Ce s-a întâmplat?

— A dispărut!...

— Cum? urlă omul cu cicatrice. Și mai stați aici și vă holbați la mine?

Uitând de prizonier, luă la repezeală o secure în mână și se avântă pe ușă cu cei doi după el. Slăbănogul însă nu-și pierde firea cu totul și încuie ușa.

Rămas singur, Tic sări ca o veveriță spre ușa secretă, împinse cu toate puterile. Zadarnic. Ușa era închisă pe dinafară. Alt mijloc de scăpare nu avea. Prizonierul cântări situația. Trebuia să facă neapărat ceva, să profite de absența celor trei. Deși dorise atât de mult să dea el primul peste fata în alb, era totuși bucuros că fata scăpase. O grijă i se luase de pe inimă... Dar ce putea să facă acum în situația în care se afla? Să stea cu mâinile în sân? Nu!

Ochii lui cotrobăiau avizi încăperea și se ațintiră asupra firidei cu fișicurile de monzei. O idee mare îi trecu prin minte. Alergă spre firdă, privi o clipă monezile, apoi își roti ochii prin cameră, căutând ceva. Și deodată ochii i se umplură de străluciri.

Acțiunea lui nu dură mai mult de două minute. Abia revenise în colțul în care fusese lăsat, că ușa de fier se deschise și cei trei îi pășiră pragul. Omul cu cicatrice era congestionat la față. Se repezi la prichindel gata să-l zdrobească:

— Tot nu vrei să spui, pungașule?

Cu o sforțare supremă reuși totuși să se stăpânească. Înțelese că trebuie să procedeze repede și calculat. Se adresează celor doi cu voce tot mai calmă:

— Lanțurile! Și încuietoarea de siguranță!

Slăbănogul scoase dintr-un rucsac un lanț gros la capătul căruia atârna un lacăt mare și solid:

— Scara! îi porunci celui cu ochii de viezure.

I se aduse la repezeală scara. O rezemă de coloană, urcă până la mijlocul ei, apoi înconjură de câteva ori cu lanțul porțiunea de coloană în care descoperise ușa secretă. Strânse lanțul cu ajutorul încuietorii de siguranță, în așa fel că ușa secretă nu se mai putea clinti.

— Lanternele și lanțul celălalt! porunci iarăși, după ce coborî de pe scară.

Tic îi văzu luându-și lanternele de pe o măsuță de piatră, apoi scoțând din rucsac un al doilea lanț și îndreptându-se spre ușa de fier. Înainte de a părăsi încăperea, omul cu cicatrice îl fixă cu degetul:

— Stai liniștit, că totul e în zadar. Ești un zălog foarte prețios! Aflu eu ce-i cu tine și cu cine ești...

Puștiul auzi distinct cum se fixează drugul de siguranță. Era prizonier... Știa însă că prietenii lui îl vor salva și mai știa că oamenii care-l făcuseră prizonier nu vor mai găsi monezile de aur când se vor întoarce. Într-adevăr, în firida de marmură nu se afla nici urmă de monedă.

Victor o lăsase pe fata în alb să coboare înaintea lui pe scara cu mânere de fier. Îi luminase drumul cu lanterna și când fata ajunsese în gang începuse și el coborâșul.

— Pot să vină după noi? îl întrebă fata când îl simți aproape.

Victor aprinse lanterna și luminează drumul până departe. Apoi îi răspunse liniștitor:

— Numai dacă sparg coloana. Ușa nu se deschide decât pe dinăuntru.

Fata îl apucă pe Victor de braț și-i spuse cu o voce tremurătoare:

— Nu se poate! Trebuie să mă întorc neapărat... Măcar pentru câteva clipe. Am uitat ceva...

— Calmează-te! o întrerupse Victor. Dacă de-acolo nimeni nu poate veni după noi... În schimb noi putem pătrunde oricând acolo. Castelul a fost special construit ca numai din aripa noastră...

Dar nici fata în alb nu-l lăsă să-și termine fraza:

— Eram sigură că mai există o aripă! E mai mare decât a noastră?

— Exact la fel! Seamănă cu planul tău ca două picături de apă.

— Ați găsit și comoara?

— Comoara!? A, da! E o sală de arme cu obiecte de mare preț. Dar de unde știi toate astea?

— Am dat peste un document vechi, ascuns în camera mea. Dar voi cum ați reușit să ajungeți aici? Am uitat să vă spun în mesaj...

— Am dat și noi peste un document vechi care ne-a dus însă la altă intrare... O să-ți povestim.

Amândoi mergeau cu pași prudenți pe lespezile de piatră ale gangului subteran.

— Cine sunt oamenii care te-au făcut prizonieră? o întrebă brusc Victor.

— Voi n-ați aflat?

— Încă n-am aflat, dar am o bănuială...

Cei doi tineri ajunseseră la mijlocul tunelului. Fata în alb făcu un pas înainte pentru a merge cot la

cot cu Victor.

— Ce bănuială ai? îl întrebă ea cu subînțeles.

Victor o prinse de braț cu mâna liberă. Dar nici n-apucă să deschidă gura că îl trăsni fulgerul unei presimțiri negre. Era prima reacție la atacul mișelesc. Pământul îi fugi de sub picioare. Fata în alb se *agăță* de gâtul lui într-un gest instinctiv de salvare. Amândoi se prăbușiră în gol îmbrățișați, lipiți unul de altul, cu spaima morții în suflet.

În camera de arme, Lucia se plimba nervoasă printre armurile amenințătoare. Trecuse prea mult timp pentru o recunoaștere. Victor n-avea obiceiul să forțeze lucrurile și mai ales nu-i plăcea să lase în urma și în absența lui neliniști, întârzierea i se părea prea mare Luciei, pentru a mai aștepta cu brațele încrucișate întoarcerea celor două iscoade. Ieși pe coridor și-i chemă pe ceilalți.

Ursu părea la fel de frământat. Îl rodeau remușcările că-l lăsase pe Tic să plece în locul lui. Cine știe ce i se întâmplase prichindelului? Încercă totuși să-și liniștească prietenii:

— Nu vă alarmați. Cine știe ce obstacole li s-au ivit în cale? Dacă vreți, eu pornesc pe urmele lui Tic.

I se răspunse din ochi, mai ales ochii celei atât de jignită de întârziatul cel blond și nesuferit răspundeau cu lacrimi. Vlăjganul se cațără la iuțeală pe coloană și dispăru prin ușa secretă. Ajunse repede în gang și de acolo înainta cu prudență luminând și cercetând fiecare perete și fiecare lespede de piatră în parte. Trecu de mijlocul tunelului fără să i se întâmple nimic. Capcana era în așa fel construită că nu se deschidea decât atunci când cineva din castelul celălalt încerca să intre în castelul domnesc. Era o dublă măsură de siguranță împotriva oricărui străin și nechemat care ar fi râvnit spre castelul domnesc.

Ursu ajunse în interiorul coloanei, dădu peste ușa secretă și se chinui s-o deschidă fără zgomot. Mecanismul se supuse, dar ușa nu se clinti din loc cu toate opintelile lui. Nu mai era nici o enigmă. Vlăjganul înțelese că ușa fusese baricadată pe dinăuntru. Prin urmare, Tic căzuse în mâinile oamenilor de acolo. Ceea ce nu-și putea închipui Ursu era faptul că, umblând la mecanismul ușii, declanșase instantaneu un dispozitiv de pârgă care punea în funcțiune trapa de la mijlocul tunelului. Nu mai avea timp de pierdut. Trebuia să se întoarcă imediat, să-l cheme pe Victor și să facă împreună un

plan pentru salvarea prichindelului din mâinile necunoscuților.

Vlăjganul porni cu pași repezi înapoi. Gândul că Tic e în pericol îi provocă dureri fizice. Cum se putea apăra prichindelul, cum putea să reziste împotriva unor nelegiuiți? Trebuia să-l salveze imediat și știa cum. Va trece în castelul celălalt, escaladând încă o dată zidul cu crenele. Lumea îl va ierta că pentru salvarea lui Ticușor își călcase jurământul. Va fi pentru prima și ultima oară în viață lui.

În clipa când ideea salvării lui Tic îl cotropise de tot, când se hotărî s-o aplice fără zăbavă, vlăjganul simți căscându-se un gol la picioarele lui. Se răsuci instinctiv în aer, încercând să prindă ceva. Nu reuși decât să-și recapete echilibrul, ceea ce însemna însă foarte mult în prăbușirea crudă și neașteptată.

Castelul nelocuit de aproape 300 de ani deveni dintr-odată teatrul unor evenimente nemaipomenite.

În partea nordică, aripa fetei în alb, trei oameni, mai mult deznădăjduiți decât furioși, se învârtteau în jurul unui tinerel cu nasul cârn și păr ciufulit, care la toate amenințările lor răspundea printr-o muțenie definitivă.

În aripa domnească, trei cireșari trăiau clipe unice prin cruzimea lor. Cei mai buni dintre ei dispăruseră fără urme. Dispăruse Victor, singurul care ar fi putut să despice cu mintea lui întunecimile, dispăruse Ursu, singurul care ar fi putut duce la capăt cel mai absurd plan de salvare, dispăruse prichindelul cârn și ciufulit, singurul care le sfâșia tuturor inimile.

Singurele ființe care ar fi putut aduce liniște, seninătate și poate chiar veselie în castelul rece de marmură se zbăteau neputincioase în două hrube adânci și întunecoase de unde nu putea răzbate în afară nici un strigăt de încurajare sau de ajutor. Ingenioasele capcane nu-și pierduseră memoria mecanică nici după secole de așteptare. Făcuseră prizonieri, așa cum le era menirea.

Deasupra cetății celor două cruci începea să fâlfâie pasărea nopții cu aripile sale negre, înfricoșătoare, cu răsuflările sale de spaimă.

CAPITOLUL XIX

Omul cu cicatrice își recăpătase stăpânirea de sine.

— Avem un zălog la fel de prețios, le spuse tovarășilor lui. Sunt sigur că „ăilalți” vor propune schimbul. Umblă sigur după comoară. Trebuie să mai așteptăm.

— Numai să fie legată apariția intrusului ăluia mut de dispariția fetei... Îndrăzni omul cu ochii de viezure.

— Prea s-au petrecut în același timp, ca să nu fie legate între ele.

Cei doi tineri erau impresionați de tăria „șefului”. Slăbănogul i se adresă după câteva clipe:

— Ce facem cu mormolocul?

— Îl închidem în camera fetei! răspunse sec omul cu cicatrice. Când pătrunseră în încăperea închisoare, îl găsiră pe Tic

Încremenit în ungherul lui de pedeapsă. Slăbănogul se postă în fața lui și-l fulgeră cu privirea:

— Dacă până mâine dimineață nu spui totul, te...

Gestul pe care-l făcu era foarte crud și hotărât. Tic își ridică ochii spre individul din fața lui, îl măsură din picioare până în cap și fața lui ca de mort îl cutremură scurt. Se feri repede coborând privirile.

— Duceți-l, porunci șeful. Ai timp să te gândești toată noaptea. Ai auzit, pungașule?

Slăbănogul îl smuci pe Tic inutil, pentru că prichindelul nu făcu nici o încercare de rezistență. Tocmai când ajunsese la ușă, vocea îngrozită a omului cu ochii de viezure umplu încăperea:

— Monezile! Au dispărut monezile! Hoțul!... Stați!

Parcă-l cuprinsese demența. Ochii îi ieșiseră din orbite.

— Unde-s monezile? răcni el și se repezi cu pumnii strânși spre prichindelul înghesuit dar foarte indiferent.

— Stai! îl opri șeful. Nu pot să fie decât aici în cameră. Mai întâi controlați-l pe dumnealui până la piele.

Amândoi se năpustiră asupra lui Tic, îi scotociră veșmintele, îl pipăiră peste tot, dar nu găsiră nimic. Repetară de câteva ori percheziția până ce omul cu ochii de viezure se convinse:

— Nimic! N-are absolut nimic la dânsul. De înghițit nu putea să le înghită.

— Atunci, duceți-l! Imediat!

Fiecare îl luă pe Tic de câte un braț și-l transportară în camera fetei în alb. Nu părăsiră însă încăperea înainte de a-l amenința:

— Dacă până mâine dimineață nu spui totul, te facem bucăți! Tic îi salută politicos, înclinându-și capul, apoi se trânti pe pat pentru a-și aduna gândurile.

Cei doi baricadară ușa dar nu se înapoiară până ce nu verificară și siguranța ușii secrete care dădea din camera lui Tic în curtea interioară.

Era întuneric de-a binelea. Mergeau amândoi cu lanternele aprinse.

— Unde-a pus pungașul ăla monezile? întrebă omul cu ochii de viezure.

— Le-o fi ascuns undeva în cameră, răspunse celălalt. Nu ăsta-i baiul. Ce-o fi cu el și mai ales ce-o fi cu fata?

— Șeful parcă s-a calmat.

— Așa e el întotdeauna când e distrus. Chiar mă neliniștește starea lui. Când e nervos nu-i nimic grav, dar când pare liniștit... Să nu facă vreo gafă.

— Nici o grijă, îl asigură celălalt.

Când se înapoiară la sediul lor, găsiră lumânările aprinse. Omul cu cicatrice încremenise, gânditor, lângă fîridă.

— Voi căutați monezile! se trezi el. Oare unde le-o fi ascuns pungașul? Căutați bine! Iau eu o să dau o raită prin castel.

— Trebuie să răscolim totul! spuse viezurele.

— Poate că nu, se îndoii slăbănogul. Să ne gândim cam unde ar fi putut să le ascundă... Camera

o cunoaștem cum ne cunoaștem palma... Nu există altă ascunzătoare secretă decât acolo în firidă.

— Dar dacă le-a dat cuiva prin ușa secretă din coloană? tremură omul cu ochii de viezure.

Șeful se uită la el cu o nuanță de dispreț:

— În loc să i le fi dat cuiva, prin ușa din coloană, nu crezi că era mai simplu să le fi băgat în buzunar și să fi plecat apoi cu buzunarele pline pe-acolo?

Cel întrebat își aplecă privirile, rușinat, prefăcându-se că începe să caute monezile.

— Ce-ar fi să ne uităm întâi prin bagaje? își dădu cu părerea slăbănogul.

Și pentru că nu-i răspunse nimeni, se apucă să cotrobăiască prin bagaje. Răsturnă prima raniță pe patul de campanie.

Prăbușirea lui Victor și a fetei în alb fusese atenuată de închiderea mecanismului. Lespedea de piatră care avea rolul de trapă îi aruncase pe amândoi în hrubă ca un tobogan. Contactul cu pământul îi zdruncinase rău, mai ales pe Victor, care printr-un gest reflex o ridicase în brațe pe fata în alb, chiar în clipa atingerii, pentru a o feri de izbitură. Leșinul stârnit de ciocnirea dintre oase și abdomen nu durase însă prea mult. Victor se trezise cu capul în poalele fetei în alb, cu fruntea și tâmpilele lipite de palmele ei. După ce-și revenise în simțiri, primul lui gând fusese să caute lanterna. Dar mâna lui nu întâlni pe podea decât cioburi și așchii de ebonită și sticlă și degetele fierbinți ale fetei în alb.

În hrubă era întuneric beznă, întuneric de mormânt, iar prizonierii nu aveau la ei nici o sursă de lumină, nici măcar bețele uscate ale omului primitiv. Și nu le trebuia decât o clipă de lumină ca să vadă locul în care se află. Cumplită situație! Nu știau dacă sunt pe marginea unei prăpăstii, sau înconjurați de tășuri de fier, sau amenințați de prăbușirea unor bolovani, sau suspendați pe vreo platformă îngustă deasupra abisului. Ca s-o încurajeze pe fata în alb, Victor începu să-i povestească peripețiile prin care trecuseră cireșarii în drumul lor spre cetate. Timpul se scurgea și Victor era convins că Lucia și Ursu și ceilalți vor porni în căutarea lui. Fata îl asculta fără să-l întrerupă. Numai când Victor îi spuse cu voce timidă și cam nesigură ce credea el despre mesaj, despre castel, despre oamenii care-o făcuseră prizonieră, fata îi aprobă spusele prin exclamații uimite și tresăriri speriate.

— De-acum înainte n-o să te mai numesc fata în alb, îi spuse Victor. Te voi numi Laura.

După ce simți că Laura își recăpătase calmul, Victor o invită la o explorare temerară prin beznă.

— Eu merg înainte, iar tu mă ții de mână, o dăscăli el. Îmi trebuie neapărat un punct de sprijin, sau mai degrabă ideea că există cineva lângă mine

care mă poate ajuta în cazul unui accident neprevăzut, al unei alunecări, al unei ezitări.

Laura înțelese totul și în loc de orice răspuns îi căută mâna. Astfel porniră amândoi la o explorare, care, cel puțin pentru Victor, deveni o sursă de senzații stranii, netrăite, unice. Parcă era înconjurat de toate amenințările lumii, parcă-l așteptau pretutindeni tășuri și zimți și goluri și gheare și tentacule, dar mâna aceea mică, plină de zvâcnete, care se înghesuisese în mâna lui, și șoaptele care-i mângâiau și-i călăuzeau ceafa și obrajii și toată fierbințeala din spatele lui, care intra în el ca niște unde, și apropierea, și fiorii îl făceau să uite spaimele rele... dar îl încolțeau altele pe care nu le cunoștea.

Cutreierul celor doi prin beznă ținu multă vreme. Victor înainta încet, cu pauze după fiecare pas, căutând reazem sau obstacole în întunericul misterios. În ciuda prudenței exagerate, cireșarul se împiedică de două ori. Prima dată când întâlnește un gol lăsat de alunecarea unei lespezi, și la tresărirea lui speriată simți un braț cald încolăcindu-i-se de gât și trăgându-l înapoi. A doua oară se împiedică mai rău, chiar în mijlocul hrubei și se prinse el de gâtul fetei, iar fata i se cuibări înfricoșată la piept. Dar acolo nu se afla nici un obstacol, nici un gol, nici un ascuțit din afară. Erau alte spaime, care-i ținură îmbrățișați și tremurând multe clipe. Se treziră amândoi și se îndepărtară unul de altul fără să-și deznoade mâinile. Și târziu, după ce liniștea și calmul se întoarseră în cubul de întuneric, se auzi vocea lui Victor:

— Suntem într-o hrubă, un fel de închisoare, supusă și ea legii pătratului. Latura cred că e de vreo patru metri. În zidul din stânga noastră e o gaură de aerisire, însă mult prea sus. Înălțimea hrubei cred că e de vreo trei metri, poate trei metri și jumătate.

— Și podeaua? întrebă fata. E accidentată?

— Într-un singur loc a alunecat o lespede, răspunse Victor.

— Și eu am simțit la fel: într-un singur loc... tremură vocea Laurei.

Victor înțelese tâlcul întrebării și închise ochii, deși întunericul era gros, parcă se simțea în mâini. Încercă să-și oprească bătăile inimii, dar îl înfioră și mai tare adierea unor degete pe brațul lui. Și brațul înfiorat căută umerii fetei și-i apropie încet de pieptul lui.

— E atât de frig aici, Laura... dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi căzut aici?

Și fata în alb ținea ochii închiși:

— Nu, Victor! Trebuia să ne prăbușim aici...

Dar simți dintr-odată că visase prea mult și i se făcu teamă de răzbunarea zeilor. Se retrase din îmbrățișarea lui, apoi șopti:

— Dar trebuie să și ieșim, Victor! Cine ne poate auzi?

— Nu trebuie să ne audă nimeni. Cred că de multă vreme ne caută cineva... tu nu-l știi pe Ursu, Laura... Nu se poate să nu ne găsească.

Amândoi își trimiteau speranțele după ajutor. Amândoi voiau lumină, voiau soare, voiau să se privească mult, fără să clipească, fără să cuvinte...

Ființa spre care zburau speranțele celor doi prizonieri era la fel de neputincioasă ca și ei, închisă și ea într-un cub de întuneric. Trapa îl azvârlise pe Ursu în gol, fără nici un avertisment. Printr-o scurtă răsucire, vlăjganul își recăpătase însă echilibrul. Raza lanternei sale coborâse luminând podeaua, își calculase cu precizie flexiunea, aterizase prefect, parcă pentru a sări imediat. Dar trapa se închisese prea repede. Nu mai avu timp să se prindă cu mâinile de ea. Ajunsese prizonier într-o încăpere strâmtă și adâncă. Plafonul era la aproape trei metri și jumătate înălțime. Ursu îl cercetase cu lanterna și înțelesese că trapa, deși era foarte groasă, s-ar putea deschide printr-o simplă împingere.

Mica văgăună era complet pustie. Nu zărise nici măcar un bolovan care l-ar fi putut înălța cu câțiva centimetri. Trapa era prea groasă și se lipise prea bine de plafon, pentru a lăsa să se audă afară vreun sunet. Măcar o piatră să fi găsit... Ar fi aruncat cu ea în plafon și poate că ar fi auzit de cei de sus. Ursu mai descoperi într-un ungher al carcerii o gaură care servea pesemne la aerisire. Gaura era sus, în colțul opus trapei, nu departe de plafon și părea destul de largă pentru a se putea strecura în ea. Din fericire, vlăjganul avea la el un cuțit de excursie. Lovi cu el în zid, în colțul în care se afla gaura de aerisire, până făcu o mică scobitură în care-și putea sprijini vârful piciorului. Își înfipse bine bombeul în mica scobitură, apoi făcu un salt disperat în întuneric și izbuti să-și agate degetele de marginea găurii de aerisire. Se înălță în mușchi, își lăsă greutatea corpului într-o singură mână, apoi scoase lanterna din buzunar. Raza lanternei îi descoperi un tunel îngust și drept care se oprea undeva într-un zid.

Ursu se împinse înăuntru și începu să înainteze prin tunel ca o reptilă. Numără în gând cam vreo șapte metri, până când atinse cu fruntea capătul tunelului. Cotlonul era oprit de un zid artificial făcut din cărămizi și mortar, dar continua în sus printr-un

cotlon strâmt prin care abia îi intra mâna: gaura de aerisire. Zidul de cărămidă îl atrăgea cel mai mult pe Ursu. Care era rostul lui acolo dacă nu acela de a bara o cale de comunicare? Barajul acela asimetric și arogant nu numai că-l enerva pe vlăjgan, dar parcă îl și provoca, îi ațâță degetele.

...Nu-și mai dădea seama de câte ore se chinuia la demolarea zidului. Cuțitașul nu putea face mare treabă. Cuțitașul sfărâma mortarul, iar mâinile lui Ursu smulgeau ca un clește cărămizile din zid. Truda lui putea fi invidiată de toți stăpânii iadului. Numai ca să se debaraseze de o cărămidă smulsă trebuia să se învârtască și să se răsucescă, să-și transforme tot corpul, până la vârfurile picioarelor, în bandă de expulzare, împingea și cu nasul, și cu bărbia, și cu răsuflare. Zidul era gros, solid, temeinic, cum era totul în castel. Parcă devenise el întreg un burghiu, atât de chinuitor înainta. Deși praful de mortar și de cărămidă îi umpluse gura și gâtlejul, nu încetă nici o secundă sfredelirea. Lovea mereu, smulgea cărămidă după cărămidă, colț după colț din zidul tuturor iadurilor.

Deodată, cuțitașul, sau ce mai rămăsese din el, începu să scoată zgomote seci. Ursu ajunsese la capătul puterilor. Fără acel zgomot al speranței s-ar fi înăbușit acolo, pentru că de întors nu mai avea pe unde. Își adună toată energia își împinse mâna și mâna alunecă o dată cu zidul, sau cu ce mai rămăsese din el, în gol. Sfredelise bariera de piatră. Își strecură corpul prin gaura spartă de mâinile lui și se pomeni într-un tunel identic cu cel pe care venise el.

Vlăjganul își opri târâșul prudent. Auzise parcă niște sunete... Înaintarea deveni tăcută ca o alunecare în apă... până ce mâinile lui pipăiră o muchie: ieșirea din tunel. Scoase cu gesturi neauzite lanterna din buzunar, întinse mâna în gol căutând cu farul lanternei o direcție precisă. I se părea că aude un foșnet, undeva, jos, în stânga lui. Îndreptă într-acolo farul și apăsă brusc butonul împrăștiind o explozie de lumină.

În camera de arme, Lucia, Maria și Dan se străduiau de ore întregi să găsească un mijloc oarecare pentru a da de cei dispăruți, pentru a afla care e soarta lor. Lucia oprise orice coborâre prin colană. Înțelese că intrarea e primejdioasă, că de acolo vin toate relele. Aștepta din moment în moment o apariție înfricoșătoare în cadrul ușii secrete. Spaima și tensiunea prin care treceau erau atât de mari, că multă vreme nici unul din cei trei abandonați nu izbuti să închege o idee mai ca lumea.

Dan nu putea să-și imagineze că Victor încăpuse atât de ușor pe mâna necunoscuților, că nu fusese în stare să le dea măcar un semn de alarmă. Niciodată Victor nu făcuse un act nesăbuit, hazardat. Și mai ales nu înfrunta un pericol fără să-și avertizeze prietenii.

Lucia nu-și putea lua gândul de la Ursu... Îl cunoștea prea bine, îi cunoștea gândurile, îi cunoștea capacitatea unică de a acționa și de a se orienta fulgerător în clipele cele mai grele, și mai ales știa ce forță putea să declanșeze Ursu dacă era în joc viața cuiva.

Iar Maria... Imaginea lui Tic în mâinile unor necunoscuți, care nu puteau fi decât niște oameni rău și fioroși... parcă le vedea mutrele crude, hidoase, neînduplecate... Îi străpungea cu mii de ace inima. Și nu mai era în stare să se gândească la altceva. Dacă ar auzi un glas care ar face-o idioată, nebună, orice, cât de fericită ar fi lumea!

Și mai era și Tombi, credinciosul cățel, pe care neașteptata dispariție a stăpânului îl adusese într-o stare jalnică.

Lucia își revenise prima. Încercă să-și liniștească prietenii, sau poate să se autoliniștească, să-și alunge disperările:

— Nu se poate să fie ceva grav, Maria. Mintea mea nu vrea să accepte așa ceva...

— Oare mintea, Lucia? îndrăzni Dan s-o întrerupă. Sau poate...

— Nu, Dan... știu la ce te gândești. Sigur că mă doare și sufăr... Dar judecați și voi. Dacă prietenii noștri ar fi ajuns în mâna necunoscuților, credeți că ăia s-ar fi mulțumit numai cu atât? Chiar dacă n-ar fi scos un cuvânt de la ai noștri, dacă n-ar ști că suntem aici, oare n-ar fi venit ei înapoi să se convingă că nu mai este nimeni?

— Poate că se tem, spuse Dan, fără convingere.

— Dacă sunt în stare să pună mâna pe Ursu, crezi că sunt oameni care se mai tem de ceva în lume?

— Atunci ce crezi tu? o întrebă Maria.

— Cred că s-a întâmplat ceva neprevăzut, că au căzut într-o capcană care nu are nici o legătură cu necunoscuții... cine știe! Camerele în care au pătruns poate că sunt închise...

— Atunci de ce nu se întorc?

— Poate că s-a stricat mecanismul ușilor, sau...

— Sau ce? se interesă Dan. Atunci n-avem altceva de făcut decât să pornim pe urmele lor prin comunicarea secretă.

— Nu! se opuse Lucia din răspuseri. Primejdia e aici, în coloanele astea nenorocite. Numai dacă n-o să găsim nici o altă cale vom încerca să trecem prin ele legați de frânghii... Până atunci...

Lumina zorilor pătrundea pe nesimțite în castel. Întunericul se topea și parcă renășteau speranțele în inimile cireșarilor abandonați.

— Maria, Lucia! descoperi Dan. Mai este o cale de comunicare cu castelul celălalt... Zidul pe care s-a urcat ieri Ursu.

— Ești nebun? tresări Lucia. Calea aceea este inaccesibilă!

— Dacă Ursu a ajuns acolo... se încăpățână Dan.

Totuși tinerii se îndreptară spre curtea interioară. Ajunseseră în situația înecatului pentru care și un pai e o speranță de salvare. Era o speranță absurdă, dementă, și iată că acest crez absurd le oferi marea șansă. Pentru că, ajungând în curte, văzură miracolul: de sus, de pe creastă, atârna o frânghie. În graba lor,

Ursu și Tic uitaseră, cu o seară înainte, să tragă frânghia jos.

Bucuria descoperirii îl amuți pe Dan. Uită că e grăsun, că încă nu i-a trecut febra musculară, că n-a făcut acrobații în viața lui, că poate să-și rupă picioarele și mâinile, că poate să-și spargă capul. Simțea asemenea fiori de vitejie în el, că nu voia să mai audă nimic:

— Eu urc, fetelor. Fie ce-o fi! Dacă Ursu a ajuns fără frânghie, eu de ce să nu reușesc cu frânghia?

Fetele se uitară la el ca la un necunoscut. Niciodată nu-l văzuseră atât de hotărât. Dan era gata să-și înceapă temerara ascensiune.

În aceeași clipă în care aprinsese lanterna cu farul îndreptat în direcția în care auzise foșnetele, Ursu răcnî cu o voce îngroșată care ar fi paralizat pe oricine numai prin puterea ei:

— Stai!

Dar cuvintele continuară printr-un hohot de răs care cutremură pereții de piatră. Chiar în bătaia lanternei, stăteau, ținându-se de mână, încremenite, lipite de zid, cu ochii măriți de spaimă, două ființe... Dacă ar fi întâlnit un crocodil sau un urangutan în hruba aceea, uimirea vlăjganului n-ar fi fost atât de mare. Numai pe Victor și pe fata în alb nu se aștepta să-i găsească acolo!

Victor care recunoscuse autorul cumplitului hohot, pentru că un singur om pe lume era în stare să râdă astfel, răsuflă ușurat:

— Doamne! Ce spaimă am tras! Credeam că s-a terminat cu noi. Nu puteai și tu să răcnești mai altfel, Ursule!...

— Ursu! se bucură fata în alb, o dată cu Victor. Cum ai dat peste noi?

— Am spart un zid atât de gros, că tare mi-e teamă să nu se prăbușească temeliile castelului.

— Și cum ai descoperit intrarea asta? întrebă Victor.

— Care intrare?

— Asta care te-a adus la noi... Doar n-ai venit numai prin zid.

— Aaaaa! O blestemată de trapă...

— Nu cumva ești și tu prizonier?

— Ba da! Întocmai ca voi. Tic e în mâna ăloră, noi suntem îngropați de vii... Nu știu ce-i cu ceilalți... Trebuie să se fi întâmplat și pe acolo ceva... S-or fi năpustit armurile asupra lor. Vreun ienicer sau vreun tătar întârziat...

Lui Victor i se părea cam ciudată veselie lui Ursu, mai ales după ce-i văzu fața și mâinile înroșite de cărămidă și sânge.

— Ia spune drept, Ursule! Ai descoperit vreo posibilitate de ieșire?... Mai bine aruncă-ne frânghia că tremurăm de frig?

— Și cum o să vă încălziți cu frânghia? glumi iarăși Ursu. M-ar interesa și pe mine... pentru altă ocazie, fiindcă acum n-am frânghie.

— Dacă ai fi stat atâta timp ca noi, în hruba asta, se plânse fata în alb.

— Adevărat! Eu n-am stat prea mult timp. Am spart zidurile castelului... Dar dacă nu le-aș fi spart poate că ne-ar fi rămas oasele aici.

— Ai găsit vreo ieșire pe drum? îl întrebă din nou Victor.

— Pe drum, nu. Aici la voi. Dar mai întâi trebuie să cobor. Coborârea li se părea tuturor o tentativă de sinucidere. Ursu era cu capul înainte, spațiu ca să se întoarcă nu avea nici cât negru sub unghie, iar până jos erau cam vreo trei metri și jumătate. Dacă podeaua ar fi fost de pământ s-ar fi aruncat pur și simplu cu capul în jos.

— Victor! Ia vino aici sub gaură și ține-te bine. O să-ți apăs puținel umerii. Dar altfel nu pot să cobor.

Vlăjganul se lăsă încet cu capul în jos, reuși să-și oprească prăbușirea prinzând muchia tunelului cu vârfurile picioarelor, își lăsă apoi mâinile în jos și atinse cu degetele umerii lui Victor. În clipa aceea i se desprinseră și picioarele de margine... Era însă în plin salt, un salt mortal, nemaipomenit, în întuneric, pe care-l execută însă fără greș.

Imediat ce atinse podeaua, Ursu aprinse lanterna și se lăsă jos pe piatră. Se întinse cât era de lung.

— Ce-i cu tine? se sperie Victor.

— Sunt frânt! Mor! Dacă-ți spun că am bortelit un zid de vreo doi metri.

— Unde ai văzut ieșirea aici? îl întrebă fata în alb.

Ursu luminează trapa de sus:

— E aceeași pe care ați intrat. Trebuie împinsă puțin și suntem liberi.

— Cine s-o împingă? se miră fata în alb.

— Cred că însăși persoana care întreabă! răspunse Ursu vesel. Facem o piramidă. Eu baza, Victor mijlocul, iar... dumneata... vârful. Dar să mă mai odihnesc puțin...

În castelul celălalt, lumina zorilor surprinse aceiași agitație și tensiune. Cei trei bărbați întorseseră camera cu fundul în sus, răscoliseră și cotrobăiseră peste tot și prin locuri în care nu șaizeci de monezi dar nici măcar jumătate de monedă n-ar fi putut să încapă. Și cu toate acestea nu găsiră nimic. Ciocăniseră din nou în pereți crezând că poate descoperise puștiul vreo ascunzătoare secretă de care ei încă nu dăduseră, dar pereții erau reci și indiferenți. Toată noaptea lanternele lor luminaseră colțuri și crăpături, interioare de valize și de rucsac, pantofi, cutii de conserve, lanțul de pe coloană, dar în zadar.

— Și totuși la el nu sunt! țipă omul cu ochii de viezure.

— L-ați căutat și-n încălțări? întrebă șeful.

— Și-n gură l-am căutat, și-n mâini, și-n căptușeala hainei, numai dacă nu le-a înghițit.

— Atunci tot aici sunt, în camera asta! hotărî șeful.

— Dar n-a rămas nici un colțișor necercetat, îndrăzni să-l contrazică slăbănogul.

— Dacă le-o fi pus înapoi în ascunzătoare? sări viezurele. Iată la ce nu se gândise nici unul. Tustrei își ațintiră privirile spre firidă. Omul cu ochii de viezure se apropie de ascunzătoare, desfăcu prima placă de marmură, apoi pe a doua și-și băgă mâinile înăuntru. Și le retrase însă repede înapoi. Mâinile îi tremurau ca varga. Ultima speranță fusese distrusă.

— Nu-s!

— Atunci unde dracu le-a ascuns? se înfurie șeful. Un pungaș, un mucos își bate joc de noi.

— Numai o explicație rămâne. Să le fi aruncat pe coloană! Omul cu cicatrice îl privi mânios pe slăbănog, dar se strădui să păstreze un ton calm:

— V-am mai spus o dată! Ca să le arunce pe coloană, trebuia mai întâi să se deschidă ușa secretă. Ca să se deschidă ușa, trebuia să fie acolo, în coloană, o ființă omenească... Această ființă nu putea

veni decât pentru a-l salva pe pungaș. Și cred că mult mai ușor puteau ajunge monezile în coloană prin buzunarele pungașului cel mic, decât aruncate.

— Și totuși...

— Aici sunt monezile, în camera asta, accentua șeful. Cârnel ăsta trebuie să fie ori fiul celui mai mare hoț de buzunare, ori al vreunui scamator celebru. Cât am lipsit din încăperea asta prima dată?

— Fix trei minute! anunță slăbănogul.

— În aceste trei minute le-a ascuns. Asta-i culmea! Să ne punem în pielea lui. Unde le-ar fi putut ascunde în trei minute?

— Eu zic să-l aducem mai bine aici! îndrăzni viezurele. Să-l amenințăm cu tortura. Până la urmă va spune el.

Omul cu cicatrice alungă propunerea viezurelui cu o mișcare de dispreț.

Și pentru Tic noaptea fusese rea și cu chinuri. Singur, în camera imensă și tăcută, fără nici un semn de la prietenii lui, căzuse pradă unor gânduri negre. La un moment dat auzise niște foșnete în cameră și zărise undeva într-un colț două puncte de foc. Un fior îi trecuse prin șira spinării. Dar dezlegase repede enigma punctelor de jar, și-l strigase cu voce blândă pe Philippe. Motanul, simțind parcă în prichindel un prieten, se aciuase lângă el, pe pat. Torsul monoton și blana moale, de catifea îl mai liniștiră puțin pe prizonier.

Tic nu putea să-și răspundă la o întrebare teribilă. Pentru că o dată cu liniștea apăruse și o întrebare, care se transformase repede în obsesie chinuitoare: unde-l mai văzuse pe omul cu cicatrice? Figura lui încruntată, statura lui vânjoasă și parcă și vocea lui groasă nu-i erau străine. Îl mai văzuse sigur undeva și nu de mult... Dar cu toate strădaniile sale, prizonierul nu izbutea să-și amintească. Unde? Unde? Unde?

Somnul nu voia să i se strecoare în pleoape și nici nu-l dorea. Și cum stătea lungit pe pat cu ochii închiși, un gând neașteptat îl făcu să tresară... În patul în care stătea el, dormise atâta timp fata în alb. Motanul de la picioarele lui primise mângâierile ei. Marmura albă și tăcută o urmărise cu toate strălucirile ei. Tic începea să se simtă într-o închisoare de vis. O moleșeală caldă pătrunse în gândurile lui. Îl luă pe Philippe în brațe ca să-l mângâie și să-l alinte. Parcă simțea pe blana lui moale urmele altor mâini pe care ar fi vrut atât de mult să le atingă... Încet... ușor...

Cu gândul la fata cea dragă, în alb, cel mai tânăr dintre cireșari adormi blând, poate chiar în clipa când, într-o hrubă mică și întunecoasă de sub castel, mâinile fetei din vis primeau mângâierea altor mâini. Și acele mâini care mângâiau erau ale unei ființe pe care Tic o iubea cum iubea puțini oameni pe lume.

...Lumina zorilor îl trezi pe ciufulici dintr-un somn adânc cu vise calde. Tic își regăsi gândurile, își aminti întâmplările prin care trecuse... Era prizonier, era în mâinile unor oameni răi... Sări din pat cu iuțeala unui fulger... Trebuia să se salveze! Nu mai putea suporta captivitatea. Saltul lui brusc răscoli perna și salteaua patului și descoperi undeva un caiet cu scoarțe de piele. Jurnalul fetei în alb... Tic îl deschise, și imediat ce citi primele rânduri, bineînțeles, fără să vrea, uită de orice obligație de pudoare și discreție. Începu să citească cu pasiune. Când își dădu seama că pătrunsese taine nepermise era prea târziu. De acea reciti încă o dată jurnalul cu intenția de a găsi ceva anume.

Însemnările din jurnalul fetei în alb fiind foarte necesare pentru înțelegerea unor taine, iată că indiscreția lui Tic devine indiscreția tuturor:

„Sunt tristă, își începea fata în alb jurnalul. Deși mă aflu în castelul pe care-l visez de zece ani, pe care l-am căutat cu atâta înfrigurare în zilele și nopțile mele libere, trebuie să stau închisă, prizonieră, mută, înconjurată de oameni la fel de tăcuți ca pereții de marmură. Poate că-mi merit soarta, dar nu mai puteam rămâne închisă într-un orașel gălăgios în care orice prieten ar fi însemnat o durere pentru bunica... Nu pot s-o condamn, o înțeleg și o voi ruga mult, mult, să-mi ierte gestul... Dragă bunicuțo, o să-ți treacă tristețea dacă îmi voi culca capul încet în poala ta și-ți voi povesti despre castelul meu... Îți voi povesti mult iar tu vei fi fericită când îmi vei cunoaște și prietenii... Sunt mult mai aproape de tine, bunicuțo, când nu stau tristă lângă tine... Poate chiar acum când sunt departe, prizonieră într-un castel rece... te simt atât de aproape... Nu-i așa că mă vei ierta și mă vei înțelege?

Când îmi amintesc spaima pe care am tras-o în prima zi!... Știam cum să ajung la Cetățuie, aveam planul precis al drumului de la gară la ruine, știam

că o să-i găsesc acolo, dar când l-am simțit lângă mine... și când... i-am văzut fața, am știut că nu mă va ierta. Ca să-l înduplec m-am prefăcut că leșin... L-am auzit când și-a trimis asistenții să-mi pregătească patul, l-am văzut cum caută în trusa de medicamente, și când am zărit siringa în mâna lui m-am prefăcut că mă trezesc.

— Știam că te prefaci! mi-a spus dânsul. De ce-ai fugit din oraș? N-a vrut să țină seama de nici un motiv, nu mi-a ascultat nici cea mai mică rugămintă. Era neînduplecat, așa cum e întotdeauna când nu i se dă ascultare. Când i-am auzit vocea calmă, liniștită, mi-am dat seama că sunt pierdută.

— Vei sta închisă! N-ai voie să ieși decât în curte și cât mai rar. De altfel nici nu vei putea ieși, oricât te vei zbate. Totul e închis în jurul tău.

Am încercat să protestez. Știam că e în zadar. Vorbea prea liniștit pentru a-mi lăsa cea mai mică speranță. Mi-a spus doar atât: că nu vrea să mă expună la primejdii... și că mă va trimite acasă cu prima ocazie. Dar nu mi-am putut da seama imediat ce primejdii pot fi în castelul acesta vechi și liniștit... Și dac-ar da Dumnezeu să mai întârzie prima ocazie!

El a vrut să luptăm unul împotriva altuia! Mă gândesc la un plan de acțiune.

.....
Chiar a doua zi am făcut marea descoperire! Mă aflu în Castelul celor două cruci. Amândoi îl căutam și îl visam. Câte documente prăfuite n-am citit despre acest castel. Devenise țelul lui. De aproape 20 de ani îl căuta. Și în ultimii ani mă lua mereu cu el. Oare de ce nu m-a luat și în vacanța asta? Ce stupidă sunt! Eu n-am vrut!... Vorbește mereu de primejdii. Ce primejdii pot fi aici?

Dar n-am descoperit numai castelul meu în această zi. Am descoperit și ideea care mă va slava. Care va elibera pe prizoniera în alb. Le voi scrie cireșarilor, le voi vorbi despre castelul meu. Vor veni sigur. Și dacă vor veni și ei, atunci ne va lăsa să cutreierăm în voie castelul...

Sunt foarte, foarte tristă... Sărmanul Philippe... Se gudură la picioarele mele... Parcă m-ar înțelege și ar vrea să mă liniștească... Le-am scris cireșarilor... Oare va ajunge mesajul meu până la ei? I l-am dat unui cioban cu nasul ascuțit. Ce-o fi crezut oare despre mine când m-a văzut cocoțată deasupra prăpastiei și aruncându-i pachetul?... Și chiar dacă va ajunge mesajul, vor veni oare vreodată cireșarii aici? Cum de-am uitat? Lucrul cel mai de seamă l-am uitat. Sunt sigură că nu vor crede în mesajul meu... Vor crede că e o farsă... Îi chem la un castel necunoscut, fără să le spun unde se află castelul! Nu pot să înțeleg cum de-am uitat cel mai important lucru! Dacă măcar s-ar duce ciobanul cu mesajul în oraș... Să nu-l pună la poștă, sau să-l dea altuia și altuia... Am avut în mână colacul de salvare... Oare voi mai avea și un al doilea?... Oricum, trebuie să fiu pregătită... cineva... mi se pare... Pasteur, spunea că întâmplarea cea fericită nu vine decât la oamenii pregătiți...

.....
Abia a plecat din camera mea. E foarte încruntat. Mi-a spus că un cioban nătâng care l-a văzut când m-a luat în brațe (atunci când m-am prefăcut leșinată) s-a dus la post în sat și a povestit toată întâmplarea... Mă gândesc la mutra pe care-au făcut-o cei de acolo când ciobanul le-a povestit întâmplarea. Pe mine m-a pufnit râsul. Trebuie să fie ciobanul căruia i-am încredințat mesajul!

— De ce râzi? s-a răstit el. Dacă s-a apucat să povestească și altcuiva? O să se scornească în regiune că s-au aciuat aici, la Cetățuie, tâlhari și hoți de copii. Ce dobitoc! Nu putea să vorbească mai întâi cu noi?

A plecat furiș din cameră. M-a anunțat însă că are de făcut cercetări aici și că o să mă mute pentru un timp în altă încăpere „Tot închisă”! m-a avertizat el.

Ce zi groaznică!... Și începuse atât de frumos... Unul din asistenți, probabil numismatul, mi-a trimis un bilețel de încurajare și o monedă. Dacă ar ști el

că se amestecă... Nu știu ce i-ar face, deși ține foarte mult la asistent și la fetița lui, blondă ca o păpușă.

El trebuie să-mi fi trimis bilețelul. Și moneda cu chipul lui Caligula pe dânsa... Oare a trimis-o din întâmplare? Caligula a fost un tiran, un despot... Cred c-a vrut să facă o aluzie. E inteligent și simpatic... Și e înnebunit după monezi.

Începuse frumos ziua... tocmai priveam moneda, când l-am zărit pe Philippe și apoi vipera... Am înghețat... Urăsc cu cea mai mare ură din lume șerpii... Dar când am văzut că-i viperă... Dragul meu Philippe... Mi-a salvat viața! Fără el nu mai apucam să scriu aceste rânduri... Până să dea peste mine, veninul și-ar fi făcut efectul. De ce mă ține închisă? Cum poate să fie atât de crud? Dacă mă mușca vipera nu puteam să ajung la medicamentele lui. De ce e atât de crud? De ce mă ține închisă? Îi voi spune în față cu răutate. Vreau să-l doară! Poate că era mai bine să mă înțepe vipera... Ba nu! Nu!

.....

Am fost atât de nedreaptă cu el! L-am întristat și-mi pare foarte rău. Mi-a spus că tocmai din cauza asta mă ține închisă. Regiunea e plină de vipere. Sunt și exemplare rare de viperă cu corn a cărei mușcătură omoară în mai puțin de o oră. Mi-a spus că au fost atacați de multe ori. Și mi-a mai destăinuit un secret. Pe Philippe îl cheamă Boroș... E un motan din regiune. Oamenii spun că-i cel mai vestit omorător de vipere din părțile acestea. L-au dresat de mic niște vânători. Cu mare greutate l-a obținut pentru timpul cât stă la Cetățuie. De aceea l-a lăsat cu mine. M-a convins să nu-mi mai fie frică de șerpi când e Boroș cu mine. Boroș! Nu-mi place numele. Eu îi voi spune tot Philippe. Și ei au început să-l numească așa.

Cu toate acestea, încă nu vrea să-mi lase libertatea. Poate mai târziu, mi-a promis el. Am aflat, tot de la dânsul, că l-a muștrat pe numismat pentru că s-a amestecat în povestea mea.

— Ți-a trimis o monedă? m-a întrebat dânsul.

L-am mințit, i-am spus că nu. Dar sunt sigură că nu mă crede. N-aș vrea să fiu în pielea numismatului. Oare de ce e atât de sever cu asistenții? Eu știu foarte bine cât de mult ține la ei și cât îi apreciază!

Azi am făcut o descoperire grozavă. Am găsit un document vechi scris în litere chirilice. Mi-a plăcut mult ingeniozitatea cheii. Dacă n-ar fi tors Philippe lângă mine, nu m-aș fi gândit niciodată că se poate descifra numai prin scandare. Mi l-a luat în timp ce eram în curte. Seara mi-a spus că-i va fi de mare folos în cercetările lui... De ce nu-s cireșarii aici? Am întreprinde atâtea cercetări. Sunt sigură, sigură că acest castel e plin de taine... Dacă mă gândesc mai mult, încep să mă conving că cireșarii nu vor mai sosi aici niciodată.

Sunt fericită, fericită, fericită... Adineauri am smuls de la el o promisiune. Mai am o zi și-o noapte. De mâine la prânz... sunt liberă. Voi fi stăpâna castelului! Mi s-a pus o singură condiție. Să fie mereu Boroș (ce urât nume!) cu mine. Dar eu l-am îndrăgit atâta pe Philippe că nu mă mai pot despărți de el.(Oare o să vrea să-l luăm acasă pe Philippe?) De mâine, Philippe...

Și cu toate acestea, mă cuprinde din când în când câte un val de tristețe. Dacă ar fi și cireșarii aici... câte n-am face! Dar cum să creadă ei într-un mesaj fără adresă... și cum să ajungă aici când nimeni nu știe despre Castelul nostru și când e atât de departe...!

.....
Orice speranță s-a destrămat. Cireșarii nu mai pot ajunge la timp. Sau poate nu vor mai veni niciodată aici, sau vor veni când eu nu voi mai fi... Au mai rămas zile puține... foarte puține... totul se aseamănă cu o inimă bolnavă, cu un trup înfierbântat zguduit de lovituri rele... În aer plutește ceva... Oamenii din jurul meu sunt neliniștiți...

Toți sunt disperați. Și ei și-au pierdut calmul. Patrula l-a anunțat, azi dimineață, că se zvonește despre o bandă de tâlhari în preajma Cetățuii. I-au

spus că regiunea începe să devină primejdioasă, că s-au mai aciuat și altă dată cete de tâlhari prin părțile astea... Cred că numai din cauză că țin foarte mult la el, au acceptat să mai rămână aici câteva zile, însă cu condiția fermă ca intrarea în castel să fie închisă în așa fel ca nici musca să nu pătrundă înăuntru.

.....
S-a sfârșit cu visul meu de libertate... Aproape că sunt ferecată în cameră... N-am voie să ies de-aici fără știrea lor. Și el și asistenții nu scapă nici o clipă din ochi camera și curtea mea. Oare de ce le e atâta teamă?... Din cauza mea?... Poate că totuși le-am adus multe neplăceri... Dar cum aș fi putut renunța să-mi vizitez castelul?... Atâtea zile pierdute! Nici o zi nu m-am plimbat liberă prin încăperile castelului meu... Dacă i-aș fi chemat de la început pe cireșari, sau dacă n-aș fi uitat să trec în mesaj locul castelului...

Am greșit... Eu sunt marea vinovată pentru tot ce s-a întâmplat, pentru tot ce mi s-a întâmplat. Dacă v-aș fi destăinuit încă atunci, în seara aceea, gândurile mele, planurile mele, dragii mei prieteni de departe...

Stau închisă cu Philippe. N-avem voie să ieșim în curte. Patrula cercetează pas cu pas regiunea. Trebuie să fie ceva foarte grav. Le-a vorbit despre comoară și de atunci vin în fiecare zi la cetățuie. I-au spus să se pregătească de plecare. El e nervos. Nu-și poate continua cercetările. E convins că povestea cu hoții e un zvon lansat inconștient de cioban. De aceea e furios... Stau singură și camera pare că nu mai are nici un secret... mereu mă gândesc că s-ar putea să fie ultima zi... N-am gustat nici o zi plină de libertate, nici o clipă de libertate, în castelul meu... Aș putea oare să plâng?

.....
Aceeași neliniște... Philippe a mai ucis o viperă... Am asistat la întreaga scenă. Vipera se târa pe piatră... Philippe a sărit asupra ei. Întâi a imobilizat-o. I-a pus o labă pe cap și alta pe trup. Pe

urmă i-a băgat colții după cap. A decapitat-o foarte repede. Ah! ce scârboase reptile! Și ce noroc cu Philippe...

Și-a făcut un post de observație la crenele... Cred că și-au pierdut prea ușor cumpătul. Cine ar putea să pătrundă în castel? Mai bine s-ar ocupa de cercetări... Dacă mâine ni se va cere să părăsim regiunea?... Nu! Trebuie să-mi păstrez speranța. Până în ultima clipă.

.....

Și totuși el a avut dreptate! S-a întors ciobanul și când l-au luat oștenii la rost a mărturisit că i-a mai povestit unuia despre răpirea mea și despre tâlharii de la cetățuie. Cât de repede s-a răspândit zvonul!

Sunt din nou fericită! Mi s-a dat în sfârșit libertate. Pot să merg oriunde în castel, numai afară din castel n-am voie să ies. Bineînțeles, cu Philippe. Avem încă multe zile în față. Bucuria libertății îmi reînvie o speranță veche... Poate că totuși vor veni cireșarii... Atâtea minuni se întâmplă! De ce oare n-ar putea să dea peste castel... Dacă vor crede în mesaj, ar putea merge pe urmele lui și ar ajunge aici...

Dragul meu caiet, te voi umple de azi înainte cu lucruri vesele, cu povestiri și istorii... Dacă îl voi putea convinge pe el să povestească!... Știi tu ce frumos povestește?... Parcă vezi totul în culori, simți vremea cu toate legile, obiceiurile și oglinzile ei, vezi mișcări uriașe de oameni. N-am auzit pe nimeni să povestească atât de frumos. Și a trecut prin atâtea cetăți și castele... Știi tu cât de mult îl iubesc? Îl iubesc, îl iubesc...

Oare chiar niciodată n-o să-mi pot vizita castelul? Sunt aici de atâta timp și totuși mereu prizonieră. Întotdeauna mă aflu la câțiva pași de libertate, dar niciodată nu-i pot trece pragul. A venit la mine cu o figură atât de încruntată. Niciodată nu l-am văzut atât de nervos. Mi-a spus că a auzit zgomote străine în castel... Crede că sunt hoți...

Iarăși mi-a limitat granițele... N-am voie să părăsesc încăperea și curtea...

Oare ce s-a întâmplat? Cine a putut să fie? Ce-ar fi să încerc și să le dau o mână de ajutor. Îmi voi lua în primire postul de observație de la crenele...

.....

Sunt din nou închisă în camera mea, sunt ferecată, parcă aș fi în lanțuri. Dar sunt atât de fericită! L-am văzut pe Ursu sus, pe creasta zidului. L-am văzut și m-a văzut. Au venit cireșarii! Au venit dragii mei prieteni! În ultima clipă. Am sperat până în ultima clipă... Cred că eu i-am adus aici, cu speranțele mele. Sunt salvată! Sunt liberă:

Au venit cireșarii... Vă aștept dragii mei...

Aici se termina jurnalul fetei în alb. Tic îl închise și deveni trist și gânditor. Dorise atât de mult ca fata să-și fi amintit de dânsul. Ar fi vrut s-o salveze din ghearele unor oameni răi... S-o ia de mână și s-o poarte prin ganguri și încăperi secrete... Unde o fi acum fata în alb? Probabil că era în mijlocul celorlalți. Trebuia și el să scape din închisoarea asta rea... dar și caldă... În care petrecuse atâta timp fata în alb...

Prichindelul își amintea și unde-l zărise pe omul cu cicatrice, îl zărise în curtea școlii, alături de moș Timofte în ziua când o întâlnise, prima dată, pe fata în alb. Și moș Timofte era atât de bucuros lângă dânsul, încât Tic își închipui că trebuie să fie unul din cei mai de seamă oameni pe care-i dăduse școala.

Tocmai în momentul când Tic își amintea, parcă întristat, tainele, ușa de fier a camerei sale se deschise cu zgomot, lăsând să intre înăuntru trei oameni furioși. Omul cu cicatrice se uită fix în ochii lui Tic și-l întrebă cu voce copleșitoare:

— Spui?

— Spun! răspunse prichindelul râzând. Dar cu condiția ca să desferecați coloanele...

Prichindelul nu destăinui însă locul unde ascunsese monezile ci cu totul altceva. Spusele lui îi lăsară năuci pe cei doi asistenți și îl făcu pe omul cu

cicatrice să explodeze într-un asemenea hohot de râs,
cum de mult nu i se mai întâmplase.

Întregul castel trăia evenimente neobișnuite.

După eforturi groaznice Dan, Maria și Lucia reușiseră să ajungă pe creasta cu crenele a zidului de piatră. Escaladarea îi obosise. Se așezaseră pe zid pentru a răsufla câteva clipe. Ultima urcase Lucia. Trăsese frânghia după ea și se așeză alături de ceilalți.

Piramida înălțată de Ursu în hruba de sub castel își împlinise întocmai menirea. Ursu o dăscălise pe Laura să-și lipească palmele de zid pentru a menține echilibrul întregii piramide. Îi apusese, de asemenea, ca imediat ce va împinge trapa să caute să se *agațe* cu mâinile de marginea deschizăturii. Când piramida ajunsese sub trapă, Ursu îl apucă pe Victor de tălpi și-l ridică spre plafon. Fata în alb reuși astfel să împingă trapa și să se agate de marginea deschizăturii. Ursu și Victor se cățărară pe trapă. Ajunseră, în sfârșit, sus, în gangul subteran, după o noapte de temniță.

Dezorientați, cei trei evadați porniră nu spre castelul domnesc ci spre crucea cea mică. Lanțurile fiind coborâte de pe coloane pătrunseră la repezeală... în camera fetei în alb.

Așa se face că în clipa când, sus pe creastă, Dan, Lucia și Maria își luară în primire posturile de observație de la crenele și își aruncară privirile în curte, asistară la un spectacol care pur și simplu le produse amețeală.

Două grupuri de oameni pătrundeau în curtea interioară pe două intrări deosebite. Unul era format din Ursu, Victor și fata în alb, celălalt din Tic, omul cu cicatrice și asistenții lui. Scena era atât de năucitoare și atât de neașteptată, mai ales din cauza veseliei care-i cuprinsese pe cei din curte, încât Dan își duse mâinile la gură și începu să strige:

— Hei! Nu uitați galeria!

Dar și pe cei din curte, mai ales pe Tic și pe Ursu care nu-și mai aminteau nimic despre frânghie, îi apucă amețeala la vederea înspăimântătoarei galerii.

CAPITOLUL XX

Era dimineată. O dimineată caldă și strălucitoare care va rămâne neștersă în amintirea cireșarilor. Maria și Lucia coborâseră în curtea interioară. Mai rămăsese Dan, sus, pe creastă, la crenele. Ursu îi ținea frânghia întinsă ca să-i ajute coborârea. Dar nici n-apucă să facă prima mișcare, când Victor îl opri:

— Stai! trebuie să deschizi ușile din coloane. Au rămas închise amândouă.

Acesta era adevărul. În graba și dezorientarea lor, Ursu, Victor și Laura uitaseră să lase ușile deschise. Comunicarea cu castelul domnesc era tăiată. Dan n-avea ce face, trebuia să primească misiunea. Își dădu drumul pe frânghie, viteaz și grăbit, dar din nefericire în cealaltă curte interioară, în Crucea cea mare. Fără vina lui, întârzia la întâlnirea din curtea fetei în alb, tocmai în momentul când se dezvăluiau toate tainele. Și iată că această absență atât de motivată, poate chiar lăudată și elogiată, avu niște repercusiuni, dacă nu dramatice, cel puțin comice, și în orice caz neplăcute, pentru Dan. În formă de zile mari, bravul cireșar nu se mulțumi să deschidă mecanismul la o singură ușă, ci alergă să elibereze și cealaltă intrare. Ajunsese tocmai la jumătatea drumului. Când pași pe lespeda uriașă din mijloc, auzi în spatele lui răcnetul lui Ursu:

— Stai! Stai! E o cap...

Atâta auzi Dan. Restul cuvântului se pierdu undeva în lume. El ajunsese sub pământ, trimis de tobogan drept în fundul hrubei. Căderea bruscă îi produse mai multă spaimă decât durere. Numai abdomenul era foarte revoltat, și, pentru a-l împăca, bravul cireșar se tăvăli câteva clipe pe podeaua de piatră.

— Și eu care credeam că mi-au încredințat o misiune de seamă... se tângui Dan în timp ce-și căuta julturile. Ce mișei! Ce ingraturitudine!

Ursu ajunsese la trapă, izbuti s-o deschidă, și pentru că n-avea lanternă la el se mulțumi să întrebe:

— Hei, Dan! Ești rănit?

Dar nici un răspuns nu veni din hruba rece și întunecoasă. Vlăjganul își simți inima săgetată. Strigă din toate puterile:

— Daaaaan! Hei Daaan!

— Ho! C-o să-mi spargi urechile! Ce păcat că ești singur! Aș fi vrut să-i bag în sperieți pe toți... Va să zică așa; m-ați trimis la moarte... Mi-am rupt numai piciorul drept și două coaste. Și o claviculă...

Ursu știa că Dan nu e omul care putea să facă glume cu oasele rupte:

— Atunci te mai las puțințel acolo, până te vindeci de oase și de glume proaste...

— Stai! Stai că n-am nimic. Și scoate-mă, că am trecut printr-o spaimă soră cu moartea.

Tocmai sosise Victor cu frânghia. Ursu aruncă un capăt în hrubă, Dan îl prinse, și se simți ridicat în aer ca o păpușă.

— Dar tot eu mă duc să deschid intrarea cealaltă! spuse el, și într-adevăr fugi spre capătul coloanei ca un Hermes.

— Stai! îl opri Victor. Și capcana de dincolo e deschisă. Pe-acolo am ieșit noi.

Dan consideră însă totul o glumă și-și continuă fuga. Ursu îl prinse de umeri tocmai când se prăbușea în gol. Așa că ajunsese la timp în curtea întâlnirilor, la timp pentru a-l auzi pe Tic dezvăluind omului cu cicatrice enigma celor 60 de monede de aur. Toți erau ochi și urechi.

Tic trase mai întâi cu coada ochiului undeva, apoi se uită destul de obraznic, adică puțințel cam superior, spre cei trei bărbați care abia îi așteptau cuvintele:

— Sunt chiar la dumneavoastră! spuse el.

Toți făcură același gest reflex: își duseră mâinile la buzunare. Dar nu găsiră nici o monedă. Bricege, ciocănele, lanterne, pachete cu țigări, tot felul de lucruri obișnuite. Asistentul cu ochi de viezure îl mustră prietenește pe Tic:

— Acum nu mai merg glumele. Ne-am făcut oameni serioși.

— Dar v-am spus foarte serios! se prefăcu ofensat prichindelul și iar trase cu coada ochiului undeva și cineva în alb nu părea că-și drămuiește uimirea și zâmbetele.

Privirile fetei parcă-l căutau pe Tic, și parcă-i trimiseseră și un semn de încurajare, așa că emoția îl obligă să dezvăluie enigma mai repede decât ar fi vrut el, fără pariuri și promisiuni, ehei! Își făcuse un plan grozav.

— În lanterne... își recunosc ciufuliciul vocea.

Neîncrezător, numismatul cu ochii de viezure desfăcu lanterna și văzu înăuntru bateria. Dar când răsturnă lanterna, o dată cu bateria alunecară și monedele. Fusesse o adevărată lovitură de teatru! Arheologii își explicau, în sfârșit, ce se întâmplase. În cele trei minute cât lipsiseră prima dată din cameră, prizonierul desfăcuse lanternele, scoase una din cele două baterii și pusese în locul ei monezi, câte douăzeci de fiecare lanternă. Arcul de la capătul lămpii ajutase la sudarea perfectă dintre monezi și baterie. Apoi aruncase bateriile scoase în colțul unde se aflau bateriile de rezervă și-și reluase, liniștiți și tăcut, locul în ungherul lui. Intrând înăuntru, arheologii nu observară imediat lipsa monezilor. Erau prea grăbiți să pornească în căutarea fetei. Baricadaseră intrarea din coloană, își luaseră lanternele și uneltele de cercetare și părăsiseră încăperea ferecată. Astfel, obiectele care se transformaseră în ascunzișuri și taințe se aflau în mâinile lor, și, mai ales, erau convinși că le avuseseră tot timpul asupra lor. Cu lanternele pline de monezi, căutaseră toată noaptea, prin toate crăpăturile!

— Dar tot mi-a fost teamă de ceva... mărturisi curajos cireșarul. Mi-a fost teamă să nu vi se consume bateriile...

Hazul îi molipsi pe toți. Șeful, mai ales, își pierduse orice urmă de încruntare de pe față auzind ultimele cuvinte ale „pungașului cârn”. N-avea ce face. Trebuia să-i înconjoare umerii și chiar să-l apropie puțin de pieptul lui. Și bineînțeles să surâdă, și chiar să râdă de-a binelea.

Pe Tic îl interesau însă mult mai mult reacțiile fetei în alb. O văzu veselă, râzând nestăpânită, și privindu-l mirată, sau poate chiar speriată, cu ochi mari care-l furnicau și-i tăiau respirația. Trecu întâmplător pe lângă ea și descoperi cu bucurie că e aproape tot atât de înalt, și mai văzu că e îmbujorată, și își duce uneori mâna la piept, așa cum ar fi vrut și el, dacă nu i-ar fi fost teamă că îl vor observa toți.

Tânăra castelană nici nu-l vedea pe Tic. Făcu o plecăciune în fața tuturor, apoi își desfăcu brațele ca două aripi albe și spuse cu vocea ei de clopoței:

— Urmează recepția! Vă invit pe toți în sala de arme!

— Iar eu... se repezi Dan... bineînțeles dacă mi se permite, voi pleca înainte, pentru a anunța, ca un veritabil mare postelnic, sosirea înalților oaspeți.

Dan fugi înaintea tuturor, și numai după ce pătrunse în coloană întoarse capul pentru a-i liniști pe cei care veneau pe urmele lui:

— De data asta nu mai cad! Feriți-vă dumneavoastră.

Apoi dispăru în interiorul coloanei.

Fata în alb sosi înaintea celorlalți în sala armelor. Dan o întâmpină cu o plecăciune adâncă, anunțând cu voce gravă, parcă pentru a impresiona și clinti armurile:

— Excelența sa, Castelana în alb!

Apoi o rugă cu voce foarte înceată;

— Te rog să-mi șoptești numele celorlalți, că habar n-am cum îi cheamă.

Castelana îi făcu un semn din ochi, iar Dan își reluă poziția solemnă. Venea omul cu cicatrice.

— Sosește... excelența sa... spune! o rugă el în șoaptă. Excelența sa... tatăl castelanei în alb!

După ce-i aruncă o privire feroasă Laurei, continuă:

— Excelența sa... Iuliu Vernescu! Marele vistiernic al castelului... Excelența sa... Adrian Filip... marele armurier al castelului...

Când îi zări pe cireșari, Dan făcu anunțurile pe cont propriu, obligându-și prietenii să intre într-o

anumită ordine:

— Sosesec excelențele lor... *Ci-re-ș-a-rii!* Victor! vel logofătul cireșarilor (Nu prea merge *excelență* cu *vel logofăt*, își spuse Dan, dar treacă de la mine)... Maria! prietena cea mai dragă a marelui postelnic, îi găsi, în sfârșit, un titlu... Lucia! marele vistiernic al cireșarilor!... Ursu! prea marele spătar!... Tic! Micul mare ispravnic!... și Dan! marele postelnic!...

Pătrunse pe ușă într-o atitudine demnă chiar de rangul de vel vornic.

Și începu veselie!...

Dar mai întâi, arheologii se văzură nevoiți să sature foamea de cunoștințe a tinerilor. Erau atâtea bogății acolo, atâtea obiecte și documente necunoscute, atâtea mărturii istorice, dar mai ales atâta emoție și fiori și evlavie și plecăciune... și, în sfârșit, acel pocnet necesar al tinereții și veseliei.

— Dacă nu găseați documentul lui Zogreanu, nu știu ce s-ar fi întâmplat... le spuse cireșarilor excelența sa, tatăl castelanei în alb, celebrul profesor de arheologie. Probabil că ar fi trebuit să spargem coloanele...

— Și să faceți cunoștință cu temnițele! își aminti Dan, cuprins de-o vervă de zile mari. De capcane tot nu scăpați...

Dar cine nu era în vervă în ziua aceea!? Cea de a doua expediție a cireșarilor se terminase cu bine. Îi întrista doar absența lui Ionel. Ei nu aveau de unde să știe că poate chiar în acele momente prietenul lor de pe malul mării era pe urma unor taine care, cândva, îi vor atrage acolo pentru a le încerca ultimele energii și a-i încărca de faimă.

Cireșarii se bucurau de coroana expediției lor și se dăruiau, fără zgârcenie, cu toate emoțiile și melodiile din suflet alcătuirii de marmură.

— Dacă nu era ciobanul, spuse Lucia, nu știu dacă ar mai fi avut loc expediția noastră...

— Multă bătaie de cap și multe necazuri ne-a dat cu gura lui de muiere! își aminti tatăl castelanei în alb. Tare aș fi vrut să-i prind nasul între degete și să i-l strâng puțintel...

Asistenții rămăseseră pedagogi. Mai râdeau ei uneori la glumele lui Dan, dar râsul li se prefăcea în tuse dacă observau privirile profesorului căutându-i sau dacă-i auzeau glasul undeva în preajmă.

Omul cu cicatrice se apropie de ei:

— Asta e cea mai sinceră și mai generoasă vârstă a vieții... Dacă oamenii ar rămâne măcar cu amintirea ei... Oare prin ce constelații și-ar căuta pasiunile?

Tineretea pocnea pretutindeni. Chiar armurile, cu toată răceala și nemișcarea lor disprețuitoare, începeau să-și găsească locul în acel iureș cald. Cavalerii de fier erau, de fapt, singurii martori verticali care puteau să jure că în nici o altă zi a veacurilor trecute castelul nu trăise o veselie mai pură. Dacă tinerii s-ar fi uitat la ei, din unghiuri neobservate, cu ochii întredeschiși, ar fi zărit poate în vizierele trase reflexe ciudate. Cu siguranță însă că Lucia ar fi explicat totul prin legi fizice stricte, ca un schimb de lumini între soare, marmură și metal.

Fata în alb, castelana care își găsisese cetatea și prietenii, își ducea mereu mâinile la piept parcă pentru a-și opri erupții și clocote. Ea îl căuta cu privirile pe Victor, și Victor îi căuta mereu privirile, și se apropiau mereu pentru a-și atinge mâinile sau umerii, și iar se depărtau, și iar se întâlneau privirile, și iar se apropiau.

Dar mai era o ființă în camera veselă cu pereții reci de marmură, care n-o pierdea din ochi pe castelană. Îi urmărea fiecare mișcare, dorea să-i întâlnească măcar o dată privirile. Fata în alb era însă lângă Victor, mereu lângă el, numai lângă el, și ființa care n-o slăbea din ochi înțelese totul.

Niciodată sala armelor și Castelul vulturilor nu trăiseră asemenea clipe de veselie senină. Doar într-un ungher, ascuns după o armură, un băiat cârn, cu părul de aur încâlcit, uitat de toți ceilalți, se lupta cu disperarea. Ursu îl zări și-l chemă cu toată dragostea lui:

— Ticușorule...!

Dar Ticușor nu răspunse. Își pierduse copilăria. Intrase în adolescență. Și, ca aproape toți copiii, pătrunsese pe porțile largi ale dragostei. Iar întâmplarea hotărâse ca prima lui dragoste să fie tristă și deznădăjduită.

Sfârșit

Lector: MIHAI GAFIȚA
Tehnoredactor: GHEORGHE CHIRU
Apărut 1976. Bun de tipar 14.VII.1976.
Tiraj 55.410 ex. Broșate 54.210, legate 1.200
Format 16/54X84. Coli editură 20,39. Coli tipar 23.
C.Z. pentru bibliotecile mari și mici 8R—31.

Comanda nr. 60.277
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”,
București — Piața Scânteii nr. 1,
Republica Socialistă România

Cireșarii își folosesc energia și ingeniozitatea pentru a găsi o misterioasă și romantică „fată în alb”, captivă într-un castel din marmură, neștiut de nimeni. Urmând drumul parcurs de un mesaj din partea fetei în alb și indicațiile dintr-un manuscris străvechi, tinerii descoperă, după aventuri uimitoare și încercări care-i solicită din plin, „Castelul celor două cruci” și o comoară medievală de mare preț. În lupta cu sălbăticia munților, ca și în raționamentele care-i conduc la aflarea secretului, tinerii sunt din nou impecabili, iar finalul îi găsește victorioși și fericiți.

HORIA GÂRBEA

JURNALUL
NATIONAL

Află mai mult pe:

www.jurnalul.ro

ISBN 978-973-675-830-0

9 789736 758300

^[1] Vezi cartea întâi a Cireșarilor: „Cavalerii florii de cireș”.

Table of Contents

<u>Prefață</u>
<u>CAPITOLUL I</u>
<u>CAPITOLUL II</u>
<u>CAPITOLUL III</u>
<u>CAPITOLUL IV</u>
<u>CAPITOLUL V</u>
<u>CAPITOLUL VI</u>
<u>CAPITOLUL VII</u>
<u>CAPITOLUL VIII</u>
<u>CAPITOLUL IX</u>
<u>CAPITOLUL X</u>
<u>CAPITOLUL XI</u>
<u>CAPITOLUL XII</u>
<u>CAPITOLUL XIII</u>
<u>CAPITOLUL XIV</u>
<u>CAPITOLUL XV</u>
<u>CAPITOLUL XVI</u>
<u>CAPITOLUL XVII</u>
<u>CAPITOLUL XVIII</u>
<u>CAPITOLUL XIX</u>
<u>CAPITOLUL XX</u>

Table of Contents

Prefață	4
CAPITOLUL I	5
CAPITOLUL II	24
CAPITOLUL III	57
CAPITOLUL IV	77
CAPITOLUL V	98
CAPITOLUL VI	104
CAPITOLUL VII	120
CAPITOLUL VIII	136
CAPITOLUL IX	167
CAPITOLUL X	204
CAPITOLUL XI	232
CAPITOLUL XII	256
CAPITOLUL XIII	282
CAPITOLUL XIV	296
CAPITOLUL XV	310
CAPITOLUL XVI	343
CAPITOLUL XVII	371
CAPITOLUL XVIII	394
CAPITOLUL XIX	425
CAPITOLUL XX	454